

ბაღრი კაკაბაძე

სანკტ-პეტერბურგის ქართული
სათვისტომოს «ივერიის» საქმიანობის
ქრონიკები

გამომცემლობა «ჩრდილოეთის ივერია»
სანკტ-პეტერბურგი
2000 წელი

Бадри Давидович Какабадзе

Хроника деятельности Санкт-Петербургского Грузинского землячества «ИВЕРИЯ»

В книге рассказано о деятельности Санкт-Петербургского Грузинского землячества «ИВЕРИЯ». О жизни СПб Грузинской диаспоры. Используются материалы пресскентра землячества и любительские фотографии. Здесь же представлены материалы прессы о землячестве

Редактор
Нана Зарнаძე
Художественный редактор
Роман Хасия
Компьютерная вёрстка
Нонна Джангвеладзе
Оригинал макет
Наира Хасия

ბადრი კაკაბაძე

წიგნში მოთხრობილია სანკტ-პეტერბურგის ქართული სათვისტომოს "ივერიის" მრავალმხრივი საქმიანობის შესახებ. სანკტ-პეტერბურგის ქართული დიასპორის ისტორია. გამოყენებულია სათვისტომოს პრესცენტრის მასალები და ფოტომოყვარულთა ფოტოსურათები. აქვე წარმოდგენილია სათვისტომოსადმი მიძღვნილი სხვადასხვა პრესის მასალები.

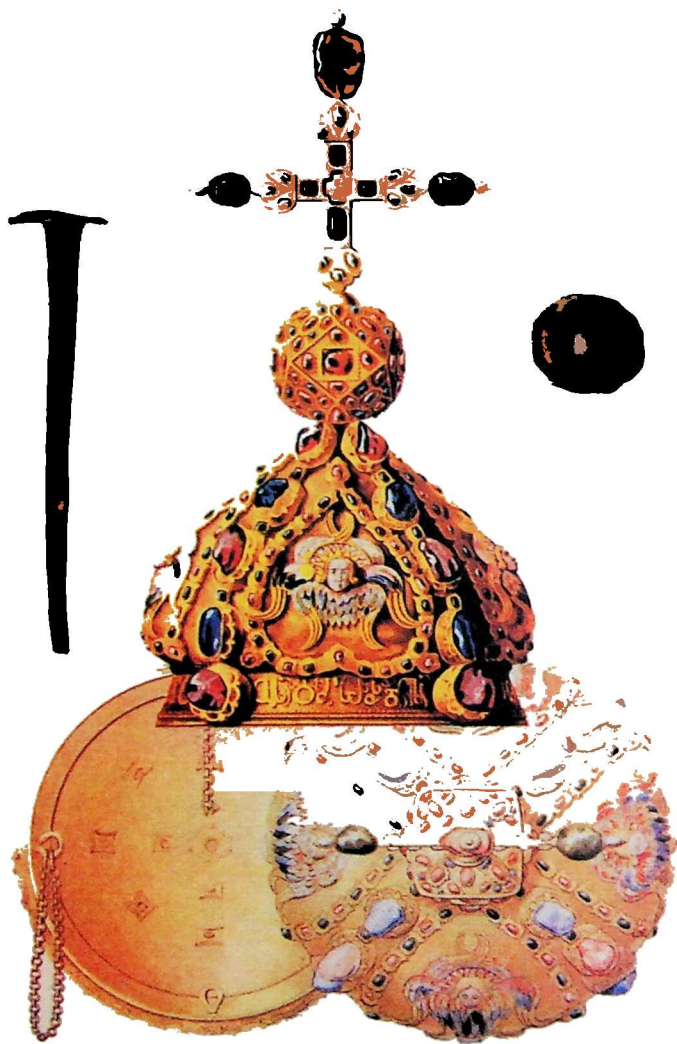
რედაქტორი
ნანა ზარნაძე
მხატვრული რედაქტორი
რომან ხასია
კომპიუტერული დამუშავება
ნონა ჯანგველაძე
ორიგინალი-მაკეტი
ნაირა ხასია

«სეპერნაია ივერია»

«ივერიის» კარი ყველასათვის ღიაა...

Двери “Иверии” открыты для всех...

**Гвоздь Господень и ковчег для Гвоздя - подарок
грузинского царя Арчила русскому царю**

2000 год - юбилейный год для грузинского землячества Санкт-Петербурга. В 1860 году грузинская молодёжь, обучавшаяся в Санкт-Петербурге под руководством бессмертного Ильи Чавчавадзе, тогдашнего студента Санкт-Петербургского университета, организовала первое землячество "Тергдалеули" - т. е. люди, которые получили образование за пределы Терги (река между Грузией и Россией).

"Мамули, Ена, Саримуноба" "Отчизна, Язык, Вера"-был девиз грузинской молодежи- эту традицию достойно продолжает сегодня грузинское землячество "Иверия", под руководством его президента Бадри Давидовича Какабадзе.

Много ярких страниц вписала "Иверия" своей деятельностью как в историю Санкт-Петербурга, так и в историю Грузии. Книга "Хроника деятельности Санкт-Петербургского грузинского землячества «Иверия»"- эта единственная такого рода книга, так как ни одна диаспора, которые существуют в Санкт-Петербурге, а их достаточно много в северной столице, не имеет такую книгу. А грузинская диаспора смогла не только описать весь свой путь возникновения и становления, но и выпустить книгу и внести свой вклад в историю существования разных диаспор северной столицы"- таково мнение редакции журнала "Национальный Петербург"

Дружба, кованная Гвоздём Христа

Россия и Грузия велика их роль и миссия в христианстве. Миссия этих двух православных христианских государств предопределена Богом - сохранить и утвердить православие на Кавказе.

Несколько слов об истории: "Забвение истории означает уничтожение и исчезновение душевных и моральных устоев нации"- говорил праведник Илья Чавчавадзе. Поэтому поколение, которое вступает в XXI век, должно знать как свою историю, так и историю соседних государств, с которыми разделяли и радость, и счастье, и горе.

В глубокую древность уходят корни дружбы двух православных государств - России и Грузии... Еще на заре становления Российского государства старейшая православная Иверия искала пути дружбы и родства с единоверным Российским государством. Кто себе друзей не ищет, сам себе он враг"- говорил выдающийся поэт XII века Грузии Шота Руставели в своей бессмертной поэме "Витязь в тигровой шкуре" (" Вепхисткаосани"). Именно дружбой и родством с Россией было продиктовано решение совета старейшин, во время царствования царицы Тамары, породниться с Россией. И в 1185 году ее обвенчали с сыном князя Владимир-Суздальского княжества Андрея Боголюбского - с Юрием, как его в Грузии называли " Георгий Руси", но , к сожалению, этот брак быстро распался. Вторая попытка к установлению контактов с Россией была сделана кахетинским царем Александром I , послы которого в 1491 году прибыли к Ивану III для налаживания дипломатической связи с Россией, но тоже безуспешно.

Первый официальный акт о принятии Грузинского царства под покровительство России исходил от царя Федора Ивановича в 1589 году, но опять ненадолго. Российские цари прекрасно понимали, что Грузия была потенциальным союзником России, ее плацдармом в будущей борьбе за Кавказ.

Первая грузинская колония образовалась в Москве с прибытием в конце 1653 года десятилетнего царевича Ираклия-Николая, так называли его в России, который рос и воспитывался при дворе царя Алексея. Когда царь Алексей Михайлович вступил во второй брак, на свадьбе государя старший свадебный чин выполнял царевич Ираклий: он был посажённым отцом жениха. Через полтора года государыня родила сына Петра, будущего российского императора. Ираклий прожил в Москве в общей сложности 21 год.

Грузинская колония разрослась с прибытием в 1684 году второй группы эмигрантов - имеретинского царя Арчила с сыновьями Александром, Мамукой и с дочерью Дареджан.

Имеретенский царь Арчил в честь дружбы преподнес русскому царю историческую реликвию грузинского народа - Гвоздь Господень и крышу с ковчега для Гвоздя Господня - этими реликвиями Грузия была удостоена еще в 326 году греческим императором Константином и царицей Еленой, с помощью которых Равноапостольная Нино, просветительница Грузии, еще в 326 году распространила христианство в Грузии. Впоследствии, алтарю дружбы грузинского и русского народов, царь Арчил преподнес и царевича Александра Арчиловича Багратиони, который был первым генерал-фельдцейхмейстером русской артиллерии.

Царевич Александр Арчилович рос и воспитывался вместе с Петром, был его ближайшим соратником и сопровождал его в "большом европейском походе", был женат на дочери всеявленного тогда Ивана Милославского. А. Багратиони окончил свой жизненный путь в борьбе за интересы России, в плену у берегов Швеции. Он принимал непосредственное участие в битве за те места на берегах Невы, на которых, в последствии, была воздвигнута столица Руси - Санкт-Петербург. Оказавшись жертвой предательства изменников, царевич Александр со своим штабом попал в плен к шведам в 1700 году. За выкуп Александра шведский король требовал очень больших денег - десять бочонков (тонн) золота. Отдать такие деньги значило разорить русскую казну. Ни царь Арчил, ни его сын - А.Багратиони - не дали на это согласие: " Не только словом, но и в помысле своею-писал Александр Петру I- не думали мы причинить ущерб Отечеству. На то мы и званы! Терпеть и умереть за интересы государя и Отчизны". Он с честью перенес все мытарства, вылавшие на его долю в шведском плену, где и скончался в 1711 году на острове Питео. Царь Арчил, безуспешно питавший вернуть грузинский трон, был похоронен в Донском монастыре, построенный им самим. Донской монастырь стал религиозным и политическим центром грузин, обретших в России свою вторую Родину. Одна только перечень погребенных в Донском монастыре, дает представление о разнообразии русско-грузинских связей и о заметной роли, которую играли грузинские деятели в русской истории. Несомненно, Донской монастырь является выдающимся памятником русско-грузинских отношений.

Дружбу и покровительство России искали и царь Вахтанг VI, который эмигрировал из Грузии в 1724 году вместе со своей свитой, и царь Картли-Теймураз II, который прибыл в Санкт-Петербург в 1760 году для переговоров с императрицей Елизаветой Петровной и обладал также полномочиями от своего сына, царя Кахетии Ираклия II.

Из-за тогдашнего трудного экономического положения Российского государства, они, не получив реальную помощь от нее против нашествий турок и персов, навеки остались на российской земле. Обоим царям не суждено было вернуться на престол Грузии и были похоронены в Астрахане.

Алтарю русско-грузинской дружбы посвятил свою жизнь и прославленный полководец русской армии, герой Бородино, ученик и соратник Суворова, Петр Иванович Багратиони. Он за тридцать лет военной службы принял участие в 20-ти походах и 150-ти сражениях. Считался "храбрейшим из храбрых и вернейшим из верных" полководцем русской армии. П. Багратиони был награжден боевым Георгиевским крестом II степени, которым награждались наиболее выдающиеся полководцы, и чином генерал-лейтенанта.. В 1839 году бранные останки знаменитого героя-полководца были похоронены на Бородинском поле, где воздвигнут ему памятник. В увековечение его памяти город Прейсши-Эйлау, районный центр Калининградской области, назван Багратионовском, имя его носит также одна из улиц Москвы и станция метро. В Отечественной войне 1812 года участвовало 72 грузин, входивших в высший, средний и частично низший командный состав, в их числе 12 генералов - это число довольно весомое для высшего командного состава русской армии того времени, имена их- П. И. и Р. И. Багратиони, братья Л. М. и В. М. Яшвили, братья И. Д. и С. Д. Панчулидзе, братья Джавахишвили - И. С. Ф. Семеновичи, С. Гангелбидзе, А. Шаликашвили, П. Библиури и др.

Из старого поколения петербургской грузинской колонии видной фигурой русской

дипломатии XVIII века является тайный советник, талантливый дипломат Сергей Лазаревич Лашкарашвили (Лашкаров), резидент при Крымском хане в 1783 году, при содействии и умелой дипломатии которого, грозное Крымское ханство - это цитадель и плацдарм Турции, наводившее страх на соседей своими набегами, было ликвидировано без единого выстрела и Крым присоединился к России.

Русско-грузинские отношения вступили в новую фазу после подписания в 1783 году Георгиевского трактата между императрицей Екатериной II и царем Картл-Кахетин Ираклием II, на основании которого русское правительство брало на себя обязательство защищать Грузию от агрессивных посягательств соседей и гарантировало невмешательство во внутренние дела царства. В силу трактата, впервые по своей воле, Грузия открыла исторические Дарьяльские, или как их еще называли Кавказские ворота, закрытые для врагов, и вручила ключи иноземному государству. Однако, Указом Российского императора Александра I от 12. 09. 1801 года, Грузия была присоединена к России, потеряв суверенитет, был упразднен царский трон Багратионов и царская семья Багратионов в "добровольно-принудительном" порядке была переселена в Россию, в частности в Санкт-Петербург. Потомки Багратионов, в последствии, сроднились с такими известными семьями России как Милославские, Трубецкие, Толстые, Голицыны, Меншиковы и др.

Известный писатель Б.Б. Андроникашвили (Пильняк) в своей книге "Надежды питомцы золотых" писал: "Надо помнить, что ни персы, ни арабы, ни римляне, ни древние греки, ни другие завоеватели, даже монголы, покоряя Грузию, не лишили ее автономии, то есть права самой решать свои внутренние дела. От нее требовались дань или участие в войне на стороне победителей, или какая-либо другая форма покорности, например, лояльный нейтралитет, но в прерогативе грузинских царей оставлялось решение их внутренних проблем. Статуса отдельного самостоятельного государства, пусть и входящего на том или ином этапе в той или иной форме в состав другой державы, Грузия до этого не теряла, сейчас же, грузины впервые столкнулись при добровольном стремлении к союзу и вассальству- самым жестоким ударом какой им когда-либо приходилось претерпевать: Грузия превращалась из государства, со своим, пусть и обделенными правами, государем в провинцию, в губернию, в чисто административную единицу, подобную многим другим в иностранном государстве. (А ведь правящая в стране династия просуществовала 1700 лет!). Это больно ударило по самолюбию грузин, вековая история которых с VII века до н. э. и по 1801 года, два с половиной тысячелетия, - есть борьба за свою независимость..."

Даже старейшая православная грузинская церковь, которая еще в 326 году приняла христианство, потеряла независимость, богослужения в церквях велись на непонятном простому грузину языке, на славянском языке. Потеряла независимость церковь, уделом которой, как передают летописцы, было проповедовать христианство, данное самой Богоматерью и с этой целью на землю Грузии были направлены Андрей Первозванец и Симон Кананели. Потеряла независимость церковь, на земле которой, в Светицховели покоится Покров Христа, на земле которой и ныне покоится прах апостолов Христа: Симона Кананели в Абхазии; Матети-в Аджарии; равноапостольной Нино, которая просветила Грузию в 326 году, в Кахетии; на земле которой долгое время находилась голова Иоанна Предтечи - в Абхазии, в горах Комни; где долгое время жил и умер Иоанн Златоуст - в Бичвинде (нынешняя Пицунда)...

... И удар, нанесенный царизмом, не забыт грузинами..."

117 лет Грузия вместе с Россией пережила и радость, и горе монархического режима. Трудящиеся Грузии, ее лучшие представители, познакомившись с "двумя Россией"- прогрессивной и реакционной, установили дружеские связи с передовой частью русской нации и стали вместе с ней на путь великой борьбы за свержение самодержавного строя, за

ликвидацию феодальной кабалы и национального гнета, за светлое будущее народов, входящих в состав России.

Ярким примером этой дружбы служит семья Гарсевана Чавчавадзе, первого посла Грузии в России и его сына Александра Чавчавадзе, выдающегося поэта и переводчика, а также видного государственного и общественного деятеля. Г. и А. Чавчавадзе многое сделали для сближения Грузии с прогрессивной частью русского общества, двери гостеприимного дома Чавчавадзе были широко открыты для передовых людей Грузии и России. В салоне А. Чавчавадзе, в этом очаге грузинско-русской культуры, бывали поэты Григорий и Вахтанг Орбелиани, Николоз Бараташвили, Соломон Додашвили и др. С ними здесь встречались Грибоедов, Одоевский, Волховский, Полонский, художник Гагарин и др. В салоне А. Чавчавадзе побывали также А.С. Пушкин, М. Ю. Лермонтов, а великий русский писатель А. С. Грибоедов, как известно, породнился с семьей А. Чавчавадзе, женившись на старшей дочери, 16-ти летней красавице Нино в 1828 году. После трагической гибели в январе 1829 года, в возрасте 34 лет, в Тегеране, останки А. С. Грибоедова были перенесены из Тегерана и похоронены на Мтацминда. В одном гроте с А. С. Грибоедовым покоятся останки и Н. А. Чавчавадзе, преданной жены, скончавшейся в возрасте 45 лет. На pedestal памятника надпись: " Ум и дела твои бессмертны в памяти русской, но для чего пережила тебя любовь моя". Эта могила является своеобразным символом дружбы грузинского и русского народов.

Своеобразным символом дружбы между грузинским и русским народами является и Александро-Невская Лавра, где покоятся члены царской семьи Багратионов: супруга царя Ираклия II-Дареджан, ее сыновья и внуки; царица Мария, жена последнего царя Кахетии Георгия XII; царица Мария Кациевна - супруга имперетинского царя Соломона II, всего более 30 могил Багратионов; здесь же- могила академика Давида Чубинашвили-автора первого грузинско-русского словаря, руководившего 20 лет кафедрой грузинского языка факультета востоковедения Санкт-Петербургского университета; могила академика Ивана Тархнишвили, выдающегося физиолога; могила выдающего филолога и археолога - академика Николая Марри; профессор Михаил Гарсеванишвили, который проработал 18 лет директором Института инженеров путей сообщения и вместе с сыном, членом-корреспондентом Академии наук СССР, Н. М. Гарсевановым, вошли в сокровищницу современной строительной науки; могила академика Юстина Джанелидзе-генерал-лейтенанта медицинской службы, заслуженного деятеля науки, академика Академии медицинских наук СССР, Героя Социалистического Труда. В Петербургской земле обрели вечный покой и наши современники- академик Тамаз Перадзе, директор института микробиологии им. Л. Пастера; доцент, видный хирург кафедры хирургии I Ленинградского медицинского института им. акад. И. П. Павлова Реваз Гелазония; профессор, декан технологического факультета Сухумского института субтропиков, беженец из Абхазии Нодар Цикоридзе и много других прославленных грузинов, вечная память которых связана с Петербургом.

Грузинская диаспора почти 300 лет существует в Санкт-Петербурге. Первыми грузинами-основателями диаспоры - были представители грузинского царского рода. Грузины, жившие в России, прославляли себя не только военными подвигами в Российской империи, но и своей деятельностью в культуре, науке, образовании. В Петербургском университете обучались видные деятели науки и культуры А. Церетели, Н. Николадзе, Г. Церетели, И. Джавахишвили, И. Кипшидзе, Ш. Нуцубидзе, И. Орбели, А. Шанидзе, Н. Мухелишвили, А. Цагарели, Г. Цубинашвили и многие другие.

В наши дни грузинская диаспора насчитывает около 8 тысяч оседлых грузин и более 10 тысяч беженцев из Абхазии и Осетии.

Основную массу грузинской диаспоры, проживающих в Санкт-Петербурге, составляют интеллигенция, среди которой научные работники, представители искусства.

Большой вклад в медицину внесли питерские медики-грузины: Ю.Джанелидзе, Г. Хечинашвили, М. Сресели, Т. Перадзе, Р. Гелазония; наши современники - Димитри Купатадзе, Отар Джалишвили, Александр Банидурашвили, Тамаз Мchedлидзе, Отар Макаридзе, Важа Тондзе, Александр Чаганова, Нугзар Чхидзе, Отар Хуршилава и др.

Своим талантом, умом, добропорядочностью и любовью прославляют Грузию академик Альвина Тавадзе, профессор Иосиф Орджоникидзе, иконограф Аристо Багратиони, генеральный директор АО "Петрохолод" Бадри Какабадзе, генеральный директор АО "Степана Разина" - Гия Гвичия, генеральный директор треста "Реконстрой" Борис Берулава, поэт и финансист Автандил Бутхашвили; солисты Марийского театра оперы и балета - сестры Ирма и Мзия Ниорадзе - и его художник-постановщик Мураз Мурванидзе; художники Заза Харабадзе, Нугзар Кахиани, Нодар Чагалидзе; писатель и меценат Григорий Липартелиани; инженер-строитель, зам. директора строительного комитета администрации Санкт-Петербурга Джамбул Гаделия; лауреат государственной премии Георгий Зедгенидзе, фотожурналист Давид Квачадзе; меценаты-бизнесмены Сосо Куталия и Сослан Харебов; беженцы из Абхазии Изольда Тугуши, Шорена Квачахия, Нико Нанеишвили, Этери Махарашвили, Джано Липартелиани, Гигуша Кварацхелия, Отар Багатурия и др. Перечислить всех грузин, живущих и работающих в Санкт-Петербурге на славу двух родин - России и Грузии-, невозможно.

Сердцевиной Санкт-Петербургской диаспоры является землячество "Иверия", которое официально было зарегистрировано в 1989 году. У истоков землячества стояли группа студентов-грузинов и, давно живущие в Петербурге, грузины: Кахабер и Давид Георгадзе, Нугзар Хонелидзе, Нонна Джангвеладзе, Джони Габнапи, Нана Зарнадзе, Вахтанг Мукбаниани, Георгий Вахания, Реваз Гогелия, Михаил Гобеджшвили, Нодар Чагалидзе, Лали и Нодар Басиладзе, Нугзар Кахиани, Наргиза Сохадзе, Темур и Заза Шенгелия, Валентина Сихарулидзе, Иосиф Орджоникидзе, Аристо Багратиони, Мая и Мака Кахели, Зураб Табуцидзе, Петре Хонелидзе; и ныне ушедшие в мир иной - Илья Лезгишвили, Тамаз Шаншмелашвили, Тамрико Хизанишвили, Васо Джапаридзе... Трудно перечислить всех тех, которые в те времена, когда не очень-то приветствовали всякие национальные проявления, ими все делалось для сохранения самобытности грузинского народа, ее культуры, истории, искусства, языка; для поддержки национально-освободительного движения в Грузии, которое бурно велось в 1987-1995 годах. Одной из ярких страниц тогдашней деятельности "Иверия" была манифестация 15 мая 1989 года в Санкт-Петербурге в поддержку кровавых событий Тбилиси 9 апреля 1989 года.

Новое дыхание землячества "Иверия" обрело с 1992 года, когда его президентом был избран Бадри Давидович Какабадзе, а вице-президентом - Борис Берулава.

В Грузии часто можно услышать: "Грузия строго спросит тех, которые в трудные годы не были с ней...", но руководство землячества "Иверия" и здесь, в Санкт-Петербурге, в северной столице, доказало, что большие грузинские дела можно творить и за пределы Родины.

За время своего существования, землячество "Иверия" провело множество ярких и интересных мероприятий. Это и вечер посвященный грузинским поэтам А. Церетели и Т. Табидзе, и финансовая поддержка, во время гастролей, Тбилисского театра им. Ш. Руставели, Нани Бреговдзе, Вахтанга Кикабидзе; и встречи с деятелями культуры и спорта - Элисо Вирсаладзе, Зурабом Соткилавой, Ирмой Ниорадзе, Маей Чибурданидзе. Организация фотовыставок Давида Квачадзе, Юрия Алейникова, Зазы Харабадзе. Презентация книг стихов "Мтата Перхиса", "Гнездовые орлов"- поэта и финансиста А. Бутхашвили, и кинофестиваль грузинских фильмов, и выпуск книги "Распятая Грузия" и сборника стихов Т. Табидзе.

Но самое главное в работе землячества - это открытие церкви Шестаковской Иконы Божьей Матери, расположенной на Старорусской 8/2 и построенной в 1903 году. Название

церкви происходит от иконы, которая была найдена в семье Скрипициных. Долгое время икона находилась в трубе домашней печи и в один прекрасный день упала на шестак печи, отсюда и произошло название Иконы - Шестаковская. Шестаковская Икона Божьей Матери славится своим чудотворением. Церковь, которую в 1903 году осветил праведник Иоанн Кронштадский, как и все святыни России, была разрушена в 1917 году и в нем расположили общежитие, а далее там разместился филиал НИИ.

Грузины, старейший православный народ, на чужбине всегда старались иметь свою церковь, где молитвы проходили бы на родном, на грузинском языке. Так как, даже в Библии сказано, что молитва на родном языке возвышает душу молящегося, врачует раны души, утешает волнующие помыслы, молитвы на родном языке легко возносятся к Всевышнему. История сохранила имена грузинских церквей за рубежом: Иверская обитель на Афоне, Джвари, Петрицони, Ошха...

Петербургские грузины еще на заре основания города, с 1745 года, имели свою церковь на 6-ой линии В.О., церковь "Трех Святителей". Вышедшая в 1998 году, книга "Андреевский Собор и церковь Трех Святителей" повествует: " из достопримечательности церкви до наших дней сохранилась вмурованная в стену плита с надписью на грузинском языке: "Любезные братья мои, я была в этом преходящем мире дочерью кахетинского князя, обер-гофмаршала Нодара Джорджадзе и получила при святом крещении имя княжны Гуко. Божией Волею, я была в супружестве за князем Грузинским, первого разряда майором Эдишером Амилахвари и провела жизнь с ним в сердечном согласии. Лишившись отечества и своего имения, прибегла в землю иностранную и перешла от мира сего в столичном граде Петербурге 28 марта 1745 года на 37 году моей жизни. Иностранка я , купив за деньги место для моего приличного погребения, положена в земле в церкви св. апостола Андрея, не оставив детей, которые молились бы за меня. Отцы и братья мои любезные, видя гробницу чужеземной грешницы и камень, покрывающий меня, молитесь Господу за меня, чтоб он простил грехи". Затем следует короткая надпись по-русски: -"на сем месте погребена грузинского полку господина майора князя Эдишера Потальевича Амилахвари супруга его княгини Гука Нодаровна, которой от рождения было 36 л., а представилась в нынешнем 1745 г. месяца марта 29 числа".

Восстановление здания грузинской церкви происходит в основном из пожертвований представителей землячества. Огромный вклад в восстановление церкви внесли президент землячества Б. Какабадзе, генеральный директор АО " Степан Разин" Г. Гвичия, заместитель директора комитета по строительству администрации Санкт-Петербурга Дж. Гаделия, генеральный директор треста " Реконстрой" Б. Бериулава, бизнесмены С. Харебов, С. Куталия. Неоценим материальный и духовный труд настоятелей церкви отца Георгия (Схиртладзе), отца Романа (Вепхвадзе), отца Максима (Чантурия).

"Мамули, Ена, Сарцмуноеба" - "Отчизна, Язык, Вера"- эти слова праведника Ильи Чавчавадзе были напутствием для каждого грузина. Как далеко не забросила бы судьба грузина, он всегда с любовью отзывался о Родине. Трагические события, происходящие в Грузии, его трудные социально-политическое и экономическое положения, не оставляют равнодушным и руководство землячества. Землячество "Иверия" многократно оказывало и оказывает гуманитарную помощь Грузии и беженцам из Абхазии. Два раза был отправлен гуманитарный груз в Абхазию и в Грузию. В Санкт-Петербурге лечили и ухаживали за ранеными в боях в Абхазии.

Заботой о беженцах было продиктовано открытие в Санкт-Петербурге грузинской школы - негосударственного общеобразовательного учреждения, где в основном учатся дети из семей беженцев из Абхазии и Осетии. "Иверия" берет на себя все расходы школы, в том числе и на строительство здания, которое в долгосрочную аренду передано

землячеству, где в дальнейшем будет расположена грузинская школа, офис землячества и представительство Грузии. Как бы далеко человека не забросила судьба от отчего дома, очень важно не порвать те ниточки, которые связывают тебя с Родиной. Эти ниточки – родной язык, культура, история, традиции и обычаи предков. Ради сохранения и развития грузинской культуры, обычаев и традиций, вместе с землячеством трудятся грузинские женщины, объединившиеся в Петербургский филиал международной ассоциации “Грузинские женщины за мир и за жизнь”, председателем которой является Нато Какабадзе-Турабелидзе, кандидат медицинских наук, а заместителями: академик Альвина Тавадзе и физик Мери Шатиришвили. Члены ассоциации: Дареджан Чхеидзе, Лали Хорнаули-Бутхашвили, Марина Церквадзе-Орджоникидзе, Хатуна и Шорена Тодуа, Элисо Чава, Мая Горгадзе, Тамара Берекашвили, Изольда Тугуши, Манана Квачадзе, Маризтта Кемулария, Лали Басиладзе. Они все делают для того, чтобы грузинская молодежь, учащиеся грузинской школы, помнили и дорожили традициями грузинского народа, были достойными продолжителями тех дорог, которые проложили их предки.

Творить большие грузинские дела в Петербурге удастся, благодаря усилиям членов президиума землячества “Иверия” и его президента Бадри Какабадзе.

Бадри Давидович Какабадзе сумел собрать вокруг себя духовных единомышленников: Бориса Берулава, Тамаза Тогонидзе, Джумбера Карчавы, Альвину Тавадзе, Татьяну Никольскую, Светлану Коваль, Джамбула Гаделию, Джони Шаматаву, Омара Джагмаидзе, Юрия Хажомия, Кахабера Шарвадзе, Автандила Бутхашвили, Лиану Бечвая, Гио Джинчарадзе, наследника грузинского престола Аристо Багратиони. В правлении землячества нет разделенной функций. Все работают самоотверженно и дружно.

Грузинская диаспора в Санкт-Петербурге не замыкается в своей скорлупе и не отгораживается от мира. В самые тяжелые периоды военных конфликтов были организованы встречи с Абхазской, Чеченской, Азербайджанской, Армянской, Осетинской диаспорами как по радио, так и у себя в землячестве. Какими тяжелыми не были эти встречи, они были необходимы. На них выяснялись позиции и намерения, чаяния и надежды простых людей, людей, изгнанных из своих родных мест. А они оказались у всех одинаковыми. “Мы ни перед кем не закрываем двери”-таков девиз президента Бадри Давидовича Какабадзе.

Его любовь к своей исторической Родине Грузии очень тесно переплетается с любовью к Петербургу. Для сближения двух городов – Петербурга и Тбилиси, для сотрудничества в области экономики, культуры, науки и техники по инициативе Бадри Давидовича Какабадзе и вице-консула Грузии в РФ господина Генадия Рафаеловича Кухалашвили, большая делегация администрации Санкт-Петербурга во главе с губернатором города В. Яковлевым в мае 1999 года посетила Тбилиси. Делегация имела встречу с президентом Грузии с Э. Шеварднадзе, мэром города Тбилиси И. Зоделавой, общественными и деловыми кругами города. На встрече были обсуждены вопросы экономического и культурного сотрудничества по линии Восток-Балтика-Евразийское направление, в создании торговых центров, об участии в промышленных и культурных выставках.

Оценивая огромное значение такого сотрудничества, губернатор Санкт-Петербурга, Владимир Яковлев искренне сказал: “Хочется, чтобы в XXI веке мы бы не вспоминали Грузию по картинам, а могли ездить друг к другу в гости, сотрудничать, работать вместе. Уверен, все должно восстановиться и вернуться на круги своя”.

Такого мнения придерживается и интеллигенция Санкт-Петербурга. В Санкт-Петербургском отделении Союза Писателей России, где в апреле 2000 года прошла презентация сборника стихов петербургского грузина Автандила Бутхашвили, русские писатели, поэты, переводчики единодушно говорили: “Мы не можем расстаться с Грузией и, зная это, она сама приходит к нам. Может ли быть иначе, если в райской уголке Грузии,

горном ущелье Боржоми и ныне среди первозданного леса бьет кристально чистый живительный источник? Живительная сила Грузии бессмертна, и новый век обещает нам все новые и новые солнечно-вдохновенные с ней встречи!"

Имя Бадри Какабадзе известно не только в Петербурге, но и в России. Акционерное общество "Петрохолод" - одно из крупнейших предприятий в городе, снабжающих горожан обширным ассортиментом продукции, в том числе вкуснейшим мороженым. О генеральном директоре часто говорят, как о талантливом руководителе, создавшем крепкое производство, возлагают на него надежды, связанные с укреплением пищевой отрасли города. На нем лежит ответственность за большой коллектив, за решение тысячи больших и малых проблем, ежедневно возникающих на производстве.

Знают петербуржцы Б. Какабадзе и как президента землячества "Иверия", с приходом которого оно обрело второе дыхание. Его самопожертвование, его огромный вклад в укреплении дружбы и взаимосвязи между Россией и Грузией был достойно оценен как со стороны руководства России, так и со стороны руководства Грузии. За заслуги перед православием Б. Д. Какабадзе решением Синода и Российской палаты личности от 16.03.99 года был награжден орденом Св. Георгия и присвоен титул князя, а по распоряжению президента Грузии Э. А. Шеварнадзе от 1.05. 1999г. за № 306 его наградили Орденом Чести.

Без Бога на этом свете ничего нельзя осуществить, творить добро везде и всюду могут лишь люди, наделенные Божьей благодатью. Пожелаем грузинскому землячеству "Иверия" в Санкт-Петербурге и его руководству, чтобы вся их деятельность всегда сопровождалась Божьей благодатью.

Нана Зарнадзе
собственный корреспондент газеты "Сахалхо газеты",
органа государственной канцелярии Грузии,
редактор книги
«Хроники деятельности землячества "Иверия.»»

ალექსანდრე ბაგრატიონი მოღალატეთა გამცემლობის მსხვერპლი გახდა. იგი ტყვედ ჩავარდა. შვედეთის მეფემ, კარლოს XII კარგად იცოდა რა მისი ფასი, როგორც საარტილერიო საკმის ბრწყინვალედ მცოდნის, და საქართველოს ტახტის მემკვიდრის, რუსეთს მის გამოსასყიდლად 10 ტონა ოქრო მოსთხოვა, რაც რუსეთის სახელმწიფოს სრულ

ა ბაგრატიონი

გაღარიბებას მოასწავებდა. ამ დიდ გამოსასყიდს არც არჩილ მეფე და არც ფულისწული ალექსანდრე არ დაეთანხმნენ, "გულშიდაც არ გაგვივლია სახელმწიფოს ასეთი ხარჯი მივაყენოთ, ჩვენ იმისათვის ვართ მოწოდებული, რომ მოვითმინოდ და სახელმწიფოს და მეფის ინტერესებისათვის მოვკვდეთ", ასე სწერდა ალექსანდრე ბაგრატიონი ტყვეობიდან პეტრე I. მან 11 წელი გაატარა ტანჯვა წამებაში და 1711 წელს კუნძულ პიტეოზე გარდაიცვალა.

პეტრე I

სანკტ-პეტერბურგის პირველი ქართული დიასპორის წარმომადგენლები საქართველოს ფეოდალური არისტოკრატიის ოჯახებიდან იყვნენ. ისინი ძირითადად მეფის კარზე და საგარეო ურთიერთობის სამინისტროში მუშაობდნენ მრჩეველებად და მთარგმნელებად.

აქაურ ქართველთა ცხოვრებაში დიდი როლი ითამაშა პირველმა სათვისტომომ, რომელიც 1860-1861 წლებში ჩამოაყალიბეს სანკტ-პეტერბურგის უნივერსიტეტის ქართველმა სტუდენტებმა ილია ჭავჭავაძის მეთაურობით. სათვისტომოს შემადგენლობაში იყვნენ აკაკი წერეთელი, ნიკო ნიკოლაძე, გიორგი წერეთელი, პეტრე ნაკაშიძე, ძმები ბესარიონ და დავით ლოღობერიძეები, კობია აფხაზი, შაქრო მაღალაშვილი, კირილე ლორთქიფანიძე და ბევრი სხვა ქართველი სტუდენტობა.

სათვისტომომ ბევრი ბრწყინვალე ფურცელი ჩაწერა ქართველი და რუსი ერების დაახლოების ისტორიაში. ისინი რუსეთის საზოგადოებრიობას და სანკტ-პეტერბურგში მცხოვრებ უცხოელ სტუმრებს აცნობდნენ ქართულ კულტურას, ხელოვნებას, მის მდიდარ ისტორიას.

სულმნათმა ილიამ აქ სანკტ-პეტერბურგში ჩაუყარა საფუძველი "თერგდალეულებს", რომლის დევიზი იყო "მამული, ენა, სარწმუნოება", აქ, სანკტ-პეტერბურგში, 1859 წლის 15 დეკემბერს დასწერა ილია ჭავჭავაძემ ცნობილი ლექსი "ქართველის დედას". 1837 წელს პირველად სანკტ-პეტერბურგში გამოიცა ქართულ-რუსულ-ლათინური ლექსიკონი, რომლის შემდგენელი გახლდათ სანკტ-პეტერბურგის უნივერსიტეტის აღმოსავლეთმცოდნეობის ფაკულტეტის ქართული ენის კათედრის გამგე პროფესორი დავით ჩუბინაშვილი.

ილია ჭავჭავაძე
სანკტ-პეტერბურგის
ქართული სათვისტომოს
თავმჯდომარე 1860 წ.

სურათზე სათვისტომოს წევრები:

პირველ რიგში მარცხნიდან დავით ღოღობერიძე, პეტრე ნაკაშიძე, გიორგი წერეთელი, კობტა აფხაზი და მაქრო მაღალაშვილი.
მეორე რიგში: აკაკი წერეთელი, ბესარიონ ღოღობერიძე, ნიკო ნიკოლაძე, კირილე ლორთქიფანიძე.

ილიას გზის სახელოვანი გამგრძელებლები იყვნენ სანკტ-პეტერბურგის უმაღლესი სასწავლებლების ქართველი სტუდენტების მომდევნო თაობები: ივანე ჯავახიშვილი, აკაკი შანიძე, ნიკოლოზ მუსხელიშვილი, ნიკო მარი, ალექსანდრე ცაგარელი, შალვა ნუცუბიძე, იოსებ ყიფშიძე, მელიტონ ბალანჩივაძე, ანდრო ბენაშვილი, ივანე თიკანაძე, რუსუდან, თამარ და გიორგი ნიკოლაძეები, კოტე ფოცხვერაშვილი და ბევრი სხვა სახელოვანი ქართველობა.

ტრადიციას არც მე-20 საუკუნის თაობამ უღალატა. 1966 წელს, აქ მცხოვრებ ქართველების ერთ ჯგუფს, აწ განსვენებული ილია ლეზგიშვილის ხელმძღვანელობით, ჰქონდათ სურვილი, აეღორძინებინად "თერგდალეულთა" ტრადიციები. გაზეთ "სხივის" ორი ნომერიც კი იქნა მათ მიერ გამოშვებული, მაგრამ გარკვეული ობიექტური მიზეზების გამო, როდესაც ყოველგვარ ეროვნულობის გამოვლინებას, ყოფილ საბჭოთა სოციალისტური ქვეყნების კავშირში არც თუ დიდად მიესალმებოდნენ, ქართველ მოხალისეთა ეს ჯგუფიც დაიშალა.

80-იანი წლების თაობამ, აქაურმა ქართველმა სტუდენტობამ კვლავ გადადგა ნაბიჯი სათვისტომოს ჩამოსაყალიბებლად. სანკტ-პეტერბურგის ეთნოგრაფიის მუზეუმის შენობაში ხშირად იკრიბებოდა აქაურ ქართველთა ერთი ჯგუფი, სათვისტომოს ჩამოყალიბების იდეით. 1989-90 წლებში ოფიციალურად იქნა რეგისტრირებული კულტურულ-საგანმანათლებლო საზო-

გადოება "ივერია", რომლის სათავეებთან იდგნენ სანკტ-პეტერბურგში მცხოვრები ქართველობა და სტუდენტი ახალგაზრდობა: პროფესორი მიხეილ ორჯონიკიძე, ექიმები ვალია სიხარულიძე, არისტო ბაგრატიონი, თემურ და ზაზა შენგელიები, ჟურნალისტი ნანა ზარნაძე, მხატვრები ნუგზარ ჭაღალიძე, ვახტანგ მუკბანიაიანი, ნუგზარ კახიანი და აწ განსვენებული თამაზ მაიშმელაშვილი, ინჟინრები რეზო გოგელია, მიხეილ გობეჯიშვილი, მარიინსკის თეატრის სოლისტი გიორგი ვახანია და სხვა. სტუდენტი ახალგაზრდობა: კახაბერ და დავით გიორგაძეები, ნუგზარ ხონელიძე, ჯონი გაბიანი, ჯონი შამათავა, ნონა ჯანგველაძე, ნოდარ და ლალი ბასილაძეები, პეტრე ხონელიძე, ნარგიზა სოხაძე, მაია და მაკა კახელები, ზურაბ ტაბუციძე, აწ განსვენებულნი თამრიკო ხიხანიშვილი და ვასო ჯაფარიძე და ბევრი სხვა ქართველი სტუდენტობა.

"ივერიის" პირველ თავმჯდომარედ არჩეული იყო პროფესორი მიხეილ ორჯონიკიძე. თავის არსებობის წლებში კულტურულ-საგანმანათლებლო საზოგადოება "ივერიამ" ბევრი ბრწყინვალე ფურცელი ჩასწერა სანკტ-პეტერბურგის ქართული დიასპორის ცხოვრებაში, მაგრამ ყველაზე გამორჩეული იყო 1989 წლის 9 აპრილის თბილისის ტრაგედიისადმი მიძღვნილი მანიფესტაციები და ღონისძიებები, რომელთა გამართვა მაშინდელ პირობებში გმირობის ტოლფასი იყო.

1992 წლიდან კულტურულ - საგანმანათლებლო საზოგადოება "ივერიას" ახალი სტატუსი მიენიჭა. იგი დღეს რეგისტრირებულია როგორც რეგიონალური საზოგადოებრივი ორგანიზაცია სანკტ-პეტერბურგის ქართული სათვისტომო "ივერია"

"სათვისტომო" - სამშობლოს ფარგლებს გარეთ მცხოვრებთა გაერთიანება ურთიერთდახმარების მიზნით ასეა განმარტებული მცნება "სათვისტომო" რუსული ენის განმარტებით ლექსიკონში. მართლაც ურთიერთ სიყვარულმა, პატივისცემამ და უანგარო დახმარების გრძნობამ შეაძლებინა სათვისტომოს პრეზიდენტს ის დიდი შრომატევადი საქმიანობა, რასაც იგი ეწევა დღეს.

ხელთუქმნელი ძეგლი მათ, ვინც საშუალება მისცა აქაურ ქართველობას ჰქონდეს ქართული ეკლესია და უფლისადმი ლოცვა ვედრება და საგალობლები მშობლიურ ქართულ ენაზე აღავლინოს. ღვთის ლოცვა კურთხევა არ მოკლებოდეს ეკლესიის ოცულის თავმჯდომარეს ბატონ არისტო ბაგრატიონს, რომელმაც მთელი მისი ცხოვრება შესწირა ქართულ საქმეს და ქართულ ეკლესიას, მამა გიორგის, (ერის კაცობაში გიორგი სხირტლაძე) ეკლესიის პირველ წინამძღვარს, მამა რომანოზს, (ომარ ვეფხვაძე), მამა მაქსიმეს (მურთაზ ჭანტურია) და ხატმწერს ზაურ ცხადაიას. მაგალობლებს: ნინო ბუისშვილს, ია ჯარიაშვილს, თამარ გოძიაშვილს და ელმირა შანავას.

ღვთის ლოცვა კურთხევა არ მოკლებოდეს დიდ ქველმოქმედებს: გია გვიჩიას, სოსლან ხარებოვს, სოსო კუტალიას, ბორის ბერულავას,

«ივერიის» პირველი
თავმჯდომარე მიხეილ
ორჯონიკიძე

1988 წლის ოქტომბერი

სანკტ-პეტერბურგის ეთნოგრაფიის მუზეუმის შენობაში შეიკრიბნენ აჭარის ქართველების ერთი ჯგუფი სათვისტომოს ჩამოყალიბების იდეით. სურათზე მარცხნიდან: ნუგზარ ხონელიძე, ნონა ჯანგველაძე, ნანა ზარნაძე, რომან შაიშველაშვილი, ნუგზარ კახიანი, ვახტანგ მუტხაიანი, მიხეილ გომეჯიშვილი, მაკა და მაია კახელაძე, გიორგი ვახანია.

ჯამბულ გადალიას და ყველა იმ ქართველს, ვინც გვერდში ამომიდგა და თავისი წვლილი შეაქვს ქართული ეკლესიის მშენებლობის საქმეში.

ხელთუქმნელი ძეგლი მათ, ვინც საფუძველი ჩაუყარა ქართულ სკოლას და ნებისთნე თუ უნებლიეთ სამშობლოდან მოშორებულ ქართველ ბავშვებს, საშუალება მისცა აქ, შორეულ ჩრდილოეთში, მშობლიურ ენაზე მიიღონ საშუალო განათლება. დიდი მადლობა სკოლის დიდ მოამაგეებს აკადემიკოს ალვინა თავაძეს, ბატონ კახა გიორგაძეს, ქალბატონებს შორენა ქვაჩახიას, დარეჯან ჩხეიძეს, იზოლ-

და ტულუშს, ტატიანა ნიკოლსკაიას, სკოლის ახალ დირექტორს ბატონ ომარ ჯაღმაიძეს და მთელ პედაგოგიურ კოლექტივს უანგარო და თავდადებული შრომისათვის.

ხელთუქმნელი ძეგლი მათ, ვინც სახელი გაუთქვა საქართველოს, ქართველობას, თავისი მაღალი პროფესიონალიზმით და საქმისადმი ერთგულებით, განსაკუთრებით დიდია ქართველთა წვლილი მედიცინის დარგში. ბევრი აღიარებული ქართველი ექიმი მოღვაწეობს დღეს სანკტ-პეტერბურგში, ესენია: ოთარ ჯალიაშვილი, მედიცინის მეცნიერებათა დოქტორი, მეცნიერების დამსახურებული მოღვაწე, პეტერბურგის აკად. ი.პავლოვის სახელობის სამედიცინო უნივერსიტეტის თვალის სნეულებათა კათედრის პროფესორი, დიმიტრი კუპატაძე-პროფესორი, მედიცინის მეცნიერებათა დოქტორი, სანკტ-პეტერბურგის ბავშვთა მთავარი ქირურგი, ბავშვთა ქირურგების ასოციაციის ვიცე-პრეზიდენტი. ალექსი ბაინდურაშვილი მედიცინის მეცნიერებათა დოქტორი, დიპლომის შემდგომი განათლების სამედიცინო აკადემიის ბავშვთა ტრამვატოლოგიის და ორთოპედიის კათედრის პროფესორი, ვაჟა თოიძე - მედიცინის მეცნიერებათა კანდიდატი, №128 ცენტრალური სამედიცინო სანიტარული ნაწილის ქირურგიული განყოფილების გამგე, თამაზ მჭედლიძე-მედიცინის მეცნიერებათა კანდიდატი, ფირმა "მედის" პრეზიდენტი, ოლეგ ჩაგუნავა-მედიცინის მეცნიერებათა კანდიდატი, მეცნიერებათა აკადემიის ცენტრალური საავადმყოფოს სარძევე ჯირკვლების ქირურგიის განყოფილების

1989 წლის 19 მაისი

9 აპრილს თბილისში დატრიალებული ტრაგედიისადმი მიძღვნილი მანიფესტაცია სანკტ-პეტერბურგში

გამგე, ოთარ მაკარიძე-მედიცინის მეცნიერებათა კანდიდატი, ექსპერიმენტალური კარდიოლოგიის ინსტიტუტის მეცნიერ-თანამშრომელი, ოთარ ხურცილავა-მედიცინის მეცნიერებათა კანდიდატი, №5 საავადმყოფოს მთავარი ექიმი, ნუგზარ ჩხეიძე-№26 საავადმყოფოს გინეკოლოგიური განყოფილების გამგე და სხვა სახელოვანი ჩვენი თანამემამულენი.

ნათელი ხსოვნა საქვეყნოდ აღიარებულ მეცნიერებს, აწ. განსვენებულთ: მიკრობიოლოგიის სამეცნიერო-კვლევითი ინსტიტუტის ყოფილ დირექტორს თ. ფერაძეს, ქირურგს რ. გელაზონიას, ექიმ-გინეკოლოგს გ. ხეჩინაშვილს, რომლებმაც წარუშლელი კვალი დატოვეს სანკტ-პეტერბურგის სამედიცინო ელიტაში.

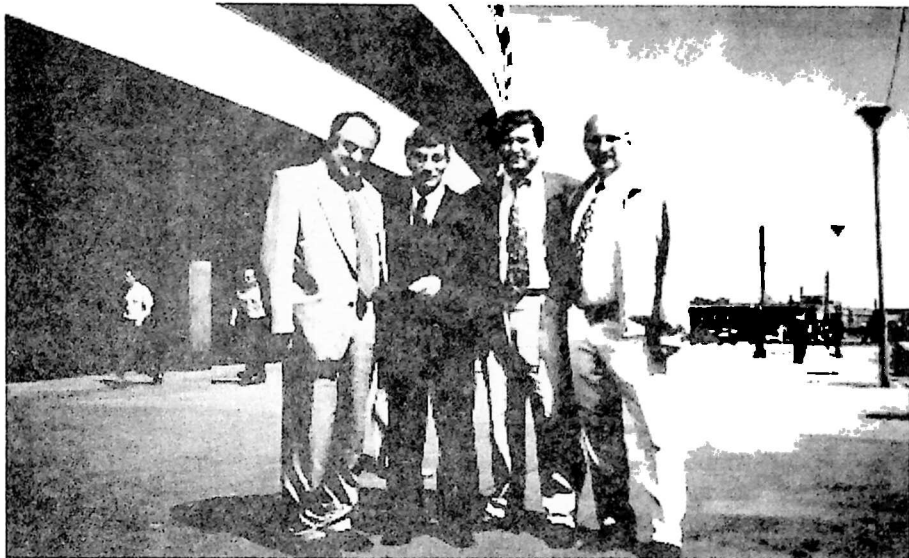
ხელთუქმნელი ძეგლი აქ მოღვაწე ქართველ ხელოვანთ: მარიინსკის ოპერისა და ბალეტის თეატრის სოლისტებს, დებს ირმა და მზია ნიორაძეებს, თეატრის მთავარ მხატვარს თეიმურაზ მურვანიძეს, ტოვსტონოგოვის დიდი დრამატიული თეატრის რეჟისორს თემურ ჩხეიძეს. ფოტოხელოვანს დავით კვაჭაძეს, რომლებმაც აღიარება მოუპოვეს ქართულ ხელოვნებას.

ხელთუქმნელი ძეგლი მათ, ვინც დიდი წვლილი შეიტანა ქართული ხალხური სიმღერისა და ცეკვის ანსამბლის ჩამოყალიბებაში, რაც ხელს უწყობს ქართველ ბავშვებს არ მოსწყდნენ ეროვნულ ნიადაგს, შეინარჩუნონ ქართველობა, დიდი ეროვნული ტრადიციები, ის ვაჟკაცური სული და კდემამოსილება, რითაც ცნობილია ქართული კულტურა და ქორეოგრაფია. საქართველოს სიყვარულმა, ქართული ქორეოგრაფიის დიდმა სიყვარულმა ლტოლვილის მძიმე ზვედრით გამოწვეული დიდი ტკივილებიც კი დაავიწყა ქორეოგრაფებს ბატონ ჯანო ლიპარტელიანს და ქალბატონ ეთერ მახარაშვილს. მადლობა "მერანის" ვოკალურ ანსამბლს თემა ზურებიანის ხელმძღვანელობით. უღრმესი მადლობა ანსამბლის სამხატვრო ხელმძღვანელს, ქალბატონ ლალი ბასილაძეს იმ დაუღალავი შრომისათვის რასაც იგი ეწევა "მერანის" ავტორიტეტის ასამაღლებლად.

ხელთუქმნელი ძეგლი მათ, ვინც რუსეთის საზოგადოებრიობას გააცნო ქართული პოეზიის უკვდავი სული. დიდი მადლობა ფშაველ კაცს, ბატონ ავთანდილ ბუთხაშვილს, პოეტს და ბიზნესმენს, რომელმაც წიგნებით "მთათა ფერხისა", "ბილიკო, სანთლით ნაღვენთო" და "გნეზდოვიე ორლოვ", აქ შორეულ ჩრდილოეთში მცხოვრებ ქართველობას კიდევ ერთხელ მოგვიწოდა იმ დიდი პასუხისმგებლობისაკენ, რაც თითოეულ ქართველს მართებს სამშობლოსა და ერის წინაშე "შე ვერ გიმღერე, მამულო, ქება, ვერც შევძელ შენთვის კომპის აგება და ეს მარჯვენაც ვერ შემოგწირე"

დიდი მადლობა მწერალს და მეცენატს, გრიგოლ ლიპარტელიანს, სამი წიგნის ავტორს, რომელიც თავისი საქმიანობით რუსეთის სამხედრო წრეებში წარმოაჩენს ქართველი კაცის მაღალ ღირსებას, პატიოსნებას, ერთგულებას.

სათვისტომო "ივერია", რომლის პრეზიდენტის წევრებიც არიან: აკადემიკოსი ალვინა თავაძე, ქართველოლოგი ტატიანა ნიკოლსკაია, ინჟინერ-მშენებლები, "ივერიის" ვიცე-პრეზიდენტი ბორის ბერულავა და ჯამბულ გადელია, მეცნიერ მუშაკი თამაზ ტოგონიძე, სკოლის დირექტორი ომარ ჯაღმაიძე, კულტურის მუშაკი ჯონი შამათავა, ინჟინრები ჯუმბერ ქარჩავა და იური ხაჟომია, ექიმი კახა შარვაძე, ფინანსისტი ავთანდილ ბუთხაშვილი, იურისტი გია ჯინჭარაძე, პედაგოგი ლიანა ბეჭვავია და ბუღალტერი სვეტილანა

«ივერიის» სტუმრები

სურათზე მარცხნიდან: ვიცე-კონსული გენადი კუხალაშვილი, საქართველოს პარლამენტის საგარეო ურთიერთობათა კომიტეტის თავმჯდომარე კახა ჩიტაია, «ივერიის» პრეზიდენტი ბადრი კაკაბაძე, საქართველოს პარლამენტის თავმჯდომარის მოადგილე ელდარ შენგელაია

კოვალი, ერთი შეკრული კოლექტივია, რომელიც აქ, შორეულ ჩრდილოეთში, ურთიერთ გაგებით და სიყვარულით ყველაფერს აკეთებს დიდი ქართული საქმისათვის, სამშობლოსათვის და მოყვასისათვის. რომ არა მათი თანადგომა და ერთგულება, მე, როგორც სათვისტომოს პრეზიდენტს, გამიჭირდებოდა იმ დიდი ქართული საქმის კეთება, რასაც დღეს სათვისტომო ახორციელებს.

სათვისტომოს საქმიანობაში დიდია ახლადშექმნილი პრესცენტრის წვლილი, სადაც ნაყოფიერად მოღვაწეობენ „სახალხო გაზეთის“ საკუთარი კორესპონდენტები სანკტ-პეტერბურგში, ნანა ზარნაძე და ნონა ჯანგველაძე, სწორედ მათი სტატიებით და ნარკვევი მასალებით ეცნობა საქართველო ძირითადად სათვისტომოს დიდ და ნაყოფიერ საქმიანობას.

ქართველი ქალის როლი საქართველოს ისტორიაში ყოველთვის დიდი იყო. საერთაშორისო ასოციაციის „საქართველოს ქალები მშვიდობისა და სივოცხლისათვის“ სანკტ-პეტერბურგის ფილიალის წარმომადგენლები, ქალბატონები ნატო ტურაბელიძე-კაკაბაძისა, მერი შათირიშვილი, ალვინა თავაძე, ხათუნა და შორენა თოდუები, იზოლდა ტუდუში, მარინე ორჯონიკიძე, ელისო ჭავჭავაძე, ლალი ხორნალუი, დარეჯან ჩხეიძე, მაია გორგოძე, თამარ ბერეკაშვილი, ლოლიტა და მზია ნანეიშვილები, მანანა კვაჭაძე, მარიეტა კვარაცხელია აქ შორეულ ჩრდილოეთში, ყველაფერს აკეთებენ იმისათვის, რომ ეროვნულ ნიადაგს არ მოსწყვიტონ აქ მცხოვრები ქართველობა, ქართველი ბავშვები, გააცნონ რუსეთის საზოგადოებრიობას ქართველი ერის თვით-

მყობადობა და მისი მდიდარი ისტორიული წარსული.

ხელთუქმნელი ძეგლი აფხაზეთიდან იძულებით გადაადგილებულ ქართველობას: ნიკოლოზ ნანეიშვილს, ოთარ ბალათურას, ბორის კალანდიას, გიგულა კვარაცხელიას და ბევრ სხვა ჩვენს ლტოლვილ თანამემამულეებს, რომლებიც მიუხედავად მძიმე ეკონომიკური და სულიერი მდგომარეობისა, რაც საკუთარი ფუძე-კარის დაკარგვამ, აფხაზეთში დატრიალებულმა საშინელმა ტრაგედიამ არგუნა მათ, მაინც რომ შეინარჩუნეს სულის სიმბნევე და კვლავაც საქართველოსათვის შრომობენ და ფიქრობენ. ყველა არჩევნებში პატიოსნად გამოხატავენ თავიანთ მოქალაქეობრივ პოზიციას საქართველოს საკეთილდღეოდ.

უღრმესი მადლობა სანკტ-პეტერბურგის ქალაქის ადმინისტრაციას, უღრმესი მადლობა პირადად გუბერნატორს, ბატონ ვლადიმერ იაკოვლევს, იმ დიდი თანადგომისა და მზრუნველობისათვის, რასაც ისინი იჩენენ პეტერბურგში მცხოვრები ეროვნული უმცირესობებისადმი. სწორედ მათ მიერ გატარებული ლოიალური პოლიტიკის შედეგია ის, რომ ქალაქში მცხოვრები 100-მდე სხვადასხვა ეროვნების წარმომადგენლებისათვის პეტერბურგი მშობლიურ ქალაქად იქცა. მადლობა "ერთა ლიგის" ხელმძღვანელობას, იმ ნაყოფიერი საქმიანობისათვის, რასაც ისინი ეწევიან ხალხთა შორის მეგობრობის განმტკიცებისათვის, იმ დარღვეული კავშირების აღდგენისათვის, რასაც საუკუნეების განმავლობაში ეყრებოდა საფუძველი და რომლებიც, ხელის ერთი მოსმით გავწყვიტეთ.

"ივერიის" დიდი გულშემატკივარი და მოამაგეები არიან საქართველოს საგანგებო და სრულუფლებიანი ელჩი რუსეთის ფედერაციაში, ბატონი მალხაზ კაკაბაძე, ვიცე-კონსული ბატონი გიზო კუხალაშვილი, საკონსულოს მთავარი რეფერენტი ქალბატონი მერი შათირიშვილი, საქართველოს მუდმივი წარმომადგენელი საპარლამენტათმორისო ასამბლეიაში ბატონი პაატა სურგულაძე. უღრმესი მადლობა მათ ამ თანადგომისათვის.

ქართული სათვისტომო "ივერიის" კარი ყველასთვის ღიაა.

ბადრი კაკაბაძე

"ივერიის" პრეზიდენტი.

სათვისტომოს საერთო კრებაზე

სანკტ-პეტერბურგის ჟურნალისტთა სახლში, რომელიც ნევის პროსპექტის №70 მდებარეობს, 2000 წლის 18 მარტს გაიმართა რეგიონალური ორგანიზაციის, სანკტ-პეტერბურგის ქართული სათვისტომოს "ივერიის" საერთო კრება, რომლის დღის წესრიგშიც განსახილველად შეტანილი იყო შემდეგი საკითხები:

1. სათვისტომოს პრეზიდენტის ანგარიში;
2. სათვისტომოს საკონტროლო-სარევიზიო კომისიის ანგარიში;
3. სათვისტომოს პრეზიდენტის არჩევნები;
4. სათვისტომოს პრეზიდენტის არჩევნები;
5. საკონტროლო-სარევიზიო კომისიის არჩევნები;
6. საწევრო გადასახადების შესახებ;
7. სათვისტომოს საქმიანობის ძირითად მიმართულებათა შესახებ;
8. სათვისტომოს საპატიო წევრის წოდების მინიჭების შესახებ.

სათვისტომოს პრეზიდენტი ბადრი
კაკაბაძე საერთო კრებას ახარებს
ანგარიშს პრეზიდენტის მიერ
გაწეული მუშაობის შესახებ

კრებას ესწრებოდნენ: სათვისტომო "ივერიის" წევრები, მოწვეული სტუმრები, ქართული დიასპორის წარმომადგენლები, აფხაზეთიდან იძულებით გადაადგილებული პირები, ქართული სკოლის პედაგოგები, საკონსულო სამსახურის თანამშრომლები, შესტაკოვის ღვთისმშობლის ქართული ეკლესიის წინამძღვარი მამა რომანოზი, მღვდელი მამა მაქსიმე, სანკტ-პეტერბურგის ადმინისტრაციის და "ერთა ლიგის" წარმომადგენლები. საერთო კრების მონაწილენი დალოცა და წარმატებული საქმიანობა უსურვა, ქართული ეკლესიის წინამძღვარმა მამა რომანოზმა.

სათვისტომოს კრებამ მოისმინა, სათვისტომოს პრეზიდენტის ბადრი კაკაბაძის მოხსენება, სათვისტომოს მიერ 1996 წლიდან 2000 წლის მარტამდე გაწეული

მუშაობის შესახებ, კრებამ ასევე მოისმინა საკონტროლო-სარევიზიო კომისიის ანგარიში.

არჩეულ იქნა სათვისტომოს პრეზიდენტის ახალი შემადგენლობა. სათვისტომოს პრეზიდენტად კვლავ არჩეული იქნა ბადრი დავითის-ძე კაკაბაძე, სააქციონერო საზოგადოების "პეტროხოლოდის" გენერალური დირექტორი, ვიცე-პრეზიდენტად, ბორის გალაქტიონის-ძე ბერულავა, საამშენებლო ტრესტის "რეკონსტროის" გენერალური დირექტორი. პრეზიდენტის წევრებად არჩეული იქნენ: აკადემიკოსი ალვინა თავაძე, ქართველოლოგი ტატიანა ნიკოლსკაია, სკოლის დირექტორი ომარ ჯაღმაიძე, კულტურის მუშაკი ჯონი შამათავა, ინჟინერ-მშენებელი ჯამბულ გადელია, ინჟინერ-მექანიკოსი ჯუმბერ ქარჩავა,

ივერიის საერთო კრება სათვისტომოს პრეზიდენტად ერთხმად ირჩევს ბადრი
კაკაბაძეს

აფხაზეთიდან იძულებით გადაადგილებული პირი იური ხაჯომია, მეცნიერ-მუშაკი თამაზ ტოგონიძე, ექიმი-უროლოგი კახა შარვაძე.

საკონტროლო-სარევიზიო კომისიის შემადგენლობაში არჩეული იქნენ: ფინანსისტი ავთანდილ ბუთხაშვილი, იურისტი გია ჯინჭარაძე, პედაგოგი ლიანა ბეჭვავია.

კრებამ განხილულ საკითხებზე მიიღო შესაბამისი გადაწყვეტილებები. სათვისტომოს "ივერიის" დაარსების 10 წლისთავთან დაკავშირებით, მის საკმეიანობაში აქტიური მონაწილეობისათვის, სანკტ-პეტერბურგში ქართული საქმის განხორციელებაში გაწეული დიდი წვლილისათვის, შესტაკოვის სახელობის ღვთისმშობლის ქართული ეკლესიის მშენებლობის ფინანსური მხარდაჭერისათვის, სათვისტომოს "ივერიის" საპატიო წევრებად არჩეული იქნენ: სათვისტომოს "ივერიის" გამგეობის პირველი თავმჯდომარე 1990-92 წლებში, პროფესორი მიხეილ ორჯონიკიძე, სტეფანე რაზინის სახელობის ლუდისა და უალკოჰოლო სასმელების სააქციონერო საზოგადოების გენერალური დირექტორი გია გვიჩია, სააქციონერო საზოგადოება "აისის" გენერალური დირექტორი, პოეტი ავთანდილ ბუთხაშვილი, აკად. ი. პავლოვის სახელობის სამედიცინო უნივერსიტეტის პროფესორი ოთარ ჯალიაშვილი, ეკონომისტთა საერთაშორისო ასოციაციის ჩრდილო-დასავლეთის განყოფილების პრეზიდენტი სოსლან ხარებოვი, ბიზნესმენი სოსო კუტალია, სათვისტომოს ერთ-ერთი ფუძემდებლები, ექიმები არისტო ბაგრატიონი და კახაბერ გიორგაძე, ვიცე-პრეზიდენტი ბორის ბერულავა და საქართველოს მუდმივი წარმომადგენელი რუსეთის ფედერაციაში, ვიცე-კონსული გენადი (გიზო) კუხალაშვილი.

საერთო კრებას ესწრებოდნენ და კრების მონაწილეებს გულთბილად მიესალმნენ: საქართველოს საგანგებო და სრულუფლებიანი ელჩი რუსეთის ფედერაციაში, ბატონი მალხაზ კაკაბაძე, საქართველოს მუდმივი წარმომადგენელი საპარლამენტო საშრობო ასამბლეაში, ბატონი პაატა სურგულაძე, ვიცე-კონსული, ბატონი გიზო კუხალაშვილი.

კრების მონაწილეთათვის გაიმართა საზეიმო კონცერტი, რომელშიც მონაწილეობდნენ ქართული სკოლის მოსწავლეები და "ივერიასთან" არსებული ქართული ხალხური სიმღერისა და ცეკვის ანსამბლი "მერანი"

რეპრონალური საგოგალონებრივი ორგანიზაციის
სანაქტ-პეტერბურგის ქართული სამთხისტომოს
«ივერიის» პრეზიდიუმის შეგაღანელობა

ბაღრი ღაგიმის-ქე კაკაბაძე სამთხისტომოს პრეზიდიუმი

დაიბადა 1959 წლის 5 თებერვალს ქ. წყალტუბოში, 1977 წელს დაამთავრა ხონის №1 საშუალო სკოლა, შემდეგ სწავლა განაგრძო ლენინგრადის სამაცივრო მრეწველობის ტექნოლოგიურ ინსტიტუტში, რომელიც დაამთავრა 1983 წელს. ინსტიტუტის დამთავრების შემდეგ, განაწილებით მუშაობა დაიწყო ლენინგრადის სამაცივრო კომბინატ "პეტროხოლოდში", სადაც განვლო გზა, ინჟინერ-ტექნოლოგიდან გენერალურ დირექტორამდე.

1989 წლიდან არის სააქციონერო საზოგადოება "პეტროხოლოდის" გენერალური დირექტორი. 1992 წლიდან არჩეულია ქართული სათვისტომოს "ივერიის" პრეზიდენტად.

მართლმადიდებლური ქრისტიანობის წინაშე გაწეული დიდი ღვაწლისათვის, რუსეთის სინოდის და რუსეთის პიროვნებათა პალატის 1999 წლის 16 მარტის გადაწყვეტილებით, ბაღრი ღაგიმის-ქე კაკაბაძე დაჯილდოებულია წმიდა გიორგის I ხარისხის ორდენით და მიენიჭა თავადის წოდება.

საქართველოს პრეზიდენტის 1999 წლის 1 მაისის №306 განკარგულებით ბ.დ. კაკაბაძე დაჯილდოვდა ღირსების ორდენით, ქ. სანქტ-პეტერბურგში ქართული სათვისტომოს ჩამოყალიბების ორგანიზაციაში აქტიური მონაწილეობისათვის, აფხაზეთიდან ლტოლვილი მოზარდი ახალგაზრდობისათვის ქართული სკოლის დაარსებისა და ნაყოფიერი საქველმოქმედო საქმიანობისათვის, ქართველი და რუსი ხალხების მეგობრობის განმტკიცებაში შეტანილი პირადი წვლილისათვის.

ჰყავს მეუღლე და ორი შვილი.

მეუღლე-ნატო სერგოს-ასული ტურაბელიძე-კაკაბაძისა, მედიცინის მეცნიერებათა კანდიდატი, საერთაშორისო ასოციაცია "საქართველოს ქალები მშვიდობისა და სიცოცხლისათვის" სანქტ-პეტერბურგის ფილიალის თავმჯდომარეა.

ქალიშვილი-ნათია რუსეთის საერთაშორისო დიპლომატიური აკადემიის მე-2 კურსის სტუდენტია.

ვაჟიშვილი-ღავითი სანქტ-პეტერბურგის საშუალო სკოლის მოსწავლეა.

ბორის გალაქტიონის-ძე ბერულავა სათვისტომოს ვიცე პრეზიდენტი

დაიბადა 1950 წლის 30 მაისს, მარტვილის რაიონის სოფელ კურუში. 1967 წელს დაამთავრა ტყვარჩელის №3 საშუალო სკოლა, 1975 წელს კი ლენინგრადის საამშენებლო ინსტიტუტი. 1989 წლიდან არის საამშენებლო ტრესტის "რეკონსტროს" გენერალური დირექტორი. 1992 წელს არჩეული იქნა სათვისტომოს გამგეობის თავმჯდომარის პირველ მოადგილედ, 1996 წელს კი ვიცე-პრეზიდენტად.

1996 წელს ჰელსინკიში გამართულ ევროპის ქვეყნების კავშირის მშენებელთა საერთაშორისო კონფერენციაზე მიენიჭა "უმაღლესი კვალიფიკაციის მშენებლის" საპატიო წოდება. 1999 წელს არჩეული იქნა სანკტ-პეტერბურგის "ერთა ლიგის" ვიცე-პრეზიდენტად.

ჰყავს მეუღლე და ერთი შვილი.

მეუღლე-ნატალია სპეციალობით ეკონომისტი. ვაჟიშვილი-გრიგოლი სანკტ-პეტერბურგის გერცენის სახელობის უნივერსიტეტის მე-3 კურსის სტუდენტია.

სათვისტომოს პრეზიდენტის წევრები

ჯამბულ გულის-ძე გადელია

დაიბადა 1960 წლის 13 ნოემბერს, ზუგდიდში. 1977 წელს დაამთავრა ზუგდიდის №1 საშუალო სკოლა, 1982 წელს კი ლენინგრადის ცელულოზა-ქაღალდის მრეწველობის ტექნოლოგიური ინსტიტუტის საამშენებლო ფაკულტეტი, 1996 წელს სანკტ-პეტერბურგის სახელმწიფო საინჟინრო-ეკონომიკური აკადემიის ხელმძღვანელ მუშაკთა დარგთაშორისო ინსტიტუტი, 1998 წელს-სამთავრობო უმაღლესი ადმინისტრაციული სკოლა "სახელმწიფო და მუნიციპალური მართვის მენეჯერის" სპეციალობით. არის ეკონომიკურ მეცნიერებათა კანდიდატი. მუშაობს სანკტ-პეტერბურგის ადმინისტრაციის საამშენებლო კომიტეტის დირექტორის მოადგილედ. ბატონი ჯამბული არის პრეზიდენტის საამშენებლო

სექტორის ეკონომიკური ხელმძღვანელი.

ჰყავს მეუღლე და ერთი შვილი.

მეუღლე-ელენე აბსავა მედიცინის მუშაკია.

შვილი-ანა ერთი წლის.

დაიბადა 1941 წლის 30 ნოემბერს ბათუმში. 1958 წელს დაამთავრა ბათუმის მე-20 საშუალო სკოლა, 1963 წელს კი ლენინგრადის ა.ი. გერცენის სახელობის პედაგოგიური ინსტიტუტის უცხო ენების ფაკულტეტი, შემდეგ ამავე ინსტიტუტის ასპირანტურა. 1974 წელს დაიწვა დისერტაცია პედაგოგიურ მეცნიერებათა კანდიდატის სამეცნიერო ხარისხის მოსაპოვებლად. 1979 წელს მიენიჭა დოცენტის სამეცნიერო წოდება, ხოლო 1993 წელს პროფესორის წოდება. 1995 წელს არჩეული იქნა რუსეთის უმაღლესი სკოლის მეცნიერებათა საერთაშორისო აკადემიის წევრ-კორესპონდენტად. არის სანკტ-პეტერბურგის უმაღლესი სამხედრო-სახლავო სასწავლებლის უცხო ენების კათედრის გამგე. ქალბატონი აღვინა საერთაშორისო ასოციაცია "საქართველოს ქალები მშვიდობისა და სიცოცხლისათვის" სანკტ-პეტერბურგის ფილიალის თავმჯდომარის მოადგილეა, ხელმძღვანელობს სათვისტომოს პრეზიდენტის საინფორმაციო საშუალებებთან და პრესასთან მუშაობის სექტორს.

მეუღლე-იური ლეონიდეს-ძე დეტკოვი არის სანკტ-პეტერბურგის ტექნიკური უნივერსიტეტის კათედრის გამგე, რუსეთის აკადემიის წევრ-კორესპონდენტი და მეცნიერების დამსახურებული მოღვაწე.

ტატიანა ლვოვის-ასული ნიკოლსკაია

დაიბადა 1945 წლის 2 ივნისს ლენინგრადში. 1962 წელს დაამთავრა ლენინგრადის №319 საშუალო სკოლა. 1967 წელს სანკტ-პეტერბურგის უნივერსიტეტის ფილოლოგიის ფაკულტეტი, არის ქართველოლოგი, მუშაობს სანკტ-პეტერბურგის აღმოსავლეთმცოდნეობის ინსტიტუტში. 70-იან წლებში დამოუკიდებლად შეისწავლა ქართული ენა. ბევრს მოგზაურობს საქართველოს სხვადასხვა კუთხეში, მონაწილეობს არქეოლოგიურ გათხრებში, აქვეყნებს სტატიებს რუსულ-ქართული ლიტერატურული ურთიერთობების ისტორიაზე, აგროვებს მასალებს საქართველოში მცხოვრებ რუსი მწერლების ცხოვრებასა და შემოქმედებაზე. 1991 წელს დაჯილდოებული იქნა ტამბოვის მეცნიერებათა აკადემიის დიპლომით, 1994 წელს გახდა პოეტ ა. კრუჟინიხის სახელობის პრემიის ლაურეატი. არის ნიდერლანდების ერთ-ერთი სამეცნიერო-კვლევითი ინსტიტუტის სამეცნიერო საბჭოს წევრი. ქალბატონი ტატიანა აქტიურად მონაწილეობს ქართული სკოლის საქმიანობაში, არის საერთაშორისო ასოციაციის "საქართველოს ქალები მშვიდობისა და სიცოცხლისათვის" სანკტ-პეტერბურგის ფილიალის გამგეობის წევრი. იგი ხელმძღვანელობს სათვისტომოს საზოგადოებრივ ორგანიზაციებთან ურთიერთობის სექტორს.

იური ირაკლის-ძე ზაჟომია

დაიბადა 1941 წლის 10 აგვისტოს, 1958 წელს დაამთავრა ოჩამჩირის №27 საშუალო სკოლა, 1965 წელს თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის მექანიკა-მათემატიკის ფაკულტეტი, რომლის დამთავრების შემდეგ განაწილებით მუშაობდა ოჩამჩირეში სხვადასხვა თანამდებობებზე. 1975 წლიდან იყო "ოჩამჩირე გაზის" სამმართველოს უფროსი.

აფხაზეთში დატრიალებული ტრაგედიის გამო, 1993 წლიდან ცხოვრობს სანკტ-პეტერბურგში, როგორც იძულებით გადაადგილებული პირი. არის სათვისტომოს პრეზიდენტის ლტოლვილებთან მუშაობის სექტორის

ხელმძღვანელი.

ჰყავს მეუღლე და ორი შვილი.

ჯონი იროდიონის-ძე შამათავა

დაიბადა 1963 წლის 16 აპრილს ოჩამჩირეში. 1980 წელს დაამთავრა ოჩამჩირის №2 საშუალო სკოლა. 1983-85 წლებში მსახურობდა საბჭოთა არმიის რიგებში. 1994 წელს დაამთავრა ლენინგრადის კრუპსკაიას სახელობის კულტურის ინსტიტუტი. 1987 წელს ლენინგრადში გახსნა პირველი ახალგაზრდული კავე. 1987-90 წლებში იყო ლენინგრადის ძერჟინსკის რაიონის აღმასკომის ახალგაზრდული კლუბის "სონატის" დირექტორი. 1998 წლიდან მუშაობს სანკტ-პეტერბურგის კულტურის აკადემიის პედაგოგად. არის სათვისტომოს პრეზიდენტის ახალგაზრდობის და კულტურის სექტორის ხელმძღვანელი.

ჯუმბერ არონის-ძე ქარჩავა

დაიბადა 1955 წლის 15 თებერვალს ჩხოროწყუს რაიონის სოფელ ცოლაში. 1972 წელს დაამთავრა გულრიფშის რაიონის სოფელ მერხელის საშუალო სკოლა. 1973-75 წლებში მსახურობდა საბჭოთა არმიის რიგებში. 1986 წელს დაამთავრა ლენინგრადის სამაცივრო მრეწველობის ტექნოლოგიური ინსტიტუტი. 1988-93 წლებში იყო ლენინგრადის კალინინის რაიონის სასადილოების ტრესტის დირექტორის მოადგილე, 1993-95 წლებში კი მუშაობდა

სააქციონერო საზოგადოება "მერკურის" ფილიალის დირექტორად, 1998 წლიდან არის სააქციონერო საზოგადოება "ტრი-კომ"-ის გენერალური დირექტორი.

ბატონი ჯუმბერი არის სათვისტომოს ლტოლვილებთან მუშაობის სექტორის ეკონომიკური ხელმძღვანელი.

ჰყავს მეუღლე და ორი შვილი.

მეუღლე-ცხვიტარია მარინე სანკტ-პეტერბურგის №56 გიმნაზიის ისტორიის და სამართლის პედაგოგია.

ქალიშვილი-თამარი №56 გიმნაზიის მე-9 კლასის მოსწავლეა.

ვაჟიშვილი-დავითი №56 გიმნაზიის მე-7 კლასის მოსწავლეა.

ომარ იაკობის-ძე ჯალმადიძე

დაიბადა 1946 წლის 20 იანვარს, დუშეთის რაიონის სოფელ ფასანაურში. 1963 წელს დაამთავრა ფასანაურის საშუალო სკოლა, 1968 წელს კი თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის მექანიკა-მათემატიკის ფაკულტეტი, რომლის დამთავრების შემდეგ მუშაობდა აკადემიკოს ი. ვეკუას სახელობის გამოყენებითი მათემატიკის სამეცნიერო-კვლევით ინსტიტუტში. 1980 წელს დაიცვა საკანდიდატო დისერტაცია და მიენიჭა მათემატიკურ მეცნიერებათა კანდიდატის სამეცნიერო ხარისხი. 1988-96 წლებში მუშაობდა საქართველოს ტექნიკური უნივერსიტეტის უმაღლესი მათემატიკის

კათედრის დოცენტად.

1996 წელს ოჯახური მდგომარეობის გამო, საცხოვრებლად გადმოვიდა სანკტ-პეტერბურგში და მუშაობა დაიწყო შეზღუდული პასუხისმგებლობის საზოგადოება "ლელაში" წამყვან სპეციალისტად.

1999 წლის 1 სექტემბრიდან არის სანკტ-პეტერბურგის №1 ქართული საშუალო სკოლის დირექტორი. ბატონი ომარი ხელმძღვანელობს სათვისტომოს პრეზიდენტის განათლებისა და მეცნიერების სექტორს.

ჰყავს მეუღლე, ორი შვილი და ორი შვილიშვილი.

მეუღლე-რუსუდან წულაძე საქართველოს სასოფლო-სამეურნეო უნივერსიტეტის დოცენტია.

უფროსი ვაჟიშვილი-ზვიადი მათემატიკოსია.

უმცროსი ვაჟიშვილი-მამუკა სტუდენტია.

თამაზ მიხეილის-ძე ტოგონიძე

დაიბადა 1944 წლის 24 იანვარს ქ. თბილისში. 1961 წელს დაამთავრა თბილისის №45 საშუალო სკოლა, 1969 წელს კი საქართველოს ზოოვეტერინარული ინსტიტუტი. 1972 წელს საცხოვრებლად გადმოვიდა სანკტ-პეტერბურგში. 1978 წელს დაამთავრა გენეტიკისა და სასოფლო-სამეურნეო უბოველების გამრავლების სამეცნიერო-კვლევითი ინსტიტუტის ასპირანტურა. 1984 წელს დაიცვა საკანდიდატო დისერტაცია, არის ბიოლოგიურ მეცნიერებათა კანდიდატი.

ჰყავს მეუღლე და ერთი ვაჟი.

კახა ოთარის-ძე შარვაძე

დაიბადა 1962 წლის 25 მარტს ქ. ქუთაისში. 1979 წელს დაამთავრა ქუთაისის №27 საშუალო სკოლა, 1987 წელს ლენინგრადის აკად. ი. პავლოვის სახელობის სამედიცინო ინსტიტუტი, 1993 წელს კი ამავე ინსტიტუტის ასპირანტურა. არის მედიცინის მეცნიერებათა კანდიდატი, მუშაობს სანკტ-პეტერბურგის სამედიცინო უნივერსიტეტის უროლოგიის კათედრის მეცნიერ-თანამშრომლად.

ჰყავს მეუღლე და ორი შვილი.

სათვისტომოს საკონტროლო-სარევიზიო კომისიის შემადგენლობა

ავთანდილ ევრემის-ძე ბუთხაშვილი- კომისიის თავმჯდომარე

დაიბადა 1936 წლის 18 ივლისს, დუშეთის რაიონის სოფელ მიგრიაულთაში, სახალხო მთქმელის ევრემ ბუთხაშვილის ოჯახში. 1954 წელს დაამთავრა ჩარგლის საშუალო სკოლა, შემდეგ მსახურობდა საბჭოთა არმიის რიგებში. 1965 წელს დაამთავრა ლენინგრადის სავაჭრო ინსტიტუტი. არის სააქციონერო საზოგადოება "აისის" გენერალური დირექტორი.

ბატონი ავთანდილი 200-მდე ლექსის ავტორია, 1998 წელს თბილისში გამოიცა მისი ლექსების კრებული "მთათა ფერხისა", 2000 წელს კი სანკტ-პეტერბურგში გამოიცა ლექსების კრებული რუსულ ენაზე "გნეზდოვიე ორლოვ" და ქართულ ენაზე "ბილიკო, სანთლით ნაღვენთო"

ჰყავს მეუღლე და ორი შვილი.

ქალბატონი ლალი (ბაბაღე) ხორნაული სპეციალობით ეკონომისტია, იგი ცნობილი სახალხო მთქმელის ივანე ხორნაულის ქალიშვილია. მუშაობს სააქციონერო საზოგადოების გენერალური დირექტორის მოადგილედ.

შვილები: ბაკური და ელიზბარი-სტუდენტებია.

საკონტროლო-სარევიზიო კომისიის წევრები ლიანა ჯინოს-ასული ბეჭვაია-გორდეზიანი

დაიბადა 1953 წელს მარტვილის რაიონის სოფელ დიდწყონში. 1970 წელს დაამთავრა მარტვილის საშუალო სკოლა, 1976 წელს კი სოხუმის პედაგოგიური ინსტიტუტი ისტორიის მასწავლებლის სპეციალობით. 1980 წლიდან მუშაობდა ქალაქ სოხუმის მე-19 საშუალო სკოლაში ისტორიის მასწავლებლად, 1980-85 წლებში მუშაობდა ამავე სკოლაში სასწავლო ნაწილის გამგედ საადმინისტრაციო მუშაობის დარგში.

აფხაზეთში დატრიალებული ტრაგედიის გამო, 1993 წლიდან ცხოვრობს სანკტ-პეტერბურგში. მუშაობს №1 ქართულ საშუალო სკოლაში ისტორიის მასწავლებლად.

ჰყავს მეუღლე და ორი შვილი.

გია ჯემალის-ძე ჯინჭარაძე

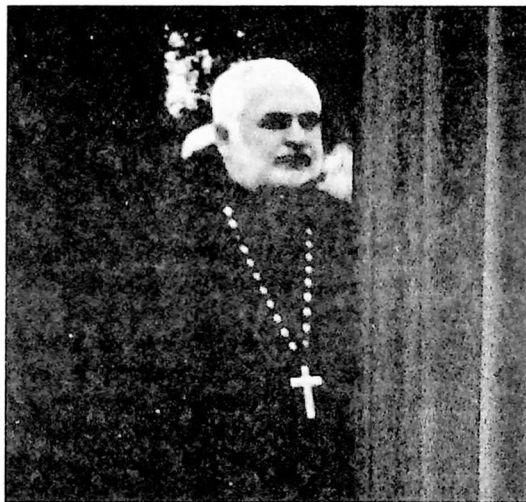

დაიბადა 1962 წლის 23 აგვისტოს ქ.ქუთაისში. 1979 წელს დაამთავრა ქუთაისის 29-ე საშუალო სკოლა, 1987 წელს კი როსტოვის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტი. 1980-82 წლებში მსახურობდა საბჭოთა კავშირის შეიარაღებულ ძალებში. 1984-87 წლებში მუშაობდა როსტოვის № 4 ავტოსატრანსპორტო საწარმოში იურისტად, 1987-93 წლებში კი ქუთაისის ვაჭრობისა და საზღვების სამმართველოში იურისტ-კონსულტად.

1994 წლიდან საცხოვრებლად გადმოვიდა ქ.სანკტ-პეტერბურგში. მუშაობს შეზღუდული პასუხისმგებლობის საზოგადოება "ველისში" წარმომადგენლად.

ჰყავს მეუღლე და ქალიშვილი.

სანკტ-პეტერბურგის შესტაკოვის ღვთისმშობლის ქართული
ეკლესიის წინამძღვრის მამა რომანოზის სიტყვა წარმოთ-
ქმული სათვისტომოს საერთო კრებაზე 2000 წ. 18 მარტს

წმიდა მართლმადიდებელი ეკლესიის სულიერნო შვილნო!
სანკტ-პეტერბურგელო ქართველობაჲ!
ქალბატონებო და ბატონებო!

უფლის ლოცვა-კურთხევით გლოცავთ და მინდა წარმატება ვუსურვო
სათვისტომო "ივერიის" დღევანდელ თავყრილობას, სულმნათი ილია ჭავჭავაძის
მიერ დაწყებული თერგდალეულების საქმის გზის ღირსეულ გამგრძელებელს.
"მამული, ენა, სარწმუნოება", ეს იყო ილია მართლის დიდი ზრუნვის საგანი.
დღეს პეტერბურგელ ქართველობას შეუძლია იამაყოს იმით, რომ გვაქვს
ქართული ეკლესია, ქართული სკოლა-ენა და სარწმუნოება.

სულ სხვა მადლი აქვს ლოცვა-ვედრებას უფლისადმი, როცა მას
მშობლიურ ენაზე ადავლენ. ღვთის ნება-სურვილის გარეშე ამ ქვეყნად არაფერი
არ ხდება, მადლობა უფალს იმ დიდი ზრუნვისათვის, რასაც აქ, შორეულ
ჩრდილოეთში მცხოვრები ქართველებისათვის იჩენს.

სათვისტომოს «ივერიის» ხელმძღვანელობის დიდი ძალისხმევით
დასასრულეს უახლოვდება ქართული ეკლესიის საამშენებლო-აღდგენითი
სამუშაოები. მინდა უღრმესი მადლობა გადავუხადო სათვისტომოს პრეზიდენტს
ბატონ ბადრი კაკაბაძეს, ვიცე-პრეზიდენტს ბატონ ბორის ბერულავას, ბატონებს
გია გვიჩიას, სოსლან ხარებოვს, ჯამბულ გადელიას, სოსო კუტალიას, კახა
გიორგაძეს, ხატმწერს ზაურ ცხადაიას, განსაკუთრებით კი ბატონ არისტო
ბაგრატიონს იმ დიდი ზრუნვისათვის, რასაც ისინი იჩენენ ეკლესიისადმი.
ღვთის მადლი და სიყვარული არ მოგკლებოდეთ.

ქრისტიანობის დიდ დღესასწაულს ქართველი მრევლი თავის დიდებულ

ეკლესიაში იზივებებს. ღმერთმა ინებოს ყველა ქართველის სულიერი ზრისცვალება. დღეს ქართველობას, როგორც არასდროს ისე გვჭირდება ერთობლივი ლოცვა. ლოცვა-ვედრება უფლისადმი განსაკუთრებით მოგვეთხოვება ჩვენ, აზნაუთიდან ღტოლვილებს, რათა ღმერთმა ისმინოს ჩვენი ვედრება და დაგვაბრუნოს ჩვენს მიწა-წყალზე, ჩვენს უძეგზე.

“გაცილებით ადვილია ეკლესიის აგება და ეკონომიკის აღდგენა, ვიდრე სულის დარღვეული ტაძრის აშენება. ჩვენი მიზანია ადამიანი უფალთან მივიყვანოთ, დავუბრუნოთ მას რწმენა ღმრთისა, ჭეშმარიტი მართლმადიდებლური სარწმუნოებისა”-ასე გემოძღვრავს საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქი ილია II.

სანკტ-პეტერბურგის ქართული ეკლესიის უპირველესი საზრუნავიც ესაა -ადამიანთა სულიერი ტაძრის აშენება. განსაკუთრებით მინდა მივმართო ჩვენს სტუდენტ-ახალგაზრდობას, ღტოლვილ ახალგაზრდობას, ხშირად მოვიდნენ ეკლესიაში, იგი ხომ თავმდაბლობის, სიყვარულის, სინანულის, ურთიერთ გატანის და მეგობრობის წყაროა. თქვენ სულიერად ამაღლდებით, ადვილად დასძლევთ დღევანდელი ცხოვრების უღმობლობას, გაჭირვებას, გაბოროტებას, სიძნელებებს. განა დასამალია? ხშირად რომ ჩვენი არასწორი საქციელით, ტვირთის შემსუბუქების ნაცვლად ერთმანეთს ჯვარს კიდევ უფრო რომ ვუძიძიებთ. გვახსოვდეს, დანაშაული დაუსჯელი არ რჩება ამ ქვეყნად, უფალი მკაცრად მიაგებს ყველას საზღაურს.

ჩემო სულიერნო შვილნო!

გისურვებთ ყველა ეკლესიური ცხოვრების გზაზე დადგომას. ეს პირველ რიგში ნიშნავს საკუთარ თავში ჩაღრმავებას, საკუთარი შეცდომების გაანალიზებას, მწარე სინანულს ხშირ შეცდომათა გამო. სწორედ ამიტომაც დაწესებული ერთ-ერთი მთავარი საიდუმლოება აღსარება, ღვთის მადლი რომ გადმოვიდეს ჩვენზე პირველ რიგში საჭიროა ჩვენ თვითონ ვინანიებდეთ ჩვენს ცოდვებს, გამუდმებით ვამოწმებდეთ ჩვენს თავს, ვაანალიზებდეთ განვლილ დღეს საღამოს ღოცვების დროს, თუ კარგად მოვინანიებთ ჩვენს ცოდვებს, ღმერთიც არ დააყოვნებს მის მადლს.

ეკლესიური ცხოვრების გზაზე დადგომა ნიშნავს განვთავისუფლდეთ ისეთი ცოდვებისაგან, როგორიცაა ამპარტავნება, შური, განკითხვა, უზომო სწრაფვა გამდიდრებისაკენ.

ღმერთს შევთხოვ არ მოგკლებოდეთ სული წმიდის ნაყოფნი: სიკეთე, სიმართლე, სიყვარული, სიხარული, მშვიდობა, სულგრძელობა, სარწმუნოება, მყდროება, მარხვა, ლოცვა, მოთმინება. მუდამ გქონდეთ დიდი სურვილი გაჭირვება შეუძსუბუქოთ თქვენს ირგვლივ მყოფთ, ყოფილიყავით ირგვლივ სიკეთისა და სიყვარულის მთესველნი.

ვლოცავ “ივერიას” სათვისტომო ხომ ურთიერთ გაგების, ურთიერთ პატივისცემის, ურთიერთ დახმარების, ურთიერთ სიყვარულის საკრებულოა. ღმერთს შევთხოვ ყველას სიყვარულის გზით გველოთ. კიდევ ერთხელ დაგლოცავთ და გისურვებთ წარმატებულ საქმიანობას

ჩვენთან არს ღმერთი!

მამა რომანოზი.

სათვისტომოს "ივერიის" პრეზიდენტის ანგარიში

ქალბატონებო და ბატონებო!
ჩემო თანამემამულენო!

დღეს რეგიონალური საზოგადოებრივი ორგანიზაცია, სანკტ-პეტერბურგის ქართული სათვისტომოს "ივერიის" პრეზიდენტი ანგარიშს აბარებს სათვისტომოს უმაღლეს ორგანოს - საერთო კრებას 1996 წლიდან დღემდე გაწეული საქმიანობის შესახებ. სათვისტომოს პრეზიდენტი არჩეულ იქნა 13 კაცის შემადგენლობით. პრეზიდენტის შემადგენლობაში არჩეულ იქნენ ბატონები: ბადრი კაკაბაძე, ბორის ბერულავა, არისტო ბაგრატიონი, თამაზ ტოგონიძე, ჯონი შამათავა, ჯამბულ გაღელია, ჯუმბერ ქარჩავა, თამაზ ბასარია, კახა შარვაძე, შოთა გაბუნია, ქალბატონები: ალვინა თავაძე, ნარგიზა სოხაძე, ტატიანა ნიკოლსკაია.

საკონტროლო-სარევიზიო კომისია არჩეულ იქნა სამი კაცის შემადგენლობით: ბატონები როლანდი იჩქიტაძე, ომარ ჯაღმაძე, ნიკოლოზ კოხრეიძე.

პრეზიდენტში შექმნილი იყო შემდეგი სექციები: საორგანიზაციო, რომელსაც ბატონი ბორის ბერულავა ხელმძღვანელობდა, პრესასთან და საინფორმაციო საშუალებებთან ურთიერთობის - ხელმძღვანელი ქალბატონი ალვინა თავაძე, კულტურის - ხელმძღვანელი ბატონი ჯონი შამათავა. სამდივნოს ხელმძღვანელი გახლდათ ქალბატონი ნარგიზა სოხაძე, 1997 წლიდან სათვისტომოსთან შეიქმნა პრესცენტრი, რომელსაც ქალბატონი ნანა ზარნაძე ხელმძღვანელობს.

საანგარიშო პერიოდში ჩატარებული იქნა სათვისტომოს პრეზიდენტის 20 სხდომა, რომლებზედაც იხილებოდა პრესპექტიული სამუშაო გეგმით გათვალისწინებული საკითხები.

სათვისტომოს წესდების თანახმად, საერთო კრება სამ წელიწადში ერთხელ უნდა იქნას მოწვეული, მაგრამ იმასთან დაკავშირებით, რომ სანკტ-პეტერბურგის იუსტიციის სამმართველომ მოითხოვა სათვისტომოების წესდებებში ცვლილების შეტანა, 1999 წლის 15 ივნისს ჩატარებულ იქნა სათვისტომოს რიგგარეშე კრება, რომელზედაც დამტკიცებულ იქნა წესდებაში დამატებები და ცვლილებები, ამავე კრებაზე ასევე მიღებულ იქნა დებულება სათვისტომოს საპატიო წევრის შესახებ.

ქალბატონებო და ბატონებო!

განვლილი სამი წელი მნიშვნელოვანია იმით, რომ სანკტ-პეტერბურგის ქართული დიასპორის ცხოვრებაში ყველაზე სასიკეთო მოვლენა მოხდა, დაარსდა ქართული სკოლა. ისტორიულად ქართველობა სანკტ-პეტერბურგში მისი დაარსებიდანვე ცხოვრობს და არა მარტო ცხოვრობს, ქართველობას უდიდესი წვლილი მიუძღვის ამ ტერიტორიის დასაკუთრებისათვის გამართულ ბრძოლაში. ქართველი ერის ღირსეული წარმომადგენლები, არჩილ მეფის ემიგრაციიდან, რომლებიც რუსეთში 1684 წელს გადმოსახლდნენ, აქტიურად

მონაწილეობდნენ შვედებთან გამართულ ომში, ფინეთის იმ ყურისათვის, სადაც დღეს სანკტ-პეტერბურგია გადაჭიმული. შეიძლება ახალგაზრდა თაობამ არც კი იცოდეს, რომ ქალაქის დამაარსებლის, პეტრე I-ის მეგობარი და შემდგომში ევროპაში მის მოგზაურობაში აქტიური მონაწილე გახლდათ არჩილ მეფის უფროსი ვაჟიშვილი, ტახტის მემკვიდრე ალექსანდრე ბაგრატიონი, რუსეთის არტილერიის პირველი გენერალ-ფელდცეხმეისტერი, რომელიც შვედებთან ომში, 1701 წელს, ტყვედ ჩავარდა და ტყვეობაში გარდაიცვალა 1711 წელს კუნძულ პიტეოზე. არჩილ მეფემ რუსეთ-საქართველოს მეგობრობის ალტარს ქართველი ერის ისტორიულ რელიკვიასთან ქრისტეს ჯვრიდან მოხსნილ ლურსმანთან ერთად, რომელიც მან ოქროს ყუთში ჩადებული მიართვა რუსეთის მეფეს საჩუქრად, უფროსი ვაჟიშვილიც, ტახტის მემკვიდრეც შესწირა.

სანკტ-პეტერბურგში ქართული ემიგრაციის ბევრი თვალსაჩინო წარმომადგენელი ცხოვრობდა და მსახურობდა მეფის კარზე, ქართველების რიცხვი თანდათანობით მატულობდა, ნიშანდობლივია ის, რომ საიუბილეო სამასი წლის თავზე, პირველად ქართული დიასპორის ოჯახებს აქვთ სამუალება, შვილები აღზარდონ ქართულ სკოლაში, ქართულ ტრადიციებზე. ამ სამი წლის განმავლობაში დიდი შრომა იქნა გაწეული იმისათვის, რომ სკოლის საქმიანობა ნორმალურად წარმართულიყო: დაწყებული შენობიდან, სასწავლო პროგრამებიდან, პედაგოგიური კოლექტივის დაკომპლექტებიდან და სახელმძღვანელოების შექენიდან. ამ საშვილიშვილო საქმეში დიდი წვლილი შეიტანეს სათვისტომოს წევრებმა ბატონმა კახა გოირგაძემ და ბორის ბერულავამ, ქალბატონებმა ალვინა თავაძემ, ტატიანა ნიკოლსკაიამ, შორენა ქვაჩახიამ, დარეჯან ჩხეიძემ, იზოლდა ტუღლუშმა.

ჩვენი მიზანია სკოლა ერთ-ერთი მოწინავე იყოს სანკტ-პეტერბურგში. დღეს თუ ძირითადი კონტიგენტი საქართველოდან ლტოლვილი ოჯახების შვილებია, მომავალში იმედი გვაქვს, რომ აქ მცხოვრები ქართველების შვილებიც, აქ აღიზრდებიან. ჩვენი მიზანია, ზოგადსაგანმანათლებლო ცოდნასთან ერთად, სკოლის აღზრდილები ფლობდნენ ქართულ ადათ-წესებს, ქართულ სტუმართმოყვარეობის საფუძვლებს, ქართულ ვაჟკაცურ სულს, და ქართველი ქალის კდემამოსილებას. მე იმედი მაქვს, სანკტ-პეტერბურგელი ქართველობა მომავალში მეტ ყურადღებას და დაინტერესებას გამოიჩენს სკოლის საქმიანობისადმი.

ქალბატონებო და ბატონებო!

“ივერიის” პრეზიდენტის საქმიანობის ერთ-ერთ მთავარ მიმართულებად კვლავ რჩება ქართული ეკლესიის შენობის სარესტავრაციო-აღდგენითი სამუშაოების მიმდინარეობა და ეკლესიის შენობის ზედა დარბაზის უახლოეს ხანში მოწყობა რელიგიური მსახურებისათვის. მშენებლობის დაუინანსება, მოგესხენებად, ძირითადად სააქციონერო საზოგადოებების “პეტროხოლოდის” და სტეფანე რაზინის სახ. ლუდისა და უალკოჰოლო სასმელების კომბინატის მიერ მიმდინარეობს.

უდიდესი მაღლობა მინდა მოვახსენო ბატონებს გია გვიჩიას, სოსლან ხარებოვს, იმ დიდი თანადგომისა და დახმარებისათვის, რასაც ისინი იჩენენ ქართული ეკლესიის მიმართ. ქართული ეკლესიის მშენებლობის საქმეში ასევე დიდი ღვაწლი მიუძღვის “ივერიის” პრეზიდენტის წევრებს ბატონ

ბორის ბერუღავას და ბატონ ჯამბულ გადელიას. ეკლესიის შენობის პირველი გუმბათი, ბატონ ჯამბულის მიერ შემოწირული თანხებით იქნა დამზადებული და გუმბათის დამონტაჟების რთული სამუშაოებიც მათ მიერ იქნა ჩატარებული. 1999 წლის 25 მარტი ნიშანდობლივი იყო ქართული ეკლესიისათვის, ამ დღეს, როდესაც ეკლესიის თავზე პირველი გუმბათი აღიმართა, გუმბათის თავი საოცარი ნათელი სვეტით შეიმკო!

ამბობენ, კეთილი და ღვთისნიერი ადამიანებისადმი უფალი მუდამ მოწყალეაო. ბატონ ჯამბულ გადელიას და მის მეუღლეს, ქალბატონ ელიკო აბსავას ნანატრი გოგონა შეეძინათ. ეს "ივერიის" დიდი სიხარული იყო, ქართული ეკლესიის მრევლის სიხარულიც იყო. პატარა ანა გადელიას სახით, ღმერთმა გვიმრავლოს ქართველობა, აქაც, შორეულ ჩრდილოეთში და ჩვენს სამშობლოში - საქართველოშიც.

ჩემო თანამემამულენო!

ქართველი კაცი, სადაც არ უნდა ცხოვრობდეს, ყოველთვის საქართველოზე ფიქრობს, მისი ჭირ-ვარამის და სიხარულის თანაზიარია. საქართველოში შექმნილი მძიმე პოლიტიკური და ეკონომიკური მდგომარეობა, სამშობლოს ფარგლებს გარეთ მცხოვრები ყველა ქართველის სატკივარიცაა, მითუმეტეს, როდესაც აქ, ჩვენს გვერდით აფხაზეთიდან იძულებით გადაადგილებული 10000-მდე პირი უკიდურეს გაჭირვებაში რომ ცხოვრობს. სათვისტომოს პრეზიდენტი თავის ძალისხმევას არ აკლებს საქართველოს ერთიანობისათვის ბრძოლას. შეხვედრებს საპარლამენტაშორისო ასამბლეიის დელეგაციებთან, იქნება ეს რუსეთის, აზერბაიჯანის, ჩრდილოეთ ოსეთის, ჩეჩნეთის, აფხაზეთის, სომხეთის, თუ სხვა ქვეყნის დელეგაციები, ყოველთვის დიდი პოლიტიკური დატვირთვა აქვს და ჩვენ ამ მიმართულებით საქმიანობას, მომავალში უფრო გააფართოვებთ.

აფხაზეთში დატრიალებული ტრაგედია, დევნილი ქართველობა, რომლებიც უკვე 7 წელია მოწყვეტილი არიან თავიანთ ფუძე-კარს, ყველა ჩვენგანის სატკივარი და მოუშუშებელი ჭრილობაა. სათვისტომომ ორჯერ ჩაიტანა ჰუმანიტარული ტვირთი ომის ავებადით დღეებში აფხაზეთში.

ძნელია დღეს, ამ საერთო ეკონომიკური გაჭირვების დროს ამდენ გაუბედურებულ თანამემამულეს დიდი დახმარება გაუწიო, მაგრამ საქართველოს მუდმივი წარმომადგენლობა, ვიცე-კონსული, ბატონი გიზო კუხალაშვილი, სათვისტომოს პრეზიდენტი, ყოველ დღეს ვხმარობთ, ყურადღება და თბილი სიტყვა მაინც არ მოვაკლოთ მათ. ჩვენს მიერ ბევრი ლტოლვილი იქნა დასაქმებული, ბევრს ქალაქში ჩაწერის საკითხში აღმოუჩინეთ დახმარება. არ შეიძლება არ აღინიშნოს, ბატონ ავთანდილ ბუთხაშვილის მიერ გაწეული ის დიდი საქველმოქმედო საქმიანობა, რაც ბატონმა ავთანდილმა გაუწია გალიდან ლტოლვილ ლეილა ენუქიძის მრავალშვილიან ოჯახს სანკტ-პეტერბურგში ჩაწერაში და საცხოვრებელი ფართის გამოყოფაში. ყველა ჩვენგანის ვალია, შეძლებისდაგვარად გვერდში ამოვუდგეთ ჩვენს გაჭირვებულ თანამემამულეებს და გადავატანინოდ ეს უაღრესად მძიმე ცხოვრების წლები.

მეგობრებო!

მოგხსენებათ, სათვისტომოების საქმიანობის ერთ-ერთი მთავარი მიმართულებაა სანკტ-პეტერბურგელებს, მის მრავალრიცხოვან სტუმრებს

გააცნონ აქ მცხოვრებ ეროვნულ უმცირესობათა თვითმყოფადობა, ეროვნული ჩვეულებანი, ხელოვნება, კულტურა, ისტორია. ამ მიმართებით, ქართული სათვისტომოც ბევრ ღონისძიებას ატარებს; "ივერიის" ხელშეწყობით და დაფინანსებით, სანკტ-პეტერბურგის თეატრალურ ფესტივალებში, რუსთაველის თეატრმა, რობერტ სტურუას ხელმძღვანელობით ორჯერ მიიღო მონაწილეობა გასულ წელს. "ივერიის" ფინანსური მხარდაჭერით მოეწყო ნანი ბრეგვაძის და ბუბა კიკაბიძის გასტროლები.

სანკტ-პეტერბურგის ჟურნალისტიკა და მეგობრობის სახლებში ჩატარდა შესანიშნავი ფოტოხელოვნების, კრივენი ევროპის ჩემპიონის, სანკტ-პეტერბურგის ფიზკულტურის აკადემიის დოცენტის, ბატონ დავით კვაჭაძის ფოტონამუშევრების გამოფენა.

1999 წელი, ჩვენი სახელოვანი თანამემამულის, ბატონ ავთანდილ ბუთხაშვილისათვის დაუვიწყარი იქნება. 40 წელია ბატონი ავთანდილი აქ ცხოვრობს, შესანიშნავი ფინანსისტი, შესანიშნავი პოეტიც გახლავთ; 1999 წლის 8 იანვარს მოეწყო მისი ლექსების პირველი კრებულის-"მთათა ფერხისას" პრეზენტაცია, რომ არა "ივერიის" პრეზიდენტის დაჟინებული თხოვნა, მორიდებული ფშაველი კაცი, კიდევ დიდხანს იყოყმანებდა, გაეცნო თუ არა მკითხველისათვის თავისი შემოქმედება. მალე მკითხველი რუსულ ენაზე მიიღებს აღნიშნული წიგნის თარგმანს, მზადდება გამოსაცემად ახალი ლექსების კრებული.

1998 წლის 10 აპრილს სათვისტომოს პრეზიდენტმა და ქართული სკოლის პედაგოგიურმა კოლექტივმა, სკოლის პედაგოგის, ბატონ ელგუჯა ოზოლაშვილის დაბადების 70, პედაგოგიური მღვაწეობის 45 და სამწერლო მოღვაწეობის 20 წლისთავის საიუბილეო საღამო აღნიშნა, ბატონ ელგუჯას ლექსები სისტემატიურად იბეჭდებოდა საქართველოში გამომავალ ჟურნალებში "დილასა" და "ნაკადულში", ამ საიუბილეო საღამოსაც მისი ლექსები ამშვენებდა.

ჩემო თანამემამულენო!

1989 წლის 9 აპრილს, თბილისში დატრიალებული ტრაგედია ქართველი ერის მოუშუშებელ ჭრილობად რჩება, ჩვენთან ტრადიციად დამკვიდრდა, ქართულ ეკლესიაში ყოველი წლის 9 აპრილს აღვაფინოთ პანაშვიდი მათი სულების მოსახსენებლად. წელს სანკტ-პეტერბურგის ჟურნალისტიკა სახლის წითელ დარბაზში მოეწყო პეტერბურგელი ფოტოხელოვანის, იური ალენიკოვის პერსონალური ფოტო გამოფენა, რომელმაც პეტერბურგელებს, აქ მცხოვრებ ქართველობას, სტუმრებს, კიდევ ერთხელ გაგვიახლა 1989 წლის 9 აპრილის შავბედითი დღეების მწუხარება, გაგვახსენა აბოზოქრებული საქართველო, თავისუფლებისათვის განწირული ახალგაზრდობა, თბილისში გამართული მანიფესტაციები, მგლოვიარე ქართველი ქალები, სანთლებით ხელში არსთა გამრიგეს საქართველოს გადარჩენას რომ ევედრებოდნენ.

ძვირფასო თანამემამულენო!

ბევრი სახელოვანი ქართველი გამოაკლდა ჩვენს რიგებს, მათი ხსოვნა მუდამ იქნება ჩვენში. 1999 წლის 22 აპრილს სანკტ-პეტერბურგში, მშვიდობის გამზირზე მდებარე პასტერის სახელობის მიკრობიოლოგიის სამეცნიერო-კვლევით ინსტიტუტის მთავარ კორპუსს ექიმ თამაზ ჯერაძის სახელი მიენიჭა, მისი დაბადების 70 წლისთავთან დაკავშირებით და ხსოვნის უკვდავსაყოფად.

“ივერიის” პრეზიდენტის საკმეიანობაში საპატიო ადგილი აქვს დათმობილი წინაპართა აღსანიშნავად, მათი საფლავების მოძიების და მათი წესრიგში მოყვანის საქმეს. ჩვენი თხოვნა იქნება, ქართულმა ეკლესიამ, რელიგიური დღესასწაულის დღეებში რეგულარულად მოინახულონ მათი საფლავები და აღავლინონ პანაშვიდები მათი სულების მოსახსენებლად. ბევრი სახელოვანი ქართველის საფლავია ალექსანდრე ნევესკის ლავრაში. აქ განისვენებენ ცნობილი აკადემიკოსები: პირველი ქართულ-რუსული ლექსიკონის ავტორი დავით ჩუბინაშვილი, ნიკო მარი, ფიზიოლოგი ივანე თარხნიშვილი, ციმბირის სარკინიგზო მაგისტრალის მთავარი დამპროექტებელი, პეტერბურგის გზათა მიმოსვლის საინჟინრო ინსტიტუტის დირექტორი პროფესორი მ. გარსევანიშვილი, ბაგრატიონების სამეფო ოჯახის წევრები და ბევრი სახელოვანი ქართველობა.

გასული წლის აგვისტოს თვეში ქართული ეკლესიის მრევლმა მოინახულა ალექსანდრე სვირსკის მამათა მონასტერი, სადაც განისვენებს საქართველო-სათვის წამებული, გენათელი მიტროპოლიტი ექვთიმე. მამა რომანოზმა პანაშვიდი გადაიხადა მიტროპოლიტის სამარხთან. 179 წლის განშორების შემდეგ, საქართველოსათვის წამებული მიტროპოლიტის საფლავს პირველად მოევლინა ქართველ მრევლთა ცრემლი და ქართული საგალობლები.

ქალბატონებო და ბატონებო!

“ივერიის” პრეზიდენტის და საქართველოს საკონსულოს მიერ ტრადიციად იქცა შეხვედრები საქართველოს ელჩთან რუსეთის ფედერაციაში, ბატონ მალხაზ კაკაბაძესთან. მ. წ. 2 მარტს ასეთი შეხვედრა მოეწყო ბელოზერსკი-ბელოსერსკის სასახლეში, რომელსაც ესწრებოდნენ ქართული დიასპორის წარმომადგენლები და აფხაზეთიდან იძულებით გადაადგილებული პირები. შეხვედრაზე გულთბილი საუბარი გაიმართა საქართველოში მიმდინარე პოლიტიკურ და ეკონომიკურ პროცესებზე, რუსეთ-საქართველოს ურთიერთობებზე, აფხაზეთის საკითხის მოწესრიგების გზებზე, პრეზიდენტის არჩევნებისათვის მზადების მიმდინარეობაზე და იმ დიდ როლსა და პასუხისმგებლობაზე, რომელიც რუსეთში მცხოვრებ ყველა ქართველს გვაკისრია.

რუსეთ-საქართველოს შორის ურთიერთობის მოწესრიგების საქმეში გარკვეული წვლილი შეაქვს სანკტ-პეტერბურგსა და თბილისის შორის დადებულ ეკონომიკური, კულტურული და საკმეიანი ურთიერთობების ხელშეკრულებას, როგორც თქვენთვის ცნობილია, გასულ წელს, ჩვენი ინიციატივით, თბილისის პეტერბურგელთა დიდი დელეგაცია ეწვია. “ივერიის” მომავალი მუშაობის ქვაკუთხედი ალბად ამ ხელშეკრულების პრაქტიკული რეალიზაცია უნდა გახდეს.

მეგობრებო!

სანკტ-პეტერბურგის ადმინისტრაციის ინიციატივით, გასულ წელს, შეიქმნა “ერთა ლიგა”, რომლის მთავარი მიზანია, დაიცვას აქ მცხოვრები ეროვნულ უმცირესობათა პოლიტიკური, ეკონომიკური უფლებები, შეინარჩუნონ ეროვნული თვითმყოფადობა, ტრადიციები. “ერთა ლიგაში” აქტიურად არის წარმოდგენილი ქართული სათვისტომო, ბატონი ბორის ბერულავა ვიცე-პრეზიდენტი გახლავთ.

ჩვენი მუშაობის ერთ-ერთი ქვაკუთხედი პრესასთან და საინფორმაციო

საშუალებებთან საქმიანობა. "ივერია" მათან ურთიერთობაში ყოველთვის პრინციპულ და საქმიან პოზიციებზე დგას, რაც ქალბატონ ალვინა თავაძის დიდი დამსახურებაა. გამოსვლები რადიოთი და ტელევიზიით, რომელიც თითქმის ყოველწლიურად ეწყობა საქართველოს დამოუკიდებლობის დღის-26 მაისის აღნიშვნასთან დაკავშირებით, უკვე ტრადიციად იქცა.

"ივერიასთან" ჩამოყალიბდა ქართული ხალხური სიმღერისა და ცეკვის ანსამბლი, ანსამბლის ხელმძღვანელია ქალბატონი ლალი ბასილაძე, ქორეოგრაფები ქალბატონი ეთერი მახარაშვილი და ბატონი ჯანო ლიპარტილიანი, ვოკალურ ჯგუფს ხელმძღვანელობენ აზირ ბოჭორიძე და თემზა ზურებიანი. ანსამბლი «მერანი» უკვე აქტიურად მონაწილეობს ქალაქში გამართულ ფესტივალებში.

მეგობრებო!

მე შევეცადე რეგლამენტის ფარგლებში, მოკლედ მომეთხრო "ივერიის" საქმიანობაზე. გასაკეთებელი ძალიან ბევრი გვაქვს, ჩვენ ვერ შევძელით აქტიური თანამშრომლობა მოსკოველ და საზღვარგარეთ მყოფ ქართულ დიასპორებთან. მომავალში მეტი ყურადღება უნდა მივაქციოთ "ივერიის" სამეწარმეო საქმიანობასაც, რათა "ივერიას" თავისი ჟინანსური ბაზა ჰქონდეს. მოსაგვარებელია გაზეთის და სხვა საინფორმაციო საშუალებების გამოცემის საკითხი.

ეხლაბან შეიქმნა საერთაშორისო ასოციაციის "საქართველოს ქალები მშვიდობისა და სიცოცხლისათვის" სანკტ-პეტერბურგის ფილიალი, რომლის თავმჯდომარედ არჩეული იქნა ქალბატონი ნატო ტურაბელიძე-კაკაბაძისა. იმედია ჩვენი ერთობლივი საქმიანობით მივაღწევთ იმ მიზნებისა და ამოცანების შესრულებას, რაც სათვისტომოს წინაშე დგას. ჩვენს მუშაობაში გარკვეული ყურადღება უნდა დავუთმოთ ეთნოგრაფიულ მუზეუმთან თანამშრომლობას და აქ მცხოვრებ ქართველ მხატვრებთან ურთიერთობას. ჩვენ უნდა შევძლოდ, წელიწადში ერთხელ მაინც მოვაწყუთ მათი ნამუშევრების გამოფენა-გაყიდვა, მოვიწვიოთ ისინი სკოლაში, გავაცნოთ მოსწავლეებს მათი შემოქმედება.

ძვირფასო მეგობრებო!

მომავალში სათვისტომოს მუშაობის ქვაკუთხედი უნდა გახდეს ახალგაზრდობასთან მუშაობის საკითხი. ყველამ უნდა ვიზრუნოთ მათი სულიერი გადარჩენისათვის. სამუშაოდ, დღეს ბევრი ქართველი ახალგაზრდა იმყოფება პეტერბურგის ციხეებში, ჭიანურდება გამოძიების ვადები, ბევრია მათ შორის დაავადებული. მიზანშეწონილად მიმაჩნია, "ერთა ლიგის" საშუალებით, დავაყენოთ საკითხი სათანადო ორგანოებში, რომ საპატიმროებში მოხვედრილ, სხვადასხვა ეროვნების პატიმართა საქმეები იხილებოდეს სათვისტომოების წარმომადგენელთა და თარჯიმნებთან ერთად.

საპატიმროების მონახულება ქართული ეკლესიის კეთილშობილი საქმეა და ჩვენ ვთხოვთ მამა რომანოზს და მამა მაქსიმეს, ამ სასიკეთო საქმეს მომავალში მეტი ყურადღება მიაქციონ.

სათვისტომოს საქმიანობის განუყოფელი ნაწილია, საქართველოში მიმდინარე პოლიტიკური და ეკონომიკური პროცესებისათვის მხარდაჭერა. სათვისტომო ყოველთვის დიდ ყურადღებას უთმობს საქართველოს პარლამენტის არჩევნებისათვის მზადებას. მოგეხსენებად, საქართველოს პარლამენტის არჩევნები გასულ წლის 31 ოქტომბერს იქნა ჩატარებული,

სათვისტომომ დროულად ჩამოაყალიბა საარჩევნო კომისია, რომელსაც ბატონი ნიკო ნანეიშვილი ხელმძღვანელობდა, კომისიამ დიდი და შრომატევადი საქმიანობა გასწია არჩევნების ჩასატარებლად. წინ არის რუსეთის პრეზიდენტის არჩევნები, შემდეგ კი, 9 აპრილს, საქართველოს პრეზიდენტის არჩევნები, იმედი მაქვს, სათვისტომოს წევრები აქტიურ მონაწილეობას მიიღებენ მათ ჩატარებაში. ამით მაინც მოვიხდით ჩვენს მოქალაქეობრივ ვალს სამშობლოს წინაშე, ღირსეული პრეზიდენტი და ღირსეული პარლამენტი ნებისმიერი ქვეყნის წინსვლის გარანტია.

თქვენ დაგირიგდათ "ივერიის" წესდება, პრეზიდენტის ძირითად საქმიანობათა გეგმა, რომელიც საფუძვლად დაედება სათვისტომოს მომავალ საქმიანობას. გასაკეთებელი ძალიან ბევრია, სათვისტომოს პრეზიდენტის ახლად არჩეული წევრები მართო საწევრო შენატანებით არ უნდა შემოიფარგლონ, მათ აქტიური მონაწილეობა უნდა მიიღონ ცალკეული საკითხების მომზადებაში. ყველა ქართველმა, ვინც სანკტ-პეტერბურგში ცხოვრობს, და ვისთვისაც ქართველი ერის მომავალს დიდი მნიშვნელობა აქვს, თავისი წვლილი უნდა შეიტანოს, აქ, შორეულ ჩრდილოეთში, დიდი ქართული საქმის კეთებაში.

ასეთია მოკლე "ივერიის" საქმიანობა გასულ საანგარიშო პერიოდში.

ბადრი კაკაბაძე
სათვისტომოს პრეზიდენტი.

რეგიონალური საზოგადოებრივი ორგანიზაციის სანკტ-პეტერბურგის ქართული სათვისტომოს "ივერიის" საერთო კრების გ ა დ ა წ ყ ვ ე ტ ი ლ ე ბ ა

სანკტ-პეტერბურგის ქართული სათვისტომოს "ივერიის"
პრეზიდენტის მიერ 1996 წლიდან 2000 წლამდე გაწეული
მუშაობის ანგარიშის შესახებ

რეგიონალური საზოგადოებრივი ორგანიზაციის სანკტ-პეტერბურგის ქართული სათვისტომოს "ივერიის" საერთო კრებამ მოისმინა და განიხილა რა, სათვისტომოს პრეზიდენტის ბადრი კაკაბაძის მოხსენება, პრეზიდენტის მიერ გაწეული მუშაობის შესახებ, აღნიშნავს, რომ ქართული სათვისტომოს მიერ საანგარიშო პერიოდში მნიშვნელოვანი ღონისძიებები იქნა გატარებული წესდებით გათვალისწინებული მიზნებისა და ამოცანების პრაქტიკული რეალიზაციისათვის.

სათვისტომოს საქმიანობა მიმდინარეობდა პერსპექტიული სამუშაო გეგმის მიხედვით. სულ ჩატარებული იქნა პრეზიდენტის 20 სხდომა, რომელზეც განხილული იყო გეგმით გათვალისწინებული საკითხები.

სათვისტომოსთან შეიქმნა პრესცენტრი და დამყარდა კავშირები საქართველოში გამომავალ გაზეთებთან. დაწესდა სათვისტომოს საპატიო წევრად არჩევის პრაქტიკა.

საანგარიშო პერიოდში "ივერიის" და მუდმივი წარმომადგენლობის ინიციატივით და დიდი ძალისხმევით სანკტ-პეტერბურგსა და თბილისს შორის დაიდო ეკონომიკური, კულტურული და საქმიანი ურთიერთობების ხელშეკრულება, თბილისს ეწვია პეტერბურგის დიდი დელეგაცია.

მიუხედავად გაწეული დიდი შრომატევადი საქმიანობისა, "ივერიის" საერთო კრება ხაზს უსვამს იმ გარემოებას, რომ საანგარიშო პერიოდში სათვისტომოს წესდებით გათვალისწინებული მთელი რიგი საკითხები არ იქნა განხილული; პრეზიდენტის სხდომებზე არ ხდებოდა სექტორების ინფორმაციების მოსმენა გაწეული მუშაობის შესახებ; მეტი ყურადღება უნდა მიექცეს სათვისტომოში გაწევრიანების და საწევრო გადასახადების აკრეფის საკითხებს; საქმიანი ურთიერთობებია დასამყარებელი პეტერბურგის საინფორმაციო საშუალებებთან, ეთნოგრაფიის მუზეუმთან, ასევე დასამყარებელია კავშირები მოსკოვისა და საზღვარგარეთ მდებარე ქართულ სათვისტომოებთან; მეტი ყურადღება უნდა მიექცეს მომავალში "ივერიის" სამეწარმეო საქმიანობას; მოსაგვარებელია გაზეთისა და სხვა საინფორმაციო საშუალებების გამოცემის საკითხი; უნდა გააქტიურდეს სტუდენტ და ლტოლვილ ახალგაზრდობასთან საქმიანობა, ისინი უფრო მეტად უნდა მოვიზიდოთ სათვისტომოს მიერ ჩატარებულ ღონისძიებებში.

გამომდინარე ზემოთ აღნიშნულიდან, საერთო კრებამ

გ ა დ ა წ ყ ვ ი ტ ა :

1. სანკტ-პეტერბურგის ქართული სათვისტომოს "ივერიის" პრეზიდენტის მიერ 1996 წლიდან 2000 წლამდე გაწეული მუშაობა ჩაითვალოს დამაკმაყოფილებლად;

2. დაევალოს სათვისტომოს პრეზიდენტს და ვიცე-პრეზიდენტს განსაკუთრებული ყურადღება მიაქციონ:

- 2000 წლიდან 2003 წლამდე საქმიანობის ძირითად მიმართულებათა გეგმის უცილობელ შესრულებას;

- პრეზიდენტის წევრთა აქტიურ მონაწილეობას განსახილველი საკითხების მომზადებაში;

3. დაევალოს სათვისტომოს პრეზიდენტს:

- რეგულარულად მოისმინოს პრეზიდენტის სხდომებზე სექტორების ინფორმაციები გაწეული მუშაობის შესახებ;

მეტი ყურადღება მიაქციოს სათვისტომოში ახალი წევრების გაწევრიანების და საწევრო გადასახადების დროულად აკრეფის საკითხებს;

- დაამყაროს კულტურული და საქმიანი კონტაქტები მოსკოვისა და საზღვარგარეთ მდებარე სხვა ქართულ სათვისტომოებთან;

განავითაროს კანონის ფარგლებში სათვისტომოს სამეწარმეო საქმიანობა;

პრაქტიკაში დანერგოს სანკტ-პეტერბურგის საინფორმაციო საშუალებებთან ერთად «მრგვალი მაგიდის» მოწყობა საქართველოსთან დაკავშირებული საკითხების განხილვისას;

- სკოლის დირექციასთან ერთად მიაღწიოს კანონით დადგენილ ვადებში სკოლის ატესტაციის გავლას პეტერბურგის განათლების დეპარტამენტში;

საქართველოს მუდმივ წარმომადგენლობასთან მჭიდრო კონტაქტში, კიდევ უფრო გააქტიურონ საქმიანობა აფხაზეთიდან იძულებით გადაადგილებულ ოჯახებთან და განსაკუთრებით ლტოლვილ ახალგაზრდობასთან.

- განსაკუთრებული ყურადღება მიაქციოს სანკტ-პეტერბურგსა და თბილისს შორის დადებული ეკონომიკური, კულტურული და საქმიანი ურთიერთობების ხელშეკრულების პრაქტიკულ განხორციელებას;

მჭიდრო ურთიერთობები დაამყაროს სანკტ-პეტერბურგის ეთნოგრაფიულ მუზეუმთან; პერიოდულად მოაწვოს ქართველ მხატვართა ნამუშევრების გამოფენა-გაყიდვა;

- საერთაშორისო ასოციაცია "საქართველოს ქალები მშვიდობისა და სიცოცხლისათვის" სანკტ-პეტერბურგის ფილიალთან ერთად უზრუნველყოს ერთობლივი გეგმით გათვალისწინებული საკითხების დროული და უცილობელი შესრულება.

4. კონტროლი აღნიშნული გადაწყვეტილების შესრულებაზე დაევალოს სათვისტომოს ვიცე-პრეზიდენტს და სექტორების ხელმძღვანელებს და მისი შესრულების მიმდინარეობაზე სისტემატიურად მოახსენონ პრეზიდენტის სხდომებს.

კრების თავმჯდომარე: ბ. კაკაბაძე.

კრების მდივანი: ნ. ზარნაძე.

სანკტ-პეტერბურგი 2000 წელი 18 მარტი.

რეგიონალური საზოგადოებრივი ორგანიზაციის
სანაპ-პეტიტორების ქართული სათვისტომოს
«ივერიის» პრეზიდიუმის
დ ა დ ბ ე ნ ი ლ ე ბ ე ბ ი
სათვისტომოს «ივერიის»
საპატიო წევრებად არჩევის შესახებ

მ. ორჯონიძის შესახებ
პრეზიდიუმმა დაადგინა:

სანკტ-პეტერბურგში ქართული სათვისტომოს ჩამოყალიბების ორგანიზაციაში აქტიური მონაწილეობისათვის, ქართველი და რუსი ხალხების მეგობრობის განმტკიცებაში შეტანილი პირადი წვლილისათვის, სათვისტომოს «ივერიის» დაარსების 10 წლისთავთან დაკავშირებით, სათვისტომოს საპატიო წევრად არჩეული იქნას მიხეილ ორჯონიძე - პეტერბურგის პროფკავშირების ჰუმანიტარული უნივერსიტეტის პროფესორი, სათვისტომოს «ივერიის» გამგეობის პირველი თავმჯდომარე 1989-92 წლებში.

სათვისტომოს პრეზიდენტი
ბ.კაკაბაძე

გ.გვიჩიას შესახებ
პრეზიდიუმმა დაადგინა:

სანკტ-პეტერბურგში დიდი ქართული საქმის განხორციელებაში აქტიური მონაწილეობისათვის, სანკტ-პეტერბურგის შესტაკოვის დვთისმშობლის ეკლესიის მშენებლობისათვის გაღებული დიდი ფინანსური დახმარებისა და ნაყოფიერი საქველმოქმედო საქმიანობისათვის, ქართველი და რუსი ხალხების მეგობრობის განმტკიცებაში შეტანილი პირადი წვლილისათვის, სათვისტომოს «ივერიის» დაარსების 10 წლისთავთან დაკავშირებით, სათვისტომოს საპატიო წევრად არჩეულ იქნას გია გვიჩია-სანკტ-პეტერბურგის სტეფანე რაზინის სახელობის ლუდისა და უალკოჰოლო სასმელების წარმოების სააქციონერო საზოგადოების გენერალური დირექტორი.

სათვისტომოს პრეზიდენტი ბ.კაკაბაძე

ო.ჯალიაშვილის შესახებ
პრეზიდიუმმა დაადგინა:

სანკტ-პეტერბურგში დიდი ქართული საქმის განხორციელებაში აქტიური მონაწილეობისათვის, ქართველი და რუსი ხალხების მეგობრობის განმტკიცებაში შეტანილი პირადი წვლილისათვის, სათვისტომოს «ივერიის» დაარსების 10 წლისთავთან დაკავშირებით, სათვისტომოს საპატიო წევრად არჩეულ იქნას ოთარ ჯალიაშვილი-სანკტ-პეტერბურგის აკადემიკოს ი. პავლოვის სახელობის სამედიცინო უნივერსიტეტის პროფესორი.

სათვისტომოს პრეზიდენტი ბ.კაკაბაძე

ა. ბაგრატიონის შესახებ პრეზიდენტმა დაადგინა:

სანკტ-პეტერბურგში ქართული სათვისტომოს ჩამოყალიბების ორგანიზაციაში აქტიური მონაწილეობისათვის, სანკტ-პეტერბურგის შესტაკოვის ღვთისმშობლის ხატის ეკლესიის დაარსებაში და მშენებლობაში შეტანილი დიდი წვლილისათვის, სათვისტომოს «ივერიის» დაარსების 10 წლისთავთან დაკავშირებით, სათვისტომოს საპატიო წევრად არჩეული იქნას არისტო ბაგრატიონი-ეკიმი-ჟსიქიატრი, ხატმწერი, შესტაკოვის ღვთისმშობლის ხატის ქართული ეკლესიის მრევლთა საბჭოს თავმჯდომარე.

სათვისტომოს პრეზიდენტი ბ.კაკაბაძე

კ.გიორგაძის შესახებ პრეზიდენტმა დაადგინა:

სანკტ-პეტერბურგში ქართული სათვისტომოს ჩამოყალიბების ორგანიზაციაში აქტიური მონაწილეობისათვის, აფხაზეთიდან ლტოლვილი მოზარდი ახალგაზრდობისათვის ქართული სკოლის დაარსებაში და სანკტ-პეტერბურგის შესტაკოვის ღვთისმშობლის ხატის ეკლესიის მშენებლობის საქმეში გაღებული დიდი წვლილისათვის, სათვისტომოს «ივერიის» დაარსების 10 წლისთავთან დაკავშირებით, სათვისტომოს საპატიო წევრად არჩეული იქნას კახაბერ გიორგაძე-ეკიმი, ბავშვთა ქირურგი, სათვისტომოს გამგეობის წევრი.

სათვისტომოს პრეზიდენტი ბ.კაკაბაძე

ს. ხარებოვის შესახებ პრეზიდენტმა დაადგინა:

სანკტ-პეტერბურგში დიდი ქართული საქმის განხორციელებაში თანადგომისათვის, სანკტ-პეტერბურგის ქართული ეკლესიის მშენებლობისათვის გაღებული დიდი ფინანსური დახმარებისათვის, ქართველი და რუსი ხალხების მეგობრობის განმტკიცებაში შეტანილი პირადი წვლილისათვის, სათვისტომოს «ივერიის» დაარსების 10 წლისთავთან დაკავშირებით, სათვისტომოს საპატიო წევრად არჩეული იქნას სოსლან ხარებოვი - საერთაშორისო ეკონომიკური საბჭოს ჩრდილო-დასავლეთის ასოციაციის პრეზიდენტი.

სათვისტომოს პრეზიდენტი ბ.კაკაბაძე

ა.ბუთხაშვილის შესახებ პრეზიდენტმა დაადგინა:

სანკტ-პეტერბურგში დიდი ქართული საქმის განხორციელებაში და აფხაზეთიდან ლტოლვილი მოზარდი ახალგაზრდობისათვის ქართული სკოლის დაარსების საქმეში აქტიური მონაწილეობისათვის, ნაყოფიერი საქველმოქმედო საქმიანობისათვის, ქართველი და რუსი ხალხების მეგობრობის განმტკიცებაში შეტანილი პირადი წვლილისათვის, სათვისტომოს «ივერიის» დაარსების 10 წლისთავთან დაკავშირებით, სათვისტომოს საპატიო წევრად არჩეულ იქნას ავთანდილ ბუთხაშვილი-პოეტი, სააქციონერო საზოგადოება «აისის» გენერალური დირექტორი.

**ს.კუტალიას შესახებ
პრეზიდენტმა დაადგინა:**

სანკტ-პეტერბურგში დიდი ქართული საქმის განხორციელებაში, აფხაზეთიდან ლტოლვილი მოზარდი ახალგაზრდობისათვის ქართული სკოლის დაარსებაში თანადგომისა და აქტიური მონაწილეობისათვის, ნაყოფიერი საქველმოქმედო საქმიანობისათვის, ქართველი და რუსი ხალხების მეგობრობის განმტკიცებაში შეტანილი პირადი წვლილისათვის, სათვისტომოს «ივერიის» დაარსების 10 წლისთავთან დაკავშირებით, სათვისტომოს საპატიო წევრად არჩეულ იქნას სოსო კუტალია-ბიზნესმენი.

სათვისტომოს პრეზიდენტი ბ.კაკაბაძე

**ბ.ბერულავას შესახებ
პრეზიდენტმა დაადგინა:**

სანკტ-პეტერბურგში დიდი ქართული საქმის განხორციელებაში აქტიური მონაწილეობისათვის, აფხაზეთიდან ლტოლვილი მოზარდი ახალგაზრდობისათვის ქართული სკოლის დაარსებისა და შესტაკოვის ღვთისმშობლის ხატის ეკლესიის მშენებლობაში გაწეული დიდი ღვაწლისათვის, ქართველი და რუსი ხალხების მეგობრობის განმტკიცებაში შეტანილი პირადი წვლილისათვის, დაბადების 50 წლისთავთან დაკავშირებით, სათვისტომოს საპატიო წევრად არჩეულ იქნას ბორის ბერულავა «ივერიის» ვიცე-პრეზიდენტი, ტრესტ «რეკონსტროის» გენერალური დირექტორი, სანკტ-პეტერბურგის «ერთა ლიგის» ვიცე-პრეზიდენტი.

სათვისტომოს პრეზიდენტი ბ.კაკაბაძე

**გ.კუხალაშვილის შესახებ
პრეზიდენტმა დაადგინა:**

სანკტ-პეტერბურგში დიდი ქართული საქმის განხორციელებაში აქტიური მონაწილეობისათვის, აფხაზეთიდან ლტოლვილი მოზარდი ახალგაზრდობისათვის ქართული სკოლის დაარსების საქმეში მონაწილეობისათვის, ქართველი და რუსი ხალხების მეგობრობის განმტკიცებაში შეტანილი პირადი წვლილისათვის, სათვისტომოს «ივერიის» დაარსების 10 წლისთავთან დაკავშირებით, სათვისტომოს საპატიო წევრად არჩეულ იქნას გენადი (გიზო) კუხალაშვილი-საქართველოს მუდმივი წარმომადგენელი რუსეთის ფედერაციაში, ვიცე-კონსული.

სათვისტომოს პრეზიდენტი ბ.კაკაბაძე

რეგიონალური საზოგადოებრივი ორგანიზაციის
სანკტ-პეტერბურგის ქართული სათვისტომოს
ივერიის/საქმიანობის პირითა
მ ი მ ა რ თ უ ლ ე ბ ა თ ა ბ ე ბ მ ა
2000 წლიდან - 2003 წლამდე

1. სანკტ-პეტერბურგში შესტაკოვის დვთისმშობლის ქართული ეკლესიის სამუშაოების მიმდინარეობის დასრულება;
2. ქართული სკოლისათვის გამოყოფილი შენობის საამშენებლო სარესტავრაციო სამუშაოების დაწყება და დამთავრება;
3. ქართული სკოლისათვის ორგტექნიკის შეძენა;
4. ყოველი წლის 26 მაისს საქართველოს დამოუკიდებლობის დღის აღნიშვნა;
5. სანკტ-პეტერბურგის ქართულ ეკლესიაში ყოველი წლის 9 აპრილს პანაშვიდის გადახდა 1989 წლის 9 აპრილს დაღუპულთა სულების მოსახსენებლად;
6. აფხაზეთიდან იძულებით გადაადგილებულ პირებთან მუშაობის გააქტიურება, დასაქმების, სამედიცინო მომსახურების და სხვა სოციალური პრობლემების მოგვარების მიზნით;
7. სანკტ-პეტერბურგის საზოგადოებრივ ორგანიზაციებთან და საინფორმაციო საშუალებებთან ერთად «მრგვალი მაგიდის» მოწყობა თემაზე: "აფხაზეთის პრობლემა, მისი გადაწყვეტის გზები", აფხაზეთზე შექმნილი დოკუმენტური ფილმის ჩვენება;
8. სათვისტომოს აქტიური მონაწილეობა სანკტ-პეტერბურგში შექმნილ "ერთა ლიგის" საქმიანობაში;
9. მჭიდრო კონტაქტების დამყარება მოსკოვისა და საზღვარგარეთ მდებარე სხვა ქართულ სათვისტომოებთან, დელეგაციების გაცვლა, ერთობლივი ღონისძიებების ჩატარება;
10. ქართველი ერის ნაციონალური ტრადიციების, ეროვნული ყოფიერების დამახასიათებელი საგნების გამოფენის მოწყობის და სხვა კულტურული ღონისძიებების ჩატარების მიზნით, სანკტ-პეტერბურგის ეთნოგრაფიის მუზეუმთან ერთად ერთობლივი ღონისძიებების გამართვა;
11. კონტაქტების დამყარება საერთაშორისო საზოგადოებრივ ორგანიზაციებთან და სანკტ-პეტერბურგში არსებულ სხვა სათვისტომოებთან;
12. სათვისტომო "ივერიასთან" არსებული ქართული ხალხური სიმღერისა და ცეკვის ანსამბლის გასტროლები საქართველოში და საზღვარგარეთ;
13. «მრგვალი მაგიდის» ჩატარება თემაზე: "კავკასია ჩვენი საერთო საზრუნავია", რუსეთის, აზერბაიჯანის, სომხეთის, ჩეჩნეთის და ჩრდილოეთ ოსეთის სათვისტომოებთან ერთად;

14. სათვისტომოს სამეწარმეო საქმიანობის შესახებ წინადადებების შემუშავება და განხილვა;

15. საერთაშორისო ასოციაცია "საქართველოს ქალები მშვიდობისა და სიცოცხლისათვის" სანკტ-პეტერბურგის ფილიალთან ერთად ერთობლივი ღონისძიებების ჩატარება შემდეგ საკითხებზე:

რეგულარული შეხვედრების მოწყობა ქართული სკოლის პედაგოგიურ კოლექტივთან, მათი ატესტაციის მოწყობა, ღია გაკვეთილების ჩატარება; სკოლაში უცხო ენების შემსწავლელი ფაკულტატური მეცადინეობების დანერგვა;

- რელიგიის საფუძვლების და ქართული ეროვნული ტრადიციების შემსწავლელი ფაკულტატური მეცადინეობების დანერგვა;

- მოსწავლეთა პროფილაქტიკური გასინჯვის მოწყობის მიზნით სანკტ-პეტერბურგში მოღვაწე ქართველი ექიმებისაგან ბრიგადის ჩამოყალიბება;

- ქართულ ეკლესიასთან ბავშვთა საკვირაო სკოლის და ქართული ენის შემსწავლელი კურსების გახსნა;

- სამეცნიერო კონფერენციის ჩატარება თემაზე: "სანკტ-პეტერბურგის უნივერსიტეტი და ქართველობა";

- სანკტ-პეტერბურგის მეცნიერებათა აკადემიასთან ერთად სამეცნიერო კონფერენციის ჩატარება თემაზე: "აკადემიკოსი თეიმურაზ ბაგრატიონი";

სანკტ-პეტერბურგის ადმინისტრაციის წინაშე საკითხის დასმა ვასილევოსტროვსკის რაიონში მდებარე მე-9 ხაზის №4-ში და მილიონიანის ქუჩაზე მდებარე ბაგრატიონთა ყოფილ სახლებში მემორიალური მუზეუმის მოწყობის თაობაზე;

- ლიტერატურული სადამოს ჩატარება პოეტ ავთანდილ ბუთხაშვილის ლექსების წიგნების გამოსვლასთან დაკავშირებით;

- სანკტ-პეტერბურგში მცხოვრები ქართველი მხატვრების ნამუშევრების გამოფენის მოწყობა;

- სანკტ-პეტერბურგის ქართულ ადგილებში ექსკურსიების მოწყობა სკოლის მოსწავლეებთან ერთად;

- წინაპართა ნაკვალევზე - ბაგრატიონთა სამეფო კარის წევრების, აკადემიკოსების: დ. ჩუბინაშვილის, ნიკო მარის, ი. თარხნიშვილის, ი. გარსევანიშვილის და სხვა ცნობილ ქართველთა საფლავების მონახულება და წესრიგში მოყვანა;

გაზეთის გამოშვება რუბრიკით: "სანკტ-პეტერბურგელი ქართველობა".

მიღებულია ქართული სათვისტომოს "ივერიის"
საერთო კრების მიერ 2000 წლის 18 მარტს.

სანკტ-პეტერბურგელი ქართველების სულიერი თავშესაფარი

სანკტ-პეტერბურგის ქართული დიასპორა, ქალაქის სხვა დიასპორათა შორის ერთ-ერთი უძველესია. იგი ქალაქის დაარსებიდან-1703 წლიდანვე არსებობს. სამშობლოდან, ნებისთი თუ უნებლიეთ მოწყვეტილ ადამიანებს საკუთარი ილბალი ჰქონდათ ადევნებული და სამუდამო სამყოფელიც ამ "ილბლის წიგნით"-მიჩენილი. ჭეშმარიტი ქრისტიანი კი უფლის გარეშე ვერსად გაძლებდა და სადაც გინდა ყოფილიყო, სიცოცხლეში მშობლიურ ენაზე ლოცვა-ვედრებაზე და განსასვენებელზე ზრუნვას თან ატარებდა. ერთი მათგანის ძალის ხმევით, სანკტ-პეტერბურგის ვასილეოსტროვსკის რაიონში, უკვე 1745 წლიდან პირველი ქართული ეკლესია უნდა ყოფილიყო დაასრულებული. იგი მე-6 ხაზზე მდებარე პირველი რუსული ეკლესიის-წმინდა ანდრია მოციქულის სახელზე აგებული ტაძრის გვერდით მდებარეობდა. წარსულში სანკტ-პეტერბურგში ქართული ეკლესიის არსებობის შესახებ, რამოდენიმე, ერთმანეთის საწინააღმდეგო ცნობა არსებობს. ბროშურაში "ვასილევსკის კუნძულზე მდებარე ანდრიას ტაძარი და სამი წმინდანის ეკლესია", რომელიც 1998 წელს იქნა სანკტ-პეტერბურგში გამოცემული, მითითებულია: "...ეკლესიის ღირსშესანიშნაოებებიდან ჩვენამდე მოაღწია ეკლესიის კედელში ჩადგმულმა ქვამ ქართული წარწერით: ჩემო საყვარელნო ძმანო! მე ვიყავი კახეთის თავადის, გოფმარშლის, ნოდარ ჯორჯაძის ასული გუკო. ღმერთის განგებით, ვიყავი მეუღლე პირველი თანრიგის მაიორის, ედიშერ ამილახვარისა. დავკარგე რა, სამშობლო და საკუთარი მამულები, გადმოვიხვეწე უცხო ქვეყანაში, აღვესრულე ამა ქვეყნიდან დედაქალაქ პეტერბურგში 1745 წლის 28 მარტს, 37 წლის ასაკში. უცხოელმა ჩემი ფულით ვიყიდე ეს ადგილი სალოცავის ასაშენებლად და მომავალში ჩემს დასასაფლავებლად. არ დამრჩენენ შვილები, რომლებიც ჩემთვის ილოცებენ. ჩემო სათაყვანნო მამებო და ძმებო! როცა

სამი წმინდანის ეკლესია მე-6 ხაზზე.

მოინახულებთ უცხო ქვეყნის ცოდვილი შვილის საფლავის ქვას, ილოცეთ ღმერთის წინაშე ჩემთვის, რომ მომიტევოს ცოდვები.” კედლის ქვაზე ამოტიფრული ქართული წარწერა ამბავსაც იტევს და ადამიანურ განცდა-წუხილთა შთამბეჭდავ ანარეკლსაც. ეს წარწერა ეკლესიის ცენტრალური შესასვლელი კარის მარჯვნივ მდებარეობს და იგი საგაზეთო აფიშის დაფით არის დაფარული. ეს წარწერა ერთხელ კიდევ მიუთითებს იმაზე, რომ სანკტ-პეტერბურგში პირველი ქართული ეკლესია, ქალაქის დაარსებიდანვე არსებობდა. სანკტ-პეტერბურგში ქართული ეკლესიის არსებობის შესახებ სულ სხვა ინფორმაციას გვაწვდის წიგნი “სანკტ-პეტერბურგის სიწმინდეები” “თუმცა დედაქალაქში ქართველები დიდხანია ცხოვრობდნენ, მათ თავიანთი ეკლესია არ ჰქონდათ. 1908 წელს თავადის ასულმა ე.ა.ბაგრატიონმა დაიწყო შემოწირულობების შეგროვება, წმინდა ნინოს სახელობის ქართული ეკლესიის ასაშენებლად, მაგრამ იგი ნელი ტემპით მიმდინარეობდა და ამიტომ 1916 წლის 19 ოქტომბერს, დედაქალაქის ქართველებს, რომელთა რიცხვი დაახლოებით 6000-ს აღწევდა, დროებით სარგებლობაში, ღვთისმსახურებისათვის გადაეცა ძველი ეკლესია ვასილევსკის კუნძულზე. ქართული ეკლესია დაიკეთა 1918 წელს მრევლის არ ყოფნის გამო და 1930 წელს შენობა გადაეცა სამკერვალო ფაბრიკას”

ეს ეკლესია, რომელიც “სამი წმინდანის” სახელით არის ცნობილი, ბაგრატიონთა სამეფო კარის ეკლესიას წარმოადგემდა. 1917 წელმა უფლის ამ სახლსაც ხელმოსმით შეუცვალა ფუნქცია და ბოლო წლებში მასში ერთ-ერთი კვლევითი ინსტიტუტის ლაბორატორია დაბინავდა. იქაურ საფლავებზე დიდი საცდელი აუზი დააშენეს...

სანკტ-პეტერბურგის ქართული დიასპორის ცხოვრებაში 1992 წელი ყველაზე მნიშვნელოვანი იყო - ამოქმედდა ქართული ეკლესია. სათვისტომოს ერთ-ერთი ფუნქციონირების, საქართველოს უკანასკნელი მეფის გიორგი XII უშუალო შთამომავლის, ეკიმ-ფსიქიატრის, ხატმწერის არისტო ამირანის-ძე ბაგრატიონის დაფინანსებულ თხოვნას სანკტ-პეტერბურგელ ქართველობას გადმოცემოდა მათი კუთვნილი ეკლესია, რომელიც ვასილევსკის რაიონში, მე-6 ხაზზე მდებარეობდა, ქალაქის ადმინისტრაცია ყოველთვის უარყოფითად პასუხობდა. 1991 წელს, დიდი და ხანგრძლივი მიმოწერის შემდეგ, სანკტ-პეტერბურგის საპატრიარქომ და ქალაქის ადმინისტრაციამ, ქართველ მრევლს, სტაროორუსკაიას ქუჩაზე მდებარე შესტაკოვის ღვთისმშობლის სახელობის ეკლესიის შენობა გამოუყო, სადაც სამეცნიერო-კვლევითი ინსტიტუტი იყო განთავსებული.

შესტაკოვის ანუ შელტომეჟსკის ღვთისმშობლის ხატი XVIII საუკუნის 8 მარტს მოეწვინა მოსკოვში მცხოვრებ ვინმე ნიკოლოზ სკრიპიჩინის ოჯახს, როდესაც ოთახის ღუმელის საკვამურიდან, ღუმელის ქანდარას, (Печной место) დაეცა შეკრული ტილოს ნაჭერი, რომელზედაც ღვთისმშობელი იყო გამოსახული. მარჯვენა ხელს სიღამწვერე აჩნდა, რაც იმას მოასწავებდა, რომ ხატი ცეცხლში იყო და გადარჩა. ოჯახის მოსამსახურე გოგონას ხატი ძილში ხშირად გამოეცხადებოდა ხოლმე, მაგრამ ჩერჩეტი მოსამსახურის ნაამბობს ყურს არ უგდებდნენ. ღუმელის ქანდრიდან - შესტოკიდან, სადაც ხატი იქნა ნახული, წარმოდგა ხატის სახელი შესტაკოვის ღვთისმშობლის ხატი.

სკრიპიცინების ოჯახი ხატის ღვთისმშობლის დიდ წყალობად თვლიდა და უდიდესი თაყვანისცემით ეპყრობოდნენ, მაგრამ ოჯახის შთამომავლებს შორის ხატის გულისათვის დიდი უკმაყოფილება ჩამოვარდა, ოჯახის ყველა წევრს სურდა, ხატი მისი კუთვნილება გამხდარიყო. ჩამოვარდნილ უკმაყოფილებას ბოლო მოეღო მას შემდეგ, რაც ოჯახის უფროსმა გადაწყვიტა ხატი გადაეცა ტვერის გუბერნიის კაშინსკის რაიონის სოფელ შელტომეჟის ეკლესიისათვის. სოფლის მფლობელმა, მაიორმა სკრიპიცინმა, 1779 წელს თხოვნით მიმართა ტვერის ეპისკოპოსს, მამა არსენის, ეკურთხებინა ხატის სახელზე ქვის ახალი ეკლესიის მშენებლობა, ნაცვლად ხის არსებული ეკლესიასა, რომელიც ჯერ კიდევ 1686 წელს იყო აგებული. 1851 წლიდან შესტაკოვის ღვთისმშობლის ხატი სოფელ შელტომეჟის საკუთრებად ჩაითვადა, აქედან წარმოდგა ხატის მეორე სახელწოდებაც - შელტომეჟსკაია. 1887 წელს სოფელში ხატის საპატივცემლოდ ქალთა მონასტერი დაარსდა.

აღნიშნული ხატი ცნობილია როგორც სასწაულმოქმედი და მკურნალი.

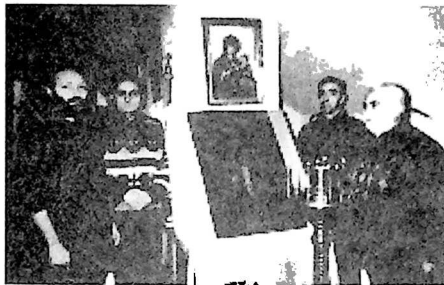
1900 წელს, სტარორუსკაიას ქუჩაზე, საფუძველი ჩაეყარა შესტაკოვის ღვთისმშობლის ამაღლების ქალთა მონასტრის ეკლესიას, რომელიც რუსეთის დიდმა წმინდანმა იოანე კრონშტადსკიმ აკურთხა.

ულმერთობის წლებში - 1917-18 წლებში, ეკლესიას გუმბათები და ჯვრები ჩამოგლიჯეს, ეკლესიის შენობა სამ სართულად

გადატიხრეს და შიგ საერთო საცხოვრებელი მოაწყვეს. ისე როგორც ყველა რუსულ მართლმადიდებელ ეკლესიაში, აქაც, საკურთხეველში, საპირფარეოები განათავსეს. აღნიშნულ შენობაში შემდეგ "რესტავრაციის" საპროექტო ინსტიტუტის ფილიალი გახსნეს.

1991 წლიდან აღნიშნული შენობა ქართველი მრევლის საკუთრებაა. ძნელად თუ ვინმე წარმოიდგენდა, რომ ერთ წელიწადში, სარდაფ-სართულში, რომელიც სასაწყობო სათავსოს წარმოადგენდა, საკურთხეველი მოეწყობოდა და უფლისადმი ღოცვა-ვედრება ქართულ ენაზე აღევლინებოდა. რამდენი ჯაფა, შრომა, ენერგია შეაღიეს ჯერ შიდა სართულების დანგრევას, გაწმენდას და შემდეგ სარეკონსტრუქციო - საამშენებლო სამუშაოების დაწყებას აქაურმა ქართველებმა: არისტო ბაგრატიონმა, ბადრი კაკაბაძემ, ბორის ბერულავამ, ძმებმა კახა და დავით გიორგაძეებმა, ჯამბულ გადელიამ, როლანდ იჩქიტაძემ და ბევრმა სხვამ.

სარეკონსტრუქციო-საამშენებლო სამუშაოების დაფინანსება მთლიანად ქართული სათვისტომო "ივერიის" მიერ მოხდა. ხელთუქმნელი ძეგლი დიდ ქველმოქმედებს: "პეტროხოლოდის" ხელმძღვანელობას და სტეფანე რაზინის სახელობის ლუდისა და უალკოჰოლო სასმელების სააქციონერო საზოგადოების გენერალურ დირექტორს გია გვიჩიას, სანკტ-პეტერბურგის ადმინისტრაციის საამშენებლო კომიტეტის დირექტორის მოადგილეს ჯამბულ გადელიას, ეკონომისტა საერთაშორისო ასოციაციის ჩრდილო-დასავლეთის განყოფილების პრეზიდენტს სოსლან ხარებოვს, ტრესტ "რეკონსტროის" გენერალურ დირექტორს ბორის ბერულავას, ბიზნესმენს სოსო კუტალიას, რომლებიც

სამი წმინდანის თვითგამოჩენილ
ხატთან

გვერდში ამომიდგნენ და, რომელთა დიდი შემოწირული თანხებით, ხორციელდება შენობის მეტად რთული სარეკონსტრუქციო სამუშაოები.

ქართულ ეკლესიაში, 1995 წელს, შობის დღესასწაულის დღეებში, სასწაული მოხდა, სამი წმინდანის ვასილი დიდის, გრიგოლ ღვთისმეტყველის და იოანე ოქროპირის (რომელიც სიცოცხლის ბოლო წლებში აფხაზეთის ტერიტორიაზე ცხოვრობდა და იქვე მიიყვალა) უძველესი ხატი, რომელიც ადრე ვასილესტროვსკის რაიონში მდებარე

ქართველთა ყოფილი ეკლესიის სამი წმინდანის სახელობის ეკლესიის საკუთრება იყო, და რომელიც უცნობმა პიროვნებამ შესწირა ქართულ ეკლესიას, განახლდა. ხატზე, რომელიც ვინ იცის, წლების განმავლობაში სად იყო შენახული, წმინდანების გამოსახულება საერთოდ არ ჩანდა. შობის დღეებში, ხატს თავისი პირვანდელი სახე დაუბრუნდა. ეს ხომ ღმერთის დიდი წყალობა იყო - ასე შეაფასა ეს სასწაული ბატონმა არისტო ბაგრატიონმა, საეკლესიო საქმის დიდმა მცოდნემ და დიდმა მოამაგემ.

კიდევ ერთი სასწაულის მომსწრე გახდა ქართველი მრევლი. 1999 წლის 25 მარტს, როდესაც ეკლესიის თავზე პირველი გუმბათი დაიდგა, რომელიც ბატონ ჯამბულ გადელიას შენაწირი თანხით და უშუალო შრომით იქნა აგებული, გუმბათის თავი საოცარი ნათელი სვეტით შეიმკო.

კეთილი და ღვთისნიერი ადამიანებისადმი უფალი ყოველთვის მოწყალეა. ჯამბულ გადელიას და ელიკო აბსავას ოჯახს 1999 წლის 15 ივნისს ნანატრი გოგონა შეეძინა.

ეს სანკტ-პეტერბურგის ქართული სათვისტომოს სიხარულიც იყო. ქართული ეკლესიის მრევლის სიხარულიც, რადგან პატარა ანა გადელია კეთილ ფესვზე ამოყრილ კეთილ მორჩად გვეგულება.

აღმშენებლობასთან და სიხარულთან ერთად, არც განსაცდელი დაკლებია ქართულ ეკლესიას. 1995 წლის 18 აგვისტოს ეკლესიის შენობაში უცნობი პირები თავს დაესხნენ ეკლესიის მრევლთა საბჭოს თავმჯდომარეს არისტო ბაგრატიონს და სასიკვდილოდ დაჭრეს. ამ ღვთისნიერი, კეთილი, უაღრესად პატიოსანი, საქართველოზე და ქართულ საქმეზე უზომოდ შეყვარებული, საქართველოს სამეფო გვარის ბაგრატიონთა დინასტიის შთამომავლის სიცოცხლე ბეწვზე ეკიდა. გრძნობა დაკარგული და სისხლში მცურავი ნახეს დილით ის ეკლესიის შენობის ზედა სართულში. ათი დღე იბრძოდნენ მის გადასარჩენად სანკტ-პეტერბურგის ალექსანდროვსკის საავადმყოფოს მედპერსონალი. ეკლესიის დეკანოზის გიორგი სხირტლადის ლოცვა-კურთხევით ათი დღის განმავლობაში არ ჩამქრალა სანთელი ქართული ეკლესიის საკურთხეველში და არ შეწყვეტილა ლოცვა-ვედრება უფლისადმი არისტოს გადასარჩენად. მომხდარად შეძრწუნებულმა, საქართველოს

კათოლიკოს-პატრიარქმა ილია II სპეციალური პარაკლისი გადაიხადა არისტოს გადასარჩენად. მისივე ლოცვა-კურთხევით, საქართველოს ყველა ეკლესიებშიც ჩატარდა პარაკლისი. ეს უბედური შემთხვევა ქართული სათვისტომო "ივერიის" ქართველი მრევლის, სანკტ-პეტერბურგის ქართველობის დიდი ტრაგედია იყო.

სწორედ არისტო ბაგრატიონმა და სათვისტომოს პრეზიდენტმა, უდიდესი ძალისხმევით, სიყვარულით ღმერთისადმი და სიყვარულით მოყვასისადმი, მიადგინეს ეკლესიის შენობის გადმოცემას, მისი სარეკონსტრუქციო საამშენებლო სამუშაოების დაწყებას, და რაც მთავარია სანკტ-პეტერბურგელი ქართველების ერთ დიდ მეგობრულ ოჯახად გაერთიანებას. მათ შექმნეს აქ ის დიდი სულიერი სამყარო, ურთიერთშენდობის, ურთიერთდახმარების და გულითადობის ატმოსფერო, რაც ესოდენ დამახასიათებელია ქართველი ხალხისათვის. ღმერთმა ისმინა ლოცვა-ვედრება, მომხდარი შემთხვევიდან ათი დღის შემდეგ არისტო ბაგრატიონს აზროვნება დაუბრუნდა და მისი პირველი სიტყვებიც ეკლესიის მისამართით იყო ნათქვამი. გამოჯამრთელების შემდეგ, არისტომ საქმისადმი მისთვის ჩვეული დიდი სიყვარულით და რაც მთავარია, უდიდესი პროფესიონალიზმით, მოჰკიდა ხელი ხატწერას. ყველა ხატი, ეკლესიის შენობის ყველა საამშენებლო დეტალი მისი კონსულტაციით კეთდება.

ეკლესიის პირველი წინამძღვარი გახლდათ მამა გიორგი (სხირტლაძე), რომელიც ამჟამად თბილისში ცხოვრობს და ქაშვეთის ეკლესიის წინამძღვარია.

მამა გიორგიმ 1992 წელს დაამთავრა თბილისის სასულიერო სემინარია, ღვთის მადლით, მალე დიაკვნად აკურთხეს, ხოლო შემდეგ 1992 წელს კი მღვდლად. სიონის საპატრიარქო ტაძარში ერთწლიანი მსახურების შემდეგ აყვანილი იქნა დეკანოზის ხარისხში.

მამა გიორგი სანკტ-პეტერბურგში თავის მოღვაწეობის ამ პერიოდს ასე იგონებს თავის წიგნში: "მღვდლის ჩანაწერები" რომელიც 1999 წელს გამოვიდა თბილისში: "...1993 წელს, მისი უწმინდესობის მოსკოვისა და სრულიად რუსეთის პატრიარქის ალექსი II-სა და მისი მაღალყოვლადუსამღვდელოესობის სანკტ-პეტერბურგისა და ლადოგის მიტროპოლიტის იოანეს თხოვნით, სანკტ-პეტერბურგში, შესტოკოვის ღვთისმშობლის ხატის ტაძრის წინამძღვრად და წირვა-ლოცვების ქართულ ენაზე შესასრულებლად ვიქენი გაგზავნილი საქართველოს საპატრიარქოდან.

რუსეთის ამ ჩრდილოეთ დედაქალაქში, რევოლუციამდეც არსებობდა ქართული ეკლესია, რომელიც შემდეგ დაკეტილ იქნა ცნობილი მოვლენების გამო, და აი 1993 წელს ღვთისმშობლის საფარველის დღესასწაულზე (14 ოქტომბერი ახ.სტილით), იქ ჩავატარე პირველი წირვა, რაც ახალი ქართული ეკლესიის ფუნქციონირების დასაწყისს აღნიშნავდა. წირვა-ლოცვას ძირითადად ქართულად ვასრულებდი, მაგრამ აუცილებლად ვურთავდი რუსულად სახარებასა და სამოციქულოს (მათი ქართულად წაკითხვის შემდეგ) და ზოგიერთ საკითხავებსა და საგალობლებს, რამეთუ ჩვენი ტაძრის მრევლი არა მარტო ქართველებისაგან შედგებოდა, არამედ რუსებისაგანაც, რომელთაგან ბევრი სიამოვნებითა და წარმატებითაც სწავლობდა ქართულ საეკლესიო საკითხავებსა და საგალობლებს და აქტიურ მონაწილეობას იღებდა წირვა-ლოცვაში.

უნდა აღინიშნოს ის დიდი ღვაწლი და ძალისხმევა, რომელიც ტაძრის სამრევლოს თავმჯდომარემ, ბატონმა არისტო ბაგრატიონმა და სანკტ-პეტერბურგის ქართველთა სათვისტომოს თავმჯდომარემ, ბატონმა ბადრი კაკაბაძემ გაიღეს ტაძრის გადმოცემის, რეკონსტრუქციისა და საერთოდ, მისი ამოქმედების საქმეში. ასევე დიდი ხელშეწყობა იყო სანკტ-პეტერბურგის ადგილობრივი ხელისუფლების მხრიდანაც საორგანიზაციო საქმეთა გადაწყვეტაში, რაშიც დიდი წვლილი მიუძღვის სანკტ-პეტერბურგის მაშინდელ მერს ანატოლი სობჩაკს და მამა-დიაკონ პავლე სიმაკოვს. ეკლესიის მრევლი აქტიურად მონაწილეობდა ტაძრის მოწყობაში. ტაძრის კანკელი მოხატა შესანიშნავმა მხატვარმა ბატონმა ზაურ ცხადაიამ. აქტიურსა და ქმედით მოღვაწეობას იჩენდა ტაძრის მორჩილი-ბატონი კახა გიორგაძე. დაუფიწყარია ტაძრის გუნდი, რომელშიც რუსი ადამიანებიც გალობდნენ-ვლადიმირ ვასილიკი, მამა დნეპროვსკაია (რომელიც ქართული ხელოვნებათმცოდნეობის დოქტორი იყო) და სხვანი და სხვანი.

თუ ჩემი გულით მიტანილმა შრომამ კეთილი ნაყოფი გამოიღო, მაშინ ჩემზე დაკისრებული მისია შესრულებულად მიმაჩნია. ვმადლობ უფალს, იმისათვის, რომ მან მშვიდობით დამაბრუნა ჩვენს დედა-ეკლესიაში და აგერ უკვე 1996 წლიდან ქაშუეთის წმინდა გიორგის სახელობის ტაძრის მღვდელმსახური ვარ”

ღვთის ღოცვა-კურთხევა არ მოკლებოდეს მამა გიორგის (სხირტლაძე) მსახურების იმ მძიმე და ურთულეს გზაზე, რასაც მღვდლობა, მოძღვრობა ჰქვია.

1996 წლიდან, სანკტ-პეტერბურგის ქართული ეკლესიის წინამძღვრად, საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქის ილია II ღოცვა-კურთხევით, დაინიშნა მამა რომანოზი (ვეფხვაძე). მამა რომანოზი 1979-81 წლებში სწავლობდა თბილისის სასულიერო სემინარიაში. ცხუმ-აფხაზეთის ყოფილი მიტროპოლიტის და საქართველოს საპატრიარქოს საგარეო საქმეთა განყოფილების მმართველის, აწ განსვენებულ დავით ჭკადუას რეკომენდაციით, იგი ჯერ კიდევ მე-3 კურსის სტუდენტი, ხელდასმულ იქნა მღვდლად და 1981 წელს დაინიშნა სოხუმის საკათედრო ტაძარში მოძღვრად. მამა რომანოზს ბედმა არგუნა აფხაზეთის მიწა-წყლის დატოვება. ომის დროს მან თავის მრევლთან ერთად გამოიარა ჯოჯოხეთური გზა. ჭუბერის გზაზე ერთი თვის განმავლობაში შევლოდა აფხაზეთიდან დევნილ ქართველობას.

საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქის ილია II კურთხევით, ჯერ ბოლნისის წმიდა ნინოს ტაძარში მსახურობდა, შემდეგ თბილისში, თემქის დასახლებაში ახლად აშენებულ წმიდა გიორგის ეკლესიაში. ღვთის განგებით კი 1996 წლიდან ადვლენს ღოცვა-კურთხევას აქ, სანკტ-პეტერბურგის ქართულ ეკლესიაში. ჰყავს მეუღლე, ორი შვილი და ერთი შვილიშვილი.

1997 წლიდან ქართულ ეკლესიაში მოღვაწეობს მამა მაქსიმე (ერისკაცობაში მურთაზ ჭანტურია). მამა მაქსიმე დაიბადა 1967 წელს წალენჯიხაში, 1984 წელს დაამთავრა აბაშის №1 საშუალო სკოლა, და იმავე წელს სწავლა განაგრძო ქუთაისის პოლიტექნიკური ინსტიტუტის ტექნოლოგიურ ფაკულტეტზე. ინსტიტუტის დამთავრების შემდეგ ჩაირიცხა გელათის სასულიერო აკადემიაში, შემდეგ კი სწავლა გააგრძელა და 1996 წელს დაამთავრა თბილისის სასულიერო აკადემია. 1997 წლიდან სწავლობს სანკტ-

პეტერბურგის სასულიერო აკადემიის ასპირანტურაში. ჰყავს მეუღლე და ორი შვილი.

ქართული ეკლესიის მშენებლობის საქმეში დიდი წვლილი შეაქვთ ძმებს კახაბერ და დავით გიორგაძეებს. საერთოდ, სანკტ-პეტერბურგში დიდი ქართული საქმის განხორციელებაში, ძმები სტუდენტობიდანვე, 1984 წლიდან აქტიურად მონაწილეობენ. 1989-90 წლებში კახა და დავით გიორგაძეები, სანკტ-პეტერბურგში ქართული სათვისტომოს ჩამოყალიბების ერთ-ერთი ინიციატორები და ფუძემდებლები გახლდნენ.

კახა გიორგაძე-ეჭიმი პედიატრი, ქირურგი, შესანიშნავი ოჯახის თავკაცია, მეუღლე ხატია გიორგაძე-ეჭიმი გინეკოლოგია, ისინი სამ შვილს უზრდიან საქართველოს. ბატონი კახა ეკლესიის მშენებლობის პირველი დღეებიდანვე სათვისტომოს ხელმძღვანელების გვერდითაა. მიუხედავად დატვირთული საქმიანობისა, როგორც ბავშვთა ქირურგი, იგი ეკლესიის სტიქაროსანი-მედავითნეა. ძველი და ახალი აღთქმის ღრმად მცოდნე, უაღრესად ეკლესიური პიროვნებაა და დიდი წვლილი შეაქვს ქართული ეკლესიის მუშაობის სრულყოფაში.

უფლის ნებით მოვიდა ასევე ქართულ ეკლესიაში ფოთელი ქართველიც, მხატვარი ზაურ აკაკის-ძე ცხადაია. ბატონი ზაური 1991 წელს სანკტ-პეტერბურგში სამსახურებრივი მივლინებით იყო ჩამოსული. ის ფოთის წმინდა ნიკოლოზის სახელობის ეკლესიის რესტავრაციაზე მუშაობდა.

ცოტა რამ ბატონ ზაურის ბიოგრაფიიდან: დაიბადა 1940 წლის 4 მარტს ფოთში. დაამთავრა ფოთის №2 საშუალო სკოლა 1958 წელს. 1959-60 წლებში სწავლობდა სოხუმის სამხატვრო სკოლაში მხატვარ ნიკოლოზ თაბუკაშვილთან, შემდეგ სწავლა განაგრძო ცხინვალის სამხატვრო სასწავლებელში, რომელიც 1963 წელს დაამთავრა და ჩაირიცხა თბილისის სამხატვრო აკადემიაში ფერწერის ფაკულტეტზე, აწ განსვენებულ ფარნაოზ ლაპიაშვილის სახელოსნოში. აკადემიის დამთავრების შემდეგ, იგი ფოთში მოღვაწეობდა. სამხატვრო გამოფენებზე მისი ნამუშევრები ყოველთვის დამთვალეირებელთა დიდ ინტერესს იჩენდა. ქართული ფრესკებისა და ხატწერის დიდმა სიყვარულმა, როგორც ხელოვნების სიყვარულმა, მიიყვანა ბატონი ზაური ხატწერაში. რამდენიმე წლის განმავლობაში ფეხით შემოიარა საქართველოს თითქმის ყველა ეკლესია, რუდუნებით სწავლობდა ფრესკებს, ეცნობოდა რელიგიურ ლიტერატურას. 1990 წელს ფოთელმა ბიზნესმენმა რომან მელიამ, ფოთში, ნინოშვილის უბანში მდებარე წმინდა ნიკოლოზის ეკლესიის მოხატვა შესთავაზა, და სწორედ, ეკლესიის კედლების მოსახატად საჭირო მასალების შესაძენად, სანკტ-პეტერბურგში ჩამოსულმა, მიაკითხა სტარორუსკაიას ქუჩაზე მდებარე ქართულ ეკლესიას. ამ პერიოდში საქართველოში სამოქალაქო ომი დაიწყო და სამეგრელოსაკენ მიმავალი გზაც დროებით ჩაიკეტა.

სანკტ-პეტერბურგში სტუმრად მყოფი, თავის ნაცნობს, ფოთელ კაცს, მხატვარ ნუგზარ კახიანს ესტუმრა სახელოსნოში, რომელიც პუშკინის ქუჩაზე მდებარეობდა. მაშინ ბატონ ნუგზარს სათვისტომოს ხელმძღვანელობის თხოვნით, ეკლესიის მთავარი ხატის "ვედრების" შესრულება ჰქონდა დავალებული. თითქმის ერთი წელი იდო მხატვრის სახელოსნოში ხატისათვის საჭირო ტილო, საღებავები, ხის მასალები. როდესაც საუბარი შესტაკოვის

ღვთისმშობლის სახელობის ქართული ეკლესიის ხატების დახატვას შეეხო, მხატვარმა გულისტკივილით უამბო, რომ თითქმის ერთი წელია "ვედრების" ხატის მოსახატი მასალები ხელთ აქვს, მაგრამ ვერა და ვერ მოჰკიდა ხელი სამუშაოებს და თვითონვე შესთავაზა კოლეგას, იქნებ თქვენ შეასრულოთო. ბატონმა ზაურმა მხარზე გადებული გადმოიტანა მასალები ნუგზარ კახიანის სახელოსნოდან ეკლესიაში, სადაც დროებით მისი სახელოსნოა განთავსებული, ასე შერჩა სანკტ-პეტერბურგის ფოთელი კაცი.

ბატონმა ზაურმა აქ, სანკტ-პეტერბურგში, მცირე დროში მოხატა სამების ხატი და საჩუქრად გადასცა ეკლესიას. ეს ხატი დღეს საკურთხეველშია დასვენებული.

1991 წლიდან ზაურ ცხადაიას ცხოვრება მჭიდროდ დაუკავშირდა სტარორუსკაიას ქუჩაზე მდებარე ქართულ ეკლესიას, აქ მოხდა მისი სულიერი ფერისცვალება, რწმენის ჩაღრმავება და ეკლესიური ცხოვრების დაწყებაც. ეს ბევრად განაპირობა მისმა მეგობრობამ ბატონ არისტო ბაგრატიონთან. ტრამვის შემდეგ ბატონ არისტოს უჭირს გამართული საუბარი, მაგრამ არისტო და ზაური უსიტყვოდ უფებენ ერთმანეთს. ბატონ არისტოს კერძო ბიბლიოთეკის საშუალებით გაეცნო მხატვარი ხატწერის ირგვლივ არსებულ მდიდარ ლიტერატურას: ქართულს, რუსულს, ბერძნულს, სირიულს, ბულგარულს, სერბიულს. არისტოს მიერ შესრულებული ესკიზებით იქნა შესრულებული ეკლესიის ზედა კანკელის 12 დიდი ხატის და სადარბაზო 4 დიდი ხატის მოხატვა. «მიუხედავად იმისა, რომ არისტო გარკვევით ვერ მეტყველებს, მაინც მიგახვედრებს თუ ხატწერაში ქართულ ელემენტს სადმე გადაუხვია, წინ დაგიდებს უამრავ ლიტერატურას და გულდასმით გიხსნის სად რა შეცდომა დაუშვი» - ამბობს ხატმწერი. ასე დააკავშირა ღმერთმა ერთმანეთს ეს ორი შესანიშნავი ქართველი კაცი, ორივე ღვთისმოსავი, პატიოსანი, საქართველოზე უზომოდ შეყვარებული.

ბატონი ზაური ბედნიერი მამაა. ოთხივე შვილი ზურაბი, ლაზარე, აკაკი და თამარი მამის კვალს გაჰყვნენ და მხატვრობის რთულ პროფესიას ეუფლებიან. უფროსმა ვაჟმა ზურაბმა 1991 წელს დაამთავრა თბილისის სამხატვრო აკადემია და დღეს დანიაში, კოპენჰაგენში ცხოვრობს. ლაზარე, აკაკი და თამარი კი მამასთან ერთად შრომობენ აქ ქართულ ეკლესიაში. ლაზარეს ხელით იქნა შესრულებული ეკლესიის ჯვრების მოჭრვების ურთულესი და უფაჩიხესი სამუშაოები. ზაურ ცხადაიამ ხელთუქმნელი ძეგლი აიგო სანკტ-პეტერბურგის ქართული ეკლესიის ისტორიაში.

სანკტ-პეტერბურგელი ქართველი მრევლისათვის დაუვიწყარი იქნება, 1996 წლის 9 ოქტომბერი, უწმინდესისა და უნეტარესის, სრულიად საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქის ილია II სტუმრობა. საქართველოს საპატრიარქოს დელეგაცია, სტუმრად იმყოფებოდა მოსკოვში, სრულიად რუსეთის უწმინდესი პატრიარქის ალექსი II მიწვევით, რუსეთის დიდი წმინდანის სერგეი რადონეჟსკის ღვთისმშობლის დედასახლთან დაკავშირებით. საქართველოს საპატრიარქოს დელეგაციამ მხოლოდ ერთი დღე დაჰყო სანკტ-პეტერბურგში და მათი პირველი ვიზიტიც ცხადია ქართულ ეკლესიაში შედგა.

1999 წლის 25 მარტი - საქართველოს მართლმადიდებელი ეკლესიის აღდგენის 82 წლისთავის და დიმიტრი თავდადებულის ხსენების დღე, კიდევ ერთი დაუვიწყარი მოვლენით აღინიშნა, ეკლესიის შენობის თავზე დაიდგა

ორი გუმბათი, (ეკლესიის შენობის აღდგენითი სამუშაოების პროექტით სულ 7 გუმბათის დადგმა გათვალისწინებული).

2000 წლის 20 აპრილს ეკლესიის სამ გუმბათს მოოკროვილი ჯვრები დაედგა, სამუშაოების მიმდინარეობას ეკლესიის წინამძღვარი მამა რომანოზი, მამა მაქსიმე და სათვისტომოს ვიცე - პრეზიდენტი, ტრესტ "რეკონსტროის" გენერალური დირექტორი ბორის ბერულავა ხელმძღვანელობდა.

2000 წლის 30 აპრილს, ბრწყინვალე აღდგომის 2000 წლისთავის დიდ დღესასწაულს, ქართველი მრევლი ეკლესიის ძირითად დარბაზში შეხვდა. 8 წლის დაუდალავი შრომის და სათვისტომოს ხელმძღვანელობის დიდი ძალისხმევის შედეგად, ქართული ეკლესიის სარეკონსტრუქციო-სამშენებლო სამუშაოები ძირითადად დასრულდა. უფლისადმი ლოცვა-ვედრება დიდ დარბაზში აღევლინა. სანკტ-პეტერბურგის ქართულ ეკლესიაში სააღდგომო ლიტურგიას ესწრებოდნენ და მის მიმდინარეობას საქართველოს ტელევიზიისათვის გადასცემდნენ ტელეჟურნალისტები ნაწული ჭავჭავაძე და კარლო ვაშაკიძე.

2000 წლის 30 აპრილიც ოქროს ასოებით ჩაიწერა ქართული სათვისტომო "ივერიის" ცხოვრების ქრონიკებში, "ქრისტე აღსდგა მკვდრეთით, სიკვდილითა სიკვდილისა დამთრგუნველი, და საფლავების შინათა ცხოვრების მომნიჭებელი"

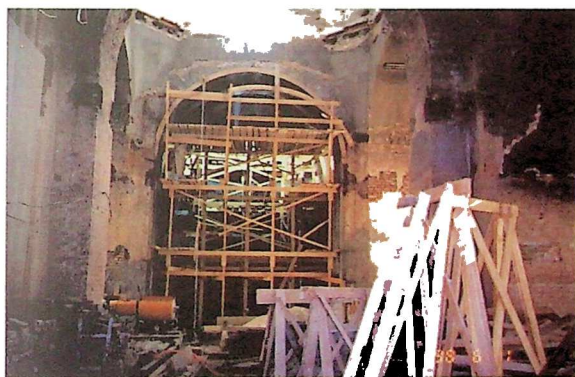
შორეული ჩრდილოეთის დედაქალაქში დილამდე ისმოდა საგალობლები ქართულ ენაზე. სანკტ-პეტერბურგელი ქართველობა უფაღს და ღვთისმშობელს მუდამ შეჭლადებებს საქართველოს გაერთიანებას, მის ეკონომიკურ აღორძინებას, სამშობლოს ფარგლებს გარეთ მცხოვრები ქართველების სამშობლოში დაბრუნებას.

ღმერთმა ისმინოს ქართველთა ეს ლოცვა-ვედრება.

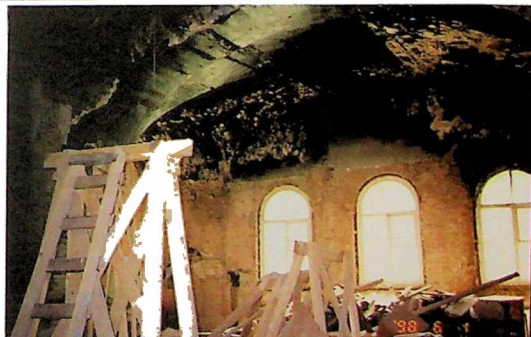

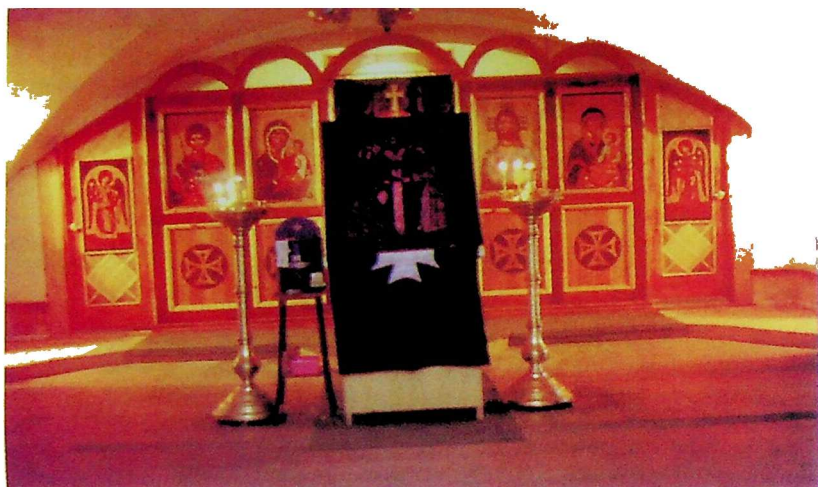

სანკტ-პეტერბურგის შესტაკოვის დვთისმშობლის ეკლესია
სტარორუსკაიას ქუჩაზე.

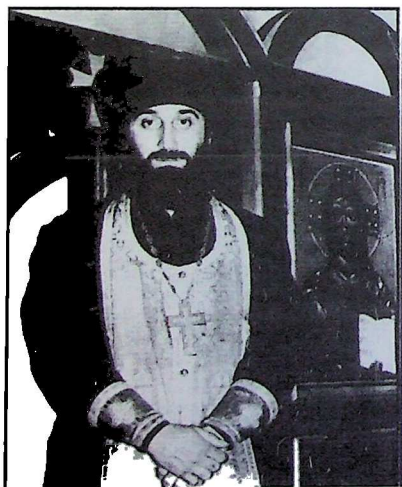

1992 წელი,
ქართულმა
სათვისტომომ
ეკლესიის შენობის
სარეკონსტრუქციო-
ადრეგენითი
სამუშაოები დაიწყო

ეკლესიის სარდაფ-სართულში, სულ მცირე დროში,
საკურთხეველი მოეწყო და ღვთისადმი ლოცვა-კურთხევა
ქართულ ენაზე აღევლინა

ეკლესიის პირველი
მოძღვარი დეკანოზი გიორგი
(სხირტლაძე)

1996 წლიდან
ეკლესიის
წინამძღვარია
მამა
რომანოზი
(ვეფხვაძე)

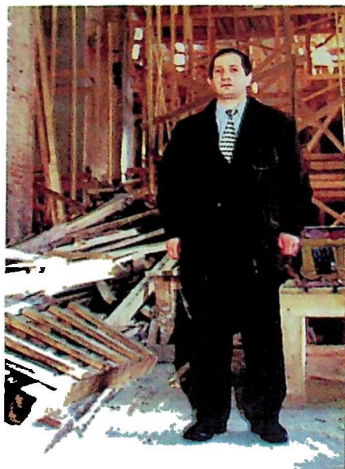
მამა მაქსიმე
(ჭანტურია)

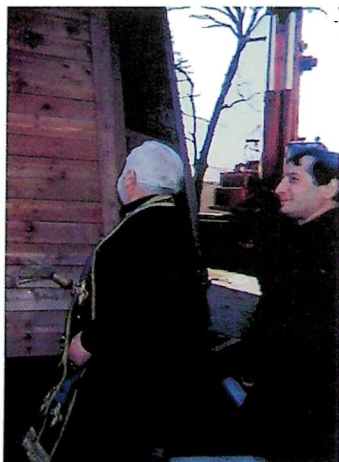
მისი მაღალყოვლადუსამღვდელოესობა სანკტ-
პეტერბურგისა და ლადოგის მიტროპოლიტი
ვლადიმერი ლოცავს ჭართული ეკლესიის
წინამძღვარს მამა რომანოზს.

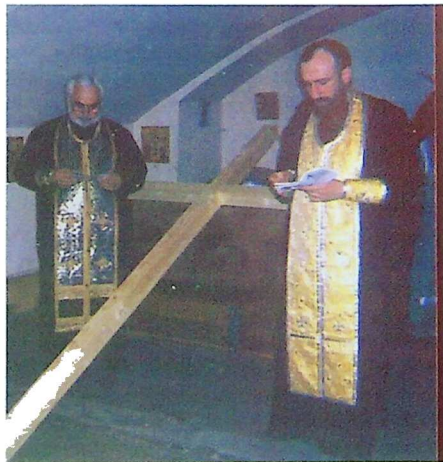
სანკტ-პეტერბურგელი
ჭართველების სულიერი მამა
მამა იოანე

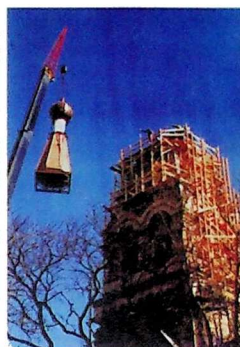
ეკლესიის პირველი გუმბათი თავისი ხარჯებით დამზადა ინჟინერ-მშენებელმა, ზუგდიდელმა ჯამბულ გადელიამ

მამა რომანოზი აკურთხებს გუმბათს.

მამა რომანოზი და მამა მაქსიმე აკურთხებენ ხის დროებით ჯვარს.

1999 წ. 25 მარტს ქართული ეკლესიის თავზე პირველი გუმბათი და ხის ჯვარი აღიმართა.

ვიცე კონსული გიზო კუხალაშვილი, მამა რომანოზი და სათვისტომოს ვიცე-პრეზიდენტი ზორის ბერულავა პეტერბურგის ტელევიზიის კორესპონდენტთან ერთად

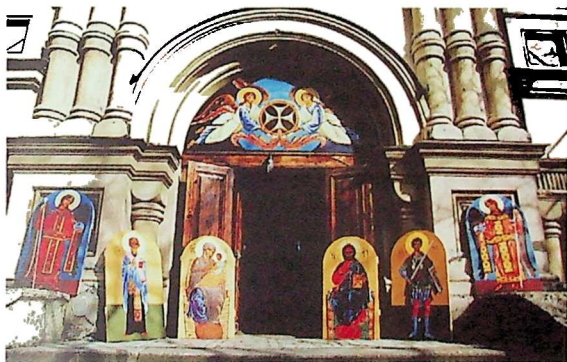
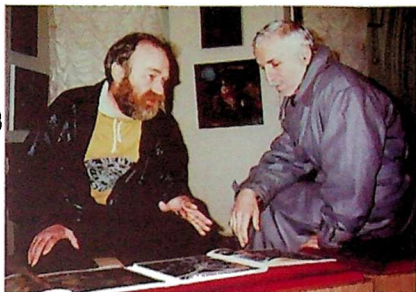

ქველმოქმედის და ეკლესიის დიდი გულშემატკივრის
ჯამბულ გადელიას ოჯახი

ჯამბულ გადელია პარიზში და ლონდონში მსოფლიოს
შენებელთა ფორუმებში მონაწილეობის დროს

ხატმწერები არისტო
ბაგრატიონი და ზაურ
ცხადია მსჯელობენ
ხატების ესკიზების ირგვლივ

ხატმწერები ზაურ და ლაზარე ცხადიები

ეკლესიის დიდი
გულშემატკივრები
კახა და დავით
გიორგაძეები და
მამა მაქსიმე ზეთის
ცხების დროს.

ეკლესიის წინამძღვარი
მამა რომანოზი და
მამა მაქსიმე
მრევლთან ერთად.

ზუზა კიკაბიძე
სტუმრად ქართულ
ეკლესიაში

ქართული ეკლესია სანკტ-
პეტერბურგელი ქართველების
სულიერი თავშესაფარია

2000 წლის საადგომო ლიტურგია განახლებულ
ზედა დარბაზში

სურათზე სკოლის
პედაგოგიური
კოლექტივი
1998 წელი.

ცენტრში სკოლის
დირექტორი დარეჯან
ჩხეიძე

2000 წელი
საახალწლო
საზეიმო საღამოზე.

სურათზე ცენტრში
სკოლის
დირექტორი ომარ
ჯალმაიძე

2000 წლის 8 ივნისი, სკოლის
დირექტორი ომარ ჯალმაიძე
კურსდამთავრებულებს გადასცემს
ატესტატებს

შეხვედრა საქართველოს
ელჩთან რუსეთის ფედერაციაში
მალხაზ კაკაბაძესთან.

პეტერბურგელი გ.
ლიპარტელიანი ელჩს
გადასცემს სამახსოვრო
საჩუქარს.

საქართველო-რუსეთს შორის
ურთიერთობის მოწესრიგების
გზებზე საუბრობენ
პეტერბურგელი მეცნიერები
ვაჟა თოიძე

და

ნუგზარ ჩხეიძე

2000 წლის 26 მაისი. საქართველოს დამოუკიდებლობის დღისადმი მიძღვნილ საზეიმო საღამოზე სათვისტომოს საპატიო წევრის დიპლომები გადაეცათ:

პროფესორ მიხეილ
ორჯონიკიძეს

პროფესორ ოთარ
ჯალიაშვილს

გენერალურ
დირექტორს გია
გვიჩიას

ხატმწერ არისტო
ბაგრატიონს

პოეტს ავთანდილ
ბუთხაშვილს

სათვისტომოს ვიცე-
პრეზიდენტს ზორის
ბერულავას

ვიცე-კონსულს გიზო
კუხალაშვილს

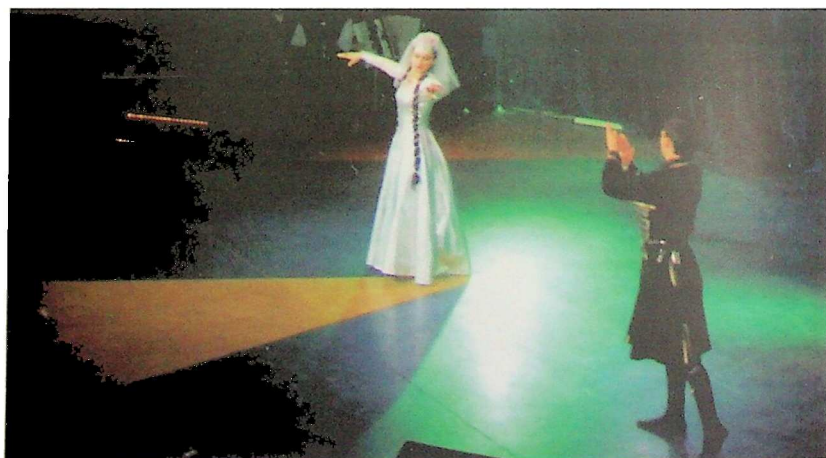

სათვისტორო «ივერიასთან» არსებული ქართული ხალხური
სიმღერისა და ცეკვის ანსამბლი
«ივერიანი»

სურათზე ფოკალური ანსამბლის წევრები, მარცხნიდან: იოლანტა შანავა, აზირ ბოჭორიძე, ელმირა შანავა, თემზა ზურებიანი, ვალერი ხუციშვილი.

ცეკვა «ქართული» სოლისტები სოფიკო ლიპარტელიანი და კობა ზარკტა

ჩვენი პატარა მამული-სანკტ-პეტერბურგის პირველი საშუალო სკოლა

სანკტ-პეტერბურგის №1 ქართული საშუალო სკოლა, შეიძლება ითქვას, ჩვენი პატარა მამულია, ჩვენი პატარა საქართველოა, სადაც ქართველი პედაგოგები და მოსწავლეები, არამარტო განათლების, მეცნიერების საფუძვლებს ეუფლებიან, არამედ სათუთად უფლიან და ინახავენ ქართულ ადათ-წესებს, ტრადიციებს, საქართველოს მდიდარ კულტურას, მის ისტორიას.

ქართულ სკოლას უფალმა სხვა მისიაც დააკისრა შეუმსუბუქეს ქართველ ბავშვებს აფხაზეთიდან დევნილობით გამოწვეული დარდი და ზიქრი, საკუთარი ფუძის, სახლ-კარის დაკარგვით გამოწვეული ნაღველი, ის მიძიმე განცდა რაც მათ და მათ მშობლებს არგუნათ აფხაზეთის ომმა, დარბევამ, რაც მათ ბავშვურ მახსოვრობას უკვე მიძიმე ტვირთად და მოუშუშებელ ჭრილობად აჩნიად.

აფხაზეთში დატრიალებული ტრაგედიის შედეგად, ბევრი იძულებით გადაადგილებული პირი ჩამოვიდა სანკტ-პეტერბურგში. მომხდარით შეძრწუნებულნი ისინი დროებით თავშესაფარს ეძებდნენ. დამხმარედ და მფარველად მათ ქართული სათვისტომოს "ივერიის" ხელმძღვანელობა ეგულებოდათ. 1992-93-94 წლებში 5000-მდე ლტოლვილმა გაიარა რეგისტრაცია საქართველოს მუდმივ წარმომადგენლობაში და სათვისტომოში. "ივერიის" ხელმძღვანელობის მთავარი საზრუნავი, გარდა იმისა, რომ დევნილებს დახმარებოდნენ საყოფაცხოვრებო პირობების მოგვარებაში, ბავშვთა სწავლა-განათლების საკითხიც გახდა. ერთია ფლობდე სალაპარაკო რუსულ ენას და მეორეა, რუსულ ენაზე ეუფლებოდე განათლებას. რუსული ენის საფუძვლიანი არცოდნის გამო, ქართველი ბავშვები სკოლის გარეშეც აღმოჩნდნენ. იდეა სანკტ-პეტერბურგში გაეხსნად ქართული სკოლა, სათვისტომოს ხელმძღვანელობაში წარმოიშვა. ვინ მოთვლის რამდენი შრომა, ჯაფა და ენერგია შეაღიეს ამ ურთულესი პრობლემის გადაწყვეტას სათვისტომოს ხელმძღვანელობამ - ბატონებმა ბადრი კაკაბაძემ, ბორის ბერულავამ, კახა გიორგაძემ, ქალბატონებმა ალვინა თავაძემ, ტატიანა ნიკოლსკაიამ, შორენა ქვაჩახიამ, ვიცე-კონსულმა გიზო კუხალაშვილმა.

სკოლის დამფუძნებლები:
ბადრი კაკაბაძე, კახა გიორგაძე, შორენა
ქვაჩახია

ძნელად თუ ვინმე წარმოიდგენდა, რომ ამ საერთო, ეკონომიკური სიდუხჭირის დროს, აქ, შორეული ჩრდილოეთის დედაქალაქში, ქართული სკოლა გაიხსნებოდა, რომლის დაფინანსებაც მთლიანად სათვისტომო "ივერიამ" ივალდებულა. არანაკლები ძალისხმევა დასჭირდა სკოლის რეგისტრაციას, ოფიციალურად ქართული სკოლა 1995 წლის ოქტომბერში გაიხსნა.

სკოლა თავდაპირველად სანკტ-პეტერბურგის №306 სკოლის შენობაში

ქართული სკოლა დალოცა და
აკურთხა მამა რომანოზმა

იყო შეფარებული და მეორე ცვლაში მუშაობდა. 1998 წლიდან კი იგი №163 სკოლის შენობაში არის განთავსებული, რომელიც სანკტ-პეტერბურგის ერთ-ერთ პრესტიჟულ რაიონში, კირიჩნის და ტავრიჩესკის ქუჩების გადაკვეთაში მდებარეობს. სკოლას ცალკე შესასვლელი აქვს, რომელიც საშუალებას აძლევს, მთელი დღის განმავლობაში იმუშაოს ისე, რომ ხელი არ შეუშალოს მომქმედ რუსულ სკოლას. ქართული სკოლა 2-3 წელიწადში საკუთარ შენობაში გადავა. იქვე, სუვოროვის პროსპექტისა და

კირიჩნის ქუჩის გადაკვეთაში მდებარე ყოფილი საბავშვო ბაღის შენობაში, რომელიც სათვისტომოს გადმოეცა, ხანგრძლივი არენდით, უკვე მიმდინარეობს სარეკონსტრუქციო-საამშენებლო სამუშაოები. ორ სართულიან შენობას კიდევ ორი სართული დაეშენება. ამ შენობაში განთავსდება ქართული სკოლა, საქართველოს მუდმივი წარმომადგენლობა, სათვისტომოს ოფისი. ეს იქნება ქართული კულტურულ-საგანმანათლებლო ცენტრი, რომელიც აქაურ ქართველობას დაეხმარება შეინარჩუნოს ეროვნული ტრადიციები, ადათ-წესები, რუსეთის საზოგადოებრიობას, მის მრავალრიცხოვან სტუმრებს კი გააცნონ უძველესი მართლმადიდებლური ქრისტიანული ქვეყნის-საქართველოს მდიდარი ისტორიული წარსული, მისი კულტურა, ხელოვნება და ქართული სტუმართ-მოყვარეობა.

ქართულ სკოლაში ძირითადად დასაქმებული არიან ლტოლვილი პედაგოგები. ამჟამად სკოლაში 20 პედაგოგი და 110 მოსწავლეა, ძირითადად აფხაზეთიდან ლტოლვილი და "პური არსობისას" ძიებაში, დროებით, პეტერბურგს ემიგრირებული ქართული ოჯახების შვილები.

დიდი შრომა და ენერგია ჩააქსოვა სკოლის გახსნას გალიდან ლტოლვილმა ქალბატონმა შორენა ქვაჩახიამ, რომელიც სკოლის პირველი დირექტორი გახლდათ. ქალბატონი შორენა დაიბადა გალის რაიონში. შეშელეთის საშუალო სკოლის დამთავრების შემდეგ, დაამთავრა სოხუმის პედაგოგიური ინსტიტუტის ფილოლოგიის ფაკულტეტი. მუშაობდა შეშელეთის საშუალო სკოლაში, ჯერ ქართული ენისა და ლიტერატურის მასწავლებლად, შემდეგ კი სკოლის დირექტორად. გალის რაიონში სკოლა ცნობილი იყო მაღალი აკადემიური მოსწრებით, აქ ყოველწლიურად მმართველმა მათემატიკური ოლიმპიადები, რის გამოც, სკოლას სახელოვანი მეცნიერის, ნ.ვეკუას სახელი ჰქონდა მინიჭებული. აფხაზეთში დატრიალებულმა ტრაგედიამ, ქალბატონი შორენა ლტოლვილი გახადა. დევნილთა მძიმე ხვედრის გამზიარებელმა, კარგად იცის ყურადღებისა და სიბოძის ფასი. სკოლის პირველ პედაგოგიურ კოლექტივსაც არ აკლდა მისი ყურადღება და მზრუნველობა.

სკოლის პირველი პედაგოგიური კოლექტივიც ძირითადად აფხაზეთიდან იძულებით გადაადგილებული პირები იყვნენ. სასწავლო ნაწილის გამგედ დაინიშნა სოხუმელი სვეტლანა ბოკერია, სკოლის ორგანიზატორად-გაგელი მარინე ბიბლაია. დაწყებით კლასებში ასწავლიდნენ: სოხუმელები შორენა

თოდუა, სვეტილანა არდამელია, ზუგდიდელი ბელა თოდუა. ფიზიკის მასწავლებელი იყო გალელი ნუნუ ესართია, მათემატიკის-გალები თამაზ ბასარია, მარინა დოჩია, გურჯაანელი მანანა ბუიძე, ბიოლოგიის-სოხუმელი რუსუდან სამუშია, ქართული ენისა და ლიტერატურის-გალელი ვიოლა ბასარია, ქიმიის-თბილისელი ლიანა ჭანტურია, გეოგრაფიის-ლაგოდეხელი ლელა აბუიანიძე, რუსული ენის და

სკოლის პირველი პედაგოგიური კოლექტივი

ლიტერატურის-თბილისელი ირინა ჟემიუშინა და გორელი მანანა რატიშვილი, ისტორიის-გალელი ინგა ტორუა, ფიზკულტურის-თბილისელი ელგუჯა ობოლაშვილი.

1998-99 წლებში სკოლის დირექტორი გახლდათ სანკტ-პეტერბურგელი ქართველი, მეცნიერ-მუშაკი დარეჯან ჩხეიძე. 1999 წლიდან კი სკოლას სათავეში ჩაუდგა ბატონი ომარ ჯაღმაიძე, მათემატიკის მეცნიერებათა კანდიდატი, რომელიც უკვე 5 წელია სანკტ-პეტერბურგში ცხოვრობს ოჯახით. ბატონი ომარი

წლების განმავლობაში მუშაობდა თბილისში, იყო გამოყენებითი მათემატიკის ინსტიტუტის, ასევე ტექნიკური უნივერსიტეტის თანამშრომელი. 1999 წლიდან კი "ივერიის" ხელმძღვანელობამ დიდი ნდობა გამოუცხადა და იგი სკოლის დირექტორად დანიშნა.

ქართული საქმისადმი, ბავშვებისადმი სიყვარულმა, მიიყვანა სკოლაში დირექტორის მოადგილედ, ასევე ქალბატონი იზოლდა ტულუში, რომელიც გაგრძედა ცხოვრობდა და წლების განმავლობაში ხელმძღვანელ თანამდებობებზე მუშაობდა. მიუხედავად გადატანილი იმ მძიმე ტრაგედიისა, რაც მშობლიური გაგრის, საკუთარი ფუძის დატოვებით იყო გამოწვეული, ქალბატონი იზოლდა, დღესაც, ახალგაზრდული ენერგიით ემსახურება ამ საშვილიშვილო საქმეს, ირგვლივ სიკეთისა და სიყვარულის, იმედის მთესველია.

1996 წელს შედგა სკოლის პირველი გამოშვება. სკოლა 12 ახალგაზრდამ დაამთავრა. ესენია: ემილ ვახტანგის-ძე ბაგათელია, გიორგი ვიქტორის-ძე ბულისკერია, მაკა ჯეირანის ასული სოფია, მანუჩარ სერგის-ძე ზარქუა, თამარ ჟულუიანის ასული მოწერელია, ნინო ჯუმბერის ასული ქარაია, ლაშა ოთარის-ძე დარსანია, ალექსანდრე ნუგზარის-ძე ფარფალია, დავით მურადის-ძე ცაავა, პავლე დურმიშხანის-ძე ჭყონია, ძმები თეიმურაზ და დემურ იგორის-ძე ყოლბაიები.

სკოლის მეორე გამოშვება 1997 წელს იყო. სკოლის კურსდამთავრებულებია: ნ. ხორავა, ნ. ბეკვერია, ლ. ბერულავა, ვ. ვახტანგის-ძე, გ. კვარაცხელია, გ. მარგველანი, ა. ოდიშარია, ნ. ფარფალია, დ. ხაღელაშვილი.

1997-98 წლებში ქართული სკოლა 9 ახალგაზრდამ დაამთავრა. ესენია: რ. გვანცელაძე, ი. ტორუა, დ. ჩხარჩხალია, ო. ჩაჩუა, დ. ცინცაძე, გ. ქურხილავა, ი. ესართია, რ. ქარჩავა, ა. გოგიშვილი.

სკოლის პირველი პირველკლასელები

სკოლის პირველი კურსდამთავრებულები
პედაგოგიურ კოლექტივთან ერთად

1998-99 წლებში სკოლის მე-4 გამოშვების კურსდამთავრებულებია:
ა. გულიევი, ზ. გოდერიძე, თ. ერემეიშვილი და ქ. ქაჯაია.

სკოლის საიუბილეო მე-5 გამოშვება, რომელიც 2000 წელს შედგა, 6-მა ახალგაზრდამ დაამთავრა: თამარ ვახტანგის ასული გვანცელაძე, ბორის ბორისის-
ძე ბერუღავა, ნიკოლოზ პეტრეს-ძე გვანცელაძე, მიხეილ აკაკის-ძე ბაღდავაძე,
ალექსანდრე რობერტის-ძე ლიპარია, ივანე გიორგის-ძე ტერ-აბრამოვი.

ქართული სკოლის მოსწავლეები მონაწილეობენ ქართული ხალხური სიმღერისა და ცეკვის ანსამბლ "მერანში", რომლის სამხატვრო ხელმძღვანელია სანკტ-პეტერბურგელი ქართველი, ქალბატონი ლალი ბასილაძე, ქორეოგრაფები კი გალიდან ლტოლვილნი ეთერ მახარაშვილი და ჯანო ლიპარტელიანი. სათვისტომოს ხელმძღვანელობის გადაწყვეტილებით მომავალი წლიდან,

1996 წლის 12 ივნისი, ბადრი კაკაბაძე პირველ კურსდამთავრებულებს გადასცემს
საშუალო განათლების ატესტატებს

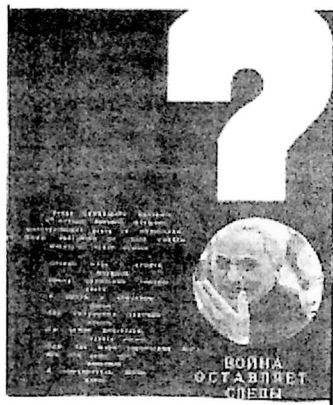
სკოლის ყველა მოსწავლე, პირველი კლასიდანვე დაეუფლება ქართულ ცეკვებს. სკოლაში ასევე ჩამოყალიბებულია საეკლესიო საგალობლების შემსწავლელი გუნდი. მომავალი წლიდან, გათვალისწინებულია, სკოლის ბაზაზე, მსურველთათვის გაიხსნას ქართული ენის შემსწავლელი კურსები. ასევე გაიხსნება მოსამზადებელი კურსებიც, რომელიც საქართველოს უმაღლესი სასწავლებლებისათვის, მათი პროგრამების გათვალისწინებით, მოამზადებს აბიტურიენტებს, რაც ერთგვარად ხელს შეუწყობს ქართველი ახალგაზრდობის დაბრუნებას სამშობლოში.

სანკტ-პეტერბურგის ქართული სკოლა საქართველოზე ფიქრობს, მისი ყველა გზა სამშობლოსკენ მიდის.

საქმიანობის საქმიანობის
ქრონიკები

აფხაზეთის ტრაგედია

“შენზე ოცნებით ვცხოვრობ ჩემო საქართველო...” ეს სიტყვები გალელ ლტოლვილ გოგონას ნინო ბასარიას ეკუთნის, და არა მარტო ნინოს, აფხაზეთიდან იძულებით გადაადგილებული ყველა პირის ფიქრი და ოცნება საქართველოა, აფხაზეთია, დატოვებული ფუძე-კარი, წლების განმავლობაში შრომით და ოფლით ნაშენები სახლი და ეზო-შემოგარენი, შვილებს ზრდიდნენ, ბედნიერი მოხუცებულობისათვის ოცნებოდნენ... დღეს კი ქუჩაში გამოყრილები ვინ სად ავარებს თავს და ვინ სად...

აფხაზეთში დატრიალებული ტრაგედიის დროს, ბევრმა ლტოლვილმა სანკტ-პეტერბურგს მოაშურა. 1993-94 წლებში სათვისტომო “ივერიასა” და მუდმივ წარმომადგენლობაში შექმნილ შტაბში

5000-მდე ლტოლვილმა გაიარა რეგისტრაცია. იმ ავად მოსაგონარ დღეებში ყველა დროებით თავშესაფარს ეძებდა. ვინ იფიქრებდა, რომ ეს დრო 8 წელიწადს და ვინ იცის, კიდევ რამდენ ხანს გაგრძელდება. ლტოლვილთა ნაკადი არც შემდგომ წლებში შეწყვეტილა. დღეს სანკტ-პეტერბურგში აფხაზეთიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა გარდა, ბევრია “პური არსობისას” ძიებაში, დროებით, პეტერბურგს ემიგრირებული ქართული ოჯახები. ლტოლვილთა რიცხვი დაახლოებით 10000-მდეა. სათვისტომოს ხელმძღვანელობა შეძლებისდაგვარად ცდილობს შეუმსუბუქოს ხვედრი გაჭირვებულ თანამემამულეებს, ბევრ მათგანს დაეხმარნენ საყოფაცხოვრებო პირობების მოგვარებაში, სამუშაოზე მოწყობაში, ქართული სკოლაც ძირითადად ლტოლვილი პედაგოგებისა და ბავშვებისათვის იქნა გახსნილი.

აფხაზეთის ომის პირველივე დღეებში, სათვისტომომ თხოვნით მიმართა სანკტ-პეტერბურგელ ქართველობას, მონაწილეობა მიეღოთ ჰუმანიტარული ტვირთის შეგროვებაში. ომის დღეებში სათვისტომომ მედიკამენტებით და საყოფაცხოვრებო ნივთებით დატვირთული თვითმფრინავით, ორჯერ ჩაიტანა ჰუმანიტარული დახმარება სოხუმში და ზუგდიდში. ტვირთს ახლდნენ სათვისტომოს გამგეობის პირველი თავმჯდომარე, პროფესორი მიხეილ ორჯონიკიძე, სათვისტომოს გამგეობის წევრები: არისტო ბაგრატიონი, ჯამბულ გადელია და ჯუმბერ ქარაგა. სოხუმის აეროპორტში, ტყვიების ქარცეცხლში, ისინი თავიანთი ხელით ეზიდებოდნენ თვითმფრინავიდან ტვირთს. რამოდენიმეჯერ მათი სიცოცხლე საფრთხეშიც კი აღმოჩნდა. სათვისტომოს მიერ სანკტ-პეტერბურგში ასევე ჩამოყვანილი იქნენ აფხაზეთის ომში დაჭრილი მეომრები სამკურნალოდ. მათ ყურადღებას და მზრუნველობას არ აკლებდნენ აქაური ქართველი ექიმები და ქართული ოჯახები.

1992-1995 წლებში, როდესაც რუსეთის და მათ შორის სანკტ-

სათვისტომოს პირველი ქმნიტარული ტერიტი
საქართველოში ჩაიტანეს ჯამბულ გ.დალიამ. მზელ
ორჯონიძემ არისტო ზარატონმა. ჯემბარ
ქარაგამ

პეტერბურგის ტელევიზიით და პრესის ფურცლებზე, საინფორმაციო ვაკუუმში საქართველოში მცხოვრები ე.წ. "დაჩაგრული უმცირესობების" - აფხაზების და ოსების სასარგებლოდ ივსებოდა, ქართული სათვისტომოს გამგეობა, მიუხედავად ბევრი დამაბრკოლებელი გარემოებისა, ყველა ღონეს ხმარობდა, რომ სიმართლე და მხოლოდ სიმართლე ეუწყებინათ საქართველოს შესახებ. გამოსვლები სანკტ-პეტერბურგის რადიოთი, პრესის ფურცლებზე, შეხვედრები აფხაზური, ოსური, აზერბაიჯანული, სომხური, ჩეჩნეთის და სხვა დიასპორის წარმომადგენლებთან, რუსეთის პროგრესულად მოაზროვნე ინტელინგენციასთან სათვისტომოს მუშაობის ერთ-ერთი ძირითადი მიმართულება იყო და არის.

საქართველოს უსაზღვრო სიყვარულმა გააგზავნინა სათვისტომოს გამგეობას პრეზიდენტ ბორის ელცინისათვის კატეგორიული

შინაარსის წერილი. აი ნაწყვეტი ამ წერილიდან... "პატივცემულო ბატონო პრეზიდენტო! აფხაზების მხრიდან სოჭის ხელშეკრულების ვერაგული დარღვევის და აფხაზეთის კონფლიქტის საქმეში თქვენი პირადი და რუსეთის მხარის გარანტიების შეუსრულებლობის და მთლიანი იგნორირების გამო, გაბოვთ, უმოკლეს ვადაში შეასრულოთ თქვენი დაპირებები აფხაზეთში ომის შეწყვეტის თაობაზე... გახსენებთ, რომ რუსეთმა უკვე ორჯერ უგულვებელყო თავისი დაპირებები კონფლიქტის მშვიდობიანი მოწესრიგების თაობაზე.

...რუსეთმა განაიარაღა საქართველოს მხარე, მაგრამ სრულებით "დაავიწყდა" ასევე განაიარაღებინა აფხაზური მხარე. შედეგმა არ დააყოვნა, ჯარი, სრული საბრძოლო შეირადებით აღჭურვილი, დაიძრა უიარაღო სოხუმისაკენ. ამასთან დაკავშირებით სრულიად მიუღებლად მიგვაჩნია რუსეთის დიპლომატიის პასტუხოვის განცხადება "ამ საქმეში რუსეთის სულთა სინდისის" შესახებ. როგორ ძალიან განსხვავდება სინდისზე საზოგადოებრივად აღიარებული მცნების განმარტება რუსეთის დიპლომატიის მცნებისაგან. ასევე მიუღებელია თავდაცვის მინისტრის განცხადება, რომ რუსეთმა უნდა დაიცვას რუსების ინტერესები დნესტრისპირეთში, მაშინ რატომ არ უნდა დაიცვას საქართველომ აფხაზეთში მცხოვრები ქართველობა, რომელიც მოსახლეობის უმრავლესობას წარმოადგენს. ანდა მისი განცხადება - "საქართველოს ჯარმა უნდა დატოვოს აფხაზეთი", ავიწყდება ბატონ გრაიოვს, რომ აფხაზეთი საქართველოს განუყოფელი ნაწილია?"

...ბოლო დღეების მოვლენებმა დაგვანახეს, რომ ძნელია იმდენი ვიქონიოთ რუსეთის მიერ გულდაუთმის ექსტრემიზმის ბნელი საქმიანობის გამოაშკარავებაზე, მაგრამ სანამ საერთაშორისო ორგანიზაციებს მივმართავდეთ, მაინც გადავწყვიტეთ პირველ რიგში თქვენ მოგმართოთ, ბატონო პრეზიდენტო...

ჩვენ ერთხელ კიდევ მოგმართავთ თქვენ, ყველა ღონე იხმაროთ აფხაზეთში მშვიდობის დამყარებისათვის. გაითვალისწინეთ ის ფაქტიც, რომ

აფხაზეთში, გარდა ქართველებისა, რომლებიც მოსახლეობის 46% შეადგენენ, 17% აფხაზია და 16% რუსი, რომელთა მიმართ რუსეთი რატომღაც ამჯერად სიჩუმეს ამჯობინებს, ტყვია კი არ არჩევს, ყველა ერთნაირად იღუპება. დროა რუსეთის პოლიტიკოსებმა გაიცნობიერონ, რომ საქართველოსათვის აფხაზეთის დაკარგვამ, შეიძლება რუსეთისათვის საერთოდ ჩრდილოეთ კავკასიის დაკარგვა გამოიწვიოს.” ასეთი პირდაპირობით არის შედგენილი სათვისტომოს გამგეობის მიმართვა რუსეთის პრეზიდენტისადმი.

საქართველოსა და აფხაზეთის ისტორიულ წარსულზე, კონფლიქტის წარმოშობის ობიექტურ მიზეზებზე, ომის ქარცეცხლიან დღეებზე, საზოგადოებას ამცნო, 1995 წელს, სანკტ-პეტერბურგში, ქართული სათვისტომოს ხელშეწყობით გამოცემულმა წიგნმა “რასპიატაია გრუზია”, რომლის ავტორები არიან სანკტ-პეტერბურგელი ქართველი, კორესპონდენტი ბესიკ ფიფია და საქართველოს ყოფილი წარმომადგენელი საპარლამენტთაშორისო ასამბლეიაში ზურაბ ჩიკვილაძე. ფართო დოკუმენტურ მასალებზე დაყრდნობით, ავტორებმა შესძლეს კიდევ ერთხელ ემცნოთ სიმართლე საქართველოს შესახებ.

შეუძლებელია გულგრილად უყურო გაუბედურებულ თანამემამულეებს, რამდენი დარდი და ნაღველია მათ თვალებში. სანკტ-პეტერბურგის თითქმის ყველა მეტროსთან, ქარსა და 20-30 გრადუსიან ყინვაში, ლუკმა-პურის საშოვნელად შრომობენ ქართველი ქალები, ყოფილი პედაგოგები და ექიმები, ხელოვნების მუშაკები...

რამდენმა ლტოლვილმა ქართველმა ნახა აქ, შორეულ ჩრდილოეთში სამუდამო განსასვენებელი, და მშობლიური აფხაზეთის მიწაში დასაფლავებასაც კი ვერ ეღირსნენ.

შეუძლებელია მშვიდად უყურო აქ, სანკტ-პეტერბურგში ლტოლვილ ქართველ ბავშვებს, რამდენი დარდი და ნაღველი იყურება მათი თვალებიდან, თუმცა ბავშვური ანცობა ხანდახან ყველაფერს ავიწყებთ, მაგრამ ეს წამიერია, მუდმივია მშობლიური აფხაზეთის, მშობლიური კარ-მიდამოს, ახლობლებისა და მეგობრების, საქართველოში დაბრუნების მონატრება, მშობლებთან ერთად მათ ბედმა მძიმე განსაცდელი და დარდი არგუნათ.

შეუძლებელია გულგრილად წაიკითხო ნინო ბასარიას, გაღვლი გოგონას, დღეს სანკტ-პეტერბურგის №308 საშუალო სკოლის მე-7 კლასის მოსწავლის სასკოლო თხზულება რუსულ ენასა და ლიტერატურაში, რომელმაც სანკტ-პეტერბურგში გამართულ მოსწავლეთა ოლიმპიადაში I-II ადგილი მოიპოვა:

“მე არ ვიცი, კიდევ რამდენ ხანს ვიქნები ჩემი სახლიდან მოშორებული, არ ვიცი, როდის დავუბრუნდები მშობლიურ ადგილებს, მაგრამ ვიცი, რომ ეს იქნება უბედნიერესი დღე ჩემს ცხოვრებაში. შენზე ოცნებით ვცოცხლობ, ჩემო საქართველო! შენზე ოცნებით ვცოცხლობ, ჩემო მშობლიურო მიწავ... მე მწამს, რომ დაგიბრუნდები, და ეს რწმენა და იმედი მენმარება ცხოვრებაში...ოო! ჩემო საქართველო! ოო! ჩემო მშობლიურო მხარე...მე შენი პატარა ნაწილავი

ვარ, რომელიც ოცნებობს შენთან შეერთებაზე, რომ მთელი გულით შენ
გემსახუროს... ”

ასევე შეუძლებელია გულგრილად წაიკითხო ლექსი “დავბრუნდებით”,
რომელიც თითქმის ყველა ლტოლვილმა ზეპირად იცის:

დაკოდილო გულო, ყვირი!
ვერც ვერასდროს დადუმდები.
სისხლიანი გზებით ვივლით,
მაგრამ მაინც დავბრუნდებით.
იქნებ ჩვენი ნაღდი ძმობის
უტყუარი საბუთებით,
იქნებ სხვისი თოფი გვჯობნის,
მაგრამ მაინც დავბრუნდებით.
ფრთებს დამსხვრეულს ისევ გავშლით
ძველ ბუდეში ჩავბუდდებით,
იქნებ სხივი ჩაქრეს თვალში,
მაგრამ მაინც დავბრუნდებით
ლოცვა ჩვენი ცის და მიწის
თან დაგვყვება გამუდმებით.
იქნებ ბრძოლით, იქნებ სისხლით,
მაგრამ მაინც დავბრუნდებით.
კვლავაც მშობლიური მიწის
სიმღერებით გავბრუნდებით,
ჩქიმი ჯიმა, ცოტა გვიჭირს,
მაგრამ მაინც დავბრუნდებით.

1993 - 1995 წლები.

ОБРАЩЕНИЕ

грузинского землячества в Санкт-Петербурге к Президенту Российской Федерации г. Б.Н.Ельцину.

Уважаемый господин Президент, в связи с вероломным нарушением Сочинских Соглашений абхазской стороной и полным игнорированием и невыполнением собственных гарантий договора по урегулированию конфликта в Абхазии российской стороной, просим Вас в кратчайшие сроки выполнить свои обязательства по прекращению войны в Абхазии.

Напоминаем Вам, что Россия дважды самоустраняется от выполнения своих поручительств по решениям абхазского конфликта мирным путём. Первый раз это было в сентябре 1992 года, когда нарушив все договорённости, гудаутские вооружённые формирования, после вывода грузинских войск из населённых пунктов Гагры, Гантиади и Леселидзе, под молчаливым наблюдением российской стороны - гаранта мирных переговоров!, вошли в эти города и уничтожили всё грузинское мирное население. Там грузин хоронили камазами. Какие санкции предприняла Россия в отношении абхазских сепаратистов? Никаких! В мировой практике подобная безнаказанность однозначно квалифицируется как прямое пособничество. Ровно год спустя, в сентябре 1993 года, и вновь после подписания мирных соглашений, российская и абхазская стороны без каких-либо изменений повторили тот же сценарий, но теперь уже в отношении Сухуми, Очамчиры и других населённых пунктов.

Россия разоружила грузинскую сторону, сняв затворы с орудий и предоставив суда для вывоза боевой техники морем, и не забыла затребовать за это с Грузии миллионы долларов, но совершенно позабыла разоружить абхазскую сторону и войска Абхазии в полной боевой готовности двинулись на безоружный Сухуми. В этой связи непостижимым представляется заявление российского дипломата Пастухова о "чистой российской совести" Как сильно отличаются общечеловеческие представления о совести от представлений российского дипломата. И так же по непостижимой для здравого смысла двойной арифметике министр обороны РФ П. Грачёв считает, что Россия должна защищать русских в Молдавском Преднепровье, а грузины, проживающие в Абхазии и составляющие почти половину её населения, не должны рассчитывать на защиту Грузии, и, по его заявлению, "грузинские войска должны покинуть Абхазию", забывая при этом, что Абхазия входит в состав Грузии. Ввиду последних событий трудно рассчитывать на какое-либо содействие России в обуздании гудаутских экстремистов, но прежде чем обращаться к мировому сообществу, мы всё же предпринимаем настоящее заявление к Вам. Мы обращаемся к Вам с призывом содействовать установлению мира в Абхазии, хотя бы с учётом того факта, что там проживает не только 46% грузин, 17% абхазцев, но и 16% русских, о которых Россия в данной ситуации предпочитает молчать. Пули и снаряды не выбирают. Гибнут все одинаково. Пора российским политикам понять с потерей Абхазии для Грузии наступит час потери Северного Кавказа для России.

**Грузинское землячество "Иверия."
Санкт-Петербург 21 сентября 1993г.**

“ Мой край любимый я твоя маленькая часть “

Как удивительна жизнь, какие сюрпризы и какие неожиданности могут нас ждать! Ещё совсем недавно я жила в самом прекрасном уголке мира, полном света, цветов, среди близких людей. Их безграничная любовь и теплота ласкали и согревали меня, я чувствовала себя центром Вселенной. Мой маленький, ничем не примечательный городок Гали казался мне раем.

По воле Бога и судьбы я оказалась в мире, совершенно не похожем на тот, в котором я родилась. Здесь всё порождает меня — прямые, как стрела, проспекты, величавые дома, у каждого из которых своё лицо, своя история, прекрасные дворцы, красочные соборы. Но удивляет меня другое: как мало солнечных дней в этом прекрасном городе, как сурова зима в этой северной столице, как долго прячет она под снежным покровом матушку землю. В долгие, снежные зимние ночи спится мне мой край родной.

Ни одно из времён года не приносит мне столько радости, как лето. Лето у нас, в Западной Грузии, приходит в апреле, хотя по календарю оно начинается гораздо позже. После мягкой и почти белоснежной зимы, которую и назвать зимой можно с трудом, наступает красавица — весна. Она проявляется везде и во всём. Солнце, не покидавшее нас всю зиму, поднимается всё выше, всё вокруг буйно расцветает, дни становятся длиннее и светлее. Земля так быстро просыхает от кратковременных дождей, что думаешь, а действительно ли прошёл дождик, или это просто показалось.

Утром невозможно понежиться в постели из-за невообразимого шума, производимого ранними птичками. Они словно радуются началу долгого, яркого и радостного лета. По-настоящему лето начинается для нас с братом в конце мая с началом летних каникул.

Ура! Мы уже сидим в автобусе и едем к бабушке с дедушкой в деревню на всё лето. Вот показался большой дом дедушки, мы бежим к бабушке, которая от радости лишилась сил и прижимает нас к груди, благодаря Бога за наш приезд.

Наскоро позавтракав парным молоком и горячими кукурузными лепёшками, мы бежим к реке, которая дарит нам ни с чем не сравнимое наслаждение. Тихая, спокойная речка через пару минут становится местом безудержного веселья, всевозможных игр, бесконечных соревнований, пока обессиленные, мы не валимся с ног на горячий песок. Так проходит несколько часов, пока чувство голода не заставляет нас идти собирать фрукты и ягоды, которых вокруг хоть отбавляй.

Незаметно подкрадываются сумерки, когда все ребята собираются у костра. Вот уж где есть развернуться детской фантазии. Одни невероятные истории сменяются другими! Наконец, мы нехотя расстаёмся, чтобы поспать и на рассвете вновь, собраться и идти навстречу новым приключениям.

Три месяца длятся, как один большой прекрасный праздник. Но как и все праздники, он кончается, и вот мы снова дома. Праздник ещё долго живёт в наших сердцах, но проходит время, и наступают школьные будни.

Все воспоминания, связанные с ранним детством, с жизнью в моём родном городе Гали, мне очень дороги. Но ничто не сравнится с ощущением праздника и непрерывного счастья от общения с щенком, совершенно неожиданно подаренным нам нашими соседями.

Когда в одно пасмурное осеннее утро отец зашёл к нам в спальню, неся с видом заговорщика какой-то живой комок неопределённого серо-бурого цвета, то мы с братом и представить не могли, что с этой минуты наша жизнь резко изменится.

Джерри, так называли мы щенка кавказской овчарки, принёс в наш дом столько радости, хлопот и тревог за его жизнь и здоровье, что заполнил нашу жизнь без остатка. С этого момента всё, что происходило у нас в доме, было так или иначе связано с Джерри. Этот маленький, беспомощный, забавный щенок, постоянно ищущий свою мать, стал предметом наших забот, дум и разговоров.

Джерри боялся оставаться один, наша чрезмерная опека и ухаживания до того надоели ему, что мы сбивались с ног, стараясь найти его. В конце концов мы находили его спящим где-нибудь под шкафом или диваном.

Щенок стал полноправным членом нашей семьи. Трудно было представить себе, как мы жили без него: Джерри следовал за нами как тень, он был бессменным участником всех наших забав, а когда нужно было делать уроки, мы постоянно чувствовали его присутствие. Он терпеливо устраивался где-нибудь поблизости, готовый ждать нас бесконечно, но вся его фигура выражала тоску и обречённость, что мы не выдерживали. Смертельная тоска сменялась выражением восторга, и через минуту мы сливались в живой клубок и невозможно было нас разделить. Только папа мог остановить нас, и мы с братом опять принимались за уроки, с виноватым видом поглядывая на Джерри, которого препроваждали из комнаты.

Особенно тосковал наш любимец, когда мы с братом уходили из дома. Он садился у калитки и замирал в напряжённом ожидании. Время для него словно остановилось. Завидя нас, он срывался с места, визжал, облизывал нас, кувыркался по земле от избытка чувств.

Скоро Джерри вырос и превратился из смешного и неуклюжего щенка в высокую и красивую собаку. Длинные, стройные ноги легко и плавно несли его крепкое тело. Особенно поражали в нём огромные чёрные умные глаза, которые светились от радости при виде нас и были полны обожания и глубокой преданности. Джерри понимал нас без слов. Я уверена, что такой умной, доброй и преданной собаки не было на свете ни у кого.

Где ты, наша добрая, преданная собачка? Жива ли, помнишь ли нас?! Так росла я в родном краю, тянулась к свету, как маленький цветок, когда вдруг, непонятно почему, мне с моими родителями так же, как и всем жителям нашего города, пришлось покинуть свой дом.

Хотя я вспоминаю, что беда пришла к нам не сразу, не вдруг. Помню, как в городе стали появляться люди с автоматами. Сначала мы пугались, встречая их, но потом привыкли видеть вооружённых людей в самых неожиданных местах. Страх прошёл, но какое-то смутное предчувствие беды осталось.

Особенно тревожно становилось ночью. Мы почти привыкли к

доносящимся откуда-то автоматным очередям, залпам орудий, взрывам. Как правило, утром мы узнавали о каких-то происшествиях, разбойных нападениях. “Война” - это страшное слово всё чаще стало раздаваться у нас в доме - коснулась и нас, и мы оказались беженцами.

В начале мне наше новое положение понравилось. Было так романтично ехать в переполненном вагоне вместе с двоюродными братьями и сестрами, с соседскими ребятами. Взрослые что-то обсуждали, часто потерянно молчали, и я впервые за свою жизнь увидела в глазах своих родителей растерянность и страх. Но всё равно было весело ехать всем вместе в такой далёкий Тбилиси, к родным, хотя я не могла понять, что нас ждёт впереди.

Месяц в Тбилиси прошёл, не оставив больших воспоминаний. Скоро дети наших родственников пошли в школу, а мы ещё не решили, как быть дальше. Как объяснили мне родители, возвращаться домой было опасно. И было решено ехать к моему дяде в Ленинград.

Я знала, что мамин брат вот уже 30 лет живёт в далёком городе, что город этот прекрасен и величав, что этот город-музей. Но то, что я увидела здесь, превзошло все мои ожидания. Вот уже три года я живу в Санкт-Петербурге, но никак не могу надивиться красоте его дворцов и площадей. А самое главное богатство города - это очень добрые, чуткие, влюблённые в свой город люди, которые могут рассказывать о нём, не переставая. Здесь все зовут меня ласково Ниной, немного изменив моё имя. Нино - так называли своих дочерей великие грузинские князья и цари. Вся Грузия чтит Святую Нино, которая явилась провозвестницей христианства в Грузии ещё в IV веке. Перед ней, по преданию, преклонил колени сам царь Мириан в знак признания того, что путь к счастью и процветанию народа лежит через христианство. День Святой Нино, “Нинооба” - один из самых любимых религиозных праздников в Грузии. Как рассказывала мне мама, прекрасную дочь грузинского князя, красавицу Нино Чавчавадзе, полюбил всем сердцем и сделал своей избранницей великий русский писатель Александр Грибоедов. Коротким было их счастье, но вечной оставалась их любовь. Так, что моё имя очень известно и популярно в Грузии, но я не обижаюсь на моих друзей. Ведь то, что они называют меня нежным русским именем Нина, означает, что я для них своя, родная, а это приносит мне не меньшую радость, чем гордость за моих знаменитых тёзок.

В Санкт-Петербурге у меня появилось много новых друзей и знакомых, учителя в школе добры и внимательны ко мне. Но почему иногда так тоскливо, почему временами так ноет сердце? Мне снится моя бабушка, её тёплые, чуть шершавые, но такие ласковые руки, её добрые глаза. Вспоминаю наш дом, наш сад, в котором деревья ломятся от плодов. Янтарный виноград, краснощёкие яблоки, золотистые мандарины так и просятся в руки. Я не знаю как долго я буду вдали от дома, не знаю, когда я вернусь к родным местам. Знаю лишь, что это будет самый счастливый день в моей жизни. Я живу с мечтой о тебе, родная земля, я верю, что вернусь к тебе, и эти вера и надежда помогут мне жить. О, моя Грузия, о мой край родной, я твоя маленькая частичка, которая мечтает воссоединиться с тобой и служить тебе всем сердцем!

Нино Бассария,
ученица VII “а” кл. ср. школы № 308 Санкт-Петербурга.

Памяти Тициана Табидзе.

Книга изданная с
помощью землячества
1995г.

28 апреля 1995 г. в Санкт-Петербурге в Доме журналистов прошёл торжественный вечер, посвящённый столетней годовщине со дня рождения классика грузинской литературы Тициана Табидзе. Вечер был организован грузинским землячеством "Иверия" в содружестве с Санкт-Петербургским отделением Союза писателей России. На вечере была осуществлена презентация сборника стихов Тициана Табидзе "Избранное" выпущенного землячеством "Иверия" совместно с издательством "Всемирное слово". Сборник выпущен под редакцией известного поэта-переводчика Натали Соколовской. В церемонии презентации приняли участие поэты-переводчики из Москвы, Тбилиси и Санкт-Петербурга, широкая общественность города, журналисты большинства газет и периодических изданий, сотрудники Петербургского радио и телевидения, представители многих землячеств, а также Торгпред

Республики Грузии в Санкт-Петербурге господин Г. Кухалашвили и настоятель грузинской церкви отец Георги.

Поздравления по случаю юбилея Тициана Табидзе были получены из мэрии Санкт-Петербурга.

Свои переводы стихов Т. Табидзе читали Г. Чхендзе и И. Фонаков. И. Дадашидзе и В. Леонович, А. Кушнер, С. Ботвинник, Е. Ахмадулина, Г. Корнилова, Е. Рейн, Н. Соколовская. С воспоминаниями о Т. Табидзе выступила Лидия Борисовна Либединская.

Организации и проведению вечера содействовали многие члены грузинского землячества - Дж. Шаматава, А. Багратиони, Т. Никольская, Т. Куталия, Зарандия, Н. Сохадзе, Н. Какабадзе, Т. Карчава, Э. и И. Шанава, М. и Н. Бичашвили, Н. Шмитко, мужской хор землячества "Швидкаца" и многие-многое другие.

Однако, успех вечера, о котором писали ведущие газеты города - "Час Пик", "Смена", "Вечерний Петербург", был бы невозможен без организаторского таланта председателя грузинского землячества "Иверия" в Санкт-Петербурге господина Бадри Какабадзе. Без энергии и личного содействия батона Бадри так же невозможно было бы и издание сборника стихотворений Тициана Табидзе "Избранное", которым он по праву и без ложной скромности может гордиться.

**Член -корреспондент Международной Академии
Наук Высшей Школы профессор А. Тавадзе.**

28 апреля 1995г.

სრულიად საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქი,
უწმინდესი და უნეტარესი ილია II სტუმრად
სანკტ-პეტერბურგის ქართულ ეკლესიაში

1996 წლის 9 ოქტომბერს სანკტ-პეტერბურგის შესტაკოვის ღვთისმშობლის ხატის ქართულ ეკლესიას, სტუმრად ეწვია, სრულიად საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქი, უწმინდესი და უნეტარესი ილია II და საქართველოს საპატრიარქოს დელეგაცია.

საქართველოს საპატრიარქოს დელეგაცია სტუმრად იმყოფებოდა მოსკოვში, სრულიად რუსეთის უწმინდესი პატრიარქის ალექსი II მიწვევით, რუსეთის დიდი წმინდანის სერგი რადონეჟსკის დღესასწაულთან დაკავშირებით. დელეგაციამ მხოლოდ ერთი დღე დაჰყო პეტერბურგში და მათი პირველი ვიზიტიც, ცხადია, ქართულ ეკლესიაში შედგა.

დელეგაციის შემადგენლობაში იყვნენ: ქუთათელ-გაენათელი მიტროპოლიტი კალისტრატე (მარგალიტაშვილი), გელათის სასულიერო აკადემიის რექტორი, ცხუმ-აფხაზეთის მთავარეპისკოპოსი დანიელი (დათუაშვილი), თბილისის სასულიერო აკადემიისა და სემინარიის რექტორი, უცხოეთში მცხოვრებ ქართველებთან ურთიერთობის განყოფილების თავმჯდომარე, ეპისკოპოსი აბრაამი (გარმელია), ეკლესიის დეკანოზები: მიხეილ დიდენკო, ზურაბ სირაძე, ვასილ კობახიძე, პროტოდიაკონი დავით დავითაშვილი, მონაზონი ანა წიკლაური, პატრიარქის მდივანი, ქალბატონი შორენა თეთრუაშვილი,

საპატრიარქოს საგარეო-ეკონომიკური ურთიერთობის განყოფილების თავმჯდომარე თემურ მათიაშვილი.

საქართველოს საპატრიარქოს დელეგაციას, სანკტ-პეტერბურგის მოსკოვის სადგურში დახვდნენ: სანკტ-პეტერბურგის და ლადოგის მიტროპოლიტი ვლადიმერი და სანკტ-პეტერბურგის სასულიერო მოღვაწენი, სათვისტომოს გამგეობის თავმჯდომარე ბადრი კაკაბაძე, ვიცე-კონსული გიზო კუხალაშვილი, ქართული ეკლესიის დეკანოზი გიორგი სხირტლაძე, სათვისტომოს გამგეობის წევრები და ქართული დიასპორის წარმომადგენლები. საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქი მუხვდა და ესაუბრა ქართველ მრევლს, დალოცა და გამოჯამრთელა

საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქმა ილია II დალოცა და გამოჯამრთელა უსურვა არისტო ბაგრატიონს

უსურვა, ეკლესიის მრევლთა საბჭოს თავმჯდომარეს, ბატონ არისტო ბაგრატიონს, რომელსაც ეკლესიის შენობაში, 1995 წლის 15 აგვისტოს უცნობი პირები თავს დაესხნენ და სასიკვდილოდ დაჭრეს. ამ ამბით შეძრწუნებულმა საქართველოს პატრიარქმა, თბილისში, სიონის ტაძარში ლოცვა-კურთხევა აღავლინა უფლისადმი არისტოს გადასარჩენად. ილია II უფალს ლოცვა-ვედრებით შესთხოვა ყველა ქართველის სამშობლოში დაბრუნება, საქართველოს გაერთიანება და ეკონო-

მიკური აღორძინება.

იმავ დღეს საქართველოს პატრიარქი ილია II მონაწილეობდა საზეიმო ლიტურგიაში, რომელიც აღევლინა პეტერბურგის სასულიერო აკადემიაში, ტაძრის დღესასწაულთან დაკავშირებით. საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქი ასევე იღებდა მონაწილეობას, საპატრიარქოს მიერ მოწყობილ საზეიმო ტრაპეზში. შემდეგ დელეგაციამ მოინახულა, რუსეთის დიდი წმინდანის, იოანე კრონშტანდტის აკლდამა და მისი სახელობის ქალთა მონასტერი კარპოვკაზე. ასევე მოინახულეს სმოლენსკის სასაფლაოზე წმინდანის, ქსენია პეტერბურგელის სამლოცველო, ნიკოლოზ დვთისმეტყველის კათედრალური ტაძარი, ისაკიევის და კაზანსკის ტაძრები, რუსეთის მეფეების საგვარეულო აკლდამა პეტრე-პავლეს ტაძარში და ალექსანდრე ნევესკის ლავრა, სადაც ბაგრატიონთა სამეფო დინასტიის საფლავებია.

მოსკოვში დაბრუნებულ საქართველოს საპატრიარქოს დელეგაციას შეხვედრები ჰქონდა, რუსეთის მთავრობის თავმჯდომარესთან ვ. ს. ჩერნომირდინთან, საქართველოს საგანგებო და სრულუფლებიან ელჩთან რუსეთის ფედერაციაში ბატონ ვაჟა ლორთქიფანიძესთან და მოსკოვის ქართული დიასპორის წარმომადგენლებთან.

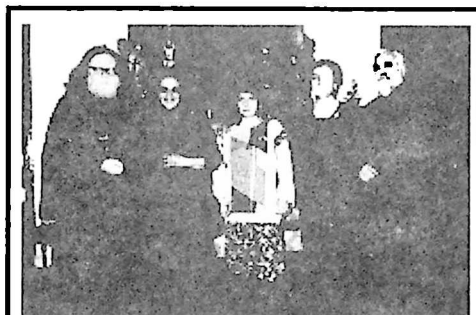
1996 წ. 9 ოქტომბერი

მაია ჩიბურდანიძე სტუმრალ სანკტ-პეტერბურგულ ქართულეზობან

1997 წლის 7 იანვარს, დიდი ქრისტიანული დღესასწაულის-ქრისტეს შობის დღეებში, სანკტ-პეტერბურგის ქართველობას სტუმრად ეწვია ქალბატონი მაია გრიგოლის ასული ჩიბურდანიძე, მსოფლიოს ჩემპიონი ჭადრაკში 1978-91 წლებში, საერთაშორისო გროსმაისტერი 1977 წლიდან, 1977 წელს საბჭოთა კავშირის ჩემპიონი ჭადრაკში, 1984-87 წლებში ჭადრაკის "ოსკარის" პრიზის მფლობელი. ქალბატონმა მაია ჩიბურდანიძემ, ნონა გაფრინდაშვილთან ერთად,

ქართველი ქალის ღირსება და გონიერება გააცნო მთელ მსოფლიოს. ქართველი ერის ტრადიციაში შემთხვევითი არ ყოფილა, რომ ქართული ოჯახი ქალს მზითვად შოთა რუსთაველის "ვეფხისტყაოსანს" და ჭადრაკს ატანდა. ერთშიც და მეორეშიც, დიდი გონიერება და დიდი სიბრძნე იყო ჩაქსოვილი.

ქალბატონ მაიას მოგზაურობაში ახლდა არქიმანდრიტი რაფაილი (კარელინი), თბილისის ალექსანდრე ნეველის რუსული ეკლესიის მღვდელი, თბილისის სასულიერო აკადემიის პედაგოგი. არქიმანდრიტი

სურათზე მარცხნიდან არქიმანდრიტი რაფაილი, მაია ჩიბურდანიძე, ლონდა მამათავა, ხათუნა თოდუა, მამა რომანოზი.

რაფაილი (კარელინი) რუსული რელიგიური საზოგადოებისათვის ფართოდ არის ცნობილი, როგორც ავტორი მრავალი სასულიერო ლიტერატურისა, ლოცვანისა, ქადაგებისა. 1997 წელს სანკტ-პეტერბურგში, გამომცემლობამ "ნოვი გოროდ", გამოსცა არქიმანდრიტ რაფაილის შესანიშნავი ნაშრომი რუსულ ენაზე "ველიკიე ხრისტიანსკიე პრაზნიკი" ავტორის ღრმად განსწავლულობა წმინდა წერილებში, ფართო ერუდიცია მის ნამუშევრებს მკითხველისათვის მისაწვდომს და საინტერესოს ხდის. სანკტ-პეტერბურგში გამოცემულ ამ ნაშრომში, ავტორი ფართოდ მიმოიხილავს დიდ ქრისტიანულ დღესასწაულებს, ავტორი გვაწვდის თითოეული დღესასწაულების წარმოშობის ისტორიას და მათ მნიშვნელობას ქრისტიანების ცხოვრებაში.

ქალბატონი მაია ჩიბურდანიძე და არქიმანდრიტი რაფაილი ესწრებოდნენ საშობაო დღესასწაულს, რომელიც სათვისტომო "ივერიამ" და ქართულმა სკოლამ მოაწყო სანკტ-პეტერბურგის ოფიცერთა სახლში. საშობაო დღესასწაული დალოცა და მის მნიშვნელობაზე ისაუბრეს, სანკტ-პეტერბურგის შესტაკოვის ღვთისმშობლის ხატის ქართული ეკლესიის წინამძღვარმა მამა რომანოზმა და არქიმანდრიტმა რაფაილმა. ასეთი დღესასწაულების ჩატარებას სკოლებში, დიდი მნიშვნელობა აქვს - აღნიშნეს მათ, ამით საფუძველი ეყრება მოზარდ თაობაში რელიგიურობას, ეკლესიურობას, რაც ესოდენ საჭიროა უღმერთობის ამ ეპოქაში.

არქიმანდრიტმა რაფაილმა თავის გამოსვლაში ბრძანა: "ძველი

ჟამთაღმწერელნი კაცობრიობის ისტორიას, ადამიანის წლოვანების მსგავსად, რამდენიმე პერიოდად ჰყოფენ: ქრისტეს მოსვლით დედამიწაზე დადგა ბოლო, დასკვნითი ეტაპი კაცობრიობის ისტორიისა, ქრისტეს დაბადებით ჩვენ საშუალება მოგვცა გადარჩენისა და განახლებისა. ახალი აღთქმა ესაა ღმერთსა და კაცობრიობას შორის ახალი პირობების დადება თუ როგორ უნდა ვიცხოვროთ ქრისტიანულად, ვიცხოვროთ არა მიწიერი ცხოვრებით, არამედ სულიერი ცხოვრებით. სამწუხაროდ, აღნიშნა არქიმანდრიტმა, ჩვენს ყოფა-ცხოვრებაში კაცობრიობა უფრო მეტად მიწიერი ცხოვრებითაა გატაცებული, ესაა სწრაფვა სიმდიდრისაკენ, განდიდებისაკენ, სიამაყისაკენ, შურისაკენ. სულიერი სიყვარული, სიყვარული ღმრთისადმი, თითქოს ღრმადაა დამალული ადამიანის გულის სიღრმეში. ასეთი იყო კაცობრიობა ქრისტეს დაბადების პერიოდშიც და ძველ აღთქმაში წინასწარმეტყველნი მესიის მოსვლას უწინასწარმეტყველებდნენ კაცობრიობას, მესიისას, რომელიც გამოიხსნიდა კაცობრიობას ცოდვებისაგან, რომელიც სიმბოლურად მსოფლიო წარღვნას უტოლდებოდა. იესო ქრისტე - ნიშნავს მაცხოვარს, გადამრჩენელს. ქვეყნიერება ადამიანებმა უნდა გადარჩინოს, ადამიანი კი ამას ღმერთთან ურთიერთობის გარეშე ვერ შესძლებს. დღეს საბედნიეროდ, 70 წლიანი უღმერთობის შემდეგ, ყოფილი საბჭოთა კავშირის სივრცეში მცხოვრებმა ერებმა, მიიღეს საშუალება, იცხოვრონ რელიგიური ცხოვრებით, ეკლესიური ცხოვრებით, ამიტომ ასეთი დღესასწაულების ჩატარებას მეტი რელიგიური დატვირთვა უნდა მივცეთ, სკოლა და ეკლესია ახალი თაობის აღზრდის პროცესში ერთად უნდა ვიყოთ. სულიერად განახლებული ახალი თაობა ჩვენი ქვეყნის მომავალია, გისურვებთ ქრისტეს შობის ამ დიდებულ დღესასწაულზე სულიერ ფერისცვალებას " აღნიშნა დასასრულს არქიმანდრიტმა რაფაილმა.

სტუმრებს მიესალმა სათვისტომოს გამგეობის თავმჯდომარე ბადრი კაკაბაძე, რომელმაც გააცნო მათ სათვისტომოს მიერ გაწეული საქმიანობა ქართული ეკლესიის და ქართული სკოლის მშენებლობის ხაზით.

ქალბატონმა მაია ჩიბურდანიძემ უღრმესი მადლობა გადაუხადა სათვისტომოს და სკოლის ხელმძღვანელობას, თბილი და ყურადღებიანი მიღებისათვის.

1997 წელი 7 იანვარი.

სამშობაო ზეიმზე

1998 წლის 9 აპრილს, სანკტ-პეტერბურგის ქართულ ეკლესიაში, ისეთი ხალხმრავლობა იყო, რომ ეკლესიის სალოცავი დარბაზი, რომელიც კაპიტალური რემონტის გამო დროებით, პირველ სართულზეა განთავსებული, მრევლს ვერ იტევდა. ქართული სათვისტომოს მიერ უკვე ტრადიციად იქცა, ყოველი წლის 9 აპრილს პანაშვიდი გადაიხადონ ქართულ ეკლესიაში 1989 წლის 9 აპრილის ტრაგედიის მსხვერპლთა სულების მოსახსენებლად. ამ ტრადიციას საფუძველი 1992 წელს ჩაეყარა, როდესაც პირველად გაიხსნა სანკტ-პეტერბურგში ქართული ეკლესია. 9 წლის წინ კი, თბილისში დატრიალებული ტრაგედიით თავზარდაცემული, ქართული დიასპორის წარმომადგენლები, სანკტ-პეტერბურგის სომეხურმა დიასპორამ მიიწვია

თავიანთ ეკლესიაში და პანაშვიდი იქ გადავიხადეთ.

ეკლესიაში მიცვალებულთა სულების მოსახსენებლად ღოცვები ადევლინეს წინამძღვარმა, მამა რომანოზმა, სანკტ-პეტერბურგის სასულიერო აკადემიის ასპირანტმა მურთაზ ჭანტურია, ეკლესიის ოცეულის თავმჯდომარემ არისტო ბაგრატიონმა და ბავშვთა ქირურგმა კახა გიორგაძემ. პანაშვიდს ესწრებოდნენ: საქართველოს წარმომადგენელი სანკტ-პეტერბურგში, ვიცე-კონსული გიზო კუხალაშვილი მეუღლითურთ, ქართული სათვისტომო «ივერიის» გამგეობის თავმჯდომარე ბადრი კაკაბაძე მეუღლითურთ, საქართველოს პარლამენტის წარმომადგენელი საპარლამენტო მუშაობის ასამბლეაში პაატა სურგულაძე მეუღლითურთ, ქართული სათვისტომოს გამგეობის თავმჯდომარის მოადგილე ბორის ბერულავა, გამგეობის წევრები, №1 ქართული საშუალო სკოლის დირექტორი ქალბატონი დარეჯან ჩხეიძე, საქართველოსთან მეგობრობის, კულტურული და საკმეიანი ურთიერთობის სანკტ-პეტერბურგის ასოციაციის თანაპრეზიდენტი, სანკტ-პეტერბურგში 1989 წლის მაისის თვეში გამართული საპროტესტო მიტინგის ერთ-ერთი ორგანიზატორი, ქალბატონი ვალენტინა სიხარულაძე, ამ მიტინგის აქტიური მონაწილენი «ლენფილმის» ოპერატორი ბატონი ნუგზარ ხონელიძე და მხატვარი ნოდარ ჭალაძე, სანკტ-პეტერბურგის საკმეიანი წრეების წარმომადგენლები, №1 ქართული საშუალო და ხელოვნების სკოლების პედაგოგები, უფროსკლასელები და აფხაზეთიდან ლტოლვილები. გულში ჩამწვდომი ქართული საგალობლები, გულისტკივილს კიდევ უფრო აორმაგებდა. ყველას ცრემლები უკიაფებდა თვალებზე, ეს ცრემლები სამშობლოს ნოსტალგიითაც იყო გამოწვეული.

სანკტ-პეტერბურგელმა ქართველობამ იმ დღეს პირველად ნახა, სანკტ-პეტერბურგში გადაღებული ფილმი აფხაზეთზე, რომლის რეჟისორია ქალბატონი ირინე ბოკუჩავა. ფილმის გადაღება დააფინანსა სანკტ-პეტერბურგის ერთ-ერთი დიდი წარმოების დირექტორმა, ბატონმა გია გვიჩიამ. ეს დღე აქ მცხოვრები ქართველობისათვის, არა მარტო სევდის დღე იყო,

არამედ ერმანეთთან შეხვედრის, საქართველოში მიმდინარე მოვლენებზე
საქმიანი მსჯელობის, ურთიერთ მოფერების დღეც იყო.

1998 წლის 9 აპრილი.

მამა მაქსიმე აღავლენს პანაშვიდს 9 აპრილს დაღუპულთა
სულების მოსახსენებლად

Проспект Руставели. Утро 9 апреля 1989 года.

9 апреля 1998 года.
На месте трагедии

სანკტ-პეტერბურგის №1 ქართულ საშუალო სკოლაში, რომელიც დროებით, პეტერბურგის №306 საშუალო სკოლის შენობაშია განთავსებული, 1998 წლის 10 აპრილს, საზეიმო განწყობილება სუფევდა. დარბაზში შესვლისთანავე თვალში მოგვხდებოდათ ღამაში ქართული ასოებით დაწერილი პლაკატი:

ძმანო და დანო
ჩემო ქართველნო
უფლის მადლით გვაქვს
ჩვენ საქართველო!

გოგი დოლიძის სიმღერის "ქართველების ერთად ყოფნა დამილოცე ღმერთო", ფონზე ისმოდა ლექსი:

საქართველოს ეშხით ტურფა
მზე ჩახჩახებს ცაში
და ფერების სინარჩარით
გამოარჩევ სხვაში.

ზე, მხატვართა ხელთუქმნელი
ძეგლი არის ქვეყნად,
და სავანედ ღვთისმშობელმა
ფაქიზ ხელით შექმნა!

სათნოებით მუდამ გვერდში
დაუდგება ყველას,
ვისაც ჭირში ან ძმობაში
დასჭირდება შველა!

საქართველო არასოდეს
საფრთხეს არვის უქმნის
და არც დათმობს ღვთისბოძებულ
თავის წილს და კუთვნილს.

თუკი ვინმე კაცმოძულედ
ან წარმართად ჩათვლის,
არასოდეს ის თავისად
ან მოყვარედ არ თვლის!
მაშ იცოდეთ სამუდამოდ
ყველამ, ყველამ ქვეყნად,
რომ უფალმა საქართველო
ქართველისთვის შექმნა!

ეს დღე, სანკტ-პეტერბურგში მცხოვრები ქართველების მეხსიერებაში, რომლებიც ამ საზეიმო საღამოს ესწრებოდნენ, არასოდეს ამოვა. თავშეყრის მიზეზი გახლდათ სკოლის ფიზკულტურის მასწავლებელი - ბატონი ელგუჯა ობოლაშვილი, მისი დაბადების 70, პედაგოგიური მოღვაწეობის 40 და სამწერლო მოღვაწეობის 20 წლისთავს აღნიშნავდნენ აქ შეკრებილი ქართველობა. ზეიმის მონაწილე, ლამაზად ჩაცმული გოგო-ბიჭები, ერთმანეთს ეცილებოდნენ ლექსის თქმასა და ცეკვა-სიმღერაში.

ელგუჯა ობოლაშვილი დაიბადა ლაგოდეხის რაიონის სოფელ ცოდნისკარში, საშუალო სკოლა კი თბილისში დაამთავრა. 1952 წელს, საქართველოს ფიზიკური კულტურის ინსტიტუტის წარმატებით დამთავრების შემდეგ, იგი იწყებს პედაგოგიურ მოღვაწეობას თბილისის №1 საშუალო სკოლაში და ალბად სიმბოლურია ისიც, რომ მისი პედაგოგიური მოღვაწეობა და პატარებისადმი უღრმესი სიყვარული, დღესაც გრძელდება ისევ №1 ქართულ სკოლაში, მაგრამ ამჯერად, სანკტ-პეტერბურგში. ყრმობის ასაკში, აქტიურ კომკავშირელს, მუშაობა მოუწია ბატონ ედუარდ შევარდნაძესთან ერთად. 1973 წლიდან ბატონი ელგუჯა იწყებს სამწერლო მოღვაწეობას, 1980-81 წლებში გაზეთ "სოფლის ცხოვრებაში", ჟურნალებში "დილასა", და "ნაკადულში" იბეჭდება მისი პირველი ლექსები და გამოცანები პატარებისათვის.

"ჩემი პატარა შემოქმედება დაკავშირებულია სამშობლოსა და ბავშვების წრფელ სიყვარულთანო!" - ამბობს ბატონი ელგუჯა და ამის დასტურია მისი ნამუშევრები, რომლებშიც აშკარადაა გამოკვეთილი პატრიოტული თემა, თემა სამშობლოს სიყვარულისა, თემა ქართველობისა, თემა "კაი ყმობისა", თემა ერთობისა, თემა კაცურ-კაცობისა.

საიუბილეო საღამოს ესწრებოდნენ: საქართველოს წარმომადგენელი რუსეთის ფედერაციაში, ვიცე-კონსული გიზო კუხალაშვილი მეუღლითურთ, სათვისტომო "ივერიის" გამგეობის თავმჯდომარე ბადრი კაკაბაძე მეუღლითურთ, სათვისტომოს გამგეობის წევრები, პეტერბურგის ქართველი ინტელიგენციის თვალსაჩინო წარმომადგენლები. იუბილეს ესწრებოდნენ ბატონ ელგუჯას მეუღლე ქალბატონი ელენე, ვაჟიშვილები ლევანი და ვაჟა.

იუბილარს მიესალმნენ და საჩუქრები გადასცეს: ვიცე-კონსულმა გიზო კუხალაშვილმა, სათვისტომოს გამგეობის თავმჯდომარემ ბადრი კაკაბაძემ, სკოლის დირექტორმა, ქალბატონმა დარეჯან ჩხეიძემ, ცნობილმა სპორტსმენმა დავით კვაჭაძემ.

ბავშვთა ქორეოგრაფი, სათვისტომოს გამგეობის წევრმა და სკოლის დიდმა მოამაგემ კახა გიორგაძემ, იუბილარს თავისი ლექსით მიულოცა:

საქართველოში წყალი დგას ხეში,
 აქ კი ისევ ცივი ქარია,
 საქართველოში ნუში ყვავილობს,
 აქ თოვლის ცვენა და ავდარია.
 იქ არის ჩემი კუთხე-ალაგი,
 ჩემი სავანე, ჩემი საძვალე.
 მაშინ მე დამემოს მამულმა ჩემმა,
 თუ ოდეს ჩემი ჭერხო გავცვალე.
 მე ძველ საყდარზე ვანთივარ სანთლად,
 ალად ამაგდო ბედმა ქართულმა
 და იქნებ ალად დასწვას უღელი,
 რომელიც გვადგას დღეს გამართულად.
 ვინ იცის იქნებ ოცნებას ამას,
 ვინ იცის იქნებ შეესხას ფრთები,
 და თუ არა და უფალმა იცის,
 მე ხომ ისევ ქართველად ვრჩები.
 ქართველკაცობა მათბობს, მახარებს,
 მადლობა ღმერთს, რომ ამ კაცად გავჩნდი,
 სხვა მთაც მინახავს, სხვა მიწა-წყალიც,
 გული კი ვერ თმობს სამშობლოს აჩრდილს.
 მაშ გაუმარჯოს იმ იბერს, იმ მესხს,
 ვინაც მშობლიურ ღირსებას იცავს,
 ვის ეფიცება დედა ქართველი
 და მის მანდილის სიწმინდეს ფიცავს.

ბატონ ელგუჯას სასიამოვნო ქართულით, გულთბილად მიესალმა, პეტერბურგის აღმოსავლეთმცოდნეობის ინსტიტუტის მეცნიერ-მუშაკი, ქართველოლოგი ტატიანა ნიკოლსკაია.

ბატონმა ელგუჯამ, სითბოთი და სიყვარულით აღელვებულმა, ათრთოლებული ხმით, უღრმესი მადლობა გადაუხადა იუბილეს ორგანიზატორებს: სკოლის დირექტორს ქალბატონ დარეჯან ჩხეიძეს, ბატონ კახა გიორგაძეს, საღამოს წამყვანს, სკოლის პედაგოგს, ქალბატონ ელისო ვაშაყმაძეს, სკოლის მთელ კოლექტივს, საღამოს სპონსორს, სათვისტომოს გამგეობის თავმჯდომარეს ბადრი კაკაბაძეს.

ზეიმის დამთავრების შემდეგ, ცნობილმა ქართველმა ფეხბურთელმა გივი ნოდიაშვილმა, რომელიც დღეს სანკტ-პეტერბურგში ცხოვრობს და "ლოკომოტივის" გუნდის უფროსი მწვრთნელია, თქვა: "ქართველი ბავშვების ცეკვა-სიმღერამ იმდენად მომხიბლა, რომ ასე გემრიელად, სიხარულისაგან, დიდი ხანია არ მიტირიაო".

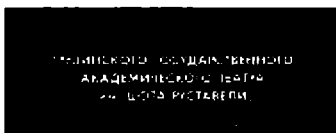
ღმერთმა სითბო, სიყვარული და ურთიერთგატანა არ მოაკლოს უცხოეთში მცხოვრებს, სამშობლოს მოშორებულ ქართველობას.

1998 წლის 10 აპრილი.

ასეთი შეფასება მისცა სანკტ-პეტერბურგის თეატრალურმა საზოგადოებამ რუსთაველის თეატრის სპექტაკლს "ქალი-გველი" ფესტივალის «რობერტ სტურუას პრემიერები», რომელიც 1998 წლის 21-26 აპრილს ჩატარდა სანკტ-პეტერბურგის აღიარებული თეატრების სცენებზე, ქართული თეატრალური ხელოვნების ნამდვილ ზეიმად იქცა. ფესტივალის ორგანიზატორებს ნ.კ. აკიმოვის ფონდის ხელმძღვანელობას, ფესტივალის დღეების პროგრამა ისეთი გადატვირთული ჰქონდა, რომ სანკტ-პეტერბურგელმა ქართველობამ ვერც კი მოვახერხეთ ჩვენი სათაყვანო რეჟისორის და მსახიობების ახლო ხილვაც და სამშობლოზე ცოტაოდენი საუბარიც კი.

21 აპრილს ალექსანდროვის თეატრში პრესკონფერენცია გამართეს ბატონებმა გია თევზაძემ და რობერტ სტურუამ. 23-24 აპრილს გ.ა. ტოვსტონოგოვის სახელობის დიდი აკადემიური თეატრის სცენაზე ნაჩვენები იყო კარლო გოცის "ქალი-გველი" 25-26 აპრილს კი ალექსანდროვის თეატრში - გრიგოლ რობაქიძის "ლამარა" 24 აპრილს 15 საათზე თეატრალურ მოღვაწეთა კავშირში რობერტ სტურუა შეხვდა სანკტ-პეტერბურგის თეატრის და კინოს მოღვაწეებს. შეხვედრას ქართული საშუალო სკოლის პედაგოგები და უფროს კლასელებიც ესწრებოდნენ.

25 აპრილს 11 საათზე ბატონ რობერტ სტურუას და ბატონ გია თევზაძეს შემოქმედებითი შეხვედრა ჰქონდათ თეატრალური ხელოვნების აკადემიის სტუდენტებთან.

26 აპრილი საკმაოდ გადატვირთული დღე იყო ბატონ რობერტისათვის: 14 საათზე ალექსანდროვის თეატრში სამეცნიერო-პრაქტიკული კონფერენცია და მრგვალი მაგიდა გაიმართა. სამეცნიერო-პრაქტიკულ კონფერენციაში მონაწილეობასღებულობდნენ: ხელოვნებათმცოდნეობის დოქტორი, პროფესორი ი.მ. ბარბი, ხელოვნებათმცოდნეობის კანდიდატები ნ.ვ. პესოჩინსკი, ე.ი. გრფუნკელი, ი.ს. ციმალი, ნ.ა. რაბინიანცი, თეატრალური ინსტიტუტის სტუდენტები.

მრგვალი მაგიდის მუშაობას უძღვებოდნენ: ხელოვნებათმცოდნეობის დოქტორები, აკადემიკოსები გ.ა. ლაპკინა, ლ.ი. გიტელმანი, პროფესორი ტ. მარჩენკო, თეატრმცოდნე ე.ა. ალექსეევა, ხელოვნებათმცოდნეობის კანდიდატი ა. მოსკვინა.

ფესტივალის ხანმოკლე დღეები სანკტ-პეტერბურგის თეატრალური ცხოვრების ნამდვილი ზეიმი იყო. რუსთაველის თეატრი - არა მარტო ქართული, არამედ მსოფლიო კულტურის სიამაყე და მშვენიერება. მიუხედავად იმ მძიმე სოციალურ - ეკონომიური მდგომარეობისა, რაც დღეს საქართველოშია, თეატრმა შესძლო არა მარტო შენარჩუნებინა თავისი მდიდარი ტრადიციები და ცხოვრებისათვის აუწყო ფეხი, არამედ წინაგ გაუსწრო თანამედროვეობას-ერთხმად აღიარებდნენ ფესტივალის ორგანიზატორები და თეატრალები.

ბატონ გია თევზაძეს შეხვედრები ჰქონდა საქართველოს საკონსულტოში, საქართველოს წარმომადგენელთან, ვიცე-კონსულთან ბატონ გიზო კუხალაშვილთან და სანკტ-პეტერბურგის ქართული სათვისტომოს გამგეობის წევრებთან. ინტელიგენციის დუხჭირმა ცხოვრებამ თითქოსდა გააფერმკრთალა ფესტივალის ტრიუმფით ჩატარება. ბევრი, ბევრი თაყვანისმცემელი ვერ დაესწრო სპექტაკლებს, არა იმიტომ, რომ არ სურდა, არამედ იმიტომ, რომ ეკონომიური საშუალება არ ჰქონდათ. ბილეთების ღირებულება საშუალოდ 14 ამერიკულ დოლარს შეადგენდა, აღნიშნული ეკონომიკური პრობლემები, გაითვალისწინა სათვისტომოს გამგეობამ და ყველაფერი გააკეთა იმისათვის, რომ ქართული დიასპორის ღირსეული წარმომადგენლები, აზნაურებიდან იძულებით გადაადგილებული პირები და ქართველი სტუდენტობა ყველა სპექტაკლზე მოეწვია.

ქართული სათვისტომოს გამგეობამ, ფესტივალის დახურვის შემდეგ, დარბაზობა გამართა თეატრის კოლექტივის საპატივცემულოდ. დარბაზობას ესწრებოდნენ: ნ.პ. აკიმოვის თეატრალური ფონდის დირექტორი ბატონი ვ. კოტოვი, ფესტივალის ორგანიზატორები, საქართველოს წარმომადგენელი სანკტ-პეტერბურგში ვიცე-კონსული გიზო კუხალაშვილი მეუღლითურთ, სათვისტომოს გამგეობის თავმჯდომარე ბადრი კაკაბაძე მეუღლითურთ, გამგეობის წევრები.

რუსთაველის თეატრის ხანმოკლე ფესტივალი სანკტ-პეტერბურგელი საზოგადოებისა და აქ მცხოვრები ქართველებისათვის გაზაფხულის ნამდვილი ზემი იყო.

1998 წელი 26 აპრილი.

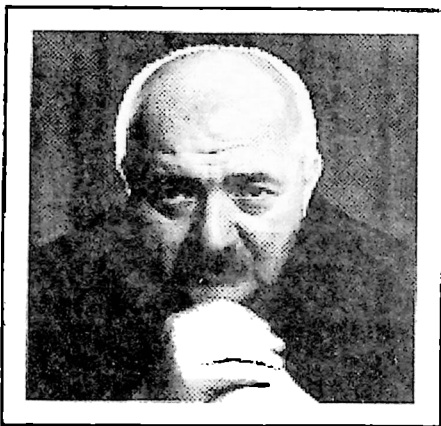

Роберт Стуруа - режиссер с мировым именем

Театр Роберта Стуруа это каскад великолепных спектаклей, ошеломляющих, испровергающих все традиционные представления о том, как надо ставить мировую и грузинскую классику, возник в 70-е годы. "Кваркваре" П. Какабадзе, в который был включен фрагмент из "Карьеры Артуро Уи" Б. Брехта, "Кавказский меловой круг" Б. Брехта и "Ричард III" У. Шекспира. Эти постановки, появившиеся в Тбилисском театре имени Шота Руставели, где режиссер работает с 1962 года (а с 1979 возглавляет), сегодня уже история. Брехтовский период Стуруа, время тотального моделирования картины мира, логично включил в себя и шутовские маски грузинского фольклора, и интеллектуальную историю театра XX века, и трагедию по с го я н и о балансирующую на грани фарса и гротеска. Тогда же в "театре Стуруа" появился главный герой. Маска легендарного Кваркваре трансформировалась и благодаря союзу режиссера с актером Рамазом Чхиквадзе, позволила скрывать и личину гения злодейства Ричарда, и физиономию пьяницы и пройдохи Аздака.

В 1987 году антигерой в маске, столь похожей на древнегреческую, вышел на сцену в "Короле Лире" Стуруа ставит провидческий спектакль. Карнавальная бесшабашность и беспощадность разыгравшегося иронического ума сменяются зловещим предчувствием катастрофы. Мир, превращенный героем Чхиквадзе в жестокий театр, тает в пропасть и мертвое, и живое, и низкое, и возвышенное. В следующем спектакле Стуруа наступает черед метафизической реальности. Пьеса П. Кальдерона "Жизнь есть сон", понадобилась режиссеру в тот момент, когда он начал искать причины трагедий не только в человеческом сознании, но и в глубинах подсознания. Одновременно идет поиск простейших, бесхитростных-изначальных элементов театрального действия. Недаром следующий спектакль Стуруа-"Евангелие от Иакова" (1994)-поставлен по букварю Иакова

Гогебашвили. Как из букв, слогов, знаков препинания рождаются стихи, так из элементов театральной выразительности-пластики, звука, света, эмоций-постепенно, на глазах у зрителя возникают все более сложные комбинации. Старый косный мир, вызывающий у человека чувство протеста, лежит в руинах, а творчество, создавшее-продолжается. В 90-е годы Театр Роберта Стуруа стал менее жестким, в нем больше, чем прежде, сочувствия к человеку. И "Добрый человек из Сычуани" теперь действительно добр. В Брехте режиссер обнаруживает близкого по духу философа.

Философским можно назвать и спектакль "Ламара" по лирико-мифологической драме Григола Робакитдзе. Двойственность взаимосвязи человека и природы как изначальных партнеров и антагонистов, их родство и трагическая разобщенность воплотились в хрупкой, трепетной и чрезвычайно эмоциональной выи спектакля. В этом году Роберту Стуруа исполняется 60 лет. Однако и режиссер, и его театр удивительно молоды. Труппу театра имени Шота Руставели постоянно пополняют новые поколения актеров и режиссеров. У Стуруа не иссякает запас театральных идей. Игровая стихия, примиряющая сильное интеллектуальное начало со страстностью, эмоциональной образностью, в каждой новой работе мастера раскрывается по-новому. Он-непредсказуемый художник. Сегодня ставит обращенный к молодежи спектакль "Что ж с того, что мокрая, мокрая сирень..." а завтра-сказку Карло Гоцци "Женщина-Змея" заставляющая вспомнить о вахтанговской Принцессе Турандот

Роберт Стуруа - режиссер с мировым именем. Он поставил уже более ста спектаклей, работает не только в Тбилиси, но и в европейских столицах, не только на драматической сцене, но и на оперной. Спектакли Стуруа принесли его родному театру настоящую славу, но, по всей вероятности, пик этой славы еще впереди.

Меценат имя собственное

МЕЦЕНАТ — ИМЯ СОБСТВЕННОЕ

Выпуск 2-й

Григорий
Лаврентиевич

С таким названием в 1995 году в Санкт-Петербурге, вышла книга нашего земляка, Григория Лаврентиевича Липартелиани, это путевые заметки по маршруту, проложенному собственной жизнью.

Григорий Липартелиани родился 6 декабря 1938 г. в селе Хопурн, Лентехского района, в многодетной семье. Лаврентий и Анетта Липартелиани вырастили семерых детей, пять сыновей и двух дочерей. После окончания Лентехской средней школы, Григорий поступил в техническое училище при автозаводе г. Кутанен. Окончив с отличием ПТУ, он работал слесарем-сборщиком моторного цеха Кутайского автомобильного завода. С 1959г. по 1961 г. служил в армии, в Ленинграде. Здесь же поступил в Ленинградское военно-политическое училище.

Григорию пришлось открыть новую страницу семейных традиций Липартелиани: до него никто из родственников и близких не был профессиональным военным офицером. Несмотря на то, что и сам он, и родители мечтали видеть его в белом халате врача. После окончания училища получил направление в Карелию. Отработав там четыре года, Григория Липартелиани переводят в Ленинград и после этого он никогда не расставался с городом на Неве. Здесь его дружная семья: жена-Нина Савина, двое сыновей — Борис, выпускник Военно-Медицинской Академии и Володя, квалифицированный экономист, окончивший Петербургский инженерно-экономический институт. Семья Липартелиани прожила не лёгкую жизнь семьи военного.

После ухода на заслуженную военную пенсию с 1989 г. Григорий Лаврентиевич занимается предпринимательской деятельностью. А с 1991 года возглавляет акционерное общество закрытого типа "Меценат". Слово меценат-подразумевает покровительство, безвозмездную помощь, благотворительность. АОЗТ "Меценат", его руководство на протяжении всей своей деятельности, помня о выбранном названии, по мере своих сил, возможности и чутья, систематически оказывают покровительство и финансовую поддержку нуждающимся. "По благотворительность - это, по моему твёрдому убеждению, не раздача милостыни. Меня всегда раздражает, когда во мне видят не партнёра и товарища, а бездонный денежный мешок. Даже многие бывшие сослуживцы, которые в свое безоблачное время занимали посты повыше моего и нынче имеют пенсии раза в два-три

больше, имея всевозможные льготы и блага, при встрече со мной задают первый вопрос примерно такого характера: "А не выручишь ли деньгами?" Это им-то нужно помогать? Сомнительно. Тем, кто действительно, живет в нужде, я помогать никогда не откажусь, но беспорядочное попрошайничество у меня вызывает внутреннее сопротивление" - сказал в интервью с

руководителем пресс-центра землячества "Иверия", с госпожой Наной Зарнадзе, Григорий Лаврентьевич..." Из-за денег совершаются тысячи преступлений во всём мире. Без них, как без воды и ни туда, и ни сюда. На деньги строятся города, на деньги эти же города разрушаются. За деньги покупается всё-от хлеба до космических ракет, даже совесть и женщины тоже предметы купли-продажи. Разве не счастье - иметь много денег?! Так считают большинство людей на свете. Однако деньги не всегда приносят счастье, они же - источник многих бед и несчастий. Часто, и даже очень часто, именно деньги несут в себе заряд зла, зависти, самых невероятных преступлений." - считает Григорий Липартелиани.

1998 г. 6 декабря Григорию Липартелиани исполнилось 60 лет. На юбилейном вечере присутствовали президент землячества "Иверия" Бадри Какабадзе, вице-консул Грузии в Российской Федерации Гизо Кухалашвили, члены землячества, многочисленные друзья и почитатели.

Президент землячества "Иверия" сердечно поздравил юбиляра, пожелал счастья, здоровья, долголетнюю жизнь на благо двух Родин-России и Грузии-как сам считает юбиляр.

Очерк о Григории Лаврентиевиче лучше закончить словами самого юбиляра из второй книги "Меценат-ия собственное", вышедшей в 1998 г.- это продолжение путевых "заметок по маршруту, проложенному собственной жизнью": "В редкие часы свободного времени, в те дни, когда удаётся встретиться со своими друзьями (особенно земляками из Грузии), мы все вместе любим попеть. И среди песен наиболее популярная песенка из мюзикла композитора Александра Басилая "Свадьба соек" на стихи поэта Михаила Танича.

«Послужим людям, дорогие друзья!».

1998 г. 6 декабря

1999 წლის 8 იანვარს, ქართულ სათვისტომო "ივერიაში", გაიმართა სანკტ-პეტერბურგელი ქართველის, ცნობილი ფინანსისტის და პოეტის ავთანდილ ეფრემის-ძე ბუთხაშვილის ლექსების კრებულის "მითათა ჴერხისას" პრეზენტაცია.

პრეზენტაციას ესწრებოდნენ სათვისტომოს პრეზიდენტის წევრები, საქართველოს მუდმივი წარმომადგენელი რუსეთის ფედერაციაში, ვიცე-კონსული გიზო კუხალაშვილი, სანკტ-პეტერბურგის მწერალთა კავშირის წევრი, მთარგმნელი ირენა სერგეევა, ქართული ეკლესიის წინამძღვარი მამა რომანოზი, ბატონ ავთანდილის ოჯახი მეუღლე, ქალბატონი ლალი ხორნაული, ცნობილი სახალხო მთქმელის ივანე ხორნაულის ქალიშვილი, შვილები ბაკური და ელისაბარი, ბატონ ავთანდილის მეგობრები და თანამშრომლები. პრეზენტაცია გახსნა და პოეტს გულთბილად მიესალმა სათვისტომოს პრეზიდენტი ბადრი კაკაბაძე. პრეზენტაციის მონაწილეებს ბატონ ავთანდილის ცხოვრება და შემოქმედება გააცნო სათვისტომოს პრესცენტრის ხელმძღვანელმა, "სახალხო გაზეთის" საკუთარმა კორესპოდენტმა სანკტ-პეტერბურგში ნანა ზარნაძემ.

სანკტ-პეტერბურგის ქართული დიასპორის ერთ-ერთი თვალსაჩინო წარმომადგენლის, ფშაველი კაცის, საქმიან წრეებში ცნობილი კარგი ფინანსისტის და პოეტის, ავთანდილ ეფრემის ძე ბუთხაშვილის სახელი, სამწუხაროდ, დღემდე უცნობია მკითხველისათვის-განაცხადა ქალბატონმა ნანამ.

«მე ვერ გიმღერე მამულო ქება,
ენა შემიკრა ლექსის სიძვირემ.
ვერც შევძელ შენთვის კოშკის აგება
და ეს მარჯვენა ვერ შემოგწირე».

ავტორი ამ ლექსისა, სიკეთით, უბრალოებით, თავმდაბლობით და პოეტური ნიჭით დაჯილდოებული ფშაველი კაცი, უკვე 40 წელზე მეტია ცხოვრობს შორეულ ჩრდილოეთში, მაგრამ ქართული სიტბო, მოყვასის სიყვარული, მთიელისათვის დამახასიათებელი სიღინჯე და ქართული სტუმართმოყვარეობა, მაინც მისი ცხოვრების მუდმივი თანამგზავრია.

ავთანდილ ბუთხაშვილი დღშეთის რაიონის სოფელ მიგრიაულთაში, ეფრემ ბუთხაშვილის მრავალშვილიან ოჯახში დაიბადა.

ავთანდილ ბუთხაშვილი

ბატონმა ეფრემმა და ქალბატონმა მართა მეგლაშვილმა 6 ვაჟი და 3 ქალი აღუზარდეს საქართველოს. 20 წლისა შეუღლდნენ და 80 წელი იცხოვრეს ერთად, შეხმატკბილებულად. ბატონი ეფრემი სახალხო მთქმელი იყო, დედაც ხალხური პოეზიის ჩინებული მცოდნე. წინაპრებმა და ბუნებამაც ერთად დაანათლეს ბატონ ავთანდილს პოეტური ნიჭი, მშობლებისა და მოყვასის დიდი სიყვარული, რაზედაც შესანიშნავად მეტყველებენ მისი ლექსები: "დედა მართა" და "მშობლებს"

ბატონმა ავთანდილმა 4 კლასი სოფელ მიგრიაულთაში დაამთავრა, 8 კლასი კი ჩარგალში. 1958-60 წლებში სწავლობდა თბილისის საავიაციო ტექნიკუმში, რომლის დამთავრების შემდეგ გაიწვიეს სამხედრო სამსახურში. ასე აღმოჩნდა ფშაველი ჭაბუკი სანკტ-პეტერბურგში. აქვე დაამთავრა ლენინგრადის საფინანსო-სავაჭრო ინსტიტუტი და დღეს იგი ერთ-ერთი დიდი სააქციონერო საზოგადოება "აისის" გენერალური დირექტორია.

იფიქრებდა ლექსის "გამოთხოვება" ავტორი, პირტიტველა, ფშაველი ჭაბუკი, რომ ასე დიდხანს მოღუწვდა სამშობლოსთან განშორება?! თუმცა ამ განშორების ხანგრძლივობას არაგვი კი გრძნობდა: "მამულს დავტოვე ხუთი წლის ვადით, ვეღარ მივუვალ ხშირად შორიდან...თითქოს არაგვიც ეჭვით მწუხარებს, მაცილებს რაღაც გულისწყრომით."

40 წელია მოღვაწეობს სანკტ-პეტერბურგის სავაჭრო-საფინანსო სფეროში ბატონი ავთანდილი, 40 წელია უმწიკვლოდ და შეუბღალავად ემსახურება სანკტ-პეტერბურგს. ყველა სტუმარი, უცხოელი თუ რეგიონებიდან ჩამოსული ეცნობა მის საქმიანობას. უცხოელი სტუმრები კი აღფრთოვანებას განსაკუთრებით ვერ მალავენ, როდესაც რუსი მანსპინძლები სიამაყით აცნობენ მის პოეტურ შემოქმედებას, უკვირთ, რადგან ძნელია ერთმანეთს შეუთავსო ფინანსისტის რთული საქმიანობა და პოეტობა. "ბიზნესი და ლექსი" ასე გააცნო ამერიკულ საქმიან წრეებს ბატონი ავთანდილი, ამერიკაში გამომავალმა ინგლისურ-რუსულენოვანმა ჟურნალმა.

სურათზე მარცხნიდან: ავთანდილ ბუთხაშვილი, ბადრი კაკაბაძე, გიზო კუხალაშვილი, ნუგზარ სხილაძე, პოეტი და მთარგმნელი ირენა სერგეევა

სურათზე მარცხნიდან: ნანა ზარნაძე, ლალი ხორნაული - ბუთხაშვილისა, ავთანდილ ბუთხაშვილი, მამა რომანოზი

მიუხედავად იმისა, რომ ბატონი ავთანდილი 50 წელია ლექსებს წერს, თავის თავს პოეტად მაინც არ სთვლის: - "მე არ მეღირსა პოეტის ჯაფა, ღმერთმაც არ მიცნო კალმის მსახურად..." ეს სტრიქონები ერთხელ კიდევ მიუთითებს ბატონ ავთანდილის საოცარ თავმდაბლობასა და უბრალოებაზე.

შეხვალთ თუ არა, ბატონ ავთანდილის სამუშაო კაბინეტში, თვალში მოგხვდებათ მისი კუმირის-ვაჟა-ფშაველას შესანიშნავი პორტრეტი და მისი ლექსი "სუფრული" ქართულ და რუსულ ენაზე. ლექსის ტრფიალს სხვანაირად არც შეეძლო. ვაჟას ნაწარმოებებზე აღზრდილმა, სულით ხორცამდე მასზე შეყვარებულმა, თითქმის ზეპირად იცის დიდებული მგოსნის შემოქმედება...ვაჟაც ხომ სანკტ-პეტერბურგში ეზიარა სწავლა-განათლებას...

ვაჟა-ფშაველა 1883 წლის შემოდგომაზე ეწვია პეტერბურგს და უნივერსიტეტში ისმენდა ლექციებს, როგორც თავისუფალი მსმენელი. მომავალ დიდ პოეტს უსახსრობა ყოველ ნაბიჯზე ელოდებოდა და ხელს უშლიდა სწავლაში. ხელმოკლეობამ თავისი გაიტანა - ვაჟა მალე დაბრუნდა სამშობლოში და შინამასწავლებლობა დაიწყო.

ვაჟას გმირების კეთილშობილება, სიღარბაისლე, ცხოვრების სიყვარული და კაცთმოყვარეობა გაითავისა ალბად ბავშვობიდან ბატონმა ავთანდილმაც, ალბად პეტერბურგში ცხოვრებაც ვაჟა-ფშაველას სიყვარულმა თუ უკარნახა: "დღეს პეტრეს ძეგლთან ბევრი ვიარე...ახლოს ვიდექი ვაჟაის კვალთან."

ბატონ ავთანდილის სამუშაო ოთახში ბევრ ნივთს ნახავთ, რომელიც საქართველოს გაგონებს, ჩარგალს გაგონებს, ეს პატარა ქართულ-ფშაური კუთხე ასულდგმულებს და აძლევს დიდ ენერგიას 60 წელს გადასულ, თმათერ, მშვიდ და კეთილ, მთიელ კაცს, რომელსაც მოსვენებას არ აძლევს სამშობლოზე ფიქრი, მისი წარსული, დღევანდელი და მომავალი. მუდამ თვალწინ უდგას სამშობლოს მთების სიდიადე, გიჟმაჟი არაგვი, თავდავიწყებით თუყვარს თავისი ფშავი, უმღერის მის სულიერ სიწმინდეებს, წინაპართა სალოცავებს, ამის დასტურია ლექსები: "ჩემო მამულო", "მთებო", "კვლავ მთებზე ფიქრმა მიყელა",

“ჩემი იღბალი”, “ფშავს”, “300 წვეთი არაგვის” და სხვა. “მთებო, რა ბედი გეწვიათ...” სწუხს პოეტი, როდესაც საქართველოში სტუმრად ჩასული, ხედავს, გზების გასაყვანად მთებს თუ როგორ უღმობლად სერავენ, აფეთქებენ, რამაც შემდგომში გამოიწვია ქანების ჩამოშლა და ნგრევა-“ნეტავი ჩემი ვედრება, მისწვდეს მენაღმეთ გრძნობასა... სიტურფეს მტრობენ, ლახავენ, ფუ მაგა ვაჟკაცობასა.”

სულით ხორცამდე ქართველმა კაცმა, აქ, შორეულ ჩრდილოეთში, დიდებული ქართული ოჯახი შექმნა, რომელსაც ეთაყვანება და აღმერთებს. მისი მეუღლე, ქალბატონი ლალი (ბაბაღე), ცნობილი სახალხო მთქმელის ივანე ხორნაულუს ქალიშვილია. თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ეკონომიური ფაკულტეტის კურსდამთავრებული, მეუღლესთან ერთად საქმიანობს სააქციონერო საზოგადოება “აისში” მისი ინიციატივით, საზოგადოების კაფე-სალონში ხშირად იკრიბებიან ლიტერატურის, ხელოვნების, სანკტ-პეტერბურგის ინტელიგენციის წარმომადგენლები. ბუთხაშვილების ოჯახის ნაცნობობის წრე კი სანკტ-პეტერბურგში 40 წლის ცხოვრების მანძილზე, საკმაოდ დიდია. მათი კეთილი, მშვიდი ბუნება, მოყვასისადმი გაჭირვებაში თუ დალხინებაში თანადგომა, მეცნატობა, რომელიც მათი ცხოვრების კრედოთ არის ქცეული, მეგობრობის და ნაცნობობის საფუძველია. რამდენი გაჭირვებულისათვის გაუმართავთ ხელი, რამდენს დახმარებიან ისე, რომ ზოგჯერ გვარიც კი არ იციან, თანაც ყოველივე ამას აკეთებენ ჩუმად, მშვიდად, ყოველგვარი რეკლამის გარეშე. მათი ყურადღება არ აკლია სანკტ-პეტერბურგის ქართულ ეკლესიას და ვასილევოსტროვსკის რაიონში მდებარე, სპეციალიზირებულ ქართულ სკოლას. ასევე დიდია ბატონ ავთანდილის ფინანსური დახმარება საქართველოს საკონსულოსათვის, აფხაზეთიდან ლტოლვილთათვის. “ღარიბ-ღატაკთა გამკითხავი სესხს აძლევს უფალს” - ღვთის მაღლით მოსილ ადამიანებზეა ნათქვამი.

ღვთის მაღლი კი ნამდვილად არ აკლიათ ბატონ ავთოს და ქალბატონ ლალის - ორი ვაჟის დედას, ოჯახის დიდებულ დიასახლისს, შვილების ქართულ ტრადიციებზე აღმზრდელს. ბუთხაშვილების ოჯახში ყველაფერი ქართულ ტრადიციებზე და ზნე-ჩვეულებებზე მეტყველებს: დიდებული ქართული ბიბლიოთეკა, ავეჯი, სტუმართმოყვარეობის ქართული წესი, რაც ოჯახის დიასახლისის-ოჯახის ბურჯის დიდი დამსახურებაა. ქალბატონი ლალი ნამდვილად ღირსეულ მეუღლეობას უწევს ბატონ ავთანდილს: “შენ შესტრფიალებ ადათებს ფშაურს, და გინდა გულით შემოშველება...”

ბუთხაშვილების ოჯახის დიდი სიმდიდრე და მშვენიერება ორი ვაჟიშვილი ბაკური და ელიზბარი. ორი არწივი, როგორც მათ უწოდებს ბატონი ავთანდილი: “ორი სიცოცხლე და ორი სხივი, ჩემი მომავალის შუქით ანთება.”

ქართული სათვისტომოს მიერ მოწყობილ ლიტერატურულ საღამოებზე, ქართულ ტანსაცმელში გამოწყობილი ძმების-ბაკურ და ელიზბარ ბუთხაშვილების გამოჩენა და მათ მიერ წაკითხული მამის ლექსები, ყოველთვის მოწონებას იმსახურებდა. ბაკური დღეს სანკტ-პეტერბურგის ეკონომიკის და მმართველობის ინსტიტუტის იურიდიული ფაკულტეტის მე-2 კურსის სტუდენტია, ელიზბარი კი პირველი კურსის სტუდენტი. თავისუფალ დროს ძმები ან მშობლებთან საქმიანობენ ან ქართულ ხალხურ საკრავთა ანსამბლში

მღერთან. მათ ახალი სული შთაბერეს მამის ლექსებს.

წინაპართა ტრადიციებს, წეს-ჩვეულებებს, ბუთხაშვილების ოჯახი, როგორც წინაპართა ანდერძი, ისე სათუთად ინახავს და ასრულებს. ფშაველის ოჯახში ვაჟი რომ გაჩნდებოდა, ბავშვს და შესაწირავ საკლავს ხვეისბერს წარუდგენდნენ, რომელიც მათ ასე დალოცავდა: "დიდება შენდა ღმერთო! მაღალო, ცათა სწორო, დიდება დვთის ნაბადებნო, ღვთის შვილნო, თქვენია ძალი და დიდება, ღაღო ღამარისჯვრისაო, დიდებულო

თამარ მეფეო, დალოცვილო, თემის და ხალხის ბატონ-პატრონო, თქვენ დასწერეთ ჯვარი დღეს, თქვენს კარზე შემომატებულს, თქვენს გორის მლოცავს; გაზარდე და მოუმარტე ხელი... თქვენთვის წესი და რიგი არ დაუკლია, ნურც თქვენ დააკლებთ თქვენს წყალობასა. მიიღეთ მისი მორთმეული მსხვერპლი და ულუფა ღირსეულად, ხსნილადა, კურთხეულადა." ამ წესით მოინათლნენ ბატონი ავთანდილიც და მისი ვაჟებიც. ასეთივე სალოცავის მოწყობა, ბატონ ავთანდილს გადაწყვეტილი აქვს თავის აგარაკზე-გრუზინოში.

ბატონ ავთანდილს განურჩევლად უყვარს ყველა, თავისიანიც და უცხო ტომელიც. უადრესად დიდ პატივს სცემს იმ ქალაქს, იმ ხალხს, რომლებმაც ცხოვრების ასპარეზზე გამოიყვანეს და კაცურ კაცად აქციეს: "აი, ეს დიდი პეტრეს ქალაქი, სიბრძნის აკვანი და ძმობის წყარო, ცივი ქალაქი, სითბოს ბარაქით უხვად ათბობს და ხიბლავს სამყაროს."

ბუთხაშვილების ოჯახური ტრადიციაა, ყოველი ზაფხული საქართველოში, ფშავში, კოპალას სალოცავებთან, მამა-პაპისეულ სახლში გაატარონ. სამშობლოში გამგზავრების წინ შვილებს მამა-პაპისეულ ღოცვას გააყოლებს ხოლმე მეგზურად: "არა სთქვან, ამ გზით მავალმა, ქვეყანა ამოზხარაო, არა სთქვან ცუდი ბიჭია, ეს ჩვენი ელიზბარაო!"

ბუთხაშვილების ოჯახის კარი მუდამ ღიაა სტუმრებისათვის. საქართველოდან ჩამოსულ ყველა სტუმარს, ქართული სტუმართმოყვარეობით და სიყვარულით მასპინძლობენ, და განა იქნება რომ ფშაველის სუფრაზე შაირები არ ითქვას?: "კაცი, კაცობის შამრცხვენი, არ ეამება ვახუშტის."- ასე მიმართა ბატონმა ავთანდილმა, სანკტ-პეტერბურგში სტუმრად მყოფ ვახუშტი კოტეტიშვილს. ჩვეულებრივ საუბარშიც ბუნებით დინჯი, მშვიდი ფშაველი, ხშირად უფრო ლექსებით გესაუბრება. როდესაც ბატონი ავთანდილი თვითონ კითხულობს საკუთარ ლექსებს, მის წაკითხულს სულ სხვა ემზი, მარილი და ლაზათი აქვს.

ბატონი ავთანდილისა და ქალბატონი ლალის დიდი ოცნებაა საქართველოში დაბრუნება: "მოდი, დავმკვიდრდეთ მანამ დრო გავა, ჩვენს წინაპართა წმიდა მიწაზე."

ვლსურვოთ ბუთხაშვილების ოჯახს ოცნების ასრულება: მათი ცხოვრების საბოლოო ნავთსაყუდელი საქართველოში, არაგვის პირას, კოპალას სალაგოვებთან მდებარე მამაპაპისეული სახლი ყოფილიყოს, მით უმეტეს, რომ დღეს საქართველოს ჭკვიანი, პატიოსანი, ერუდირებული ფინანსისტები და ეკონომისტები ჰაერივით სჭირდება.

1999 წელი 8 იანვარი.

ბადრი კაკაბაძეს

ქვეყნად რომ რაღაც უკვდავად რჩება,
ამ აზრმა ბევრი ააყაყანა,
მეც მინდა გითხრა პატარა ქება,
მეც მინდა შენი ცამდე აყვანა.

ვერ გამოვნახე სიტყვა საკადრი,
არც ჩამითვალო ეს პირფერობად,
მინდა კაცურად შეგაქო, ბადრი!
უბრალოდ, კაცის დასაჯეროდა.

შენი სიკეთე, ზღვასავით ფართე,
ხალხს სითბოს აძლევს არაჩვეულად,
ხალხიც გეხვევა, ვით ფუტკრის მართვეს,
ღვთის მოძღვარივით ამორჩეულად.

შენ თვალებს უხელ, შენ ხელებს უხსნი,
ვისაც შებოჭავს ცხოვრების ბადე,
შენ ათბობ ვისაც დააზრობს სუსხი,
ლოცვით ვღაღადებთ შენს სიდიადეს.

მამულმა როცა დაიწყო კვნესა,
სამშობლო ომის ბინდმა დაბურა,
ყველაზე უწინ შენ შემოგესმა,
იგრძნო ტკივილი გულმა კაცურად.

შენი ამაგი უცხო მხარეში,
არის უზომო, ვეებერთელა,
შენი სახელი ივლის თარეშით
და გაუშუქებს, ვისთვისაც ბნელა.

კვლავ მოვა ჟამი გასაღიმარი

როცა ძალიან იბრძვის ოცნება
და მომანატრებს ფრთებს გასაფრენად,
გულიც რომ ბორგავს, მკერდიც ბორცვდება,
ბორკილებს იწყვეტს ნელ-ნელა ენა.

მინდა მივუძღვნა მამულს სიმღერა,
ავენტო სანთლად, ავენთო ალად.
კვლავ დამეკვებოს მცხუნვარე მზერა.
მუხლში მომეცეს პაპათა ძალა.

კიდევ ვაღირსო მამულს გაჯაგვა,
ფერდოებს ცელით ჩამოტევენა.
გადავარჩინო გული დადაგვას,
მდუმარ ქვად ქცევას და გახევენას.

მონატრებია მთებსაც ყიჟინა,
სალამურის ხმა, მწყემსების ლხინი.
ნაბდებისაგან დადგმული ბინა,
ჟინმორეული რაშთა ჭიხვინი.

გახუნებულა მთიელთ მხნეობა,
კლდეებიც დგანან პირქუშ პირებით.
სირეგენე ებრძვის კეთილ ზნეობას,
წინაპართ რჯულის დამამცირები.

მე მაინც დიად გაზაფხულს ველი,
კვლავ მოვა ჟამი გასაღიმარი,
გასხივოსნდება ოცნება ვრცელი,
გაშრება ცრემლი, ცხარედ მდინარი.

თბილისის სითბო მომინდა

მომწყურდა ჟღერა ფარ-ხმლისა
თბილისის სითბოც მომინდა.
მცხეთის ნიავის ფართხალიც,
არაგვს რომ მოაქვს ფხოვიდან.

თან რითმაც გასხივოსნებით
მტკვრის ზვირთებივით მოვიდა.
მადლიც ქართველი მგოსნების
წვეთავს მთაწმინდის გორიდან.

მეუღლეს

წამო, ვიყნოსოთ სურნელი მათა,
სამასი გმირის სუნთქვის სათავე.
თან ვიზეიმოთ ყვავილთა ჯართან,
დილით რომ ნამით ქეიფს მართავენ.
ვიგემოთ ქარი არწივის ფრთათა,
სად მწვერვალები ცის თაღს შანთავენ.
სად ცისარტყელა ოცნების ზღვასთან,
მომხიბვლელ ღიმილს აღარ ათავენს.
სად ხარ-ლადები კლდეების კართან,
ღრუბლის ფარტენებს რქებით ართავენ.
სად ჩამოწეწილ ნისლების კალთას,
კიუხნი მხრებზე მოიხლართავენ.
სადაც ნიაფი აფხიზლებს ყანას,
ვალერსება, კოცნის თავთავენს.
სად წყაროს სტუმრად ნუკრები ჰყვანან,
მერცხლები კლდეში ბუდეს ხლართავენ.
სადაც არაგვი დელავს, ფაცურობს.
მწვანე მიდამოს ტალღით ასხივებს.
სადაც კარვები სადევკაცურო,
დაუფარია ფრთებით არწივებს.
კვლავ ვიტკბარუნოთ ჩარგლური ჰავა,
რაც მოუხდება მაგ შენს სინაზეს.
მოდო, დავმკვიდრდეთ მანამ დრო გავა,
ჩვენს წინაპართა წმინდა მიწაზე.

ორი არწივი

ბაკურს და ელიზბარს

ორი სიცოცხლე და ორი სხივი,
ჩემი მომავლის შუქით ანთება.
ბუდეში ორი არწივი ჰყვივის,
ლამობენ მზესთან შეკამათებას.

მზეო, არ ჩაქრე, მიწავ, არ გასკდე,
ყოველ განთიადს მე ლოცვას ვაწევ.
არწივთა მართვე გვიან თუ ადრე,
სამშობლოს ნისლებს ზეცისკენ ასწევს.

ჟიულის შარტავას ხსოვნის უკვდავსაყოფად

ქართული სათვისტომო "ივერიის" გამგეობის, რუსეთში საქართველოს მუდმივი წარმომადგენლობის და ლტოლვილთა ინიციატივით, 1999 წლის 7 მარტს, სანკტ-პეტერბურგის ქართულ ეკლესიაში, აღევლინა პანაშვიდი, აფხაზეთის მინისტრთა საბჭოს თავმჯდომარის ჟიული შარტავას დაბადების 55 წლისთავის ხსოვნის აღსანიშნავად. პანაშვიდი აღევლინეს ეკლესიის წინამძღვარმა, აფხაზეთიდან ლტოლვილმა, მამა რომანოზმა და მამა მაქსიმემ.

მრევლთა შორის უმრავლესობა აფხაზეთიდან ლტოლვილი ქართველობა იყო, რომელთა რიცხვმაც დღეს სანკტ-პეტერბურგში 10000-ს გადააჭარბა. მათ აფხაზეთის ხსოვნის და სიყვარულის სიმბოლოდ ბატონ ჟიულის სურათთან

აფხაზეთიდან ჩამოტანილი მიმოხეზები მოიტანეს.

ეკლესიის წინამძღვარმა, მამა რომანოზმა, რომელიც 1983-93 წლებში სოხუმის ეკლესიის მღვდელი იყო, მრევლს მოუთხრო იმ ზრუნვასა და ყურადღებაზე, რასაც ბატონი ჟიული იტენდა სოხუმში ქართული ეკლესიისადმი. ყველაზე შთამბეჭდავი კი მამა რომანოზის მოგონებებიდან ის იყო, რომ სულ ერთი კვირით ადრე, იმ ავადმოსაგონარი, 1993 წლის 27 სექტემბრისა, ბატონმა ჟიულიმ აფხაზეთის სამღვდლოებასთან ერთად, ყველა სასაფლაო მოინახულა და ყველანაირად დაღუპულთა სულების მოსახსენებელი პანაშვიდები გადაიხადეს. "დღესაც თვალწინ მიდგას ის დღე, ბატონ ჟიულის ნათლით განათებული სახე, მისი ცრემლებით ავსილი, ნადვლიანი თვალები... ღვთისნიერმა კაცმა ალბათ თუ იწინასწარმეტყველა, რომ ეს მისი ბოლო ვალის მოხდა იყო აფხაზეთში დაღუპულთა უკვდავი სულების წინაშე" ასე დაასრულა თავისი ნადვლიანი მოგონება მამა რომანოზმა.

ბატონ ჟიულის ცხოვრებისა და მოღვაწეობის შესახებ მოგონებებით

აქის იამრთი ი ჩადეჟდს

27 სექტემბერი, კარგად, აქის იამრთი ი ჩადეჟდს...
 აქის იამრთი ი ჩადეჟდს...
 აქის იამრთი ი ჩადეჟდს...
 აქის იამრთი ი ჩადეჟდს...
 აქის იამრთი ი ჩადეჟდს...
 აქის იამრთი ი ჩადეჟდს...
 აქის იამრთი ი ჩადეჟდს...
 აქის იამრთი ი ჩადეჟდს...
 აქის იამრთი ი ჩადეჟდს...
 აქის იამრთი ი ჩადეჟდს...
 აქის იამრთი ი ჩადეჟდს...
 აქის იამრთი ი ჩადეჟდს...

გამოვიდნენ: საქართველოს წარმომადგენელი რუსეთში, ვიცე-კონსული გიზო კუხალაშვილი, სათვისტომოს გამგეობის თავმჯდომარე ბადრი კაკაბაძე, აფხაზეთიდან ლტოლვილები: ნიკო ნანეიშვილი და თამაზ ბასარია, ბატონ ჟიულის თანაკურსელი, საქართველოს ტექნიკური უნივერსიტეტის ავტომატიკისა და გამოთვლითი ტექნიკის ფაკულტეტის 1966 წლის კურსდამთავრებული, "სახალხო გაზეთის" საკუთარი კორესპონდენტი სანკტ-პეტერბურგში, ქალბატონი ნანა ზარნაძე.

1999 წელი 7 მარტი.

ჩემპიონი კვლავ ფორმაშია

სანკტ-პეტერბურგის ქართული სათვისტომო «ივერიის» ხელშეწყობით, სანკტ-პეტერბურგის ჟურნალისტთა და მეგობრობის სახლებში 1999 წელს ორჯერ მოეწყო შესანიშნავი ქართველი ფოტოხელოვანის დავით კვაჭაძის ფოტო ნამუშევრების გამოფენა.

დავით კვაჭაძე ქართველისათვის ცნობილია როგორც სპორტის დამსახურებული ოსტატი კრივში, სამგზის საბჭოთა კავშირის და ევროპის ჩემპიონი, მოსკოვის ოლიმპიადის მონაწილე, დამსახურებული მწვრთნელი. მაგრამ როგორც ფოტოხელოვანი, იგი ფართო საზოგადოებისათვის უცნობი იყო.

დავით კვაჭაძე უკვე თითქმის 5 წელია პეტერბურგში ცხოვრობს ოჯახით. იგი ლესგაფტის სახელობის ფიზკულტურის აკადემიის დოცენტია. მეუღლე-ქალბატონი მანანა გორგოძე, პეტერბურგის უნივერსიტეტის აღმოსავლეთმცოდნეობის ფაკულტეტზე ქართულ ენას ასწავლის და აგრძელებს იმ დიდ ტრადიციებს, რითაც ცნობილი იყო აღნიშნული ფაკულტეტი, დავით ჩუბინაშვილის, ივანე ჯავახიშვილის, ნიკო მარის და სხვა სახელოვანი ქართველი მეცნიერების მოღვაწეობით.

გამოფენაზე, რომელიც თითქმის ერთ თვეზე მეტ ხანს მიმდინარეობდა, ჟურნალისტთა სახლში, 70-მდე ფოტონამუშევარი იყო წარმოდგენილი. ისინი ძირითადად, თბილისისა და პეტერბურგის

ხედებს ასახავენ. ქართველი კაცისათვის მისი ნამუშევრები საქართველოს ულამაზესი ბუნების თვალნათლივ განცდაა, თითქმის მთელი საქართველოს სხვადასხვა კუთხეს მოივლით თვალის ერთი გადავლებით: ლალი, მზიანი, ხალისიანი თბილისი, ძველი თბილისი თავისი შეუდარებელი აივნებითა და ეზოებით, საქართველოს ლამაზი გზები, გონებით შენს საყვარელ შორეულ სამშობლოში ხარ და უცხად, ევროპულ, ულამაზეს პეტერბურგში აღმოჩნდები-ბურუსში გახვეული ფონტანკა, ფინეთის მშვენიერი ყურე,

შემოდგომის პეტერბურგი, გაყინული გზებით და ყვითელი ფოთლებით.

გამოფენა დაათვალიერეს სათვისტომოს პრეზიდენტმა ბადრი კაკაბაძემ და მისმა მეუღლემ ქალბატონმა ნატო ტურაბელიძე-კაკაბაძისამ, რომელმაც ჩანაწერი გააკეთა შთაბეჭდილებათა წიგნში, ვიცე-კონსულმა გიზო კუხალაშვილმა, სათვისტომოს წევრებმა, სანკტ-პეტერბურგელმა ქართველობამ, ქართული სკოლის პედაგოგებმა და მოსწავლეებმა, პეტერბურგის ინტელიგენციის წარმომადგენლებმა.

ფიზკულტურის აკადემიის ხელმძღვანელობამ დიდი შეფასება მისცა ბატონ დავითის შემოქმედებას და სთხოვეს ფოტო-ხელოვანს, გამოფენა ფიზკულტურის აკადემიის შენობაშიც მოაწყოს.

გამოფენის დღეები განსაკუთრებით შთამბეჭდავი იყო აქაური ქართველობისათვის, თვალის ერთი გადავლებით რომ იხილეს მონატრებული სამშობლო.

1999 წლის 22 აპრილს სანკტ-პეტერბურგში, მშვიდობის ქუჩაზე მდებარე ლ. პასტერის სახელობის მიკრობიოლოგიის სამეცნიერო - კვლევითი ინსტიტუტის მთავარ კორპუსს ექიმ თამაზ ფერაძის სახელი მიენიჭა დაბადების 70 წლისთავთან დაკავშირებით.

სანკტ-პეტერბურგის ქართული დიასპორის თვალსაჩინო წარმომადგენელი, აკადემიკოსი თამაზ ვლადიმერის-ძე ფერაძე, დაიბადა 1929 წელს თბილისში. ბავშვობისა და სკოლის წლები გორში გაატარა. მამა ბატონი ვლადიმერი, გორის საავადმყოფოს ექიმი იყო, დედა - ქალბატონი ანა ნადირაშვილი, გორის სამხატვრო სტუდიის დამაარსებელი და დირექტორი. ანა და ვლადიმერ ფერაძეების ოჯახმა სამი ღირსეული ქართველი აღუზარდა

სამშობლოს: ბატონი თამაზი, ექიმი, მედიცინის მეცნიერებათა დოქტორი, ქალბატონი ლიანა ფერაძე რატიშვილისა, ბიოლოგი, ომარი ექიმი.

ბატონმა თამაზმა 1947 წელს დაამთავრა გორის საშუალო სკოლა, 1954 წელს კი ლენინგრადის საინტარულ-ჰიგიენური ინსტიტუტი, 1958 წელს პასტერის სახელობის ეპიდემიოლოგიის და მიკრობიოლოგიის სამეცნიერო-კვლევითი ინსტიტუტის ასპირანტურა. 1961-63 წლებში სტაჟირებას გადიოდა შვეიცარიასა და ინგლისში, 1963-68 წლებში მუშაობდა შვეიცარიაში, ნიგერისა და უგანდაში, არჩეული იყო ინგლისის სამეფო აკადემიის წევრად. 1971-92

წლებში, სიცოცხლის უკანასკნელ წუთამდე, 21 წლის განმავლობაში იყო სანკტ-პეტერბურგის პასტერის სახელობის მიკრობიოლოგიის სამეცნიერო-კვლევითი ინსტიტუტის დირექტორი. ბატონ თამაზის სიცოცხლე, მისივე ინსტიტუტის სააქტო დარბაზში, ერთ-ერთი მეცნიერ მუშაკის სადოქტორო დისერტაციის დაცვის დღეს-1992 წლის 22 იანვარს დასრულდა.

თავის საქმის მაღალი პროფესიონალი, საქმისადმი ერთგული და უსაზღვროდ შეყვარებული, ყველგან და ყველას მიმართ უაღრესად თბილი, ყურადღებიანი, მაგრამ ამავე დროს პრინციპული და მომთხოვნი, ზედმიწევნით აკურატული, ბუნებით არტისტიული და რაფინირებული ინტელი-

გენტი, ღამაში ოჯახის თავკაცი, უცვლელი თამადა და ქართული სიმღერებისა და ცეკვების უზადლო შემსრულებელი, იუმორის დიდი ნიჭით დაჯილდოებული ასეთი დარჩა ბატონი თამაზი რუსეთისა და არა მარტო რუსეთის, არამედ მსოფლიო სამედიცინო საზოგადოებრიობის და მისი ინსტიტუტის მრავალათასიანი კოლეგტივის მეხსიერებაში.

მემორიალის გახსნის საზეიმო ცერემონიალს ესწრებოდნენ საზღვარგარეთელი და მოსკოველი სტუმრები, საქართველოს წარმომადგენელი საპარლამენტოთაშორისო ასამბლეიაში ბატონი პაატა სურგულაძე, სათვისტომო "ივერიის" ვიცე-პრეზიდენტი ბორის ბერულავა, პრესცენტრის ხელმძღვანელი ქალბატონი ნანა ზარნაძე, ქართული სკოლის პედაგოგები და მოსწავლეები, გორიდან ჩამოსული სტუმრები: ბატონ თამაზის და და სიძე, ქალბატონი ლიანა ფერაძე და ბატონი გურამ რატიშვილი, ერთადერთი ქალიშვილი ანა სანკტ-პეტერბურგის ი. პავლოვის სახელობის სამედიცინო უნივერსიტეტის ასპირანტი და სიძე თამაზ გომიამეილი, ახლო ნათესავები და მეგობრები, სანკტ-პეტერბურგელი ქართველები. ქართულ ჩოხა-ახალუხში გამოწყობილმა ქართველმა მოსწავლეებმა, თორნიკე სიხარულიძემ, ბელა და ბექა ღვინჯილიებმა ყვავილების თაიგულებით შეამკეს მემორიალი. საიუბილეო საღამოს მონაწილეებმა მოინახულეს სერაფიმოვის სასაფლაოზე ბატონ თამაზის და მისი მეუღლის, ქალბატონ თამარ ნორმანის სასაფლაო და პატივი მიაგეს განსვენებულთა ხსოვნას.

ბატონ თამაზ ფერაძის ოჯახი, თავისი სტუმართმოყვარეობით ცნობილი იყო სანკტ-

ბატონი თამაზი სანკტ-პეტერბურგის სამედიცინო უნივერსიტეტის ასპირანტი და სიძე თამაზ გომიამეილი.

ბატონი თამაზის სამედიცინო უნივერსიტეტის ასპირანტი და სიძე თამაზ გომიამეილი. ბატონი თამაზის სამედიცინო უნივერსიტეტის ასპირანტი და სიძე თამაზ გომიამეილი.

პეტერბურგში, ოჯახში კეთილ, თბილ და მხიარულ ატმოსფეროს ბატონ თამაზთან ერთად ქმნიდა, მისი ულამაზესი და უაღრესად განათლებული მეუღლე თამარ ნორმანი და ქალიშვილი ანა, ოჯახის ყველა წევრის ინგლისური ენის ჩინებულად ცოდნამ, ქართული ტრადიციების გათვალისწინებით გამასპინძლებამ, ბატონ თამაზის შეუღარებელმა თამაძობამ და ქართული სიმღერებისა და ცეკვების უბადლო შესრულებამ, ოჯახს დიდი აღიარება მოუპოვა უცხოელ კოლეგებს შორის. სტუდენტობის წლებში, 1948-50წ. ბატონი თამაზი ბუდაპეშტში გამართული სტუდენტთა საერთაშორისო ფესტივალის ლაურეატი იყო.

საიუბილეო სადამოჯგუფო, ინსტიტუტის დირექტორმა, პროფესორმა, ანატოლი ჟებრუნმა, რომელიც ავტორია ბატონ თამაზისადმი მიძღვნილი წიგნისა, «ტალანტი, პრიზნანიე, სუდბა», ხაზგასმით აღნიშნა, რომ საზღვარგარეთ გამართულ ყველა სიმპოზიუმზე, რომლის უცვლელი მონაწილეც გახლდათ ბატონი თამაზი, მისი წარმატება უპირველეს ყოვლისა, განპირობებული იყო არა მარტო იმით, რომ იგი მიკრობიოლოგიის დარგში აღიარებული მეცნიერი იყო, არამედ იმითაც, რომ იგი ბრწყინვალედ ფლობდა ინგლისურ და ფრანგულ ენებს, თითქმის ყველა სუფრის თამადა იყო, და სტუმრების საპატივცემულოდ გამართულ ბანკეტებზე, აუცილებლად ასრულებდა ქართულ სიმღერებსა და ცეკვებს, რითაც თითქმის, მთელ მსოფლიოს სამედიცინო ელიტას, აცნობდა ქართველი ხალხის უმდიდრეს და უნატიფეს ხელოვნებას. მემორიალური დაფა ინსტიტუტის ლაბორატორიულ კორპუსზე, რომელიც ბატონ თამაზ ფერაძის მოღვაწეობის პერიოდში იქნა აშენებული, უკვდავს ჰყოფს თამაზ ვლადიმერის-ძე ფერაძის სახელს.

1999 წლის 22 აპრილი.

სანკტ-პეტერბურგის მიკრობიოლოგიის
სამეცნიერო-კვლევითი ინსტიტუტის ეკიმ
ფერაძის სახელობის კორპუსი.

О визите Санкт-Петербургской делегации в Тбилиси.

По приглашению мэра Тбилиси, господина Вано Зодзелава, делегация из Петербурга, состоящая из администрации Санкт-Петербурга и деловых кругов города, во главе губернатора города Владимира Яковлева, находилась в Тбилиси с 11 мая 1999 года по 15 мая 1999 года. Этот визит долго готовили руководители президиума Землячества "Иверия" и консульская служба Грузии в РФ во главе с вице-консулом Геннадием Кухалашвили.

В аэропорту г. Тбилиси делегацию встретили гос. секретарь Республики Грузии господин Важа Лордкипанидзе, мэр города Тбилиси господин Вано Зодзелава и другие официальные лица республики.

Господин Владимир Яковлев, а также представители администрации и деловых кругов города Петербурга имели встречу с президентом Грузии с Эдуардом Шеварднадзе и с мэром города Тбилиси с Вано Зодзелава.

Во время встречи в своём выступлении Владимир Яковлев подчеркнул, что "это официальная встреча по поручению правительства России и Министерства иностранных дел, это как бы подготовительный этап, перед заседанием, который должен пройти в ближайшее время в Москве и обсудить российско-грузинское сотрудничество. Уверен, что в сотрудничестве заинтересованы обе стороны. Уже слишком быстро когда-то разорвались экономические связи. Сегодня, наверное, никто бы не согласился вернуться к прежней модели отношений, но в сфере экономики и культуры восстанавливать сотрудничество необходимо. Пора собирать те камни, которые мы так лихо разбросали. Мы можем предложить Грузии свои товары, своё оборудование, должны создать торговые центры, чаще организовывать промышленные и культурные выставки. Хотелось, чтобы и празднование 2000 года стало общим праздником. Мы готовы предложить провести в следующем году Дни Санкт-Петербурга в Грузии, а в 2001-м - Дни Грузии в нашем городе. Надо возвращаться к таким традициям. Ведь в Петербурге живут люди, представляющие больше 100 национальностей. Есть большая грузинская диаспора, которая тоже принимает активное участие в жизни города.

Почему бы ближе не познакомить петербуржцев с грузинской культурой?

Знаете, у меня слово "Грузия" ассоциируется с солнцем, горами, морем. С красивыми людьми и удивительным кавказским гостеприимством. У меня много друзей было в Грузии. На меня огромное впечатление произвёл Тбилиси. Очень хочется, чтобы город остался прежним. Эти грузинские дворики вызывают такую радость. Стол готовится: " Слушай, гость к нам приехал из Ленинграда - заходи!"

Жалко, что произошло столько трагических событий, незаслуженных по отношению к людям. Хотелось, чтобы в XXI веке мы бы не вспоминали Грузию по картинкам, а могли ездить к друг другу в гости, сотрудничать, работать вместе. Уверен, всё должно восстановиться и вернуться на круги своя.

Я уверен, что Грузия включится в экономическое и культурное сотрудничество по линии

На снимке: справа налево - Владимир Яковлев, Бадри Какабадзе, Гива Гивичия

Восток-Балтика-Евразийское направление, в программе: Санкт-Петербург-мост Евразии" - так подготовил своё выступление господин Яковлев.

Президент Грузии, господин Эдуард Шеварднадзе с теплотой и радением принял делегацию Петербурга. Руководство Грузии с большим вниманием и интересом отнеслось к предложению об участии Грузии в развитии диалога Восток-Балтика. Нет сомнения в том, что осуществление этой инициативы будет способствовать восстановлению, расширению и углублению традиционных торгово-экономических, научно-технических, социально-культурных взаимоотношений стран Балтии, Юго-Восточной Европы и Азии. Участие Грузии в программе Балтийская инициатива Санкт-Петербурга, представляется перспективным в деле развития новых транспортных направлений "Великого Шелкового пути" и повышения роли Грузии как транзитного государства" - отметил президент Грузии.

Во время визита делегации Санкт-Петербурга были подписаны Соглашение между Министерством торговли и внешнеэкономических отношений Грузии и Правительством Санкт-Петербурга о торгово-экономическом сотрудничестве и Соглашение между

Администрацией Петербурга Российской Федерации и Исполнительной властью Грузии о торгово-экономическом, научно-техническом и культурном сотрудничестве. В соглашениях подчеркнуто, что стороны будут способствовать торгово-экономическому, научно-техническому и культурному сотрудничеству на основе принципов равноправия и взаимной выгоды с учётом рыночной системы хозяйствования, соблюдением принципов международной торговли и экономической кооперации в соответствии с законодательством сторон и международными соглашениями.

Во время визита делегации Петербурга в Тбилиси по указом президента Грузии от 1.05.1999 года №306 Гива Гивичия - генеральный директор акционерного общества "комбината имени Степана Разина" и Бадри Какабадзе - генеральный директор акционерного общества "Петрохолост" были награждены Орденом Чести - за активное участие в осуществлении большого грузинского дела в Санкт-Петербурге, за большие заслуги в основании грузинской школы для подрастающей молодёжи из Абхазии и в строительстве грузинской церкви Шестоковской Иконы Божьей Матери, за плодотворную благотворительную деятельность, за внесение личной лепты в укреплении дружбы между грузинским и русским народами.

Делегация Санкт-Петербурга имела встречу в мэрии г. Тбилиси, осмотрела достопримечательности города Тбилиси. 15 мая делегация возвратилась в Петербург.

1999 год 15 мая.

Госсекретарь Грузии Важа Лордкипанидзе и губернатор Санкт-Петербурга Владимир Яковлев подписывают соглашение о торгово-экономическом, научно-техническом и культурном сотрудничестве

წინაპართა ნაკვალევზე

წმ. სამების ალექსანდრე სვირსკის მამათა მონასტერი, სანკტ-პეტერბურგიდან 200-კმ-ზე, ქ. ლოდინოე პოლემი, მდინარე სვირსკის ულამაზეს ხეობაში მდებარეობს. იგი 1506 წელს დაარსა წმ. მოწამე ალექსანდრე სვირსკიმ. მონასტერი იმ ადგილზეა აშენებული, სადაც წმ. მამა ალექსანდრეს უფალი გამოცხადა სამი ანგელოზის სახით. ისტორიულად სვირსკის მონასტერი ჩრდილოეთის უდიდესი სულიერი და კულტურული ცენტრი იყო.

საქართველოს რუსეთთან შეერთების შემდეგ, ქართული ეროვნული სახელმწიფოებრივი აპარატის მოშლისა და რუსული მმართველობის დამკვიდრების კვალდაკვალ, ცარიზმმა ქართულ ეკლესიასაც შეუტია. გაუქმდა კათოლიკოს-პატრიარქის ტახტი, ქართული ეკლესია რუსეთის სინოდის საეგზარქოსოდ გარდაიქმნა. ეგზარქოსის თანამდებობაზე დანიშნეს რიაზანის

წმ. ალექსანდრე სვირსკის უბრწყნელი ნეშტი

არქიეპისკოპოსი თეოფილაქტე რუსანოვი, წირვა-ლოცვა შემოდებულ იქნა რუსულ ენაზე. დაიწყო საეკლესიო ქონების აღწერა, ცარიზმმა ქართულ ეკლესიას არამართო თვითმმართველობა წაართვა, არამედ ნივთიერი სახსარიც მოუშპო, სამღვდლოება სახაზინო ანაზღაურებაზე გადაიყვანა. ეკლესიებიდან ეზიდებოდნენ განძეულს, ისტორიულ არქივებს, ქართულ მხატვრობას, ფრესკებს კედლებიდან ფხეკდნენ და

მათ კირით ათეთრებდნენ. რამაც მოსახლეობის დიდი უკმაყოფილება გამოიწვია. 1819-20 წლებში დასავლეთ საქართველოშიც დაიწყო საეკლესიო ყმა-მამულების აღწერა, აჯანყდა იმერეთისა და გურიის მოსახლეობა. აჯანყებულთა დასაწყენარებლად გურიაში ჩასული იმერეთის მმართველი გენერალი პუზირევსკი მოჰკლეს, რის გამოც ამბოხების მოთავეები დააპატიმრეს და რუსეთის გუბერნიებში გადაასახლეს. მათ შორის იყო ქუთათელი

მიტროპოლიტი დოსითეოსი რომელიც გზაშივე ტომარაში მოახრჩეს, ხოლო გაენათელი მიტროპოლიტი ექვთიმე, ერობაში შერვაშიძე, ჩრდილოეთის გზას გაუყვნეს.

ქართველი მრევლი გაენათელი მიტროპოლიტის
ექვთიმეს სამარხთან

სანაპივერბატურდის ქართული ეკლესიის წინამძღვარი მამა რომანოზი და მამა
ლუკიანე ქართველ-მრევლთან ერთად სვირსკის მონასტერში.

ასე აღმოჩნდა სვირსკის მონასტერში ქართველი მიტროპოლიტი მამა ექვთიმე. იგი აქ მოღვაწეობდა ღრმა მოხუცებულობამდე და აქვე მიიცვალა.

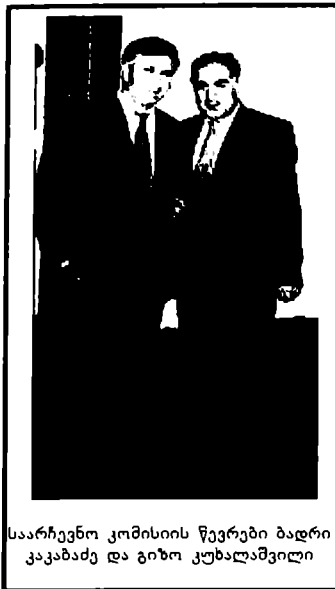
1810-11 წ. სვირსკის მონასტერში ასევე იძულებით გადმოსახლეს საქართველოს კათოლიკოსი ანტონ II ერობაში თეიმურაზ ბაგრატიონი, ერეკლე II-ის ვაჟიშვილი.

მთელ მართლმადიდებლურ სამყაროში სვირსკის წმ. მამათა მონასტერი იმითაც არის ცნობილი, რომ აქ წმ. ალექსანდრე სვირსკის უხრწნელი ნეშტი განისვენებს, მამა ლუკიანემ, მშენებლობის დროს აღმოაჩინა ქართველი მიტროპოლიტის სამარხი და სათანადო პატივით შეამკო იგი. 1999 წ. 15 აგვისტოს სანკტ-პეტერბურგის ეკლესიის მრევლმა მოინახულა მონასტერი, ქართული ეკლესიის წინამძღვარმა მამა რომანოზმა გაენათელი მიტროპოლიტის ექვთიმეს სულის მოსახსენებლად მის საფლავთან პანაშვიდი აღავლინა. 179 წ. განშორების შემდეგ, საქართველოსათვის წამებული გაენათელი მიტროპოლიტის ექვთიმეს საფლავს პირველად მოველინა ქართველ მრევლთა ცრემლი და ქართული საგალობლები.

1999 წელი 15 აგვისტო.

საქართველოს პარლამენტის არჩევნები სანკტ-პეტერბურგში

სანკტ-პეტერბურგის ქართული სათვისტომოს პრეზიდიუმის და რუსეთში საქართველოს მუდმივი წარმომადგენლობის მიერ, საქართველოს პარლამენტის 1999 წლის 31 ოქტომბრის არჩევნების მაღალ დონეზე ჩასატარებლად, საკმაოდ შრომატევადი ღონისძიებები იქნა განხორციელებული. 5 მილიონიან ჩრდილოეთის ქალაქში, სადაც არაოფიციალურად 30000-მდე ქართველი ცხოვრობს, აუხაზეთიდან იძულებით გადაადგილებული 5000-მდე პირია რეგისტრირებული. არსებული წესის თანახმად, ლტოლვილები რეგისტრაციას მხოლოდ სათვისტომო "ივერიას" და მუდმივ წარმომადგენლობაში გადიან. მათ არც მუდმივი საცხოვრებელი გააჩნიათ და არც კომპაქტურად არიან დასახლებული, უსახსრობის გამო, დაქირავებულ ბინებსაც ხშირად იცვლიან, რის გამოც საარჩევნო სივების შედგენა საკმაოდ გაძნელებულია. საუბნო საარჩევნო კომისიამ, რომლის შემადგენლობაში არჩეული იყვნენ: ნიკო ნანეიშვილი, ბადრი კაკაბაძე, გენადი კუხალაშვილი, იხოლდა ტულუში, გიგუშა კვარაცხელია, მიხეილ ბალათურია, შორენა ქვაჩახია და ომარ ჯაღმაიძე, შეიძლება ითქვას, რომ ფეხით შემოიარა, სანკტ-პეტერბურგის თითქმის ყველა მეტროსთან და ქალაქში, სხვადასხვა ადგილას გახსნილი ბაზრობები, სადაც ძირითადად საქმიანობენ ლტოლვილები. ამ შეხვედრებს რა თქმა უნდა, საკმაოდ არა სასიამოვნო საუბრები და საყვედურებიც ახლდა. განაწამებ, გაუბედურებულ და იმედ დაკარგულ თანამემამულეებს ვერც გაუმტყუნებ. ლტოლვილთა ბედი, სადაც არ უნდა ცხოვრობდეს, ყველგან მძიმეა და იგი ორმაგად

საარჩევნო კომისიის წევრები ბადრი კაკაბაძე და გიზო კუხალაშვილი

დამძიმებულია, სამშობლოდან შორს, შორეულ რუსეთში, როდესაც ჩეჩნეთში მიმდინარე საომარმა მდგომარეობამ. ისედაც რომ დაამძიმა "კავკასიელი ეროვნების" მდგომარეობა.

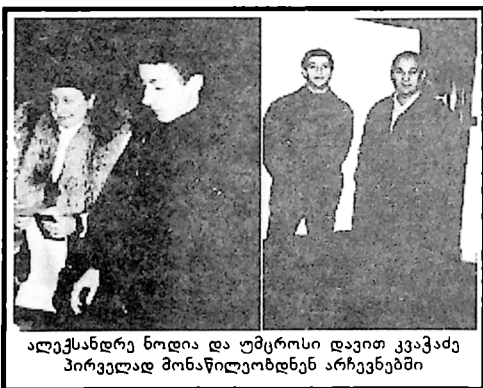
პეტერბურგის ადმინისტრაციის ხელმძღვანელობის და განსაკუთრებით, ქალაქის გუბერნატორის ვლადიმერ იაკოვლევის დიდი დამსახურებაა ის გარემოება, რომ ლტოლვილთა მიმართ, ის მკაცრი ზომები, რაც მოსკოვში ტარდება, აქ, სანკტ-პეტერბურგში არ ხორციელდება, თუმცა მათ შემოწმებებიც არ აკლიათ.

აი, ასეთ რთულ ვითარებაში, საარჩევნო კომისიამ, მაინც შესძლო არჩევნების ჩატარება. საარჩევნო უბანი ქალაქის ცენტრში, ნევის პროსპექტის №41 მდებარე მუნიციპალური კულტურის ცენტრში, ცნობილი ბელოზერსკი-ბელოსერსკის სასახლეში იყო განთავსებული. დილის 8 საათზე, საარჩევნო ურნასთან პირველი გამოცხადდა, გალიდან ლტოლვილი, ბატონი ჯანო ლიპარტელიანი, კაცი, რომელმაც აქაც, შორეულ ჩრდილოეთში, სახელი გაუთქვა ქართულ ქორეო-

გრაფიას. მიუხედავად მძიმე ეკონომიკური პირობებისა, ჩამოაყალიბა ქართველ ბავშვთა ქორეოგრაფიული ანსამბლი, რომელიც სანკტ-პეტერბურგელთა შორის საკმაოდ პოპულარულია. არჩევნებში ასევე მიიღო მონაწილეობა, სანკტ-პეტერბურგის უმაღლესი სამხედრო სასწავლებლების ქართველმა კურსანტებმა.

ამომრჩეველთა შორის იყვნენ: კრივში ევროპის ჩემპიონის დავით კვაჭაძის და ცნობილი ფეხბურთელის გივი ნოდის ოჯახები. მათმა ვაჟიშვილებმა დავით კვაჭაძემ და ალექსანდრე ნოდიამ პირველად მიიღეს მონაწილეობა არჩევნებში.

31 ოქტომბერი სანკტ-პეტერბურგში მცხოვრები ქართველობისათვის მარტო არჩევნების დღე არ ყოფილა. ეს იყო საქართველოს და მათ მომავალ ცხოვრებაზე მსჯელობის დღეც. ყველას ერთი სურვილი იყო, საქართველოს პარლამენტში არჩეული ყოფილიყვნენ ღირსეული კანდიდატები, რომელთაც აქვთ უნარი, იზრუნონ ქვეყნის ეკონომიკის ამაღლებაზე, მის საერთაშორისო ავტორიტეტზე, მეზობლებთან, და პირველ რიგში რუსეთთან ურთიერთობების მოგვარებაზე და გადაწყვეტაზე. ყველა ლტოლვილი, გულის ტკივილს გამოთქვამდა იმის

ალექსანდრე ნოდი და უმცროსი დავით კვაჭაძე პირველად მონაწილეობდნენ არჩევნებში

გამო, რომ ყოფილმა პარლამენტმა და საპარლამენტო დელეგაციებმა, რომლებიც მონაწილეობასღებულბდნენ სანკტ-პეტერბურგში, საპარლამენტათმორისო ასამბლეიის მუშაობაში, პრაქტიკულად ვერ განახორციელეს საპარლამენტათმორისო ასამბლეიაზე მიღებული დადგენილება აფხაზეთის შესახებ. ქართველი პარლამენტარები ხშირად თავს არიდებდნენ ლტოლვილებთან შეხვედრებსაც კი. ლტოლვილთა თქმით, მათ კარგად იციან, რომ არც საქართველოს პარლამენტზე და არც ცალკეულ დეპუტატებზე არ არის დამოკიდებული აფხაზეთის საკითხის მოგვარება, მაგრამ ის ზომე შეეძლოთ, რომ სწორი ინფორმაცია მიეწოდებინათ მათთვის, იმ საქმიანობაზე, რასაც საქართველოს მთავრობა ახორციელებს აფხაზეთის პრობლემის მოსაგვარებლად, თბილი და იმედიანი სიტყვები ეთქვათ მათთვის, ამას ზომე დიდი ჟინანსები არ სჭირდებოდაო. აცხადებდნენ ლტოლვილები. აძლევდნენ რა ხმას, ძირითადად საქართველოს მოქალაქეთა კავშირს, როგორც წამყვან პარტიას, ისინი გამოხატავდნენ სურვილს, რომ ახალი პარლამენტი გაითვალისწინებს მათ შენიშვნებს მომავალ საქმიანობაში.

სანკტ-პეტერბურგში არჩევნებს ესწრებოდნენ ბათუმელი სტუმრები, ბათუმის გემთმშენებელი ქარხნის გენერალური დირექტორი ბატონი ვაჟა ცინცაძე და კომერციული დირექტორი ბატონი დავით აბაშიძე. არჩევნების შედეგი ასეთია: საქართველოს მოქალაქეთა კავშირმა მიიღო ამომრჩეველთა ხმების 58,8%, აღორძინებმა-21%, საქართველოს ლეიბორისტულმა პარტიამ-1%, ეროვნულ-დემოკრატიული ალიანსი-მესამე გზა-0,5%, მრეწველობა გადაარჩენს საქართველოს-1%. არჩევნებში მონაწილე დანარჩენმა პარტიებმა და ბლოკებმა ამომრჩეველთა უმნიშვნელო ხმების რაოდენობა მიიღო. ასეთია სანკტ-პეტერბურგში ჩატარებული საქართველოს პარლამენტის არჩევნების შედეგები.

1999 წელი 31 ოქტომბერი.

ი. ალენიკოვის ფოტონამუშევრების გამოფენაზე

სანკტ-პეტერბურგის ჟურნალისტთა სახლის წითელ დარბაზში, ერთი თვის განმავლობაში მიმდინარეობდა სანკტ-პეტერბურგელი ფოტოხელოვნის იური აბრამისძე ალენიკოვის ფოტო ნამუშევრების გამოფენა, მიძღვნილი, 1989 წლის 9 აპრილს თბილისში დატრიალებული ტრაგედიისადმი.

9 აპრილისადმი მიძღვნილი პირველი ფოტო გამოფენა მოსკოველი ფოტოჟურნალისტის იური როსტის მიერ იყო მოწყობილი. იური ალენიკოვი მეორე რუსი ფოტოჟურნალისტია, ვინც თავისი თვალთ ნახა თბილისში დატრიალებული 9 აპრილის ტრაგედია.

ბორჯომში სამკურნალოდ ჩასულ ჟურნალისტს, ავადმყოფობაც დაავიწყა 9 აპრილმა. იგი ფოტო აპარატით ხელში, დაეხეტებოდა თბილისის ქუჩებში, მოიარა

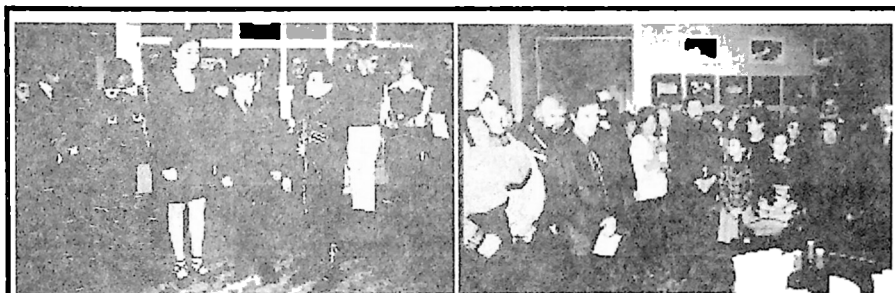
საქართველოს სხვადასხვა კუთხე, ეცნობოდა იქ მცხოვრებ რუსებს, სომხებს, აზერბაიჯანლებს, ოსებს, ქურთებს, ყველანი ერთნაირად რომ განიცდიდნენ ქართველი ერის ტრაგედიას. დამთვლიერებლები დიდხანს იდგნენ ფოტოსთან, სადაც აღბეჭდილი იყო მგლოვიარე, თვალცრემლიანი ქართველი დედები, ანთებული სანთლებით ხელში, მუხლმოდრეკილი უფალს საქართველოს გადარჩენას რომ ევედრებოდნენ. ძნელი იყო ცრემლის გარეშე ამ ფოტოგამოფენის დათვალიერება.

ათი წელი ჰქონდა ფოტოხელოვანს ნეგატივები სათუთად შენახული, ხშირად ვათვალიერებდი და თან ჩემი კუმირის ტატო ბარათაშვილის ლექსს ვიმეორებდი: "ცუდად ხომ მაინც არ ჩაივლის, ეს განწირული სულის კვეთება..."

ტრაგედიის ათ წლისთავზე ბატონმა იურიმ თხოვნით მიმართა სათვისტომო "ივერიის" პრეზიდენტს ბადრი კაკაბაძეს, დახმარებოდა ფოტო ექსპოზიციის გაფორმებაში, სულ ერთ თვეში, სათვისტომოს ფინანსური დახმარებით, და საქართველოს მუდმივი წარმომადგენლობის და სანკტ-პეტერბურგის ჟურნალისტთა კავშირის მხარდაჭერით, ფოტოგამოფენა გაიხსნა. იგი დაათვალიერეს ქართული სკოლის პედაგოგებმა და მოსწავლეებმა, სათვისტომოს წევრებმა, ქართული დიასპორის თვალსაჩინო წარმომადგენლებმა, სანკტ-პეტერბურგის ინტელიგენციამ.

ფოტოგამოფენის დახურვის ცერემონიაზე, ფოტოხელოვანს მიესალმნენ და წარმატებები უსურვეს მომავალ საქმიანობაში, ვიცეკონსულმა გიზო კუხალაშვილმა, სათვისტომოს პრეზიდენტმა ბადრი კაკაბაძემ, საერთაშორისო ასოციაციის "საქართველოს ქალები მშვიდობისა და სიცოცხლისათვის", სანკტ-პეტერბურგის ფილიალის თავმჯდომარემ, ქალბატონმა ნატო კაკაბაძემ, სკოლის

და-ძმა თეონა, გიორგი და ილია თოდუების მიერ შესრულებულმა ქართულმა სიმღერებმა დამთვალიერებლებს ცრემლებიც კი მოგვარა

დირექტორმა ომარ ჯაღმაიძემ, აფხაზეთიდან იძულებით გადაადგილებულმა პირმა, ბატონმა ნიკო ნანეიშვილმა.

ფოტოხელოვანმა იური ალვინიკოვმა უდრმესი მადლობა გადაუხადა "ივერიის" ხელმძღვანელობას და საკონსულო სამსახურს, იმ დიდი ყურადღებისა და დახმარებისათვის, რაც მათ გამოიჩინეს ამ ფოტოგამოფენის მოწყობისადმი. გამოფენის მონაწილეებს მიესალმნენ ქართული სკოლის მოსწავლეები.

სანაპირო-პებერბურგელი ქართველების შეხვედრა საქართველოს
საბანგაბო და სრულუფლებიან ელჩთან რუსეთის შვედრასიაში ბატონ
ბაქსაზ კაპაბაძესთან

სანკტ-პეტერბურგში ტრადიციად დამკვიდრდა, შეხვედრები საქართველოს საგანგებო და სრულუფლებიან ელჩთან რუსეთის ფედერაციაში, ბატონ მალხაზ კაკაბაძესთან. ამ შეხვედრების ინიციატორები გახლავთ, ქართული სათვისტომო "ივერიის" პრეზიდენტი და საქართველოს მუდმივი წარმომადგენელი რუსეთის ფედერაციაში, ვიცე-კონსული ბატონი გიზო კუხალაშვილი.

ცოტა რამ ბატონ მალხაზ კაკაბაძის ბიოგრაფიიდან: დაიბადა 1951 წლის 5 მაისს ქ. თბილისში. 1968 წელს დაამთავრა თბილისის №57 საშუალო სკოლა, 1973 წელს თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტი. სპეციალობით არის გეოგრაფ-ეკონომისტი. 1973-85 წ. მუშაობდა სხვადასხვა თანამდებობებზე. 1985-90 წლებში იყო თბილისის მთაწმინდის რაიონის რაიკომის მეორე მდივანი. 1990-98 წლებში საქართველოს საგარეო საქმეთა მინისტრის მოადგილე. 1998 წლიდან არის საქართველოს საგანგებო და სრულუფლებიანი ელჩი რუსეთის ფედერაციაში. ჰყავს მეუღლე და ერთი ქალიშვილი.

შეხვედრას, რომელიც 2000 წ. 2 მარტს გაიმართა ბელოუსერსკი-ბელოუსერსკის სასახლეში, ესწრებოდნენ: ქართული სათვისტომო "ივერიის" პრეზიდენტის წევრები, ქართული დიასპორის წარმომადგენლები, ქართული სკოლის პედაგოგები, აფხაზეთიდან იძულებით გადაადგილებული პირები, საერთაშორისო ასოციაციის " საქართველოს ქალები მშვიდობისა და სიცოცხლისათვის" სანკტ-პეტერბურგის ფილიალის წევრები.

საქართველოს ელჩმა ბატონმა მალხაზ კაკაბაძემ, შეხვედრის მონაწილეებს ვრცლად მოუთხრო საქართველოში მიმდინარე პოლიტიკურ და ეკონომიკურ პროცესებზე, საქართველოს პრეზიდენტის არჩევნებისათვის მზადების მიმდინარეობაზე, ახლად არჩეული პარლამენტის საქმიანობაზე, იმ სამართლებრივ რეფორმებზე, რომლებიც ბოლო წლებში ტარდება საქართველოში და რამაც ხელი შეუწყო საქართველოს კანონიერად დამორეგოდა პოსტსაბჭოთა სივრცეს, დამდგარიყო განვითარების დემოკრატიულ გზაზე, რითაც მსოფლიოს წამყვანი ქვეყნების პოლიტიკურ ელიტაში დამსახურებული ავტორიტეტი და აღიარება მოიპოვა.

ბატონმა მალხაზმა განსაკუთრებით გაუსვა ხაზი, რუსეთ-საქართველოს შორის ურთიერთობას, მისი მოწესრიგების გზებს, ჩვენს ქვეყნებს შორის სავიზო რეჟიმის შემოღების საკითხებს, რუსეთში ამჟამად მიმდინარე პროცესებს და საპრეზიდენტო არჩევნებისათვის მზადებას. ისაუბრა იმ დადებით მომენტებზე, რომლებიც გამოიკვეთა რუსეთის პრეზიდენტის მოვალეობის შემსრულებელს ბატონ ვლადიმერ პუტინსა და საქართველოს პრეზიდენტს ბატონ ედუარდ შევარდნაძის ურთიერთობებში. რუსეთში და განსაკუთრებით, სანკტ-პეტერბურგში მცხოვრებ ქართველთა როლზე, ამ ქვეყნებს შორის ურთიერთობების მოწესრიგების საქმეში. დიპლომატიისათვის დამახასიათებელი დამაჯერებელი ფაქტებით ისაუბრა, იმ ღონისძიებებზე, რომელიც ტარდება საქართველოს მთავრობის მიერ აფხაზეთის საკითხის სამართლებრივი გზებით გადასაწყვეტად, ამ საქმეში საერთაშორისო ორგანიზაციების როლზე. ელჩმა უპასუხა შეხვედრის მონაწილეთა უამრავ შეკითხვებზე, რომელთა დიდი ნაწილი

სურათზე მარცხნიდან: ბადრი კაკაბაძე, გიზო კუხალაშვილი, მალხაზ კაკაბაძე, პაატა სურგულაძე.

აფხაზეთის პრობლემებს შეეხებოდა. აფხაზეთიდან გადაადგილებულ პირთა უპერველესი თხოვნა იყო: გადაწყდეს სანკტ-პეტერბურგში მცხოვრები ლტოლვილებისათვის საქართველოს მოქალაქის პასპორტის პეტერბურგში გაფორმება და მიღება, პეტერბურგში არსებული ქართული სკოლის საქმიანობისადმი, სადაც ძირითადად ლტოლვილი ბავშვები სწავლობენ, საქართველოს განათლების სამინისტროს მეტი დაინტერესება და თანადგომა სახელმძღვანელოებით მომარაგების და

სკოლისათვის ბიბლიოთეკის შექმნის საქმეში.

ქართული დიასპორის ღირსეულმა წარმომადგენლებმა, პროფესორებმა ვაჟა თოიძემ, დიმიტრი კუპატაძემ, მედიცინის მეცნიერებათა კანდიდატებმა ნუგზარ ჩხეიძემ, თამაზ ტოგონიძემ, სათვისტომო "ივერიის" პრეზიდენტის წევრმა, ბატონმა ჯონი შამათავამ, პეტერბურგში აღიარებული რესტორნის "გორნი არიოლის" დირექტორმა, ბატონმა ნუგზარ სხილაძემ, განსაკუთრებული გულისტკივილით ისაუბრეს იმ ამაზრზენ ფაქტებზე, რასაც სამშობლოს გარეთ მცხოვრები ქართველობა აწყდება, საქართველოს საზღვრის გადაკვეთისას, განსაკუთრებით საქართველოს აეროპორტების საბაჟო სამსახურების მხრიდან, შემოწმების დროს, რაც სამშობლოს მოწყვეტილ ქართველობას სამშობლოსთან შეხვედრის სიხარულის წუთებს უკარგავს. საბაჟო სამსახურის მუშაკთა თავხედობას და მათ უდიერ განცხადებას: "აბა ძმაო, მე ხელფასზე როგორ ვიცხოვრებ, ეს ადგილი ნაყიდი მაქვს და ხომ უნდა ამოვიღო ეს თანხაო," განსაკუთრებით აღშფოთებაში მოჰყავს სანკტ-პეტერბურგში დაბადებული და აღზრდილი ქართველი ახალგაზრდობა, რომლებიც თან ახლავან მოგზაურობაში მშობლებს და საყვედურობენ - "ესაა ქართული სტუმართმოყვარეობაო?!"

ელჩმა აღუთქვა შეხვედრის მონაწილეებს, რომ აღნიშნულ საკითხს უმუშაოდ საქართველოს პრეზიდენტს, ბატონ ედუარდ შევარდნაძეს მოახსენებს და თვითონაც დაუკავშირდება სათანადო სამსახურების ხელმძღვანელობას.

შეხვედრაზე ასევე დაისვა საკითხი, წარმოშობით ქართველებისათვის ორმაგი მოქალაქეობის მინიჭების თაობაზე, რაც მსოფლიოს ბევრ ცივილიზებულ ქვეყნებში მიღებულია და დიდი ხანია მოქმედებს.

აფხაზეთიდან იძულებით გადაადგილებულმა პირებმა, ბატონებმა ნიკო

ნანეიშვილმა და ზაურ მეზონიამ, საყვედური გამოთქვეს თბილისში მყოფი აფხაზეთის მთავრობის მისამართით, რომელიც შვიდი წლის განმავლობაში ერთხელაც არ შეხვედრია სანკტ-პეტერბურგელ ლტოლვილებს. რომელათვის ზოგჯერ თბილი სიტყვა და ყურადღება შეიძლება დიდად ფასობდეს.

საერთაშორისო ასოციაციის "საქართველოს ქალები მშვიდობისა და სიცოცხლისათვის" სანკტ-პეტერბურგის ფილიალის თავმჯდომარის მოადგილემ, აკადემიკოსმა ალვინა თავაძემ ხაზი გაუსვა ქართველი ქალის როლს ჩვენს ქვეყნებს შორის მშვიდობისა და ურთიერთ პატივისცემის განმტკიცების საქმეში, გამოიჩინა დაინტერესება სამაჩაბლოში დღეს არსებულ ვითარებაზე, ისაუბრა შერეული ოჯახების ბედზე და იმ

ელჩის შეხვედრა სათვისტომოს წევრებთან

პრობლემებზე, რაც შეიძლება წარმოიშვას რუსეთ-საქართველოს შორის სავიზო რეჟიმის შემოღების შემდეგ, ასევე შეეხო სანკტ-პეტერბურგის უმაღლეს სამხედრო სასწავლებლებში საქართველოდან სასწავლებლად ჩამოსული ახალგაზრდობის სწავლების და დასაქმების პრობლემებს.

სანკტ-პეტერბურგელმა ქართველმა, ბატონმა გრიგოლ ლიპარტელიანმა, სამი წიგნის ავტორმა, საქართველოს ელჩს უსახსოვრა ახლად გამოცემული მისი წიგნი, სადაც ავტორმა თავი მოუყარა მსოფლიოს ცნობილ პირთა გამონათქვამებს საქართველოსა და ქართველებზე. თანამეგობრობის ქვეყნების საპარლამენტაშორისო ასამბლეიაში საქართველოს მუდმივ წარმომადგენელს, ბატონ პაატა სურგულაძეს კი გადასცა სანკტ-პეტერბურგის საზოგადოებრივი ორგანიზაციის "ოფიცერთა საბჭოს" სამახსოვრო მედალი, იმ დიდი წვლილისათვის, რაც ბატონ პაატას შეაქვს რუსეთ-საქართველოს შორის მეგობრული ურთიერთობების მოწესრიგების საქმეში.

შეხვედრის მონაწილეთა სახელით, სტუმრობისა და საინტერესო საუბრისათვის, ბატონ მალხაზ კაკაბაძეს მადლობა გადაუხადეს მუდმივმა წარმომადგენელმა რუსეთის ფედერაციაში, ვიცე-კონსულმა გიზო კუხალაშვილმა და ქართული სათვისტომო "ივერიის" პრეზიდენტმა ბადრი კაკაბაძემ.

2000 წელი 2 მარტი.

НЕВСКОЕ ВРЕМЯ

ВИЗИТ

“Грузия первой в своё время пострадала от террористов и сепаратизма, поэтому мы не меньше России заинтересованы в том, чтобы наша граница была надёжной”, так ответил чрезвычайный и полномочный посол Республики Грузия Малхаз Какабадзе на вопрос корреспондента “НВ” - правда ли, что отряды чеченских боевиков уходят через чечено-грузинскую дорогу.

Грузия - против двойных стандартов и поддельных вин

По словам Малхаза Какабадзе, обвинения в адрес его страны звучат ещё с прошлой войны. Тогда говорили о том, что, наоборот, из Грузии в Чечню переправляют оружие и бандитов. Если верить информации российских военных, речь шла в общей сумме о “двадцати пяти тысячах маджахедов” - цифра заведомо фантастическая. “Кроме того, и оружия столько и такого у нас просто не было...

Мы не исключаем, что что-то могло идти через Абхазию - вы знаете, какая там ситуация. А сейчас, я с полной ответственностью заявляю, что там нет такой дороги, по которой, особенно зимой, может пройти хотя бы машина, не говоря о каких-то колоннах, грузах. Возможны разве что единичные переходы. Да и с нашей стороны граница укреплена, а с той стороны ведь должны стоять российские пограничники? И ещё получается, что границу с Грузией закрывают, а с Абхазии она открыта - получается двойной стандарт. Наш департамент охраны государственной границы в своё время предлагал российской стороне направить наблюдателей по всему периметру границы, чтобы воочию видеть ситуацию. Сейчас, правда, намечаются сдвиги в этой области, сотрудничество спецслужб обеих стран - одним словом то, что нужно было сделать давно".

Болевой точкой российско-грузинских отношений по-прежнему остаётся Абхазия. По словам г-на Какабадзе, который дал пресс-конференцию для журналистов, Грузия ни в коем случае не намерена разрешать конфликт военным путём, а предпринимает усилия по урегулированию с помощью Совета Безопасности ООН.

С точки зрения г-на Какабадзе, отношения между Грузией и Россией развиваются. Надежды вселяют встречи с новыми председателями комитетов и фракций Госдумы. Проблем, разумеется, ещё множество - от сугубо политических до, к примеру, такого болезненного вопроса, как широчайший размах фальсификации знаменитых грузинских вин. Малхаз Какабадзе рассказал, что он сам лично и сотрудники посольства еженедельно совершают обход рынков и ларьков с целью выявления партий поддельных вин, совместно с МВД борются с фальсификаторами.

В скором времени, полагает чрезвычайный и полномочный посол, российские граждане смогут, как в прежние времена, пользоваться в полной мере услугами знаменитых грузинских курортов - "я в этом заинтересован ещё и потому, что хочу, чтобы в Грузии продолжала звучать русская речь, чтобы её не забывали".

Светлана Гаврилина
"Невское время".

P.S. Вчера г-н посол встретился с грузинской диаспорой, которая представлена известными людьми в бизнесе, культуре, науке, здравоохранении Петербурга. Члены землячества заявили о безоговорочной поддержке Владимира Путина на предстоящих президентских выборах. Как выяснилось, он успел много сделать для представителей грузинского бизнеса и культуры ещё во времена работы в Смольном. А особенно люди в Грузии и их соотечественники в Петербуре ценят то, что Владимир Путин не отрёкся от своего опального экс-шефа, помог ему вернуться. Анатолий Собчак для Грузии не просто популярный политик, он - фигура культовая.

Малхаз Давидович Какабадзе Чрезвычайный и Полномочный посол Грузии в Российской Федерации.

Родился в 1951 году. По специальности - экономист-географ, окончил Тбилисский государственный университет. В 1973-1990 годах занимал различные должности в партийной системе. С 1990 года работал в МИДе Грузии. С 1992 года - заместитель министра иностранных дел Грузии. Владеет английским, русским и персидскими языками. Женат, имеет дочь.

В качестве главного приоритета своей деятельности на посту Чрезвычайного и Полномочного посла Грузии в Российской Федерации Малхаз Какабадзе назвал “преодоление психологического барьера в отношениях между двумя странами, ставшего следствием событий после распада Советского Союза”... “Россия была и остаётся для Грузии крупнейшим соседним государством, а с другой стороны - у России в лице Грузии есть надёжный сосед” - говорит Малхаз Какабадзе.

“Будущие Соткилавы и Данелии в Россию не поедут”

Россия и Грузия готовятся к президентским выборам. Возникшая в ходе чеченской компании, напряжённость в российско-грузинских отношениях сейчас немного отошла на второй план, но проблемы остались. О том, как их видит грузинская сторона, посол Грузии в Москве Малхаз Какабадзе рассказал нашему корреспонденту Юрию Чубченко.

- В последнее время отношения между Россией и Грузией заметно обострились. В Москве считают, что происходит это из-за сближения Тбилиси с Западом и НАТО. Что вы можете сказать по этому поводу?

- Сотрудничество такое есть, но не понятно почему это беспокоит коллег в России. Да, мы ездим в МВФ, Всемирный банк, ЕБРР, Совет Европы. Все сотрудничество с НАТО у нас ограничивается программой “Партнёрство во имя мира”. Насколько я знаю, у России с НАТО подписано гораздо более объёмное соглашение о сотрудничестве, почти на уровне членства. А недавнее заявление Владимира Путина о возможном вступлении России в НАТО делает подобные опасения относительно Грузии беспредметным. Сегодня ни Грузия, ни НАТО к этому не готовы.

-Однако была названа дата - 2005 год.

-Да, но было сказано, что мы лишь собираемся “постучаться туда”.

-Война в Чечне обнажила проблемы двусторонних отношений. Взаимные обиды стали высказываться открыто. Есть уже и негативные последствия - например, введение визового режима. Что вы думаете об этом?

- Мы никого ни в чём не обвиняем. Обвиняли нас. Но в ответ на упреки в поддержке Чечни мы можем напомнить об Абхазии.

Басаев, Радиев, Ибрагимов и другие главарь этих бандитов прошли боевое крещение в Абхазии, и не без помощи определённых кругов. Эдуард Шеварнадзе в своё время предупреждал всё мировое сообщество, и Россию в том числе, что агрессивнейший сепаратизм в Абхазии - опасная бактерия, он угрожает не только

— маленьким государствам, но и большим. Тогда к здравому смыслу не прислушались. Кто сегодня воюет в Чечне? Те же самые люди. Кто их воспитал, кто подготовил? Правда рано или поздно будет известна. Давайте вспомним, как в 1992 году вооружалась эта банда. Как набирали добровольцев в Абхазию? Всё делалось открыто, эту деятельность в городах Северного Кавказа никто не запрещал. Тогда никто не задумывался, что этот бумеранг вернётся.

- Вы считаете, что сегодня он долетел до России?

- Дело не в том, как я считаю. Посмотрите сами, это реальные факты.

Наш принципиальный подход к решению абхазской проблемы известен это мирный путь. И меняться он не будет. При посредничестве России мы ведём переговоры с Ардзинбой. А для меня Ардзинба нелегитимный руководитель. И я не вижу большой разницы между ним и другими лидерами сепаратистов, не буду называть их фамилии. И почему наш президент должен встречаться с лидером сепаратистов, а для других такая возможность исключается? Ведь Ардзинбу избрали так называемым президентом, когда две трети населения были насильственно изгнаны из республики.

- Но ведь результаты выборов в Сухуми никем не признаны, включая Россию.

- Тем не менее нас удивляет, что руководители ряда субъектов Российской Федерации направили Ардзинбе свои поздравления. Это противоречит решению глав государств СНГ от 10 января 1996 года, согласно которому официальные лица вступают в контакт с Сухуми только с согласия грузинских властей. Но если бы только это. Ардзинба свободно приезжает в Москву, встречается... В прошлом году в Сочи его принимал вице-премьер Густов.

- А с кем он встречается в Москве?

- Ну, давайте пока не будем это обсуждать.

- Хорошо, вернёмся к переговорам. По-вашему, вести переговоры с нелегитимным лидером не следует?

Я так не говорил. Я говорил лишь о двойном подходе к вопросу о переговорах с лидерами сепаратистов.

- Однако пока ни переговоры Тбилиси и Сухуми, ни посредничество ООН результатов не дают. Где же выход?

- Если невозможно договориться, то на основе устава ООН необходимо прибегнуть к "принуждению к миру".

- А когда, по-вашему, можно будет считать возможности переговорного пути исчерпанными?

- На последнем саммите СНГ в Москве 25 января было решено отложить рассмотрение данного вопроса. Сейчас идут интенсивные консультации по

подготовке встречи "кавказской четвёртки", где эта тема будет одной из главных. Недавно в Тбилиси побывали ответственные сотрудники российского МИДа.

- Вероятно, в рамках этих консультаций обсуждается и роль российских миротворцев в Абхазии?

- Да, безусловно. Мы не ставим вопрос о выводе российских миротворцев из зоны конфликта. Напротив, мы за расширение их зоны ответственности вдвое, чтобы распространить её на весь Гальский район. Но этому препятствует Сухуми. Вместе с тем у нас очень много претензий к миротворцам. За время их пребывания в зоне конфликта погибло 1200 мирных жителей, сожжено шесть тысяч домов. Словом, их деятельность по поддержанию мира явно недостаточна.

Помимо сокращения российского военного присутствия в Грузии, сокращаются и объёмы взаимной торговли. Чем это вызвано?

- Несмотря на сокращение взаимной торговли, Россия для Грузии остаётся главным внешнеторговым партнёром - её доля составляет порядка 25% в общем объёме внешней торговли. На мой взгляд, развитию двусторонних связей мешают искусственные препоны. Мне приходится месяцами обивать пороги российских министерств и ведомств, чтобы решить какой-нибудь вопрос.

- Сейчас к этим проблемам прибавится новая - визовый режим.

- Сразу хочу оговориться, что это право любого государства. Но я убеждён, что это будет ещё дальше отталкивать Грузию от России. Будущие Соткилавы, будущие Ананиашвили, Данелии, Бокерии в Россию уже не приедут. А ведь все эти грузины с громкими именами, живущие и работающие в России, трудятся в первую очередь во славу России.

- Сейчас и Россия, и Грузия готовятся к президентским выборам. Как могут результаты выборов отразиться на двусторонних отношениях?

- Я не сомневаюсь в победе Владимира Путина и Эдуарда Шеварнадзе. Мы готовы и дальше сотрудничать. Но на равноправной основе. Наш президент сказал: "Если речь идёт о сферах влияния, то этот термин устарел, а если о сферах интересов, то мы готовы обсуждать это за столом переговоров".

«КОММЕРСАНТ»

მეგობრობის ხიდი

სანკტ-პეტერბურგის და მოსკოვის ქართულ სათვისტომოებს შორის, მეგობრობის ხიდის მშენებლობა, ქართველმა ბავშვებმა დაიწყეს.

2000 წლის 20 მარტს, სანკტ-პეტერბურგს სტუმრად ეწვია მოსკოვის ქართული სათვისტომოს ბავშვთა თეატრალური სტუდია, რომლის სამხატვრო ხელმძღვანელია ქალბატონი ეთერ იმნაძე.

ხანუმა

სანკტ-პეტერბურგის ქართული სათვისტომოს "ივერიის" პრეზიდენტმა ბადრი კაკაბაძემ, პეტერბურგის მოსკოვის სადგურში, გულთბილი შეხვედრა მოუწყო სტუმრებს. სასტუმროში დაბინავების შემდეგ, სათვისტომომ მათ განკარგულებაში გადასცა

ავტობუსი, მოსკოველი ქართველი სტუმრები 5 დღის განმავლობაში ათვალეიერებდნენ სანკტ-პეტერბურგის და მისი შემოგარენის ღირსშესანიშნავ ადგილებს. ჰქონდათ შეხვედრები ქართული საშუალო სკოლის მოსწავლეებთან,

სათვისტომოს პრეზიდენტის წევრებთან, დაესწრნენ ლიტურგიას შესტაკოვის ღვთისმშობლის ქართულ ეკლესიაში. 26 მარტს კი ბავშვთა თეატრალურმა სტუდიამ, ოფიცერთა სახლში წარმოადგინა აქვსენტი ცაგარელის კომედია "ხანუმა"

სპექტაკლის შემდეგ, ახალგაზრდულ კაფეში, სათვისტომოს ხელმძღვანელობამ დარბაზობა გამართა მოსკოველ ქართველთა საპატიოცემლოდ. დარბაზობას ესწრებოდნენ და სტუმრებს გულთბილად მიესალმნენ სათვისტომოს პრეზიდენტი ბადრი კაკაბაძე, ვიცე-კონსული გიზო კუხალაშვილი, საერთაშორისო ასოციაცია "საქართველოს ქალები მშვიდობისა და სიცოცხლისათვის" სანკტ-პეტერბურგის ფილიალის თავმჯდომარე ნატო კაკაბაძე. მოსკოველ სტუმრებს სათვისტომოს თავმჯდომარემ ბადრი კაკაბაძემ სამახსოვრო საჩუქრები გადასცა.

თეატრის სამხატვრო ხელმძღვანელმა ქალბატონმა ეთერ იმნაძემ, გულთბილი მადლობა გადაუხადა ნატო და ბადრი კაკაბაძეებს, პეტერბურგელ მასპინძლებს გულთბილი მიღებისათვის.

თეატრის სამხატვრო ხელმძღვანელი ეთერ იმნაძე თეატრალური სტუდიის წევრები და-ძმა ანი და ლევან მაზმიშვილები

2000 წლის 26 მარტი.

სათვისტომოს პრეზიდენტი ბადრი კაკაბაძე სამახსოვრო საჩუქრებს გადასცემს მოსკოველ სტუმრებს

И всю жизнь поэзия шла рядом с ним.

В Санкт-Петербургском отделении Союза писателей Российской Федерации 30 марта 2000 года состоялась презентация сборника стихов поэта и финансиста Автандила Бутхашвили «Гнездовые орлов» который был издан в издательстве «Лео Редактор»

На презентации присутствовали председатель Петербургского отделения Союза писателей Российской Федерации, господин Сабилло Иван Иванович, председатель секции переводчиков господин Вольский Сергей Владимирович, члены союза писателей, президент землячества «Иверия» Бадри Какабадзе, вице-консул Гизо Кухалашвили, друзья и близкие поэта.

С жизнью и творчеством поэта присутствующих познакомила поэтесса и переводчик, лауреат премии Союза писателей России «Традиция» Ирэна Сергеева.

Автандил Ефремович Бутхашвили родился в 1936 году 18 июля в селе Мигриаулта, рядом с Чергали. Окончил чергальскую школу. Как колыбельную песню «иав-пана» напевала ему мать, Марта Мгелашвили, стихи великого поэта, земляка, Важа Пшавела. Эта незаурядная женщина вырастила и воспитала шестерых сыновей и троих дочерей, прекрасно знала творчество грузинских поэтов. Да, и отец, Ефрем Бутхашвили, был народным поэтом. Родители поэта прожили вместе в любви и согласии восемьдесят лет. Автандил Бутхашвили с детских лет живёт стихами Важа Пшавела, Руставели, Бараташвили, Гурамишвили, Галактиона Табидзе. А творчество своего кумира, Важа Пшавела, знает едва ли не наизусть.

Служба в армии привела Автандила Бутхашвили в 1962 году в город на Неве. Из красивого парня-горца вышел настоящий петербуржец с грузинским акцентом, с грузинским гостеприимством. Вот уже сорок лет живёт и трудится поэт вдали от Родины. Здесь, на севере, и дети родились - Бакури и Элизбар. Супруга - Лали (Бабале), дочь знаменитого народного поэта Иване Хорнаули, выпускница Грузинского государственного университета, по профессии экономист, верный соратник в делах, хранительница семейного очага, грузинских традиций и обычаев, воспитавшая двух сыновей в грузинских традициях.

В Союзе писателей Санкт-Петербурга во время презентации книги «Гнездовые орлов»

В далеке от Грузии, Автандил Бутхашвили живёт жизнью Родины, болеет её болью, все помыслы поэта о родных горах. Поэтому и первый вышедший, наконец-то, сборник стихов на грузинском языке назван «Песня гор» («Мтата

ферхиса)). Книга издана в Тбилиси в 1998 году, готовится к изданию следующая. Стихи этих двух книг стали основой для создания на русском языке сборника стихов.

Вся поэзия Автандила Бутхашвили пронизана национальным колоритом. Нарисованные поэтом пейзажи Пшавии рассветы и закаты, ущелья и склоны гор, перевалы и древние святыни - создают у читателей впечатление пребывания там, в этих горах и ущельях. Со всей щедростью рассыпает автор краски и запахи лугов, рокот рек и клёкот орлов. Энергия сердца передаётся напором ритмов, созвучий, рифм.

Среди девяти десятков стихов, каждое стихотворение добавляет свою ноту в симфонию жизни. Может быть более других раскрывает душу поэта такие стихи как "Моей матери Марте", "Тбилиси", "Росный рассвет на пастбище", "Гнездовье орлов", "Моей Отчизне", "Не гаси свечу", "Лали", "К Арагви"

Город на Неве, "Петра рукой благословлённый", где "ветра свист, грубых туч вереницы" не отринул поэта. Немало ярких стихов посвящено Петербургу: "Раздумья над Невой", "Дорога жизни", "У памятника Петру", "Поклонная гора"

Автандил Бутхашвили живёт в России уже около сорока лет. Он профессиональный торговый работник, закончил Ленинградский институт торговли. Но, пожалуй, не профессия главное в характеристике его личности. Начнём с того," что Бутхашвили - поэт - сказала Ирина Селиванова, редактор журнала "Жизнь национальностей Петербурга" - сам он - горец из Арагви и, наверное, поэтому не мог не впитать в себя поэзию своего народа, своей Родины и её неотразимой природы, своего кумира-поэта Важа Пшавела. Любовь к Грузии, гордость за её богатейшее и героическое прошлое - это не только тема для его стихов, но и дополнительные силы для дела и творчества, своеобразный внутренний кодекс нравственности и чести. Может быть очень похожий на тот, что имелся у каждого из трёхсот арагвийцев, погибших в неравной битве с персами двести лет назад. О подвиге своих земляков Автандил рассказал в одном из лучших своих стихотворений

Портрет сегодняшнего бизнесмена часто грешит стереотипами: возникает образ человека жестокого, лишённого сентиментов, для которого главное мерило в жизни - это деньги. Было бы грустно, если бы мир был таким одноцветным. К счастью, существуют и другие краски. Этот тот духовный капитал, который делает человека богаче, чем самый крупный счёт в банке, который превращает бизнес не только в способ зарабатывания денег, но и в радость общения, творчества. В этом ещё раз убеждает нас знакомство с генеральным директором АО "Аиси" - с Автандилом Бутхашвили.

Редактор журнала
«Жизнь национальностей
в Санкт-Петербурге»
Ирина Селиванова и
поэт Автандил
Бутхвили

Говорят, что человек не способен на благородные поступки, если у него нет поэзии в душе. В сегодняшнем мире бизнеса легко стать жестоким и чёрствым. Но, может быть, именно благодаря поэзии, Автандил не растерял свои душевные качества. Он постоянно кому-то помогает - беспомощным детям-инвалидам, многодетным и малолетним семьям, инвалидам-афганцам. Он давно живёт в Петербурге, но когда на его Грузию обрушилось столько бед и несчастий, воспринял боль своих земляков, как собственную. Когда же в Петербург устремились грузинские беженцы из Абхазии, он помогал им материально, помогал решать жилищные вопросы. Перечислять все факты его благотворительности невозможно. И, наверное, не нужно. Поступки, идущие от сердца, совершаются не ради славы. Недаром великий грузинский поэт Шота Руставели сказал: "Что отдашь - твоё". Будьте всегда таким добрым, Автандил Ефремовичем" - так закончила своё выступление госпожа Ирина.

Участникам встреч надолго запомнится выступление господина Владислава Шошина, доктора филологических наук, члена Союза писателей Российской Федерации.

"Как сейчас помню, осень 1978 года. Завершаются Дни советской литературы в Грузии, но уезжать из Тбилиси не хочется, взятый уже билет на самолёт в Ленинград я отдаю в авиакассе. 7 ноября иду на праздничную трибуну на проспекте Руставели, любуюсь демонстрацией. Затем меня приглашают в Дом правительства, там любезно предложили выступить, к сожалению этот вечер всё же закончился, но я успел перемолвиться о Ленинграде, певце Грузии Николае Тихонове и о своей любви к Грузии с Эдуардом Амвросиевичем Шеварднадзе и, уже спрашивавшись, но обернувшись, на втором этаже, увидел, с неожиданной радостью, что он с улыбкой машет рукою мне вслед...

Доброе напутствие? Или прощальный жест перед вечной разлукой? Где ты Светицховели, ведь мы не виделись уже почти четверть века? Где ты, гостеприимная Мхета с замечательным садом волшебника Михаила Мамулашвили? Грустно узнавать, что пустой фуникулёр растерянно застыл во времена энергетического кризиса, когда электричество работает лишь два часа в сутки, застыл растерян на склоне Мтацминды..

Вечер идёт в раздумьях, вдруг - звонок в дверь, мне приносят письмо из Тбилиси. Что же пишет мне далёкий друг в первый год нового тысячелетия? Как я узнаю из письма, в Тбилиси, там, создано Международное Общество "Реликвия", которое ведёт

Поэта сердечно приветствует доктор
филологических наук, член Союза писателей
России Владислав Шошин

громадную творчески-просветительную работу, с небывалым для нашего времени размахом отметило юбилей Александра Сергеевича Пушкина.

Что же, значит - жизнь продолжается? И даже - идёт вперёд? И тут мне приходят корректуру книги стихов Автандила Бутхашвили "Гнездовые орлов", я открываю её - и пустынный склон Мтацминды становится опять многолюдным! Неизвестный ещё мне поэт сообщает мне:

Ритмы чистые повторять волн Куры велит череда... И поэтов здесь благодать исходит мне Мтацминда!" Что же, добрые вести? Поэты помогут развернуться нашим крыльям! Юность нового века только начинается - может, и наша душа станет вновь молодой?

Но кто же этот, ещё неизвестный нам, поэт Автандил Бутхашвили? С интересом узнаю, что живёт и работает он в городе на Неве, читаю его вдумчивые стихи о своём родном и любимом городе "У памятника Петру", "Раздумья над Невой", "В Грузино" о посёлке под Петербургом, в котором издавна селились грузины. По-своему пишет он о ладожской Дороге жизни, новыми, личными штрихами пополняет эпопею всенародную о Великой Отечественной войне стихами о своём брате Хвтисо, который был её героем.

Сердечная наша признательность поэту и переводчику этой книги Ирэнэ Сергеевой, которая открыла дорогу грузинскому поэту к русскому читателю и в историю русской поэзии!

"Боже, сделай ещё нам чудо, чтоб сердце грела, как солнце!" - восклицает Автандил.

"Солнце в сердце возьми - в друзья!" Спасибо, друг, мы последуем твоему совету, тем более, что сама Грузия помогает его осуществить. Мы не можем расстаться с Грузией. Живительная сила Грузии бессмертна, и новый век обещает нам все новые и новые солнечно-вдохновенные с ней встречи!" Такое было мнение всех участников этой добродушной встречи в доме писателей Петербурга.

Моя прекрасная страна.
Не ступит враг на твой порог!
Господь не даст тебя сломать.
Родной Грузинский мой народ.

30 марта 2000 г.

Стихи Автандила Бутхашвили

Раздумья над Невой

Нынче я многие вырвал листки,
Где моя мысль-словно глухонемая...
Старых тетрадей остатки, клочки
Ветер бросает, Нева принимает.

С горькой тревогой гляжу я в Неву.
Сверху метелит холодное небо.
Чувства-застывшие сны наяву.
Мысли-подобны взвихрениям снега.

Стужа за пазухой певской люта...
Серый туман, Невеселые своды...
Ветер боднул облака: ворота
К солнцу открылись среди непогоды.

Мысли сильнее сгустились...Опять
Мне бы в родные сады! Не стихая,
Ветер то мысли песёт мои вспять,
То согревает мне сердце стихами.

Словно потерянный, снова молюсь,
Трепетно свечи вокруг зажигаю,
Знаю, что лучше душой становлюсь,
И к доброте против ветра шагаю.

Гнездовье орлов

В росные травы закутанный,
Вижу гнездовье орлов...
Горы-надрывно ревут они-
Спорят со стаей ветров.

Грудью с камнями соседствую-
Взлета орлов не дождусь.
Яростным сердцем свирепствую
И с утомленьем борюсь.

Ветви осин безобидные-
Дрожью напомнят костёр...
Слышу-пронзительней Миндии*-
Их, словно братьев, сестер!

Мчится Арагви, свергается,
Славит героев-без слов,
Словно стрела устремляется
Мимо гнездовья орлов.

Бадри Какабадзе

1.

Никто из нас еще бессмертным не был,
Но верят все в бессмертные дела.
Я тоже вознесу тебя до неба,
И не одна в запасе похвала.

Твои черты, чтобы остались в кадре,
Запечатлю-мгновенно, навсегда.
Как человека восхваляю Бадри.
Слова просты. Неискренность чужда.

Никто на свете от людей не скроет
Широкую, как море, доброту.
Вокруг тебя народ-пчелиным роем:
Святую проповедал простоту.

Глаза откроешь и развяжешь руки
Тому, кого поймала жизни сеть...
Кто холода испытывает муки,
Того твоя душа спешит согреть...

Едва Отчизна, вздрогнув потрясённо,
Оделась мраком дней своих взрывных,
Ты прежде всех её услышал стоны
И прежде всех откликнулся на них.

Вне Родины заботами твоими
Нам чувство единения дано.
Пушай из уст твоё слетает имя
И озаряет всех, кому темно.

2.

Ты знаешь: что бесценней в мире есть,
Чем ласка материнская, предобрая ?..
Отчизне пусть прослужит сила, честь,
Талант и мудрость, прирастать способная,
И вся твоя дорога бесподобная!

И надо так проникнуть до корней
Вселенских бед, печалей и страдания,
Чтобы наполнить силою своей,
Чтобы других понять душою всей,
Всю стужу отвести, унять рыдания.

Да, сорок лет- немалые года!
Зовут и ждут лишь от тебя спасения...
И всё, что ты отдашь, что ты отдал,-
Отчизне надо так, как никогда!-
Дела и мысли, и сердцебиение!

В Грузино

Никаких обид. Слово сказано.
Потолок дрожит в песне слаженной.
Полыхать сердцем не приказано,
Всё прошло грозою разряженной.

Пусть сердца-кремень, но ликуют всласть!
Разве жить друг без друга могли бы мы?
Да поможет Бог, не оставит нас!
И соборов братство незыблемо!

В Грузино грузин посетил грузин.
Без границ веселие кружится.
И теперь мы все-стали-что один,
Грузино назвав краем дружеским.

У памятника Петру

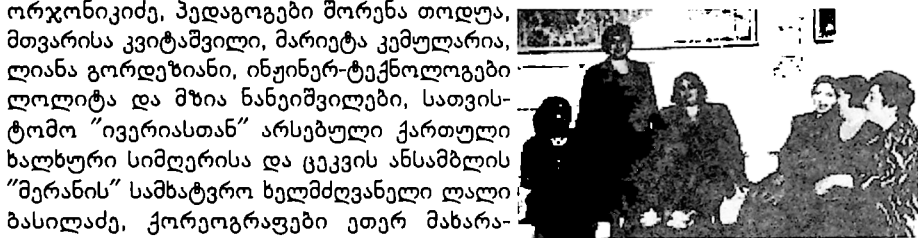
Был я у памятника Петру весь день,
В саду к деревьям-старикам подходил.
И переставали в глазах свет и тень
Надежда, рыскавшая там, впереди.
 Был я у памятника Петру весь день,
 Сказал ему, что изменяет судьба,
 Что столько странного встречаю везде,
 А мысль неясная чиста и слаба.
Мечтанья ринулись, сверкнули лучом,
Соединились с синевою небес.
И дождь начавшийся мне был нипочём,
Туман под арками прошел и исчез.
 Неизмеримого стремленья края
 Задела ночь своим зловещим крылом...
 Кто по следам Важа прошел? Это я!
 Всё мне мерещилось и горы, и дом...

სანკტ-პეტერბურგელი ქართველი ქალები მშვიდობისა და სიცოცხლისათვის

სანკტ-პეტერბურგში, ჩრდილოეთის ვენეციაში, 1997 წლის ივნისში, საქართველოს მუდმივი წარმომადგენლობის ინიციატივით, დაფუძნდა საერთაშორისო საზოგადოების "საქართველოს ქალები მშვიდობისა და სიცოცხლისათვის" მოსკოვის განყოფილების სანკტ-პეტერბურგის ფილიალი, რომლის თავმჯდომარედ არჩეული იქნა ისტორიკოსი ირინა კანდელაკი-მჭედლიძისა, მოადგილედ ფიზიკოსი მერი შათირიშვილი.

საზოგადოების სანკტ-პეტერბურგის ფილიალში 100-მდე ქალბატონია გაერთიანებული, მათ შორის არიან: აკადემიკოსი ალვინა თავაძე, პეტერბურგის აღმოსავლეთმცოდნეობის ინსტიტუტის უფროსი მეცნიერ-მუშაკი, ქართველოლოგი ტატიანა ნიკოლსკაია, ჟურნალისტი ტატიანა შმიდკო, სანკტ-პეტერბურგის უნივერსიტეტის დოცენტი, ირანისტი ენრიკო ხარატიშვილი, ამავე უნივერსიტეტის აღმოსავლეთმცოდნეობის ფაკულტეტის ქართული ენის მასწავლებელი მანანა კვაჭაძე, მეცნიერ-მუშაკი, ბიოლოგი დარეჯან ჩხეიძე, სახალხო მთქმელის ივანე ხორნაულის ქალიშვილი, ეკონომისტი ლალი (ბაბალე) ხორნაული-ბუთხაშვილისა, ქართული სკოლის დირექტორის მოადგილე იზოლდა ტულუში, აფხაზეთის განათლების სამინისტროს სანკტ-პეტერბურგის ქართული სამუშაო სკოლის დირექტორი შორენა ქვაჩაბია, "სახალხო გაზეთის" საკუთარი კორესპონდენტები სანკტ-პეტერბურგში ნანა ზარნაძე, ნონა ჯანგველაძე, ექიმი თამარ ბერიკაშვილი, იურისტი ხათუნა თოდუა, პროვიზორი მაია გორგოძე, ფიზიკოსი ელისო ჭავჭავაძე, ქიმიკოსი მარინე ცერცვაძე-ორჯონიკიძე, პედაგოგები შორენა თოდუა, მთვარისა კვიტაშვილი, მარიეტა კემულარია, ლიანა გორდეზიანი, ინჟინერ-ტექნოლოგები ლოლიტა და მზია ნანეიშვილები, სათვისტომო "ივერიასთან" არსებული ქართული ხალხური სიმღერისა და ცეკვის ანსამბლის "მერანის" სამხატვრო ხელმძღვანელი ლალი ბასილაძე, ქორეოგრაფები ეთერ მახარაშვილი, სოფიკო ლიპარტელიანი, ქართული სკოლის პედაგოგები, საკონსულო სამსახურის თანამშრომლები, სათვისტომოს წევრები, ქართველი სტუდენტობა და სხვები.

ქართველი ქალები, აქ, რუსეთის ჩრდილოეთის დედაქალაქში, ყველაფერს აკეთებენ იმისათვის, რომ რუსეთის საზოგადოებას, უცხოელ სტუმრებს, განსაკუთრებით ახალგაზრდობას, გააცნონ საქართველოს მდიდარი ისტორია, მისი კულტურა, ხელოვნება. შეძლებისდაგვარად დაეხმარონ და შეუმსუბუქონ ხვედრი გაჭირვებულ თანამემამულეებს, ქართულ ეროვნულ ნიადაგს არ მოსწყვიტონ ბედით თუ უბედობით, რუსეთში მცხოვრები ქართველი ბავშვები.

სურათზე მარცხნიდან ალვინა თავაძე, ნატო კაკაბაძე, მერი შათირიშვილი

მიმდინარე წლის 21 იანვარს, გაიმართა საზოგადოების საერთო კრება. სანკტ-პეტერბურგის ფილიალის თავმჯდომარედ არჩეული იქნა ქალბატონი ნატო სერგოს ასული ტურაბელიძე-კაკაბაძისა. ქალბატონ ნატოს დიდი წვლილი მიუძღვის სანკტ-პეტერბურგის ქართული სათვისტომოს საქმიანობაში. ცოტა რამ ქალბატონ ნატოს ბიოგრაფიიდან: 1979 წელს

დაამთავრა ქუთაისის №9 საშუალო სკოლა, 1984 წელს კი ლენინგრადის პედიატრიული ინსტიტუტი, იგი მედიცინის მეცნიერებათა კანდიდატია, ქართული ოჯახის დიდებული დიასახლისი და ორი შვილის ქართულ ტრადიციებზე აღმზრდელი. ქალიშვილი ნათია რუსეთის საერთაშორისო დიპლომატიური აკადემიის მეორე კურსის სტუდენტია, ვაჟიშვილი დავითი კი მე-8 კლასის მოსწავლეა. სამი წლის წინ, როდესაც სანკტ-პეტერბურგში საერთაშორისო საზოგადოების "საქართველოს ქალები მშვიდობისა და სიცოცხლისათვის" ფილიალი არსდებოდა, ყველას სურვილი იყო ლიდერად ქალბატონი ნატოს არჩევა, მაგრამ მან გარკვეული ობიექტური მიზეზების გამო უარი განაცხადა თავმჯდომარეობაზე.

თავმჯდომარის მოადგილეებად არჩეული იქნენ ფიზიკოსი მერი შათირიშვილი და აკადემიკოსი ალვინა თავაძე. ქალბატონი მერი რუსეთის ფედერაციაში საქართველოს მუდმივი წარმომადგენლობის უფროსი რეფერენტი გახლავთ. იგი სამი წლის განმავლობაში ფაქტიურად ხელმძღვანელობდა ქალთა ორგანიზაციის საქმიანობას. მისი მზრუნველობა და ყურადღება არ აკლია

ქალბატონ ნატო კაკაბაძის ინტერვიუ საქართველოს ტელევიზიისათვის

არც ერთ მთხოვნელს, რომელიც მრავლად ჰყავს საქართველოს საკონსულო სამსახურს სანკტ-პეტერბურგში.

აკადემიკოსი ალვინა თავაძე, სანკტ-პეტერბურგის უმაღლესი სამხედრო-საზღვაო აკადემიის უცხო ენათა კათედრის გამგეა. იგი 40 წელია ცხოვრობს აქ, შორეულ ჩრდილოეთში, მაგრამ საქართველოს ბედი თუ უბედობა, მისი სოციალურ-პოლიტიკური მდგომარეობა საკუთარი ოჯახივით აღელვებს და აფიქრებს, რაც საფუძვლად დაედო მის პეტერბურგულ წერილებს, მიძღვნილს, საქართველოს პარლამენტარებისადმი.

2000 წლის 1 აპრილს ქართველმა ქალებმა სანკტ-პეტერბურგის მეგობრობის სახლში დარბაზობა გამართეს. დარბაზობას ესწრებოდნენ: საერთაშორისო ასოციაცია "საქართველოს ქალები მშვიდობისა და სიცოცხლისათვის" მოსკოვის განყოფილების თავმჯდომარე ქალბატონი ნინო კაკაბაძე, სანკტ-პეტერბურგის ფილიალის გამგეობის წევრები, სათვისტომოს პრეზიდენტის წევრები, საკონსულო სამსახურის თანამშრომლები და სკოლის პედაგოგები, მოწვეული სტუმრები, რომელთა შორის იყვნენ: საერთაშორისო ინსტიტუტის "ქალი და მართველობა" ხელმძღვანელი ელენე კალინინა, ფონდის "საუკუნის საიდუმლოება" თავმჯდომარე ნატალია მალიუტინა, საერთაშორისო ქალთა კლუბის "ლაინის" დირექტორი ნატალია გავრიკი, სანკტ-პეტერბურგის მშვიდობის ფონდის თავმჯდომარე ლილია ხოდჩინკოვა, საკონსულტაციო ცენტრის "ოჯახი და ბავშვები მე-20 საუკუნეში" ხელმძღვანელი გალინა რიაბინინა, ჟურნალის "სანკტ-პეტერბურგი-ნაციონალნი" რედაქტორი ირინა სელივანოვა, ცენტრი "ჯამრთელობის" ხელმძღვანელი ნატალია ლოგინოვა, სანკტ-პეტერბურგის და ლენინგრადის ოლქის ქალთა კავშირის თავმჯდომარე რაიდა ბელიაევა, ცენტრ "ნემეცკაია კულტურას" ხელმძღვანელი ლარისა კნოლი, სანკტ-პეტერბურგის ადმინისტრაციის საერთაშორისო კავშირების კომიტეტის წარმომადგენელი ვლადიმერ ჩუროვი, სანკტ-პეტერბურგის სხვადასხვა სათვისტომოების წარმომადგენლები, პრესის და ტელევიზიის მუშაკები.

სტუმრებს მისვალმა და სანკტ-პეტერბურგელი ქართველი ქალების საქმიანობაზე ისაუბრა, საერთაშორისო ასოციაცია "საქართველოს ქალები მშვიდობისა და სიცოცხლისათვის" სანკტ-პეტერბურგის ფილიალის თავმჯდომარემ ნატო კაკაბაძემ. ასოციაციის პრეზიდენტის, ქალბატონ ნანული შევარდნაძის მისალოცი წერილი დამსწრე საზოგადოებას გააცნო, მოსკოვის განყოფილების თავმჯდომარემ ნინო კაკაბაძემ. შეხვედრის მონაწილენი

ქართველ ქალთა საქმიანობის მიზნებსა და ამოცანებზე ისაუბრა ქალბატონმა ნატო ტურაბელიძემ-კაკაბაძისამ.

სათვისტომოს პრეზიდენტი ბადრი
კაკაბაძე დარბაზობაზე

გულთბილად საუბრობდნენ ქალის როლსა და ამოცანებზე ოჯახისა და საზოგადოების წინაშე, იმ დიდ პრობლემებზე, რომელიც დღეს დგას ქალის წინაშე, ეძიებდნენ გზებს ამ პრობლემების გადასაჭრელად. დარბაზობის მონაწილეებს მიესალმნენ და წარმატებები უსურვეს მათ საინტერესო საქმიანობებში სათვისტომო "ივერიის" პრეზიდენტმა ბადრი კაკაბაძემ, ვიცე-კონსულმა გიზო კუხალაშვილმა, სანკტ-პეტერბურგის ადმინისტრაციის წარმომადგენელმა ვლადიმერ ჩუროვმა.

შეხვედრის მონაწილეთათვის გაიმართა კონცერტი, რომელშიც მონაწილეობდნენ ქართული სკოლის მოსწავლეები და ანსამბლ "მერანის" წევრები. დარბაზობის მონაწილეთათვის მოეწყო ფურშეტი. ეს სადამო, მეგობრობის კიდევ ერთი ხიდი იყო, რომელსაც ასე სათუთად და მზრუნველობით აგებს სანკტ-პეტერბურგელი ქართველობა რუსეთის ჩრდილოეთ დედაქალაქში.

2000 წელი 1 აპრილი.

დარბაზობის მონაწილენი აპლოდისმენტებით აჯილდოებენ ცეკვა «ქართულის» სოლისტებს სოფიკო ლიპარტელიანს და კობა ზარტუას.

საქართველოს პრეზიდენტის არჩევნები

სანკტ-პეტერბურგში

საარჩევნო კომისიის თავმჯდომარე ნიკო ნანეიშვილი და
სათვისტომოს პრეზიდენტი ბადრი კაკაბაძე

საქართველოს პრეზიდენტის არჩევნებისათვის მზადება სანკტ-პეტერბურგში დროულად დაიწყო. ჩამოყალიბდა საარჩევნო კომისია, რომელსაც აუხაზეთიდან იძულებით გადაადგილებული პირი, ბატონი ნიკო ნანეიშვილი ხელმძღვანელობდა, საარჩევნო კომისიის მდივანი გახლდათ, ასევე ლტოლვილი, ქართული სკოლის დირექტორის მოადგილე ქალბატონი იზოლდა ტულუში. სანკტ-პეტერბურგის ქართული სათვისტომოს და რუსეთში საქართველოს მუდმივი წარმომადგენლობის მიერ შემუშავებული იქნა მიმართვის ტექსტი, სანკტ-პეტერბურგში მცხოვრები საქართველოს მოქალაქეებისადმი, ქართულ და რუსულ ენაზე, თხოვნით, გამოეხატად თავიანთი მოქალაქეობრივი პოზიცია და მიეღოთ აქტიური მონაწილეობა არჩევნებში. კომისიის და სათვისტომოს პრეზიდენტის წევრებმა, თითქმის ფეხით შემოიარეს სანკტ-პეტერბურგის ის ადგილები, სადაც ქართველი ლტოლვილები საკმევინაობენ. ორივე ქართულ სკოლაში რამდენჯერმე მოეწყო შეხვედრები პედაგოგიურ კოლექტივებთან და მშობლებთან.

საარჩევნო უბანი ქალაქის ცენტრში, ნევის პროსპექტის №41 მდებარე მუნიციპალური კულტურის ცენტრში, ცნობილ ბელოზერსკი-ბელოსერსკის სასახლეში იყო განთავსებული. 2000 წლის 9 აპრილს, დილიდანვე, ორგანიზებულად დაიწყო არჩევნები. არჩევნების მიმდინარეობას ესწრებოდა საქართველოს წარმომადგენელი, ბატონი ლორიკ მარშანია.

იმავე დღეს, ტრადიციისამებრ, სანკტ-პეტერბურგის შესტაკოვის ღვთისმშობლის ეკლესიაში, აღევლინა პანაშვიდი 1989 წლის 9 აპრილს თბილისში დაღუპულთა სულების მოსახსენებლად. ეკლესიიდან ქართველი

საარჩევნო კომისიის წევრები აზუსტებენ არჩევნების ჩატარების დეტალებს

მრევლი საარჩევნო უბანში გამოემართა და ერთსულოვნად მიიღო მონაწილეობა არჩევნებში.

დღის 14 საათზე, სანკტ-პეტერბურგის ჟურნალისტთა სახლის წითელ დარბაზში, გაიმართა სათვისტომო "ივერიასთან" არსებული ქართული ხალხური სიმღერისა და ცეკვის ანსამბლის "მერანის" და რუსეთ-საქართველოს საკმეიანი, მეგობრული და კულტურული ურთიერთობის ასოციაციასთან

არჩევნებისათვის მზადება სანკტ-პეტერბურგის ქართული სათვისტომოს და ქალთა საზოგადოების მუდმივი ზრუნვის საგანია.

სურათზე საარჩევნო კომისიის სხდომის მონაწილეები.

არსებული მხატვრული კოლექტივის "სამშობლოს" კონცერტი.

კონცერტის დამთავრების შემდეგ, აფხაზეთიდან იძულებით გადაადგილებული პირნი და ლტოლვილები შეხვდნენ გამოჩენილ მეცნიერს და საზოგადო მოღვაწეს, არასამთავრობო, საზოგადოებრივი ორგანიზაციის "მშვიდობა და აღორძინება აფხაზეთს" საკოორდინაციო საბჭოს თავმჯდომარეს, აკადემიკოს ლორიკ ბესარიონის-ძე მარშანას. ბატონი ლორიკი შეხვედრის მონაწილეებს ესაუბრა იმ ღონისძიებებზე, რასაც საქართველოს მთავრობა ახორციელებს საერთაშორისო სამართლის ფარგლებში, აფხაზეთის პრობლემების მოსაგვარებლად, იმ ამოცანებზე და მიზნებზე, რასაც ისახავს საზოგადოებრივი ორგანიზაცია "მშვიდობა და აღორძინება აფხაზეთს"

გვიან საღამომდე არ შეწყვეტილა სანკტ-პეტერბურგში მცხოვრები საქართველოს მოქალაქეთა ნაკადი საარჩევნო უბანში. ისინი არა მარტო გამოხატავდნენ თავიანთ მოქალაქეობრივ პოზიციას პრეზიდენტის არჩევნებისადმი, არამედ, მათი გულისტკივილი და სურვილები, საქართველოს დღევანდელ პოლიტიკურ, ეკონომიკურ და სოციალურ პრობლემებსაც ეხებოდა.

საღამოს 8 საათზე, საარჩევნო კანონის თანახმად, არჩევნები დასრულდა. საარჩევნო კომისია გვიან ღამემდე აჯამებდა არჩევნების შედეგებს. არჩევნებზე გამოცხადდა 2800 ამომრჩეველი, ბატონ ელუარდ შევარდნაძეს ხმა მისცა ამომრჩეველთა 95%, ბატონ ჯუმბერ პატიაშვილმა ხმების 5% მიიღო. არჩევნების შედეგები დროულად ეცნობა საქართველოს რესპუბლიკის ცენტრალურ საარჩევნო კომისიას.

2000 წლის 9 აპრილი.

სანკტ-პეტერბურგელი ქართველობა არჩევნებზე.

სურათზე მარცხნიდან: სათვისტომოს პრესცენტრის ხელმძღვანელი ნანა ზარნაძე, ხატუმწერი ზაურ ცხადაია, ქართული ეკლესიის წინამძღვარი მამა რომანოზი, ქართული სკოლის დირექტორი ომარ ჯაღმაიძე, ექიმი დავით ტურაბელიძე, სათვისტომოს პრეზიდენტი ბადრი კაკაბაძე, ვიცე-კონსული გიზო კუბალაშვილი

პეტერბურგელი ქართველების შეხვედრა ბატონ ლორიკ მარშანიასთან

გამოჩენილი მეცნიერი და საზოგადო მოღვაწე, აკადემიკოსი, ეკონომიკურ მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი, მეცნიერების დამსახურებული მოღვაწე - ლორიკ ბესარიონის-ძე მარშანია, ეროვნებით აფხაზი, დაიბადა 1935 წელს ოჩამჩირეში. საშუალო სკოლა სოხუმში დაამთავრა. 1959 წელს დაამთავრა მოსკოვის სახელმწიფო ეკონომიკური ინსტიტუტი, მუშაობდა აფხაზეთის საგგემო კომიტეტში. დაამთავრა მოსკოვის სახელმწიფო ეკონომიკური ინსტიტუტის ასპირანტურა. წლების განმავლობაში მუშაობდა საქართველოს მეცნიერებათა აკადემიის დ. გულიას სახელობის აფხაზეთის ენის, ლიტერატურის, ისტორიის და ეკონომიკის სამეცნიერო-კვლევით ინსტიტუტში. იყო სოხუმის სუბტროპიკული მეურნეობის ინსტიტუტის პროექტორი, აფხაზეთის მინისტრთა საბჭოს თავმჯდომარის პირველი მოადგილე, აფხაზეთის საოლქო კომიტეტის მდივანი, საქართველოს ცენტრალური კომიტეტის სოფლის მეურნეობის განყოფილების გამგის მოადგილე, საქართველოს მინისტრთა საბჭოსთან არსებული სახალხო მეურნეობის მართვის ინსტიტუტის რექტორი.

საქართველოს რესპუბლიკის პოლიტიკურ და ეკონომიკურ ცხოვრებაში ლორიკ მარშანიას აქტიურმა მოქალაქეობრივმა პოზიციამ, მისმა ჭეშმარიტმა პატრიოტიზმმა, უსაზღვრო სიყვარულმა ქართველი და აფხაზი ხალხისადმი, მას აღიარება მოუპოვა არა მარტო საქართველოში, არამედ მის ფარგლებს გარეთ.

საქართველოს პრეზიდენტის 1997 წლის 22 ნოემბრის ბრძანებულებით, ბატონი ლორიკ მარშანია დაჯილდოვდა ვახტანგ გორგასალის პირველი ხარისხის ორდენით და მიენიჭა ცნობილი პოლიტიკური მოღვაწის, მწერლის და პოეტის გიორგი შარვაშიძის სახელმწიფო პრემია.

ბატონი ლორიკ მარშანია 2000 წლის 9 აპრილს სტუმრად იმყოფებოდა სანკტ-პეტერბურგში. ქართულმა სათვისტომომ და საქართველოს მუდმივმა წარმომადგენლობამ, სანკტ-პეტერბურგის ჟურნალისტთა სახლში, შეხვედრა მოუწყო ბატონ ლორიკს. ჟურნალისტთა სახლის დიდი სააქტო დარბაზი ვერ იტევდა აქაურ ქართველობას. შეხვედრას მარტო აფხაზეთიდან იძულებით გადაადგილებული პირები კი არ ესწრებოდნენ, არამედ სანკტ-პეტერბურგში მცხოვრები ქართველობაც, რომლებმაც თავიანთი მოქალაქეობრივი პოზიცია გამოხატეს საქართველოს პრეზიდენტის არჩევნებში. საქართველოს და აფხაზეთის პრობლემები, მარტო აფხაზეთის ქართველობის დარდი და ფიქრი არა არის, საქართველოს ბედ-იღბალი, მისი მომავალი ყველას ერთნაირად გვადარდებს და გვაღელვებს ითქვა შეხვედრაზე.

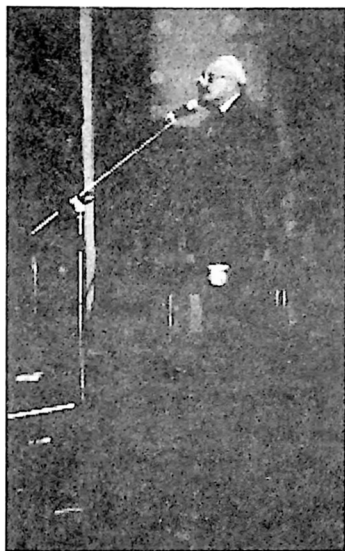
ბატონმა ლორიკმა ვრცლად მიმოიხილა აფხაზეთის პრობლემების მოსაგარებლად, საქართველოს მთავრობის მიერ გატარებული ღონისძიებანი. ისაუბრა სახალხო დიპლომატიის როლზე და ახალი მოძრაობის "აფხაზეთის მშვიდობა და აღორძინება", მიზნებსა და ამოცანებზე.

ქართველი კაცისათვის, სადაც არ უნდა ცხოვრობდეს, თბილისის 9 აპრილის და აფხაზეთის ტრაგედია, ყოველთვის მოუშუშებელ ჭრილობად რჩება. მითუმეტეს იგი ორმაგად მტკივნეულია შორეულ რუსეთში, როცა იცი, რომ ამ ტრაგედიაში ღომის წვლილი რუსეთის რეაქციულ ძალებს ეკუთვნის, რასაც დღეს რუსეთში არც მალავენ. შეხვედრის მონაწილეებმა, ბატონ ლორიკს სთხოვეს კომენტარი გაეკეთებინა 2000 წლის 15 თებერვლის გაზეთ "სმენაში" გამოქვეყნებულ სანკტ-პეტერბურგის უნივერსიტეტის პოლიტოლოგიის კათედრის პროფესორის, პოლიტიკურ მეცნიერებათა დოქტორის, სერგეი ლანცოვის ინტერვიუს თაობაზე. სტატიის სათაურია "როგორი კავკასია გვინდა ჩვენ?" ავტორი ისტორიულ რაკურსში მიმოიხილავს რა წარსულში რუსეთის და კავკასიის ურთიერთობებს, ხაზს უსვამს ამჟამად რუსეთის გარკვეულ წრეებში გავრცელებულ აზრს, რომ "ცარიზმის სტრატეგიული შეცდომა იყო კავკასიის ქედის იქით საზღვრის გადატანა, რომ დღეს რუსეთი არ არის დაინტერესებული აზერბაიჯანში და განსაკუთრებით საქართველოში ნატოს ჯარების განლაგებით. ამჯერად რუსეთს აქვს საშუალება აკონტროლოს სიტუაცია კავკასიაში, განსაკუთრებით კი საქართველოში, რადგანაც აფხაზეთის, ოსეთის და აჭარის პრობლემების მოგვარებაც კი, მთლიანად რუსეთზეა დამოკიდებული, და ამიტომ რუსეთი დაინტერესებულია თავის სამხედრო ბაზები ჰქონდეს საქართველოში და განსაკუთრებით სომხეთში. რუსეთის სამხედრო ნაწილების გამოყვანა, საქართველოს კიდევ ერთი პრობლემების წინაშე დააყენებს გარდა აფხაზეთის, ოსეთის და აჭარის პრობლემებისა, საქართველოს სამხრეთში კომპაქტურად დასახლებული სომხების პრობლემაც შეექმნება. რუსეთი დაინტერესებულია კავკასიაში მართვადი კომფლიქტური სიტუაციები იყოს ყარაბაღის, აფხაზეთის, ოსეთის, აჭარის ავტონომიებში. რუსეთის ასეთი პოლიტიკა ახალი არ არის, ასევე ის პროფესორი ს.ლანცოვი, ეს მსოფლიო პრაქტიკაში მიღებულია. დიდი ქვეყნები, იმისათვის, რომ თავის გავლენის სფეროებში ჰყავდეთ ესა თუ ის ქვეყნები, მიმართავენ ამ ქვეყნებში ეთნოკომფლიქტების გაჩაღებას, მაგრამ ამ მეთოდის გამოყენებაც ხანგრძლივად არ შეიძლება. კავკასიაში რუსეთის როლის ამღლება ბევრად არის დამოკიდებული თვით რუსეთის ეკონომიკურ სიძლიერეზე. ყოველ შემთხვევაში, ამჯერად საქართველოს რუსეთის გარეშე ძალიან გაუჭირდება, რადგანაც ქვეყნის მოსახლეობის დიდი ნაწილი რუსეთში მუშაობს, და რუსეთიდან დიდი ვალუტა გაედინება მათი საშუალებით. ამიტომაც დგას იგივე სავიზო რეჟიმის საკითხი კავკასიის ქვეყნებთან. რა თქმა უნდა, კავკასიაში რუსეთის ძველებური კონტროლის აღდგენა შეუძლებელია, მაგრამ გავლენის სფეროში ისინი მაინც უნდა დარჩეს. მართლაც რომ ცარიზმის დიდი შეცდომა იყო, კავკასიის ქედის იქით რუსეთის საზღვრის გადატანა, მაგრამ ამჯერად უნდა ვეცადოთ, რომ კავკასიის ქვეყნები ჩვენთვის სამში არ გახდნენ იქ ნატოს ჯარების განლაგებით" - ასე ამთავრებს თავის სტატიას პროფესორი სერგეი ლანცოვი.

ბატონმა ლ.მარშანიამ ამ სტატიასთან დაკავშირებით დეტალურად მიმოიხილა, საქართველოსა და რუსეთს შორის ამჟამად არსებული ურთიერთობები, შეეხო იმ დიდ როლს, რომელიც რუსეთში მცხოვრებ ყველა ქართველს აკისრია ამ ურთიერთობების მოგვარების საქმეში, შეკრებილ თანამემამულეებს, მისთვის ჩვეული სიტყვითი და გულისტკვილით, ქირსა

შინა გამძლეობისაკენ მოუწოდა, ყველას მიმართ ერთი თხოვნა იყო ყველამ თავისი წვლილი შეიტანოს აფხაზეთის პრობლემების გადაწყვეტაში, არ არის ლტოლვილთა ისეთი ოჯახი, ბრძანა ბატონმა ლორიკმა, ვისაც ეხლაჲ კი, კავშირი არ ჰქონდეს აფხაზეთში დარჩენილ აფხაზ ნათესაობასთან, ამიტომ ისევ ხალხურმა დიპლომატიამ უნდა აჯობოს სეპარატისტთა მიერ გაღვივებულ სიძულვილს და მტრობას. სიყვარულით, მოთმინებით, მიტევებით უნდა ვცადოთ ახალი ცხოვრების დაწყებას და არა წარსულის ქექვას და დამნაშავეების ძიებას.

შეხვედრაზე ლტოლვილებმა განსაკუთრებით გაუსვეს ხაზი იმ გარემოებას, რომ აქ, შორეულ ჩრდილოეთში, აფხაზეთის ქართველობა და აქ, მათსავით გადმოხვეწილი აფხაზები, სომხები, რუსები და სხვადასხვა ერის წარმომადგენლები ერთმანეთს თბილად ესალმებიან, სტუმრად დადიან და ცრემლმორეულნი იგონებენ მშობლიურ კერას და ფუძეს, ოცნებობენ იმ ბედნიერ დღეზე, როდესაც კვლავ მშობლიურ აფხაზეთს დაუბრუნდებიან, საქართველოს ერთიანობას იხეივებენ. მათ გულისტკივილით აღნიშნეს ისიც, რომ საქართველოს დელეგაციის ბევრი წარმომადგენელი, რომლებიც სანკტ-პეტერბურგის ხშირი სტუმრები არიან, თავს არიდებს ლტოლვილებთან შეხვედრას, მაშინ როცა თითოეულ თბილ სიტყვას, მოფერებას, მათთვის დიდი მნიშვნელობა აქვს და იმედის ნაპერწკალს უღვიძებს.

ლ. მარშანიამ ხაზი გაუსვა ახალგაზრდობის განსაკუთრებულ როლს პრობლემების მშვიდობიანი მოგვარების საქმეში, მაგრამ ისიც აღნიშნა, რომ ჩემმა თაობამ დაკარგა აფხაზეთი და ისევ ჩემმა თაობამ უნდა დაიბრუნოს იგი და ახალგაზრდობას შეეხიდოს ახალი ცხოვრების დაწყებაში.

შეკრების მონაწილეებმა ბევრი შეკითხვა დაუსვეს ბატონ ლორიკს, რომელთა ძირითადი ნაწილი შეეხებოდა საქართველოს ფარგლებს გარეთ მცხოვრები, აფხაზეთიდან იძულებით გადაადგილებული პირების სტატუსის საკითხებს. ლ. მარშანიამ პასუხი გასცა დასმულ შეკითხვებზე და აღუთქვა შეკრების მონაწილეებს, რომ მათ გულისტკივილს დეტალურად მოახსენებს საქართველოს მთავრობას და შესაბამის სამინისტროებს.

2000 წლის 9 აპრილი.

"Нам Богом и судьбой предопределено жить вместе - на одной земле, под одним небом, в мире, дружбе, родственной любви".
(Лорис Маршанян)

АБХАЗИЯ

Печатный орган неправительственной общественной организации
„Мир и Возрождение Абхазии“

Обращение к населению Абхазии

Каждый день приносит в наши дома известия о новых конфликтах, о новых проявлениях враждебности и насилия. Дух нетерпимости, межнациональной и религиозной, всё больше ощущается в разных регионах мира. Нетерпимость к чужим взглядам, чужой вере и национальности приобретает характер глобальной болезни. Дух нетерпимости отравляет сознание людей, в первую очередь молодежи, рождает у неё устойчивый рефлекс ксенофобии.

Ярким примером противостояния, перешедшего в трагедию двух народов является конфликт в Абхазии, самый сложный, противоречивый и непредсказуемый среди территориально-национальных конфликтов, имеющих место после 1985 года на территории бывшего СССР. В этом конфликте нет однозначно правой и виноватой стороны, а поэтому не может быть ни побеждённых, ни победителей.

Идёт шестой год трагедии Абхазии, последствия которой оказались катастрофическими.

Сегодня огромная армия беженцев и насильственно перемещённых лиц ещё осложняет и без того тяжёлую экономическую и социальную ситуацию в стране, создаёт негативный эмоциональный фон. Сотни тысяч людей остались без крова, без имущества, без работы, без стабильного заработка; грубо поправаны их основные права. Изгнанники - многократно обманутые и теряющие надежду, превращаются в маргинальные группы.

Несмотря на военный "успех", нынешняя Абхазия не приобрела сколь-нибудь значительных политических дивидендов. Независимость самопровозглашённую, в результате незаконных выборов, проведённых без участия большей части населения Абхазии, не признал никто. Подобная перспектива и не предвзета, ибо это противоречит международным нормам и практике. Экономика полностью разрушена и на этом негативном фоне нарастают социальная напряжённость и угроза тотальной криминализации Абхазии.

Мы уверены, что жители Абхазии уже давно осознали: подлинными их врагами являются те, кто спровозволил войну, втянул в авантюру и принёс несчастье всему населению, и прежде всего, грузинскому. Абхазов же даже со времён махаджирства (насильственное переселение абхазов в Турецкую Империю в середине XIX века) не ввергали в пучину подобных бедствий, не доводили до грани физического исчезновения, как это происходит вследствие роковых ошибок политиков обеих сторон и коварного участия третьей силы.

Тяжёлой оказалась судьба тысяч русских, армян, греков, представителей других национальностей, вынужденных из-за систематических обстрелов городов и сёл, разрушений, грабежей, голода и холода оставить свои очаги и выехать за пределы Абхазии.

Однако жизнь продолжается. Пора, наконец, всем понять, что с нами случилось, почему, мы, вчерашние родственники, друзья, соседи - спустя две тысячи лет в односторонне превратились во врагов, направили друг против друга смертоносное оружие, вложенное в наши руки "третьей силой".

Состояние "ни мира, ни войны", не может устраивать население Абхазии. Святая обязанность всех, и прежде всего, грузин и абхазов, сделать всё возможное для восстановления взаимопонимания и мира. Мы должны осознать, что примирение является, прежде всего, делом народов, пострадавших от трагедии.

На данном этапе надо объявить мораторий на обвинения друг друга, выяснения того: "кто первый начал", "кто совершил больше преступлений" и т.д., смирившись с тем, что в ходе конфликта обе стороны отстаивали "свои интересы". Открыть путь к истине можно, признав всем свои роковые ошибки и приложив усилия, чтобы понять точку зрения другой стороны. Абхазо-грузинский диалог должен быть ориентирован на будущее - поиск взаимоприемлемых условий для восстановления мира, нормальных человеческих отношений и начало созидания. Тем более, что на протяжении веков абхазы и грузины никогда не стояли по разные стороны баррикад, не воссали друг против друга, хотя на нашем совместном историческом пути были и обиды, и несправедливость. Однако, несмотря на происки недругов, провокаторов, свет разума и добра всегда побеждал зло и недоверие. В нашем случае "третья сторона", не может способствовать восстановлению согласия и мира, а наоборот, как показала жизнь, в течение шести лет она обманывала и грузин, и абхазов, преследуя свои "жизненно важные интересы".

Нескончаемые переговоры между сторонами не дали никаких практических результатов, наоборот, они привели к очередной трагедии в Гальском районе. Чем больше оттягивается время безрезультатными

переговорами, тем большая ответственность ложится на политиков с обеих сторон и посредников.

Всем ясно, что не может быть альтернативы тезису - все, без исключения, люди, чьей Родиной является наш многострадальный край, кто постоянно жил в Абхазии, должны вернуться к родным очагам и трудиться на общей земле в дружбе и родственном согласии.

Но это лишь половина дела. Главное - склеить разбитый сосуд, восстановить прежние взаимоотношения, переданные нам в наследство дедами и отцами, воскресить и свято соблюдать традиции духовного единства наших народов, их взаимоотношения, обоюдного уважения.

Если мы хотим идти дорогой взаимопонимания, то, первым делом, должны добиться амнистии всех тех, кто принимал участие в вооружённом конфликте, будучи введённым в заблуждение, злонамеренно обманутым и втянутым в авантюру инцидаторами противостояния. Необходимо неукоснительное соблюдение норм, защищающих права человека, ставящих вне закона любые попытки самосуда, личной мести, насилия и т.д.

Настала пора освободиться от плена конфронтационной психологии, стереотипов конфликтного мышления, отказаться от создания "образа врага". Обе стороны обязаны, преодолев боль и обиду, забыть о неприязни, даже ненависти, найти в себе силы и объявить об этом во всеулышание, протянуть друг другу руки во имя восстановления взаимоотношения, согласия и мира.

Мы уверены - есть ещё шанс поставить на ноги абхазскую нацию, найти общий язык и пути к примирению с большинством изгнанных из Абхазии здравомыслящих грузин, вернуть их в родные очаги, совместными усилиями многонационального населения восстановить мир, возродить экономику и духовную жизнь Абхазии.

Будущее Абхазии - это новые демократические выборы, политический статус с самыми широкими правами.

Созданная недавно неправительственная общественная организация "Мир и возрождение Абхазии", именуемая впрямь "Движением" призвана на добровольных началах объединить усилия всех насильственно перемещённых лиц и беженцев, независимо от их национальной принадлежности, политических взглядов и вероисповедания, с целью поиска политических путей решения конфликта в Абхазии и возвращения их к родным очагам.

На данном этапе основным и главным путём решения проблемы Абхазии "Движение" считает:

- всестороннюю активизацию роли и деятельности народной дипломатии.

Задачи миссии народной дипломатии состоят в том, чтобы установить непосредственные контакты с народами Абхазии, вызвать их на открытый диалог, вывести из состояния выжидательной позиции, привлечь к активным действиям в рамках политического решения конфликта в Абхазии.

- предполагается проведение двухсторонних и внутри абхазских переговоров, личные контакты, встречи социальных групп общества и т.д.

Настало время, когда пострадавшие от трагедии народы должны сами решить свою судьбу путём активизации обществественности, народных масс.

Совет "Движения", "Мир и возрождение Абхазии" предлагает всем неправительственным движениям, обществам, организациям, группам, отдельным лицам, заинтересованным в политическом урегулировании проблемы Абхазии путём активизации народной дипломатии, сотрудничество на основе и согласно Программы и Устава данного "Движения".

"Движение" выражает свою готовность к сотрудничеству со следующими категориями обществественности, находящейся сегодня как в самой Абхазии, так и за её пределами. Это - старейшины, вестары войны и труда, женщины, особенно матери погибших сыновей, религиозные деятели, учёные (АН Абхазии), молодёжь, интеллигенция, деятели культуры, литературы и искусства и др.

"Движение" учреждает газету "Абхазия", которая станет активным посредником и средством для контактирующих сторон в деле развития и углубления народной дипломатии и начала диалога.

Для первого номера газеты "Абхазия", обращаемся с просьбой к представителям перечисленных выше общественных групп представить в Совет "Движения" тексты Обращений к коллегам в Абхазии и за её пределами для налаживания взаимных контактов, организации встреч и начала диалога по мирному политическому решению проблемы и прежде всего обсуждению вопросов возвращения беженцев, гарантий безопасности населения, экономического и духовного возрождения Абхазии, определения Статуса и т. д.

С той же целью "Движение" обращается к смешанным грузино-абхазским семьям, к выходцам из Абхазии - русским, украинцам, армянам, грекам, эстонцам, евреям и другим, находящимся, как в Абхазии, так и за её пределами, с просьбой отозваться на наши предложения и принять активное участие в "Движении".

Особую надежду "Движение" возлагает на помощь масс-медиа в деле поддержки и пропаганды целей и задач его Программы, роли и значения народной дипломатии в деле мирного, политического урегулирования проблемы Абхазии.

Мы надеемся, что общими усилиями народов, пострадавших от трагедии в Абхазии, и всего прогрессивного человечества путём активизации народной дипломатии, мы добьёмся взаимопонимания, мира и согласия, возрождения демографической, экономической и духовной жизни наших народов на мирной благодатной земле Абхазии.

Разразившаяся в Абхазии трагедия своими чёрными крыльями задела всех, но особенно она прошла по тем, кто в течение веков обрел здесь свою единственную Родину и связана с ней и живыми, и мёртвыми. Трагедия произошла, и мы долго будем переживать её последствия. Но как же быть дальше? Обе стороны должны осознать, что мы независимо от любви или ненависти, обречены на согласие, на совместное проживание и чем дальше, тем очевиднее эта непреложная истина.

Ведь даже 30-40 лет недопонимания в условиях общего тоталитаризма и несколько лет войны - небольшие сроки по сравнению с веками, тысячелетиями совместного проживания и взаимопонимания.

За этот огромный период, когда и враг и друг был общим, когда ничего не мешало нашим народам дружить, создавать семьи, формировать нравы и обычаи, похожих на которые нет не только за морем, горами и рекой Псоу, но и вообще на планете. Сравните наши слёзы, смех, похороны и свадьбы, танцы, песни, одежду, лица, фамилии, наконец, - если вы не ослеплены ненавистью, то легко это подтвердить, ведь обычай нивелировался ни мигот, а веками!

Ведь одинаковая бытовая культура - это результат длительного совместного проживания под одним и тем же небом, на одной и той же земле, у одного и того же моря и гор.

Поэтому политика по отношению к абхазам должна иметь моральные барьеры, должна нести ответственность за судьбы абхазского и грузинского народов. А сжав кулаки, нельзя не только сеять добро, но и просто поприветствовать друг друга.

В споре никогда не бывает, чтобы один был полностью прав, а другой полностью виноват. Перед лицом потомков и памятью предков грузины и абхазы обязаны простить друг друга. И первый шаг должны сделать мы, грузины.

Трудно? Да, очень. Но прощение тогда чего-то стоит, когда простить нелегко.

Естественно, что и среди абхазов, и среди грузин таких людей, которые не чувствуют потребности простить или покаяться - родителям, братьям, сёстрам, детям, близким убитых и искалеченных, нелегко забыть происшедшее.

Но, несмотря на огромное горе, такая логика для большинства, наверное, неприемлима, так как это ведёт к ещё большей пропасти!

Человечество, пережившее тысячелетия трагической, кровопролитной истории не знает другой дороги. Сближение вековых врагов Франции и Германии, давшее старт европейской интеграции, яркий пример соединения морали с политикой.

Дорога к примирению, покаяние - не упреки, не обвинения противоположной стороны, а поиск, анализ, в первую очередь своих ошибок, приведших к катастрофе. И в этой обстановке отойти от честолюбия ради блага Отечества и есть мудрость, если угодно - героизм.

Когда твоё покаяние соотносено с чужой болью, оно даёт такие ростки, что пробивает бетон. "Возьмёшь душу, где разумом не взять" - сказал поэт. От покаяния не далеко до понимания, а понимание ведёт к согласию.

Мы должны чётко понять, осознать - чего хотят абхазы. Они должны быть твердо уверены, что ничто не может угрожать сохранению их самобытного языка, культуры, прав в управлении республикой и т.д. и т.п. Но, в свою очередь, и они должны осознать, что сколько бы времени не прошло и сколько бы поколений не сменилось - вопрос восстановления территориальной целостности Грузии будет.

Камней бросали мы друг в друга немного больше, чем полагалось народам - братьям. Теперь пришло время собирать камни...

**Члены Совета неправительственного
общественного "Движения"
"Мир и Возрождение Абхазии".**

**Молодые сыновья и дочери Абхазии
должны жить вместе на одной земле,
под одним мирным небом**

История взаимоотношений между грузинами и абхазами уходит своими корнями в далёкое прошлое. Корни этого древнего дерева питают и нас - молодых представителей народов, издревле живших в Абхазии. Мы являемся потомками тех, кто по кирпичику, из поколения в поколение создавал благосостояние Абхазии и неуклонно соблюдал традиции, которыми так богата и самобытна земля Абхазии.

Но сегодня молодёжь Абхазии, находящаяся по разные стороны баррикад, в ожидании, когда политики решат свои проблемы и дадут возможность молодым быть вместе, делить общие радости и горести, общаться, как это делали отцы и деды, придерживавшиеся традиций, забывать которые мы не имеем права.

Наш святой долг перед памятью наших предков, во имя будущего обоих народов, поднять голос протеста против той разобщённости, которую посеяли между нами авантюристы всех мастей.

Мы не должны познать темным силам, свергнувшим наши народы в горе и страдания, внять верх над здравым смыслом.

Мы должны объединить наши усилия и сказать своё веское слово:

- Хватит крови, хватит разрушений, хватит ненависти, хватит нетерпимости друг к другу.

Период не состоявшихся "отцов наших" закончился и именно мы, молодёжь Абхазии, должны поставить на этом точку, ибо мы - это будущее нашей земли, на которой жить и созидать совместно нам предназначено Богом.

Мы обращаемся с призывом к сверстникам, находящимся сегодня в Абхазии: давайте протянем друг другу руки, давайте встретимся за дружеским столом, обсудим все стоящие перед нами проблемы, выступим единым фронтом против беззакония, поглотившего нашу родную Абхазию.

Самое главное - сделать первый шаг на встречу друг к другу. Да, наверно это трудно, но чем раньше это произойдёт, тем раньше мы сможем разрушить стену непонимания и недоверия, построенную между нами псевдопатриотами. Именно молодёжь должна сделать это - ради защиты демократического развития Абхазии, единственного пути, признанного всем цивилизованным сообществом. Так давайте же вместе, рука об руку пойдём по этому пути на благо всех народов, населяющих благодатную землю под названием Абхазия.

От имени молодёжи
Абхазии в изгнании.

1918 წლის 26 მაისი საქართველოს დამოუკიდებლობის და
დემოკრატიული საქართველოს რესპუბლიკის გამოცხადების დღეა.
საქონსებრი ღარბაჲ “გიზანტ - კოლუი” გამართულ საგმირო საღამოზე

2000 წლის 26 მაისის საზეიმო საღამო გახსნა სათვისტომოს პრეზიდენტმა ბადრი
კაკაბაძემ

ყოველწლიურად 26 მაისს საქართველოს დამოუკიდებლობის
დღეს, ზემოთ აღნიშნავს სრულიად საქართველო და მის ფარგლებს
გარეთ მცხოვრები ყველა ქართული დიასპორა. 1918 წლის 26 მაისი
ოქროს ასოებით ჩაიწერა საქართველოს ისტორიაში.

“დავიწყება ისტორიისა, მომასწავებელია ერის სულით და ხორციით
მოშლისა და დარღვევისა”, იტყოდა ხოლმე სულმნათი ილია ჭავჭავაძე.

2000 წელი სანკტ-პეტერბურგის ქართული სათვისტომოსათვის,
იმიტაც არის აღსანიშნავი, რომ წელს 140 წელი სრულდება მას შემდეგ,
რაც პეტერბურგის უნივერსიტეტის სტუდენტობამ, 1860 წელს, ილია
ჭავჭავაძის მეთაურობით პირველი სათვისტომო ჩამოაყალიბეს და მას
“თერგდალეულები” უწოდეს - თერგს გადმა, რუსეთში სწავლამიღებული
ახალგაზრდობა. თერგდალეულებმა თავიანთ დროშას წააწერეს: “ჩვენი
თავი ჩვენადვე გვეყუდნეს”, “ენა, მამული, სარწმუნოება” თერგდალე-
ულთა ეს ოცნება აღსრულებულია. დღეს საქართველოს ბრძენი,
პატიოსანი, სხვისი ჭირვარამის გამზიარებელი თაობა სჭირდება, რომ
საქართველო ეკონომიკურ სიდუხჭირეს გადაარჩინოს და XXI საუკუნეში
მისი კუთვნილი ადგილი დაიკავოს, აღნიშნა თავის გამოსვლაში საზეიმო
საღამოზე, სათვისტომოს პრეზიდენტმა ბადრი კაკაბაძემ.

ცოტა რამ დემოკრატიული საქართველოს ისტორიიდან:
საქართველომ თავისი არსებობის მანძილზე ბევრი ტანჯვა-წამება
გამოიარა: მას არც რომაელთა შემოსევა დაკლებია პომპეუსის

ლაშქრობით, ჩვენს წელთაღრიცხვამდე II-ე საუკუნეში, არც სპარსელების, არც არაბების, არც ბუღა თურქის, არც თურქ-სელჩუკების, არც მონღოლთა, მაგრამ ყოველთვის, მართლმადიდებლურ ქრისტიანულ ქართულ სახელმწიფოდ რჩებოდა. "საჭიროა ხალხმა იცოდეს თავისი წარსული საზოგადოებრივი ცხოვრების ისტორია... უნდა იცოდეს, რასაკვირველია, უტყუარი, კემმარიტი ისტორია და არა გაზვიადებული, ყალბი", ამბობდა ივანე ჯავახიშვილი, სანკტ-პეტერბურგის უნივერსიტეტის აღზრდილი და თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის დამაარსებელი.

დმერთმა რუსეთს და საქართველოს, ორ ერთმორწმუნე მეზობელ ერს დიდი მისია დააკისრა-შეინარჩუნოს და განამტკიცოს ქრისტეს რჯული კავკასიაში. ამ დიდი მისიის შესრულების მიზანი იყო სწორედ, რუსეთთან 1783 წელს დადებული მეგობრობის ხელშეკრულება "გეორგიევსკის ტრაქტატი", მაგრამ სამწუხაროდ, რუსეთი და საქართველო ისე დაშორდნენ ერთმანეთს, რომ ეს დიდი ღვთიური მისია ვერ გაითავისეს. "გეორგიევსკის ტრაქტატი" მხოლოდ მფარველობას და ურთიერთ ინტერესების დაცვას ითვალისწინებდა, რაც სამწუხაროდ 1801 წელს იქნა დარღვეული და 1801 წლის 12 სექტემბერს იმპერატორ ალექსანდრე I ხელმოწერით, გამოიცა მანიფესტი საქართველოს რუსეთთან შეერთების თაობაზე, რითაც საქართველომ სუვერენული სახელმწიფოებრიობა დაკარგა. გაუქმდა მსოფლიოში ერთ-ერთი უძველესი სამეფო დინასტიის-ბაგრატიონთა დინასტია, რომელიც ჩვენი წელთაღრიცხვის VIII საუკუნიდან სათავეში ედგა ქართულ სახელმწიფოს. ერეკლე II მრავალრიცხოვანი შთამომავლობა და საქართველოს უკანასკნელი მეფის, ერეკლე II უფროსი ვაჟის გიორგი XII შვილებიც თითქმის ყველა სანკტ-პეტერბურგში გადმოასახლეს.

1801 წლიდან 1918 წლამდე, 117 წლის განმავლობაში, საქართველომ რუსეთთან ერთად გაიზიარა ისტორიული ჭირ-ვარამი, ცარიზმი, თვითმპყრობელობა, პირველი მსოფლიო ომი, 1917 წლის თებერვლის დემოკრატიული რევოლუცია და 1917 წლის ოქტომბრის გადატრიალება. რუსეთში დროებითი მთავრობის დაპატიმრებით და სოციალისტური რევოლუციის გამარჯვებით, რუსეთი სრულმა ანარქიამ მოიცვა, ამ პერიოდში ამიერკავკასიის სამმა რესპუბლიკამ საქართველომ, აზერბაიჯანმა და სომხეთმა 1917 წლის 15 ნოემბერს შექმნეს მთავრობა-ამიერკავკასიის კომისარიატი ანუ "ამიერკავკასიის სეიმი" და მის თავმჯდომარედ ევგენი გეგეჭკორი იქნა არჩეული. რუსეთის ბოლშევიკურმა პარტიამ არ სცნო "ამიერკავკასიის სეიმი"

ამ პერიოდშივე მრავალეროვან ამიერკავკასიაში გააქტიურდა ეროვნული თვითგამორკვევისაკენ მისწრაფება. 1917 წლის 19 ნოემბერს შეიქმნა ქართული ეროვნული საბჭო, ეროვნული ყრილობის თავმჯდომარეობა დაეკრისა ნოე ჟორდანიას. ეროვნული საბჭო

ქართველი სოციალ-დემოკრატიული პარტიის წარმომადგენლებისაგან იყო თითქმის დაკომპლექტებული. მიუხედავად იმისა, რომ იგი, მთელ რიგ საკითხებში, თანაუგრძნობდა რუსულ ბოლშევიზმს, მაინც არსებითად საქართველოს დამოუკიდებლობისათვის იბრძოდა. არც "ამიერკავკასიის სეიმს" უარსებია დიდხანს. 1918 წლის 26 მაისს იგი დაიშალა, იმავე დღესვე, თბილისში, მთავრობის სასახლეში, საღამოს 5 საათზე,

საქართველოს ეროვნული საბჭოს გაფართოებულ სხდომაზე, რომელიც ნოე ჟორდანიამ გახსნა, მან ასეთი განცხადება გააკეთა: "თქვენ დღეს მოწმე ხართ ერთი ისტორიული და ტრაგიკული აქტისა-მოკვდა ერთი სახელმწიფო და ამავე დარბაზში, საფუძველი ეყრება საქართველოს ახალ დემოკრატიულ სახელმწიფოს, რომელიც არ იქნება მიმართული არც ერთი ხალხის, არც ერთი სახელმწიფოს წინააღმდეგ" იმავე დღეს ჩამოყალიბდა პირველი მთავრობა, სადაც

თავმჯდომარისა და შინაგან საქმეთა მინისტრის პოსტი დაიკავა ნოე რამიშვილმა, სამხედრო მინისტრისა- გ.გიორგაძემ, საგარეო საქმეთა მინისტრი გახდა ა. ჩხენკელი, ფინანსთა, ვაჭრობისა და მრეწველობის გ. ჟურული, განათლებისა- გ. ლასხიშვილი, მიწათმოქმედებისა- ნ.ხომერიკი, იუსტიციისა შ. მესხიშვილი, გზათა ივ. ლორთქიფანიძე.

1918 წლის 24 ივნისს საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის მთავრობის თავმჯდომარის პოსტზე ნოე რამიშვილი შეცვალა ნოე ჟორდანიამ. საკანონმდებლო ორგანოდ გამოცხადდა "ეროვნული საბჭო" რომელსაც ეწოდა "საქართველოს პარლამენტი."

1921 წლის 21 თებერვალს საქართველოს რესპუბლიკის დამფუძნებელმა კრებამ დაამტკიცა "საქართველოს კონსტიტუცია" დემოკრატიული საქართველოს ცხოვრების პირველი წლები არ ყოფილა დალხინებული: ეს იყო სომხეთ-საქართველოს, ქართველებსა და ოსებს შორის კონფლიქტის წლები. საქართველოს თვალი დაადგა კვლავ თურქეთმა, დენიკინის სარდლობამ, ინგლისმა. 1920 წლიდან საქართველოს საგარეო ურთიერთობა გართულდა. წითელმა არმიამ დენიკინის ჯარების განადგურების შემდეგ, ბაქო დაიკავეს და აზერბაიჯანში საბჭოთა ხელისუფლება დაამყარეს. იგივე ბედი ეწია საქართველოსაც. 1921 წლის 17-24 თებერვალს თბილისის კარიბჭესთან გააფრთხილები ბრძოლები მიმდინარეობდა. 25 თებერვალს წითელი არმიის ნაწილები თბილისში შევიდნენ. ბაქოდან ს.ორჯონიკიძემ ლენინს აცნობა დეპეშით: "თბილისზე ფრიალებს საბჭოთა ხელისუფლების წითელი დროშა,

გალმარჯოს საბჭოთა საქართველოს" საქართველოს დემოკრატიული მთავრობა ნ.ჟორდანიას განკარგულებით ემიგრაციაში წავიდა. მას კაპიტულაცია არ გამოუცხადებია და იმედოვნებდა, რომ ევროპის ქვეყნების დახმარებით დაიბრუნებდა საქართველოს. მან ხელისუფლება

ბათუმის ბოლშევიკთა ლიდერს ს. ქავთარაძეს გადასცა. 1921 წლის 18 მარტს დატოვა საქართველო და პარიზს მიაშურა.

საქართველოს დამოუკიდებელ სახელმწიფოს სამი წელიც არ ეღირსა არსებობა. 117 წელს ცარიზმის მპყრობელობის შემდეგ, 70 წელი ისევ ბოლშევიკური რუსეთის გამგებლობაში იყო. ამ პერიოდში რუსეთი და საქართველო ერთ ბედის ქვეშ აღმოჩნდნენ.

ბაგრატიონთა სამეფო დინასტიის მრავალრიცხოვანი შთამომავლები უმოყვრდებოდნენ რუსეთის ისეთი ცნობილი გვარის შთამომავლებს, როგორიც იყვნენ მენშიკოვები, ოდოევსკები, გოლიცინები, ტოლსტოები, ტრუბეცკოები, ურუსოები, ტატიშჩევი, ბახმეტოვები, ანიჩკოვები და სხვა.

სანკტ-პეტერბურგში გადმოსახლებული ბაგრატიონები, ვასილეს-ტროვსკის რაიონში მე-9 ხაზზე და მილიონიანის ქუჩაზე ცხოვრობდნენ. მე-6 ხაზზე მდებარე "სამი წმინდანის" ეკლესია კი მათი კარის ეკლესია იყო. ნევის ცნობილ ლავრაში განისვენებს ერეკლე II მეუღლე დარეჯან დედოფალი და მისი შთამომავლობა. ბაგრატიონთა ერთადერთი შთამომავალი შემორჩა პეტერბურგს-ესაა ბატონი არისტო ბაგრატიონი, ექიმი, ხატმწერი, ქართული სათვისტომოს ფუძემდებელი, კაცი, რომელმაც მთელი მისი შეგნებული ცხოვრება სანკტ-პეტერბურგის ქართული ეკლესიის აღმშენებლობას შეაღია.

აი, ასეთია დემოკრატიული საქართველოს მოკლე ისტორია-1918 წლის 26 მაისი მაინც რჩება ქართველი ერის ცხოვრებაში უმნიშვნელოვანეს თარიღად-ცარიზმის უღლიდან განთავისუფლების დღედ. ცარიზმის უღლიდან არა მარტო საქართველო იქნა განთავისუფლებული, არამედ თვით რუსეთიც. არსთა გამრიგემ ეს ორი მართლმადიდებლური ერი თითქმის ერთნაირი ქართველიებით ატარა. სიხარულის, მეგობრობის, გამარჯვების დღეებიც ბევრი ჰქონია რუს და ქართველ ერებს, რომელსაც გაფრთხილება და შენარჩუნება სჭირდება. ეს კი ჩვენი თაობის უპირველესი საზრუნავია.

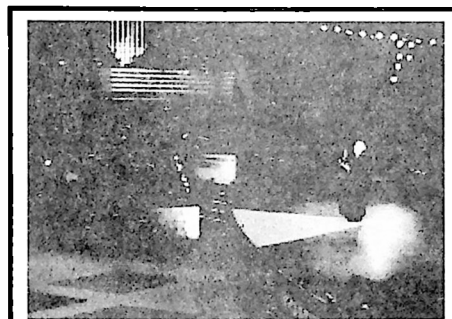
საქართველოს დამოუკიდებლობის დღისადმი მიძღვნილ საზეიმო საღამოს, სანკტ-პეტერბურგში მცხოვრებ ქართველების გარდა, მრავალრიცხოვანი სტუმრებიც ესწრებოდნენ, მათ შორის იყვნენ: სანკტ-პეტერბურგის ქალაქის მერიის და ლენინგრადის საოლქო საბჭოს, საპარლამენტთაშორისო ასამბლეიის, "ერთა ლიგის", სხვადასხვა ქვეყნების საკონსულოების, 30-მდე დიასპორის, მრავალრიცხოვანი საზოგადოებრივი ორგანიზაციების და საინფორმაციო საშუალებათა წარმომადგენლები. საზეიმო საღამოსათვის მზადებას უშუალოდ ხელმძღვანელობდა სათვისტომოს პრეზიდენტი, ბადრი კაკაბაძე, საერთაშორისო ასოციაციის "საქართველოს ქალები მშვიდობისა და სიცოცხლისათვის" სანკტ-პეტერბურგის ფილიალის თავმჯდომარე, ქალბატონი ნატო კაკაბაძე და სათვისტომოსთან არსებული ქართული ხალხური სიმღერისა და ცეკვის ანსამბლის "მერანის" სამხატვრო ხელმძღვანელი, ქალბატონი ლალი მანაგაძე-ბასილაძე.

გემოვნებით გაფორმებულმა საინფორმაციო აფიშამ, რომელიც საზეიმო საღამოს ჩატარებას იუწყებოდა, სანკტ-პეტერბურგელთა დიდი ყურადღება მიიპყრო. მთელი ერთი კვირის განმავლობაში სათვისტომოში და საკონსულო სამსახურში არ წყდებოდა ტელეფონის ზარი, სანკტ-პეტერბურგის ფართო საზოგადოებრიობა და მისი მრავალრიცხოვანი სტუმრები, ითხოვდნენ დახმარებას ბილეთის შეძენაში. საღამოზე კი სტუმრები მხოლოდ მოსაწვევი ბარათებით იყვნენ მოწვეულნი. ასეთი დიდი დაინტერესება საქართველოსადმი, მისი ხელოვნებისადმი, კიდევ ერთი დასტურია იმისა, რომ საქართველოსადმი, მისი შეუდარებელი ხელოვნებისადმი სიყვარული, რუსეთის საზოგადოებას ჯერაც არ განელებია.

საზეიმო საღამოს ტრიუმფალურ ჩატარებას "გიგანტ-ჰოლის" შესანიშნავმა საკონცერტო დარბაზმაც შეუწყო ხელი. "გიგანტ-ჰოლის" დირექტორმა, ბატონმა მიხეილ მირილაშვილმა, საქართველოდან ამოსულმა ებრაელმა კაცმა, თავის მეორე სამშობლოსადმი-როგორც თვითონ უწოდებს საქართველოს, მიძღვნილ საზეიმო საღამოს მაღალ დონეზე ჩასატარებლად, განსაკუთრებული მზრუნველობა გამოიჩინა. საგამოფენო დარბაზში თითქმის მთელი ერთი კვირის განმავლობაში

იყო გამოფენილი რუსეთ-საქართველოს ურთიერთობის, სათვისტომო "ივერიის" საქმიანობის ამსხველი სტენდები და შესანიშნავი ფოტოხელოვანის დავით კვაჭაძის ფოტონამუშევრები, საკონცერტო დარბაზის დიდი ეკრანი მაყურებელს, საქართველოს რესპუბლიკის ისტორიაზე, კულტურაზე, ხელოვნებაზე, მის შეუდარებელ ბუნებაზე შექმნილ დოკუმენტურ ფილმებს უჩვენებდა.

საზეიმო საღამოს მონაწილენი დალოცა და კეთილი სურვილები უსურვა, სანკტ-პეტერბურგის შესტაკოვის ღვთისმშობლის ხატის ქართული ეკლესიის წინამძღვარმა მამა რომანოზმა. სათვისტომოს პრეზიდენტმა ბადრი კაკაბაძემ, თავის გამოსვლაში ხაზი გაუსვა 26 მაისის მნიშვნელობას დემოკრატიული საქართველოს ისტორიაში, რესპუბლიკის ბრძოლას დამოუკიდებლობისათვის, ეკონომიკური და სულიერი აღორძინებისათვის. იმ დიდ მისიას, რომელიც რუსეთში მცხოვრებ ქართულ დიასპორას, ქართულ სათვისტომოებს დააკისრა

საზეიმოს სხდომის მონაწილენი დალოცა ქართული ეკლესიის წინამძღვარმა მამა რომანოზმა

არსთა გამრიგებ, რუსი და ქართველი ერის მეგობრობის განმტკიცების, რუსეთ-საქართველოს ურთიერთობის მოწესრიგების საქმეში. მადლობა გადაუხადა სანკტ-პეტერბურგის ადმინისტრაციას, პირადად გუბერნატორს, ბატონ ვლადიმერ იაკოვლევს, იმ დიდი ყურადღებისათვის, რასაც ისინი იჩენენ ქალაქში მცხოვრებ ეროვნული უმცირესობებისადმი, უამრავი ლტოლვილისადმი და განსაკუთრებით აფხაზეთიდან იძულებით გადაადგილებული პირებისადმი. სწორედ ქალაქის

ადმინისტრაციის დიდი ზრუნვის შედეგია, რომ დღეს გვაქვს ქართული სკოლა, ქართული ეკლესია, ქართული ხელოვნების კერები. ყველაზე შთამბეჭდავი და ამაღლებელი იყო წუთები, როდესაც ბატონმა ბადრი კაკაბაძემ, სათვისტომო "ივერიის" საპატიო წევრებად არჩევა მიულოცა და სამახსოვრო საჩუქრები გადასცა "ივერიის" გამგეობის პირველ თავმჯდომარეს 1990-92 წლებში, პროფესორ მიხეილ ორჯონიკიძეს, აკად. ი.პავლოვის სახელობის სამედიცინო უნივერსიტეტის პროფესორს ოთარ ჯალიაშვილს, სტეფანე რაზინის სახელობის სააქციონერო საზოგადოების გენერალურ დირექტორს გია გვიჩიას, უშურველ ქველმოქმედებს ბიზნესმენს სოსო კუტალიას, ეკონომიკათა საერთაშორისო ასოციაციის ჩრდილო-დასავლეთის კავშირის პრეზიდენტს სოსლან ხარებოვს, სააქციონერო საზოგადოება "აისის" გენერალურ დირექტორს, პოეტს ავთანდილ ბუთხაშვილს, სათვისტომოს ერთ-ერთ ფუძემდებლებს

არისტო ბაგრატიონს და კახაბერ გიორგაძეს, ვიცე-პრეზიდენტს ბორის ბერულავას, საქართველოს მუდმივ წარმომადგენელს რუსეთის ფედერაციაში, ვიცე-კონსულს გიზო კუხალაშვილს. მათ თავიანთი მოღვაწეობით სანკტ-პეტერბურგში, დიდი წვლილი შეიტანეს სათვისტომოს ჩამოყალიბების, ქართული სკოლის დაარსების, ქართული ეკლესიის მშენებლობის და რუსი და ქართველი ხალხის მეგობრობის განმტკიცების საქმეში.

საღამოს მონაწილეებს გულთბილად მიესალმენ და აღელვებას ვერ მალავდნენ პროფესორები მიხეილ ორჯონიკიძე და ოთარ ჯალიაშვილი. დამსწრე საზოგადოებას საქართველოს დამოუკიდებლობის დღე მიულოცა ვიცე-კონსულმა გიზო კუხალაშვილმა და სანკტ-პეტერბურგის ადმინისტრაციის წარმომადგენელმა ვლადიმერ ჩუროვმა. პოეტმა ავთანდილ ბუთხაშვილმა თბილისისადმი მიძღვნილი თავისი ლექსი წაიკითხა.

საზეიმო საღამოს მაღალ დონეზე ჩატარება, ბევრად განაპირობა საკონცერტო პროგრამამ. აქ, შორეულ ჩრდილოეთში მცხოვრები ქართველებისათვის, რომელთაც გარკვეული მიზეზების გამო, გაწყვეტილი აქვთ კავშირი საქართველოსთან, ქართული ხალხური სიმღერისა და ცეკვის ანსამბლის "მერანის" კონცერტი, ქართული ხელოვნების ზეიმად იქცევა ხოლმე.

მამა რომანოვის სიტყვა,
წარმოთქმული 26 მაისის ზეიმზე

სულიერო შვილნო/
ღეგო ღა კეგო/
კეირჟასო სტუმრეგო!

უფლის ღოცვა-კურთხევით გლოცავთ დღევანდელი ზეიმის მონაწილეებს, ვლოცავ საქართველოს, მისი განთავისუფლების ეს 82-ე წელი, ყოფილიყოს საქართველოს გაერთიანების, აღორძინების, ეკონომიურად გაძლიერების, ოსეთიდან და აფხაზეთიდან დევნილი ქართველობის და საერთოდ, ყველა ქართველის საქართველოში დაბრუნების წელი, სულიერი ფერისცვალების წელი.

1801 წელს, რუსეთის მეფის, ალექსანდრე პირველის მანიფესტით, არა მარტო საქართველომ დაკარგა დამოუკიდებლობა, არამედ უძველესმა ქართულმა ეკლესიამ. ეკლესიამ, რომელსაც პირველივე საუკუნეში, ქრისტეს საყვარელმა მოსწავლეებმა, ანდრია პირველწოდებულმა და სიმონ კანანელმა ჩაუყარა საფუძველი.

საქართველოს კურთხეულ მიწაზე, ღვთისმშობლის წილხვედრ მიწაზე, სვეტიცხოველში განისვენებს ქრისტეს კვართი, ქართულ მიწაზე განისვენებენ ქრისტეს 12 მოციქულიდან, ორი მოციქული სიმონ კანანელი აფხაზეთში, და მატათა-აჭარაში, წმიდა ნინო მოციქულთ სწორი, რომელმაც 326 წელს ქრისტიანობა გაავრცელა საქართველოში, კახეთში, ბოდბის მონასტერშია დასაფლავებული. საქართველოს ღვთიეკურთხეულ მიწაზე ცხოვრობდა და მიიყვალა დიდი ღვთისმეტყველი, იოანე ოქროპირი, აფხაზეთში, კომნის მთებში, სადაც დიდი ქრისტიანული კერა იყო, წლების განმავლობაში იყო დამალული იოანე ნათლისმცემლის თავი.

აი, ასეთი ტრადიციების ქართულმა ეკლესიამ, რუსეთის სინოდის გადაწყვეტილებით, 1811 წელს დაკარგა დამოუკიდებლობა. უძველესი ქართული ენა, რომლის არსებობაზე ბიბლია და წმიდა წერილები მიუთითებენ, ეკლესიიდან განიდევნა და ღვთისმსახურება რუსულ ენაზე სრულდებოდა. უფლის ნება-სურვილით, 1917 წლის 12 მარტს, მეხეთის სვეტიცხოველის ტაძარში, საზეიმოდ გამოცხადდა ქართული ეკლესიის ავტოკეფალია და სიონის ტაძარში ღვთისმსახურება ქართულ ენაზე წარიმართა, აირჩიეს საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქი, ეს პატივი წილად ხვდა ეპისკოპოს კირიონს (სადაგლიშვილს). ეს იყო პირველი ნაბიჯები საქართველოს ეროვნული დამოუკიდებლობისაკენ.

ჩემო სულიერო შვილნო!

ღმერთმა იწებოს ყველა ადამიანის სულიერი ფერისცვალება, დღეს ლოცვა-ვედრება უფლისადმი, როგორც არასდროს, ისე გვჭირდება. ლოცვა-ვედრება უფლისადმი განსაკუთრებით გვჭირდება ოსეთიდან და აფხაზეთიდან დევნილ ქართველობას, ღმერთმა ისმინოს ჩვენი ვედრება და ყველა ქართველის საქართველოში დაბრუნება.

გლოცავთ! ღმერთის შემწეობა არ მოგკლებოდეთ!

ჩვენთან არს ღმერთი!

Дорогие братья и сёстры!

Уважаемые гости!

Сегодня, день независимости Грузии, празднует и древнейшая грузинская православная церковь, церковь, которому ещё в первом веке проложили путь любимые апостолы Христа: Андрей Первозванец и Симон Кананели. Празднует Грузия, в земле которой, в Светицховели покоится Покров Христа, празднует земля, где и ныне покоится прах апостолов Христа: Симона Кананели в Абхазии и Матати в Аджарии, равноапостола Нины, которая ещё в 326 году просветила Грузию. Празднует земля, где долгое время жил и умер Иоанн Златоуст. Земля, где долгое время находилась голова Ионна Предче.

Судьба привела Грузию к единой России. Миссия этих двух православных христианских государств предопределено Богом сохранить и утвердить православие. Сегодня, когда наши страны стоят перед многими проблемами, когда дух неверия, сомнения, соблазна врываются в нашу жизнь, весьма велика ответственность каждого православного христианина сохранить нашу веру.

Мы надеемся, что наши народы, которые и в прошлом переживали тяжёлые невзгоды, с помощью Божьей и ходотайством Божьей Матери и наших святых, выдержат и это испытание.

“Господи сохрани Святую твою Соборную и Апостольскую Церковь во веки незыблему ”

Братья и сёстры! Благославляю Вас!

Господь с нами!

Отец Роман
настоятель Санкт-Петербургской
грузинской церкви Шестоковской
иконы Божье Матери.
2000г. 26 мая.

სანკტ-პეტერბურგის ქართული სათვისტომოს წარმატებული საქმიანობა ქართული ეკლესიისა და ქართული სკოლის ამოქმედებასთან ერთად, შეიძლება ითქვას ანსამბლ "მერანმაც" ბევრად განაპირობა. იგი ქალაქში გამართული თითქმის ყველა ფესტივალის მონაწილეა. ანსამბლს თავიანთ ეროვნულ დღესასწაულებზე ხშირად იწვევენ, ქალაქში არსებული სხვადასხვა სათვისტომოები. ასეთ მოკლე დროში ანსამბლის ასეთი პოპულარობა, უპირველესად მისი სამხატვრო ხელმძღვანელის ქალბატონ ლალი ბასილაძის დიდი დამსახურებაა.

ცოტა რამ ქალბატონ ლალის ბიოგრაფიიდან: დაიბადა და გაიზარდა ოჩამჩირის რაიონის სოფელ არდოში. ლავრენტი მანაგაძის და ციალა მუშკუდიანის ოჯახი, ოჩამჩირეში რაჭა-ლეჩხუმიდან იქნენ ჩასახლებულნი. ლალიმ ოჩამჩირის საშუალო სკოლა დაამთავრა. იგი 1977 წელს ჩამოვიდა ლენინგრადში და ექიმის თეთრ ხალათზე მეოცნებემ, ლენინგრადის სამედიცინო ტექნიკუმში განაგრძო სწავლა და წარჩინებით დამთავრების შემდეგ უნდოდა სწავლა სამედიცინო ინსტიტუტში გაეგრძელებინა...

აქ, შორეულ ჩრდილოეთში, გაიცნო ლამაზმა ქართველმა გოგონამ ქობულეთელი ლამაზი ჭაბუკი ნოდარ ახმედის-ძე ბასილაძე, ქართული ცეკვების უზადლო შემსრულებელი და 1980-90 წლებში ქართველი სტუდენტების მიერ ჩამოყალიბებული ქართული ცეკვის ანსამბლის პირველი ქორეოგრაფი. ლალი და ნოდარი 1980 წელს შეუღლდნენ. ახალგაზრდა ცოლ-ქმარმა ერთად გააგრძელეს სწავლა ლენინგრადის გზათა საინჟინრო ინსტიტუტში, რომლის დამთავრების შემდეგ, განაწილებით დაიწყეს მუშაობა ოქტომბრის სახელობის რკინიგზის

სურათზე პირველ რიგში
მარცხნიდან მესამე ანსამბლის
სამხატრო ხელმძღვანელი ლალი
ბასილაძე

სამინისტროს ჩრდილო-დასავლეთის ფილიალში, სადაც დიდი შრომითი გზა განვლეს. 15 წელია ისინი ამ დიდი კოლექტივის აღიარებული და საპატიო თანამშრომლები არიან. ლალი და ნოდარ ბასილაძეების სიყრმის შვილი, რომანი 1981 წელს დაიბადა, სტუდენტმა ცოლ-ქმარმა, აქ, ლენინგრადში, გაზარდეს რომიკო, დღეს იგი სანკტ-პეტერბურგის სახელმწიფო უნივერსიტეტის იურიდიული ფაკულტეტის სტუდენტია. მეორე ვაჟიშვილი გიორგი კი 1991 წელს დაიბადა. გიორგი მამის კვალს გაჰყვა, იგი სამი წლისავე არ იყო, რომ უკვე ქართულ ცეკვებს ასწავლიდნენ. დღეს კი 9 წლის გიორგი ბასილაძე ანსამბლ

“მერანის” მშვენება და სიამაყა.

ქალბატონ ლალის მშობლებს, ლავრენტი და ცილა მანაგაძეებსაც, არ ასცდათ აფხაზეთში დატრიალებული ტრაგედია, ისინი იძულებული გახდნენ მშობლიური სახლ-კარი დაეტოვებინათ ოჩამჩირეში. ერთადერთი ქალიშვილის თხოვნას-მშობლები აქ, სანკტ-პეტერბურგში გადმოსულიყვნენ საცხოვრებლად, მათ უარი განუცხადეს. საქართველოზე უზომოდ შეყვარებულებს არ ეთმობათ საქართველო და დღეს, როგორც ყველა აფხაზეთიდან იძულებით გადაადგილებულნი პირნი, ისინიც წყალტუბოში ცხოვრობენ, თუმცა მათ არც ქალიშვილის და არც სიძის მზრუნველობა არ აკლიათ.

ლალი და ნოდარ ბასილაძეები 23 წელია ცხოვრობენ სანკტ-პეტერბურგში, ორმა ქართველმა ახალგაზრდამ ლამაზი ქართული ოჯახი შექმნეს, სადაც სათუთად უვლიან და იცავენ ქართულ ტრადიციებს, ქართული სტუმართმოყვარეობის წესებს. ამ ხნის განვლობაში, მათ თავიანთი მოკრძალებული წვლილი შეაქვეთ, აქ, შორეულ ჩრდილოეთში დიდი ქართული საქმის განხორციელებაში. მიუხედავად დატვირთული საქმიანობისა, ქალბატონი ლალი დასთანხმდა სათვისტომოს ხელმძღვანელობას, სათავეში ჩადგომოდა ახლად ჩამოყალიბებულ ანსამბლს და 6 თვეში “მერანაც” დიდ წარმატებებს მიაღწია. ანსამბლის წარმატებებს ბევრად განაპირობებს მოხდენილი საცეკვაო ფორმები, რომლებიც სათვისტომოს ხელმძღვანელობის შეკვეთით და ფინანსური მხარდაჭერით საქართველოში იქნა დამზადებული და ჩამოტანილი.

ანსამბლი ძირითად ქართული სკოლის მოსწავლეებით და საქართველოდან ლტოლვილი ახალგაზრდებითაა დაკომპლექტებული.

ბედმა მათ მშობლებთან ერთად საქართველოს, მშობლიური ფუძე-კარის დატოვება არგუნათ. აფხაზეთში დატოვებული ტრაგედია, ომის საშინელებით მიყენებული განცდები მოუშუშებელ ჭრილობად ადევს მათ ფსიქიკას და მათი ცხოვრების მუდმივი თანამგზავრია. ანსამბლში მონაწილეობა და მოღვაწეობა მათ წამიერად ავიწყებთ იმ დიდ განცდებს და საფიქრალს, უმსუბუქებს იმ დიდ ნოსტალგიას, რაც მშობლიური სახლ-კარის, ნათესავების, მეგობრების და რაც მთავარია, საქართველოს მოშორებით არის გამოწვეული. გარდა

სურათზე: ლალი ბასილაძე ანსამბლის ქორეოგრაფებთან ჯანო ლიპარტელიანთან, ეთერ მახარაშვილთან და ანსამბლის წევრებთან ერთად

ქართული ცეკვისა და სიმღერის ხელოვნების დაუფლებისა, ანსამბლის ხელმძღვანელობის გადაწყვეტილებით, მათ ქართული ხელოვნების, ქორეოგრაფიის ისტორიას, ქართულ ადათ-წესებს, საქართველოს მდიდარ კულტურას და ისტორიასაც ასწავლიან, რაც ერთგვარად ხელს უწყობს, რომ არ მოსწყდნენ ქართულ ეროვნულ ნიადაგს, ქართულ ყოფიერებას, არ დაივიწყონ ქართული ვაჟკაცური სული და ქართველი ქალის კდემამოსილება. "მერანი" ანსამბლს ეს სახელწოდება ქალბატონმა ლალიმ შეურჩია. "23 წელია აქ, შორეულ ჩრდილოეთში მირბის და მიმაფრენს ჩემი ბედის მერანი. ჩემი ოცნება და ფიქრები ყოველთვის ჩემი საქართველოს ირგვლივ ტრიალებს, ჩემი კუმირის ნიკოლოზ ბარათაშვილის "მერანს" კი თითქმის ყოველ დღე ვიმეორებ "გასწი, გაფრინდი, ჩემო მერანო, გადამატარე ბედის სამძღვარი..." და როგორც ყველა ქართველი, მე მაინც სამშობლოში დაბრუნებაზე ვოცნებობ და ჩრდილოეთის ცაზე იშვიათად აკიაფებულ ვარსკვლავს ვანდობ ხოლმე ჩემს გულის საიდუმლოსო" ხშირად აღნიშნავს ქალბატონი ლალი.

ანსამბლის წარმატებებში უდავოდ დიდია ქორეოგრაფების ჯანო ლიპარტელიანის, ეთერ მახარაშვილის, ანსამბლის ვოკალური ჯგუფის ხელმძღვანელის თემზა ზურებიანის, აკორდეონისტის რუდოლფ მურადიანის, მედოლეების რაულ ცაავას, ჯემალ ზარქუას და დათო ლიპარტელიანის წვლილი.

ქორეოგრაფიის დიდმა სიყვარულმა გადაატანინა ლტოლვილობის მძიმე ხვედრი ეთერ და ჯანო ლიპარტელიანების ოჯახს. ისინი 1994 წლიდან ცხოვრობენ სანკტ-პეტერბურგში. მიუხედავად მძიმე ეკონომიკური მდგომარეობისა, სულიერი და მორალური განცდებისა, რაც საკუთარი ოჯახის, ფუძე-კარის დატოვებით არის გამოწვეული, მათ შესძლევს აქ, შორეულ ჩრდილოეთში ლტოლვილი ქართველი

სურათზე: და-ძმა თეონა, გიორგი
და ილია თოდუები

ბავშვებისათვის ჩამოყალიბებინათ ქართული ხალხური სიმღერისა და ცეკვის ანსამბლი. ანსამბლში 25 მოცეკვავეა, რომელთა უმრავლესობა აფხაზეთიდან ლტოლვილები არიან, ესენია. სოფიკო ლიპარტელიანი, ნინო ადამია, შორენა შუშანია, ლიკა ფარულავა, ქრისტინა ბულია, ირინა აკობია, რუსიკო გვანცელაძე, ლეტმირა ჭაჭუა, ნინო ქაჯაია, და-ძმა ლანა და ლაშა გოგუები, ძმები გურამ და გულადი ჯღარკავეები, ირაკლი და კობა ზარქუები, ელდარ ბერიკაშვილი, ავთო კაჭარავა, კოტე რუხაძე, პაატა სოსელია, თენგიზ ზაქარაია, დავით ცინცაძე, გიორგი ქედევაძე, კობა წურწუშია, პეტერბურგელები გიორგი ბასილაძე და დავით კაკაბაძე.

ვოკალურ ანსამბლში კი, რომელსაც თემზა ზურებიანი ხელმძღვანელობს, გაერთიანებული არიან და-ძმები თეონა, გიორგი, ილია თოდუები, აზირ ბოჭოიძე, ვალერი ხუციშვილი, გია დარასელია, სანკტ-პეტერბურგელი დები იოლანტა და ელმირა შანავები. ანსამბლ "მერანის" წარმატებები, განაპირობა იმ ურთიერთგაგების და მომთხოვნელობის ატმოსფეროვამ, რაც ანსამბლში სუფევს. ბატონი ჯანო საკმაოდ მკაცრი და დისციპლინის მოყვარული პედაგოგია, რაც ერთგვარად ხელს უწყობს ახალი თაობის აღზრდის და სწორი მოქალაქეობრივი პოზიციის ჩამოყალიბების პროცესსაც, რაც აგრერიგად საჭიროა თანამედროვე პირობებში. ანსამბლს არც სათვისტომოს ხელმძღვანელობის და არც აქაური ქართველების ყურადღება და მზრუნველობა აკლიათ. "ივერიის" ხელმძღვანელობა ყველა პირობას უწყობდა ხელს. ნაყოფიერი საქმიანობისათვის. 26 მაისს, საზეიმო საღამოს დახურვისას, დიდი ქველმოქმედი ოჯახის-გვიჩიების წარმომადგენელმა, ქალბატონმა მარიანა გვიჩია-ორჯონიკიძემ ანსამბლის ყველა მონაწილეს პლეიერი გადასცა საჩუქრად და ანსამბლს ფინანსური დახმარების აღმოჩენაც აღუთქვა.

26 მაისს საქართველოს დამოუკიდებლობისადმი მიძღვნილი საზეიმო საღამო "გიგანტ-პოლში" გვიან საღამომდე გაგრძელდა, ამას სანკტ-პეტერბურგის თეთრი ღამეებიც უწყობდა ხელს. დარბაზი მქუხარე ოვაციებით აჯილდოვებდა ანსამბლის ყველა გამოსვლას. საღამოს მონაწილეთა სურვილიც ერთი იყო-საქართველოს ერთიანობა, მისი ეკონომიკური და სულიერი აღორძინება და ქართველების სამშობლოში დაბრუნება.

საქართველოს დამოუკიდებლობის დღეს მიეძღვნა ასევე საზეიმო საღამო, რომელიც 2000 წლის 25 მაისს გაიმართა რუსეთის ერთ-ერთ უდიდეს სამხედრო სასწავლებელში, სანკტ-პეტერბურგის სამხედრო-საზღვაო ინსტიტუტში.

საზეიმო საღამოს ესწრებოდნენ ინსტიტუტის ხელმძღვანელობა, ინსტიტუტის ქართველი სტუდენტები, სათვისტომოს პრეზიდენტი ბადრი კაკაბაძე, შესტაკოვის ღვთისმშობლის ეკლესიის წინამძღვარი მამა რომანოზი.

საზეიმო საღამოს ორგანიზატორი გახლდათ ამავე ინსტიტუტის უცხო ენების კათედრის გამგე, რუსეთის უმაღლესი სკოლის მეცნიერებათა საერთაშორისო აკადემიის წევრ-კორესპონდენტი, სანკტ-პეტერბურგელი ქართველი, ქალბატონი ალვინა თავაძე.

ქართული სათვისტომო "ივერიის" პრეზიდენტის წევრი და საერთაშორისო საზოგადოების "საქართველოს ქალები მშვიდობისა და სიცოცხლისათვის" სანკტ-პეტერბურგის ფილიალის თავმჯდომარის მოადგილე, აკადემიკოსი ალვინა იერემიას ასული თავაძე, დაიბადა ბათუმში. ბათუმის მე-20 საშუალო სკოლის დამთავრების შემდეგ, ქალბატონმა ალვინამ სწავლა განაგრძო ლენინგრადის აკად. ა. ი. გერცენის სახელობის პედაგოგიურ ინსტიტუტში, უცხო ენების ფაკულტეტზე, იქვე დაამთავრა ასპირანტურა და დაიცვა დისერტაცია პედაგოგიურ მეცნიერებათა კანდიდატის ხარისხის მოსაპოვებლად. 1979 წელს მიენიჭა დოცენტის სამეცნიერო წოდება, ხოლო 1993 წელს პროფესორის სამეცნიერო წოდება. 1995 წელს კი არჩეულ იქნა რუსეთის უმაღლესი სკოლის მეცნიერებათა საერთაშორისო აკადემიის წევრ-კორესპონდენტად.

აკადემიკოსების ოჯახი-ასეა ცნობილი ქალბატონ ალვინას ოჯახი სანკტ-პეტერბურგის ელიტარულ საზოგადოებაში. მეუღლე-იური ლეონიდეს-ძე დეტკოვი, სანკტ-პეტერბურგის ტექნიკური უნივერსიტეტის ზუსტი მექანიკის და ოპტიკის კათედრის გამგეა, აკადემიის წევრ-კორესპონდენტი და რუსეთის მეცნიერების დამსახურებული მოღვაწეა.

ქალბატონი ალვინა ინგლისური და გერმანული ენების სპეციალისტია. იგი თითქმის 40 წელიწადია ცხოვრობს სანკტ-პეტერბურგში და მიუხედავად ამისა, ბრწყინვალედ იცის ქართული ენა და საქართველოს ისტორია. საქართველოზე უსაზღვროდ შეყვარებული, საქართველოს სიბერულით ხარობს, საქართველოს ღირ-ვარამის გამზიარებელია, იგი აქტიურად მონაწილეობდა 1990-95 წლებში ქართული სათვისტომოს ინიციატივით, სანკტ-პეტერბურგში გამართულ შეხვედრებში ოსური და აფხაზური დიასპორის წარმომადგენლებთან. მიუხედავად მრავალი გადაულახავი დაბრკოლებებისა, ქალბატონი ალვინა და სათვისტომოს ხელმძღვანელობა ყოველ ღონეს ხმარობდნენ, რომ საინფორმაციო ვაკუუმი, როგორმე საქართველოს სასარგებლოდ შეევსოთ იმ დროს, როცა სანკტ-პეტერბურგის უმრავლესი პრესის ფურცლებზე და ტელეგადაცემათა ციკლის "ვერტიკალის" და "600 წამის" საეთერო დროის უმეტესი ნაწილი ე.წ. "დაჩაგრული ეროვნული უმცირესობების-აფხაზების

და ოსების სამართლიან ბრძოლას ეძღვნებოდა”.

საქართველოს ინტერესების დაცვა, რუსეთის ყველაზე აღიარებულ ქალაქში-სანკტ-პეტერბურგში და თანაც, რუსეთის პრესტიჟული უმაღლესი სამხედრო სასწავლებლის უცხო ენათა კათედრის გამგისაგან, ერთხელ კიდევ მიგვანიშნებს ქართველი ქალის სამშობლოსადმი უსახვრო სიყვარულზე, მის ჭეშმარიტ ქართველობაზე. პეტერბურგის თავის წერილებში, რომლებიც მიმართულია თანამემამულეებისადმი, რუსეთის დუმისა და საქართველოს პარლამენტარებისადმი, ქალბატონი ალვინა ყველა მოვლენას შეუღამაზებლად, თავის სახელს არქმევს. (მკითხველს ვთავაზობთ აკადემიკოს ა. თავაძის სანკტ-პეტერბურგულ წერილებს). ყველა მიმართვას, ყველა წერილს ხელს აწერს მხოლოდ სახელითა და გვარით, დიახ, უბრალოდ, ალვინა თავაძე-ყოველ გვარი რეგალიების გარეშე.

ეს წერილები არ არის ერთი დღის და ერთი პრობლემისადმი მიძღვნილი. იგი სამშობლოდან შორს მცხოვრები, სამშობლოზე უზომოდ შეყვარებული ქართველი ქალის გულის ძახილია, სამშობლოს ბედზე დაფიქრებული ქართველის გულის ტკივილია... “ძვირფასო თანამემამულენო! ბედით თუ უბედობით, საბჭოთა კავშირის დაშლის შემდეგ, ბევრი ქართველი აღმოვჩნდით სამშობლოს მოწყვეტილი. ჩვენ ყველას გვაღელვებს სამშობლოს ბედი. რა ხდება საქართველოში? სულგანაბული ვესმენთ და ვუყურებთ ყველა ინფორმაციას საქართველოს შესახებ, დიქტორის ინტონაციასაც კი ვაქცევთ ყურადღებას, რადგან ინტონაცია ზოგჯერ მეტს გვეუბნება, ვიდრე საინფორმაციო მასალა...საქართველომ, მსოფლიოში უდიდესი მონსტრის-საბჭოთა კავშირის შექმნის დროს ყველაზე დიდი ადამიანური და ტერიტორიული დანაკლისი განიცადა და მისი დანგრევის დროსაც, ყველაზე მძიმე ნანგრევებში მოექცა...”

... ალბად საჭიროა გვექონდეს ეროვნული თვითშეგნების დიდი გრძნობა, გვექონდეს დიდი პირადი თავმოყვარეობა, და რაც მთავარია, ვიყოთ ჩვენი საქმის პროფესიონალები, რომ ყოველ დეზინფორმაციას, ყოველ ცილის-წამებას საკადრისი და დროული პასუხი გავცეთ. ხომ არ ჯობდა გვესწავლა საკუთარი ინტერესების ისეთი თავდაჯერებით და სიამაყით დაცვა, როგორც ამას აკეთებენ ლიტველები, ლატვიელები, ესტონელები. გვესწავლა ისეთი მზაკვრული პოლიტიკის გატარება, როგორიც აქვთ უკრაინას, ბელარუსიას, მოლდოვას. გვესწავლა მუსულმანური ისეთი ამოუცნობი დიპლომატია, როგორიც აქვს ყაზახეთს, ყირგიზეთს, უზბეკეთს. გვექონდეს მუდამ ისეთი მტკიცე პოზიციები, როგორიც აქვს აზერბაიჯანს და სომხეთს.

სანკტ-პეტერბურგელი ქართველები გულისფანცქალით ველოდებით ყველა ინფორმაციას საქართველოზე, ჩვენ გისმენთ იმიტომ, რომ გვიყვარხართ, სხვანაირად არ შეგვიძლია...” რამდენი გულისტკივილი, რამდენი დარღია ჩაქსოვილი ამ წერილებში.

ქალბატონ ალვინას მიერ სამშობლოს ბედ-იბდლის ასე მწარედ განცდა არცაა გასაკვირი. იგი მრავალშვილიან ოჯახში აღიზარდა. ნინო და იერემია თავაძეებმა ოთხი შესანიშნავი ქართველი აღუზარდეს სამშობლოს. შვილების საფუძვლიანი განათლება, საქართველოს ისტორიის დეტალების ღრმა ცოდნა, დედ-მამის დიდი დამსახურებაა. ბატონი იერემია, სპეციალობით იურისტი, წლების განმავლობაში მუშაობდა აჭარის პროკურატურის გამომძიებლად.

ქალბატონი ნინო სპეციალობით ეკონომისტი. დღეს მშობლები აქ, სანკტ-პეტერბურგში ცხოვრობენ, შვილების მზრუნველობით გარემოსილნი.

ქალბატონი ალვინა აქტიურ საზოგადოებრივ საქმიანობას ეწევა სამხედრო განათლების სფეროში. მას ყველგან პატივს სცემენ, ყველგან მოწიწებით ხვდებიან. ეს ერთხელ კიდევ იგრძნობოდა საზეიმო საღამოზე, რომელიც სამხედრო-საზღვაო ინსტიტუტში გაიმართა. ყოველ დღე ტრიალებდე რუსეთის სამხედრო ელიტაში და თანაც ყოველთვის პირდაპირობით ამბობდე სიმართლეს რუსეთ-საქართველოს ურთიერთობებზე არც თუ ადვილია. ამჟამად ისე როგორც ყველა სფეროში, რუსეთის სამხედრო განათლების სფეროშიც დიდი რეფორმები მიმდინარეობს. მოსალოდნელია აქ დასაქმებული პედაგოგიური პერსონალის განახევრება. არადა უცხო ენების კათედრებზე ძირითადად დასაქმებულნი არიან არმიის გენერალიტეტის ოჯახის წევრები. როდესაც მოსალოდნელ შემცირებებზე ახლობლების წრეში საუბრობენ, ქალბატონ ალვინას მეუღლე-აკადემიკოსი იური დეტკოვი შემპარავად იტყვის ხოლმე: "თავის დროზე, ქორწინებისას, ალვინას ჩემი გვარი რომ აეღო, ეხლა შეიძლება ერთი პრობლემა მოხსნილი გვექნებოდაო". ქალბატონი ალვინა კი თავისი ქართული გვარით თავადით ამაცობს-თავისი ქართველობით ამაცობს.

2000 წელი 25 მაისი.

Санкт-Петербургские письма соотечественникам **Письмо первое**

Дорогие соотечественники, много грузин оказалось оторванными от своих корней в Грузии с распадом самого большого государства в мире, имя которому было СССР. История распорядилась таким образом и, пожалуй, не стоит сокрушаться о смерти империи. Тем более, что это не первый случай крушения гигантских государств. Распались Римская империя и татаро-монгольское ханство, арабские и юго-восточные деспотии, Британская и Испанская метрополии. Рухнула германская империя, не успев как следует окрепнуть. Социальные гиганты не выдерживают и рано или поздно вымирают, точно также как и гигантские представители фауны-динозавры, птеродактили и им подобные твари.

Как сейчас больше всего волнует то, что происходит в тех осколках империи, которые, распавшись, пытаются обрести независимость. В каждой республике свои сложности и свои особенности, свои удачи и свои просчеты. Однако, то, что выпало на долю Грузии вряд ли может сравниться с проблемами остальных республик вместе взятых.

Грузия понесла людские и территориальные потери при создании гиганта-монстра СССР и она платит самую высокую дань при его распаде. Этот вывод не есть истерический вопль. Этот вывод - спокойная (насколько это возможно) констатация факта.

С северным достоинством, аргументированно и жестоко отстаивают свои интересы Литва, Латвия и Эстония. Хитроумно торгуются, не сдавая ни одной своей позиции Украина, Беларусь и Молдова. По-мусульмански загадочно стоят не страже своих интересов Казахстан, Киргизия и Узбекистан: одновременно и не выходят из СНГ и создают свои особые союзы.

Не меняют своих убеждений ни Азербайджан, ни Армения.

Что же происходит в Грузии?

Мы, живущие за ее пределами, во время информационных программ замираем у

радиоприемников и экранов телевизоров, ловя каждое слово комментаторов, вслушиваясь в интонацию. Ведь интонация говорит о гораздо большем, чем слово. Как мы ждем тебя, Зураб Двали! Как мы стыдимся тебя Нонна Мерабовна! Он - с болью в голосе за свою Родину. Она - с отрешенным безразличием, как о событиях на чужой планете. Что может быть постыднее безразличия к судьбе своей страны, своего народа.

Но не меньшее разочарование вызывают и парламентарии, избранные народом, и известные политические деятели. Сколько раз мы ждали официальных опровержений, протестов, наконец, хотя бы четких и ясных разъяснений по поводу неточностей, подтасовок фактов или полных искажений истины, а то и просто грубой лжи. Но тщетно. Таковых не последовало ни в одном случае. Что произошло с нами? Неужели нам все равно, когда замалчивается истинная причина абхазского конфликта? Пока ни один официальный представитель Грузии не сказал ни слова правды об этом конфликте. Неужели парламентарии растеряли чувство национального достоинства и не смогли адекватно отреагировать на отказ Российской Думы ратифицировать договор с Грузией, как было заявлено, "до тех пор, пока Грузия не решит всех проблем со своими автономиями" Адекватность действий требовала от грузинского парламента указать российскому парламенту на нерешенность своих собственных проблем со своими автономиями. В первую очередь с автономиями немцев Поволжья, Осетии, Ингушетии, Чечни, Коми, Якутии. Перечислять можно было бы долго. Но члены парламента стыдливо молчали. Одной-единственной фразой - "мы не дадим здесь победить" - один не очень мудрый российский дипломат фактически признал соучастие России в Сухумской бойне. Но официальные власти Грузии не услышали этого, не заявили протеста, не прервали отношений с этим горе-дипломатом. Ведь за такую «дипломатическую ошибку» в цивилизованных странах карьера дипломата была бы разрушена. Но официальный Тбилиси, далеко упрятав чувство национального достоинства продолжает вести переговоры с российской стороной под руководством этого "дипломата".

Никаких протестов не последовало и на прозвучавшее в заявлении диктора "Новостей" на канале Останкино А.Выхухолева о "размещении российских военных баз в армянском анклав Грузии в г. Азалькали." Дорогие члены парламента, не стоит бросать друг в друга телефонные аппараты. Лучше потрудиться и открыть энциклопедию или словарь иностранных слов и познакомиться со значением слова "анклав".

На следующее утро передачи мы позвонили в Посольство Грузии в Москве с просьбой затребовать разъяснений у официальных лиц России, так как это прозвучало в интервью с министром обороны П. Грачевым. Но никаких действий не последовало.

Подобных примеров можно найти множество.

В российских средствах массовой информации продолжают сообщения точные, не очень точные, откровенно лживые, провокационные. И это естественно. Так происходит и в любых других средствах массовой информации.

Но нужно обладать чувством собственного достоинства, чувством национального достоинства, чтобы на официальном уровне затребовать публичных извинений по поводу каждого случая неточности, каждого случая лжи, каждого случая провокации. Только тогда можно соответствовать статусу представителя народа, представителя государства, представителя власти.

И еще. Может быть стоило бы поучиться северному достоинству и аргументации в отстаивании своих интересов у Литвы, Латвии и Эстонии, хитроумной политики Украины, Беларуси и Молдовы, мусульманской загадочности Казахстана, Киргизии и Узбекистана?

А мы в Санкт-Петербурге продолжаем ловить каждое слово о Грузии и вслушиваемся в интонацию. Ведь интонация говорит больше слов. Мы вслушиваемся потому, что любим. И не можем иначе.

**Открытое письмо
к депутатам Российского и Грузинского парламентов**

3-го февраля были подписаны российско-грузинские документы, содержание которых не известно ни парламентариям, ни народам обоих государств в полной мере.

Тем не менее, задумавшись депутаты российской Думы придумали письмо своему президенту в канун его визита в Тбилиси, в котором уже пообещали не ратифицировать подписанные документы до тех пор, пока в Грузии не будут решены проблемы статуса автономий. Если даже оставить в стороне подобную кровную заинтересованность членов российской Думы в делах государственного устройства соседнего независимого государства, то надо полагать, что подобное заявление могло родиться в головах, думающих, что у себя дома у них все в порядке и все желающие имеют желаемую автономию в тех количествах и пределах, которую они хотели бы. Уважаемые члены российской Думы, не позабыли Вы подумать об автономии российских немцев на Волге? Или с Вашей точки зрения, эта проблема была полностью и окончательно разрешена в момент объявления российским Президентом о своем намерении предоставить немцам Поволжья заброшенные земли, начиненные металлом и порохом? Что и было с огромным удовлетворением встречено простыми русскими людьми, окружавшими Президента. Если даже Вы полагаете, что с автономией для немцев все давно позади, то как быть с решением проблемы автономии ингушетин и Осетин, Чечни и Татарстана, Карелии и Бурятии... Перечислять можно еще долго.

Взаимоотношения между независимыми государствами должны строиться на условиях сугубо равноправных, а их интересы и заботы должны быть взаимны. И поэтому мы обращаемся к Вам, уважаемые грузинские депутаты: Вы просто обязаны с такой же заботой и вниманием, какие свойственны российским парламентариям проследить за решением всех проблем, связанных с правами национальных меньшинств в великой России и только после этого ратифицировать Российско-Грузинские Договоры, тем более, что народу Вашей страны не известно, во что ему обойдется иностранные военные базы на его территории. И не только ему, но и последующим поколениям.

Да поможет Господь думающим!

А. Тавадзе Санкт-Петербург.

УСТАВ УТВЕРЖДЕН
Общим собранием
членов землячества
Протокол №7
от 15.06.1999г.

**Устав
Региональной общественной организации
«Санкт-Петербургское грузинское землячество
«ИВЕРИЯ»**

СТАТЬЯ 1. ОБЩИЕ ПОЛОЖЕНИЯ

1.1. Региональная общественная организация «Санкт-Петербургское грузинское землячество «ИВЕРИЯ» (именуемая в дальнейшем «Землячество»), ранее «Санкт-Петербургское грузинское землячество «ИВЕРИЯ», Устав которой был зарегистрирован Управлением юстиции мэрии Санкт-Петербурга 29 марта 1992г. регистрационный № 768, является добровольным, самоуправляемым, некоммерческим формированием, основанном на членстве общественным объединением, созданным на основе совместной деятельности для защиты общих интересов и достижения установленных целей объединившихся граждан.

Землячество действует на территории Санкт-Петербурга.

Полное наименование Землячества - Региональная общественная организация «Санкт-Петербургское грузинское землячество «ИВЕРИЯ».

1.2. Землячество осуществляет свою деятельность в соответствии с Конституцией РФ, Гражданским кодексом РФ, Федеральным законом РФ «Об общественных объединениях», Другим законодательством, действующим на территории Российской Федерации и настоящим Уставом.

1.3. Землячество является юридическим лицом, с момента его государственной регистрации в установленном порядке, обладает обособленным имуществом, имеет самостоятельный баланс, расчетный и иные счета учреждений, вправе самостоятельно приобретать имущество и личные неимущественные права и нести обязанности, от своего имени выступать в суде, арбитражном и третейских судах.

1.4. Землячество отвечает по своим обязательствам, принадлежащим ему имуществом, на которое по законодательству Российской Федерации может быть обращено взыскание. Государство и его органы и

организации не отвечают по обязательствам Землячества, равно как и Землячество не отвечает по обязательствам государства, его органов и организаций.

1.5. Землячество имеет печать с полным его наименованием на русском языке. Землячество вправе иметь штампы и бланки со своим наименованием, а также зарегистрированную в установленном порядке эмблему, образ которой утверждается Президиумом Землячества.

1.6. Землячество обязано:

- соблюдать законодательство Российской Федерации, общепризнанные принципы и нормы международного права, касающиеся сферы его деятельности, а также нормы, предусмотренные его Уставом;
- ежегодно публиковать отчет об использовании своего имущества или обеспечивать доступность ознакомления с указанным отчетом;
- оказывать содействие представителям органа, регистрирующего общественные объединения, в ознакомлении с деятельностью Землячества в связи с достижением уставных целей и соблюдением законодательства Российской Федерации.

1.7. Место нахождения Президиума Землячества; 199106, Россия, Санкт-Петербург, В.О., Большой пр., д.83.

СТАТЬЯ 2. ЦЕЛИ И ЗАДАЧИ

2.1. Целями создания и деятельности Землячества являются:

- объединение граждан, интересующихся национальными, духовными, культурными, языковыми традициями грузинского народа, желающие прибегнуть к этим ценностям и содействовать их укреплению, развитию и оздоровлению.

2.2. Основные задачи Землячества:

- содействие гармонизации межнациональных отношений, укреплению мира и дружбы между народами;
- содействие предотвращению социальных и национальных конфликтов;
- популяризация национальных традиций, этнокультуры, народных промыслов и культуры быта грузинского народа;
- пропаганда достижений грузинской культуры, искусства, народного творчества, обычаев, сохранение и развитие грузинского языка, содействие развитию русско-грузинских связей в регионе, осуществление благотворительной деятельности, расширение и укрепление международных связей;
- расширение контактов, культурных и деловых связей с соотечественниками, проживающими в других регионах и за рубежом, их организациями;
- содействие ознакомлению зарубежных соотечественников с историей, культурой и жизнью грузин Санкт-Петербурга;
- налаживание и расширение культурных и деловых связей с культурно-национальными обществами Санкт-Петербурга и других регионов России.

2.3. В соответствии с поставленными целями и задачами, в установленном законом порядке, Землячество осуществляет следующие виды деятельности:

- сотрудничает на взаимовыгодных условиях в экономической и иной сфере с фирмами, организациями, общинами и гражданами, как на территории России, так и за рубежом;
- представляет интересы грузинской этнической общности Санкт-Петербурга во взаимоотношениях с органами государственной власти Санкт-Петербурга;
- налаживает партнерские связи и ведет внешнеэкономическую и предпринимательскую деятельность, способствующую выполнению задач Землячества и достижению уставных целей;
- изучает и пропагандирует культуру и быт грузин, содействует сохранению и воссозданию ценностей духовной культуры грузинского народа, оказывает помощь в удовлетворении культурных и общеобразовательных потребностей грузин Санкт-Петербурга;
- осуществляет обмен туристическими группами, делегациями, организует учебу, отдых детей и молодежи, в том числе и за рубежом;
- осуществляет внешнеэкономическую деятельность в соответствии с действующим законодательством России и настоящим Уставом;
- оказывает благотворительную помощь малоимущим и нуждающимся гражданам;
- привлекает добровольные пожертвования в виде денежных средств, ценных бумаг, иного имущества;
- в установленном порядке создает научные и учебные структуры, центры, институты, курсы; организует и проводит семинары, конференции, симпозиумы, выставки и т.п. в России и за рубежом;
- в установленном законом порядке осуществляет издательскую деятельность, учреждает собственные средства массовой информации, а также организует выступления в печати и других средствах массовой информации с целью свободного распространения информации о своей деятельности;
- участвует в организации и проведении благотворительных аукционов, лотерей, выставок-продаж, спортивных и иных мероприятий;
- осуществляет правовую защиту и представляет интересы своих членов, иных граждан и юридических лиц в установленном законом порядке в суде, арбитражном суде, третейском суде;

- создает отделения (в том числе с правами юридического лица), филиалы и представительства, хозяйственные общества;
- вступает в союзы (ассоциации) общественных объединений, может являться членом других общественных объединений, в том числе зарубежных;
- осуществляет иную деятельность, не противоречащую действующей законодательству и соответствующую уставным целям Землячества.

Полученные Землячеством при проведении мероприятий денежные и иные средства направляются на реализацию уставных целей и задач Землячества.

СТАТЬЯ 3. ЧЛЕНЫ ОРГАНИЗАЦИИ

3.1. Членами Землячества могут быть физические лица - совершеннолетние граждане Российской Федерации и иностранные граждане, признающие устав Землячества и уплатившие вступительный взнос, а также иные совершеннолетние граждане, признающие настоящий Устав и оказывающие значительную помощь в решении уставных задач.

Наряду с физическими лицами членами Землячества могут быть и юридические лица - общественные объединения, принимающие участие в осуществлении уставных задач Землячества и уплатившие вступительный взнос.

3.2. Члены Землячества - физические и юридические лица имеют равные права и несут равные обязанности.

3.3. Прием в члены Землячества осуществляется решением Президиума Землячества:

- граждан на основании: письменного заявления, в котором указываются имя, фамилия, возраст, профессия и место жительства;
- юридических лиц - общественных объединений - на основании решения полномочного руководящего органа объединения.

О принятом решении Президиума Землячество сообщает соискателю в письменном виде.

3.4. Отдельным лицам за особые заслуги перед Землячеством или за успешную общественную деятельность решением Президиума на основании представления Президиума может быть присвоено звание Почетного члена Землячества.

Почетные члены, решением Президиума могут быть освобождены от уплаты вступительных и членских взносов.

3.5. Членство в Землячестве прекращается в случаях:

- смерти гражданина или ликвидации юридического лица;
- выхода из Землячества;
- исключения из Землячества.

3.6. Выход из членства Землячества осуществляется на основании письменного заявления, поданного в Президиум - для граждан, и на основании решения полномочного руководящего органа объединения - для юридических лиц - общественных объединений.

3.7. Исключение из членов Землячества осуществляется решением Президиума в случаях:

- грубого или повторного нарушения настоящего Устава, решений руководящих органов Землячества;
- совершения действий, дискредитирующих Землячество;
- не внесение очередного членского взноса, несмотря на двукратное письменное напоминание.

Предложение об исключении может внести любой член Землячества.

Учитывается также мнение члена, в отношении которого обсуждается вопрос об исключении.

Решение Президиума об исключении из членов Землячества может быть обжаловано на общем собрании. Решение Общего собрания является окончательным.

3.8. Члены Землячества уплачивают вступительные взносы и членские взносы в порядке и размерах, установленных Президиумом Землячества.

При выходе и исключении из членов Землячества, внесенные ранее членские взносы не возвращаются.

3.9. Члены Землячества имеют право:

3.9.1. Участвовать в управлении делами Землячества, избирать и быть избранными в его руководящие и контрольно-ревизионные органы, участвовать в рассмотрении и решении вопросов деятельности Землячества, выносить на рассмотрение руководящих органов Землячества предложения по совершенствованию его работы;

3.9.2. Ставить вопрос о доверии Президиуму, его отдельным членам, Президенту, при поддержке этого предложения не менее 25% от числа членов Землячества и требовать обсуждения и решения этого вопроса тайным голосованием на Общем собрании;

3.9.3. Получать всю необходимую информацию о работе Землячества и его руководящих органов;

3.9.4. Указывать, в случае необходимости, на принадлежность к Землячеству;

3.9.5. Свободно выйти из состава членов Землячества;

3.9.6. Пользоваться льготами и преимуществами, предоставляемыми Землячеством своими членами;

3.9.7. Участвовать во всех мероприятиях, проводимых по решению руководящих органов Землячества;

3.9.8. Вносить имущественные и денежные добровольные взносы в имущество Землячества.

3.10. Члены Землячества обязаны:

3.10.1. Соблюдать требования настоящего Устава и выполнять решения руководящих органов Землячества, принятые в пределах их компетенции в соответствии с требованиями действующего законодательства и настоящего Устава;

3.10.2. Активно способствовать достижению уставных целей и задач Землячества;

3.10.3. Нести ответственность перед Землячеством за взятые на себя перед ним обязательства;

3.10.4. Регулярно и своевременно уплачивать членские взносы.

3.11. Члены Землячества не имеют права на возврат имущества или денежных средств, внесенных ими в качестве добровольных пожертвований, кроме имущества, переданного на основании договора во временное пользование.

СТАТЬЯ 4. СТРУКТУРА ОРГАНОВ УПРАВЛЕНИЯ И КОНТРОЛЯ

4.1. Органами управления Землячества являются:

4.1.1. Общее собрание членов Землячества - высший орган управления;

4.1.2. Президиум Землячества - постоянно действующий руководящий орган.

4.2. Высшим органом управления Землячества является Общее собрание членов Землячества, (далее - "Собрание"), которое создается Президиумом не реже одного раза в три года. Внеочередное Собрание может быть созвано по инициативе Президента Землячества, Контрольно-ревизионной комиссии Землячества или по требованию не менее половины членов Землячества.

4.3. Время, место проведения, а также предполагаемая повестка дня Собрания определяется решением Президента Землячества, о котором его участники извещаются не позднее, чем за 1 месяц.

В случае проведения внеочередного Собрания члены Землячества уведомляются не позднее, чем за 7 дней.

4.4. К исключительной компетенции Собрания Землячества относится:

4.4.1. Утверждение Устава Землячества, изменений и дополнение к нему;

4.4.2. Определение основных направлений деятельности Землячества, принципов формирования и использования его имущества;

4.4.3. Избрание Президиума Землячества, Президента Землячества, заслушивание отчетов об их деятельности, досрочное прекращение полномочий;

4.4.4. Избрание Контрольно-ревизионной комиссии Землячества;

4.4.5. Утверждение сметы расходов Землячества;

4.4.6. Утверждение отчетов о работе Президиума и Контрольно-ревизионной комиссии Землячества;

4.4.7. Принятие решения о реорганизации или ликвидации Землячества;

4.4.8. Рассмотрение жалоб на необоснованное исключение из членов Землячества.

Собрание правомочно решать и любые другие вопросы по деятельности Землячества.

4.5. Собрание правомочно, если на нем присутствуют более половины членов Землячества.

4.6. Все вопросы на Собрании решаются голосованием. Каждый член Землячества имеет на Собрании один голос. Решение по вопросам указанным в п.4.4.1. настоящей статьи принимаются большинством в 3/4 голосов присутствующих на Собрании. По остальным вопросам решения Собрания принимаются большинством в 2/3 голосов присутствующих.

4.7. В период между Собраниями руководство деятельностью Землячества осуществляется Президиумом Землячества, который избирается Собранием сроком на три года.

Президиум состоит из Президента, Вице-президента и пяти членов Президиума.

4.8. Президиум осуществляет права юридического лица и собственника имущества от имени Землячества. Президиум вправе решать вопросы, касающиеся перспективной и текущей деятельности Землячества и другие вопросы, не отнесенные к исключительной компетенции Собрания.

4.9. Президиум:

4.9.1. Рассматривает и утверждает программы и проекты по реализации уставных задач Землячества;

4.9.2. Утверждает годовой бухгалтерский баланс и отчет о финансово-хозяйственной деятельности Землячества;

4.9.3. Принимает решения об участии Землячества в других организациях, о создании хозяйственных обществ, отделений, филиалов, представительств Землячества, об утверждении их Уставов и Положений;

4.9.4. Утверждает планы работы Землячества;

4.9.5. Принимает решения о созыве Собрания, подготавливает вопросы для обсуждения (повестку дня);

4.9.6. Принимает решения о приеме в члены Землячества и о присвоении звания "Почетный член Землячества", а также решения об исключении из членов Землячества;

4.9.7. Представляет Общему собранию для утверждения кандидатуру Президента Землячества;

4.9.8. Определяет размеры, сроки уплаты вступительных и членских взносов.

4.10. Президиум собирается для работы по мере необходимости, но не реже 1 раза в 3 месяца.

Президиум правомочен, если в его работе принимают участие более половины членов Президиума. Решения Президиума принимаются простым большинством голосов от числа присутствующих на заседании членов Президиума.

4.11. Распределение обязанностей между членами Президиума проходит на первом после избрания состава Президиума заседании Президиума.

4.12. Руководство работой Президиума и текущее руководство деятельностью Землячества осуществляет Президент, избираемый из числа членов Землячества Общим собранием сроком на три года. В период отсутствия Президента его функции выполняет Вице-президент.

4.13. Президент Землячества:

4.13.1. Без доверенности представляет Землячество в государственных, общественных и иных организациях, учреждениях, предприятиях и их органах в России и за рубежом;

4.13.2. Выносит вопросы на рассмотрение руководящих органов Землячества;

4.13.3. Осуществляет деятельность по реализации решений Общего собрания и Президиума;

4.13.4. Распоряжается средствами Землячества в пределах утвержденной сметы, открывает счета Землячеству в банковских учреждениях, имеет право подписи финансовых документов, без доверенности на совершение таких сделок;

4.13.5. Нанимает и увольняет работников исполнительного аппарата Землячества, заключая при этом трудовые договоры (контракты);

4.13.6. Издает приказы, распоряжения и другие акты по вопросам, входящим в их компетенцию;

4.13.7. Организует контроль за текущей деятельностью Землячества;

Президент решает и другие вопросы, не отнесенные к исключительной компетенции Общего собрания и Президиума Землячества.

4.14. Решением Общего собрания полномочия Президента, членов Президиума Землячества могут быть досрочно прекращены вследствие утраты доверия, совершения действий, дискредитирующих Землячество, либо невыполнения требований настоящего Устава.

4.15. На работников исполнительного аппарата Землячества распространяется законодательство РФ о труде, социальном и медицинском страховании, пенсионном обеспечении.

4.16. Контроль за финансовой и хозяйственной деятельностью осуществляется Контрольно-ревизионной комиссией Землячества, избираемой Общим собранием сроком на три года, в количестве трех человек. Членом Контрольно-ревизионной комиссии Землячества не может быть избран член Президиума.

4.17. Ревизия проводится не реже одного раза в год. Внеочередная ревизия может проводиться по инициативе Общего собрания, Президента, а также по инициативе самой Контрольно-ревизионной комиссии Землячества.

При проведении ревизии члены Контрольно-ревизионной комиссии Землячества вправе знакомиться со всеми документами и материалами, требовать объяснений от ответственных лиц Землячества.

4.18. В случае обнаружения серьезных нарушений в ходе проверки, члены Контрольно-ревизионной комиссии Землячества вправе требовать созыва Общего собрания.

СТАТЬЯ 5. ПРЕДПРИНИМАТЕЛЬСКАЯ ДЕЯТЕЛЬНОСТЬ

5.1. Землячество может осуществлять предпринимательскую деятельность лишь постольку, поскольку то служит достижению установленных целей, ради которых оно создано и соответствующее этим целям, в порядке, установленном действующим законодательством.

5.2. Для осуществления своих уставных целей Землячества вправе создавать хозяйственные общества, товарищества и иные хозяйственные организации, а также приобретать имущество, предназначенное для ведения предпринимательской деятельности.

5.3. Доходы от предпринимательской деятельности Землячества не могут перераспределяться между его членами и должны использоваться для достижения уставных целей.

СТАТЬЯ 6. ИМУЩЕСТВО И СРЕДСТВА ОРГАНИЗАЦИИ

6.1. Землячество может иметь в собственности земельные участки, здания, сооружения, жилищный фонд, транспорт, оборудование, денежные средства, акции, другие ценные бумаги и иное имущество, необходимое для материального обеспечения деятельности Землячества, указанной в настоящем Уставе.

6.1.1. В собственности Землячества могут также находиться учреждения, издательства, средства массовой информации, создаваемые и приобретаемые за счет средств Землячества в соответствии с его уставными целями.

6.2. Имущество и средства Землячества формируются на основе:

- членских взносов, регулярных и единовременных поступлений от членов Землячества;
- добровольных имущественных взносов и пожертвований;
- поступлений от проводимых в соответствии с настоящим Уставом лекций, выставок, лотерей, аукционов, спортивных и иных мероприятий;

- доходов от гражданско-правовых сделок, предпринимательской и внешнеэкономической деятельности Землячества;
- дивидендов, получаемых по акциям, облигациям, другим ценным бумагам и вкладам;
- доходов, получаемых от собственности Землячества;
- и других не запрещенных законом поступлений.

6.3. Имущество, переданное Землячеству, является собственностью Землячества. Землячество не отвечает по обязательствам членов, равно как и члены Землячества не отвечают по его обязательствам.

6.4. Землячество образует различные финансовые и материальные резервы, необходимые для осуществления своих уставных задач и целей.

Состав, назначение, порядок формирования и использования конкретных резервов Землячества устанавливается решением Президиума.

6.5. Средства Землячества расходуются в соответствии с уставными целями и задачами, и не подлежат перераспределению между учредителями и членами Землячества.

6.6. Землячество ведет бухгалтерскую, статистическую и иные формы отчетности в установленном законом порядке.

СТАТЬЯ 7. МЕЖДУНАРОДНЫЕ СВЯЗИ

Землячество может вступать в международные общественные объединения, приобретать права и нести обязанности, соответствующие статусу этих международных общественных объединений, поддерживать прямые международные контакты и связи, заключать соглашения с иностранными некоммерческими неправительственными объединениями, может создавать свои организации, отделения, филиалы и представительства в иностранных государствах на основе общепринятых принципов и норм международного права, международных договоров Российской Федерации и законодательств этих государств.

СТАТЬЯ 8. ПОРЯДОК ВНЕСЕНИЯ ИЗМЕНЕНИЙ И ДОПОЛНЕНИЙ В УСТАВ

Внесение изменений и дополнений в Устав Землячества относится к исключительной компетенции Общего Собрания Землячества. Общее собрание правомочно принимать такие решения, если на нем присутствуют более половины членов Землячества. Решение о внесении изменений и дополнений в Устав Землячества считается принятым, если за него проголосовало более 3/4 членов Землячества, присутствующих на Общем собрании.

Члены Землячества и органы управления Землячества вправе вносить на рассмотрение Общего собрания Землячества предложения о внесении изменений и дополнений в Устав Землячества. Такие предложения должны быть доведены до сведения членов Землячества не позднее, чем за 14 дней до назначенной даты проведения Общего собрания, на обсуждение которого они выносятся.

Изменения и дополнения в Устав Землячества подлежат государственной регистрации, в порядке предусмотренном законом.

СТАТЬЯ 9. ПРЕКРАЩЕНИЕ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ

9.1. Прекращение деятельности Землячества осуществляется путем его реорганизации (слияния, присоединения, разделения, преобразования) или ликвидации.

9.2. Реорганизация Землячества осуществляется по решению Общего собрания Землячества и влечет за собой переход всех имущественных прав и обязанностей Землячества к его правопреемникам

9.3. Ликвидация Землячества осуществляется:

- по решению Общего собрания Землячества;
- по решению суда в случаях, предусмотренных законодательством.

9.4. Ликвидация осуществляется ликвидационной комиссией, назначенной органом, принявшим решение о ликвидации Землячества.

9.5. Имущество и средства Землячества, оставшиеся после его ликвидации, то есть после расчетов с бюджетом, банками и другими кредиторами, направляются на цели, предусмотренные настоящим Уставом.

9.6. Решение о ликвидации Землячества направляется в орган, зарегистрировавший Землячество, для исключения Землячества из единого государственного реестра юридических лиц.

СТАТЬЯ 10. ЗАКЛЮЧИТЕЛЬНЫЕ ПОЛОЖЕНИЯ

Споры по вопросам внутренней деятельности Землячества, не урегулированные настоящим Уставом, подлежат рассмотрению в судебном порядке, в соответствии с действующим законодательством Российской Федерации.

**პრესა
საბავშვო ჟურნალის
შენახვა**

О ГРУЗИИ И ГРУЗИНАХ.

В грузинском языке отсутствуют слова-названия “Грузия” и “грузины”. Свою страну и себя мы называем “Сакартвело” и “картвелы”. А грузинами и Грузией их называют другие. И название всего государства Сакартвело пошло от самой центральной части Грузии - Картли, вокруг которой расположены все остальные области: Кахетия, Имеретия, Самегрело, Гурия, Рача, Хевсуретия, Сванетия, Тушетия, Мтиурия, Джавахетия, Месхетия и другие. Все области заселены картвелами, т.е. грузинами, и разделят их на грузин и не грузин, как это пытаются делать многие, так же нелепо, как если бы в России поморов или вологодцев, псковичей или новгородцев не считали бы русскими, а считали бы новгородцами, поморами, псковичами...

Грузинские фамилии имеют самые разнообразные окончания: -дзе, -швили, -ия, -ая, -эли, -ани. И разговоры о том, что фамилии на такие окончания принадлежат “настоящим” грузинам, а другие – “ненастоящим”, в Грузии всегда вызывают ироническую улыбку по поводу глубочайшего заблуждения. Каждый грузин с гордостью носит свою фамилию. Каждая область имеет свои особенности в одежде, в говоре, в песнях и танцах. Но всех детей в грузинских школах одинаково учат всем, без исключения, песням, танцам и особенностям в одежде и традициях и даже кухне представителей различных областей.

Грузинская республика расположена на юго-восточном побережье Черного моря и граничит с Российской Федерацией, Азербайджаном, Арменией и Турцией. Ее площадь составляет 69,7 тыс. кв. км, а население насчитывает (по переписи 1989 г.) 5400841 человек. Грузинская республика многонациональна. В ней проживает 3787393 грузина, 437211 армян, 341172 русских, 307556 азербайджанцев, 164055 осетин, 100324 грека, 95853 абхаза, 52443 украинца, 33331 курд, 14314 евреев грузинских, 10312 евреев, 8595 белорусов, 6206 ассирийцев, 4099 татар, 37977 человек других национальностей.

На территории нынешней Грузии в начале I тысячелетия до н. э. возникло классовое общество. Рабовладельческое Колхидское царство образовалось в VI веке до н. э., куда входила и территория Абхазии, которая к концу I в. н. э. представлена была княжествами абазгов, апсиров и др. В IV – III в. до н. э. грузинские земли объединены уже под названием Иберия.

Грузия – страна раннего христианства. К концу IV века она была полностью христианизирована. С 484 года Грузинская церковь полностью автокефальная.

Грузия – страна ранней письменности. Первые письменные памятники на грузинском языке датируются V веком.

В VI – X вв. Грузия находилась под властью иранских правителей Сасанидов, Византии и Арабского халифата. Но она не теряет своей государственности и духовной культуры. Напротив, именно в этот период в основном сложилась грузинская народность. Экономический и культурный расцвет феодальной Грузии падает на XI – XII вв. Это эпоха царствования Давида Строителя и Царицы Тамар. Эпоха, которая отличалась высочайшим уровнем не только духовной и материальной культурой, но и совершенством правовых, административных и политических институтов. Это эпоха Шота Руставели,

воспевшего в своих произведениях любовь к человеку.

В XII – XIV вв. Грузия переживает нашествие монголо-татар, в результате чего государство оказалось раздробленным. В XV – XVII вв. территории Грузии появляются независимые царства и княжества – Картли, Кахети, Имерети, Самцхе-Саатабаго, Гурия, Абхазия. Однако и в дальнейшем, вплоть до XVII века, Грузия вновь становится объектом борьбы – теперь уже между Ираном и Турцией.

В такой ситуации Грузия искала союзника на западе и на севере. В XV веке в период правления великого князя Московского Ивана III, когда сложилось ядро единого Российского государства, царь Картли снарядил своих послов к “великому князю всея Руси” и установил с ним политические связи. Несколько позже и Кахетинское царство подписало договор с Московским государством. Но в то время и речи не могло быть об оказании какой-либо реальной помощи Грузии, т. к. сама Русь только оформлялась в могущественное государство. Самое главное испытание, выпавшее на долю Ивана III, - это свержение татаро-монгольского ига в 1480 году. Для самой Руси это были тяжелые времена. Таким образом, этот первый Договор был скорее символическим жестом двух православных народов. Поэтому взоры Картлийско-Кахетинских царей вновь обратились к могущественной России в царствование Екатерины II, и вновь был подписан Договор в 1783 году, известный под названием Георгиевского трактата, в силу которого Картлийско-Кахетинское царство вступило под покровительство России. Это был уникальный документ в международной практике Российской империи.

В январе 1801 года император Павел I и наследник грузинского царя Ираклия Георгий намеревались подписать Манифест о вхождении всей Грузии, а не только царств Картли и Кахети, в состав Российской империи. Этот договор не был никогда подписан: перед самым его утверждением умирают оба царя, грузинский и русский.

Тем не менее, в 1801 году император Александр I высочайшим Манифестом от 12 сентября заявил: “Мы, вступая на всероссийский престол, обрели царство Грузинское, присоединенное к России”... Возмущенные грузинские послы при российском дворе заявили протест и покинули Санкт-Петербург. Александр I уверял себя и других, что он делает это: “...не для приращения сил, не для корысти, не для распространения пределов и так уже обширнейшей в свете Империи...”, а только лишь для блага самих грузин. К России в период с 1803 года по 1864 год были присоединены и все остальные земли Грузии. И хотя автономия Грузии подтверждалась, грузины всегда считали Манифест императора Александра I незаконным и видели в нем нарушение Георгиевского трактата 1783 года.

В составе Российской империи Грузия пребывала вплоть до 1917 года и все это время бок о бок с русской демократией боролась против царизма ради установления демократических свобод и независимости.

В ноябре 1917 года к власти в Грузии пришли меньшевики и провозгласили независимость Грузии. Несмотря на это, российские большевики по Брест-Литовскому договору уступили Турции области Батуми, Карса и Ардагана в марте 1918 года. Государства Закавказья выразили свой гневный протест против этого бесцеремонного акта и 22-го апреля 1918 года сочли для себя благом

объединиться в Закавказскую Республику. Правда, на очень короткий срок, т. к. интересы закавказских мусульманских партий оказались очень близкими к интересам Турции, которая не удовлетворилась территориями Батуми и Ардагана и начала наступление на Грузию.

26 мая 1918 года Национальный Совет объявил о полной независимости Грузии, и правительство немедленно организовало сопротивление турецкому наступлению. На беду Грузии откликнулись Германия и Англия, которые помогли остановить турецкие наступления и заставили турок отойти от границ; определенных Брест-Литовским соглашением.

Независимая Республика Грузии просуществовала неполных четыре года, с 26 мая 1918 г. до 25 февраля 1921 г.

26 января 1921 года в Москве на пленуме ЦК РКП (б) был принят проект постановления по Грузии. Среди пунктов этого постановления читаем:

“1. Поручить Народному комиссариату внешнеполитических дел затягивать прекращение отношений с Грузией.

2. Спросить Кавказский фронт, насколько готовы наши вооруженные силы для немецкой или приближающейся войны с Грузией. Сформулировать этот вопрос, а также отметить то, что Грузия неслыханно обнаглела, создать комиссию, в составе которой будут тов. Троцкий, тов. Чичерин и тов. Сталин.

3. Дать директиву Военно-Революционному совету республики и Кавказскому фронту при надобности готовиться к войне с Грузией”.

Четыре соединения Красной Армии, а также кавалерийские отряды Буденного и Жлобы атаковали Грузию с разных сторон – из Армении, Азербайджана, Владикавказа и Сочи. 15 февраля 1921 года Сталин послал Орджоникидзе, находившемуся во Владикавказе, шифрованное послание ЦК о наступлении на Грузию и сделал собственное добавление грузинскими словами в русской транскрипции: “Ахлаве шеутие. Дастурия. Аиге калаки”, что в переводе означает: “Сейчас же наступай. Есть согласие. Возьми город” (имелся в виду Тбилиси).

25 февраля 1921 года Красная Армия взяла Тбилиси. Боевые действия продолжались до середины марта 1921 года.

С установлением Советской власти в Грузии были созданы три автономии: с 4 марта 1921 года Абхазия существовала как Абхазская ССР, а в 1931 г. она была восстановлена в составе Грузинской ССР, Аджарская АССР с 6 июля 1921 года и Юго-Осетинская автономия область, образованная 20 апреля 1922 года.

Мы упоминали в самом начале о том, что Абхазия еще в VI – IV вв. до н. э. наряду с другими регионами современной Грузии входила в состав Колхидского царства. К VIII в. сложилась абхазская народность, и в это же время возникло Абхазское царство, которое с 975 года входит в состав объединенной Грузии. В пределах Грузии Абхазия всегда называлась Абхазией, за исключением периода присоединения ее к России в 1810 году, когда с 1864 года она называлась Сухумским округом.

Абхазцы приняли активное участие в пятидесятилетней войне народов Кавказа 1817 – 1864 годов на стороне горцев. В 60 – 70 гг. абхазцы поднимали восстания, которые жестоко подавлялись российскими войсками. Однако самой

большой трагедией для абхазов стало их выступление на стороне Турции в русско-турецкой войне 1877 года. Россия одержала в этой войне внушительную победу и не простила абхазам их поддержки Турции – более 200 тысяч абхазов были выслены в Турцию. Этот факт вошел в историю под названием “махаджирство”. Во время махаджирства грузинский епископ Гавриил Кикодзе обратил в христианство и крестил более 18 тысяч абхазов и спас их этим от изгнания в Турцию. Оставшимся абхазам Россия запретила служить в Российской армии как совершенно ненадежным элементам. Этим воспользовались некоторые грузины, не желавшие служить в царской армии, и они записывали себя абхазами. Но тем не менее, именно факт принятия абхазами христианства помог им сохранить свою землю.

В настоящее время Абхазии отводится решающая роль в деле создания единого мусульманского государства народов северного Кавказа от Каспийского до Черного моря с центром в Сухуми. Эта идея в мусульманском мире витает достаточно давно. Ее неоднократно высказывали различные лидеры мусульманского мира.

Аджарская Автономная Республика была создана в 1921 году не как этнографическая административная единица. Ибо коренным населением ее являются грузины мусульманского вероисповедания. В мировой истории, пожалуй, не известны подобные случаи. В Японии, почти мононациональной стране, никому в голову не пришло разделить государство на административные единицы по религиозному признаку. А ведь там исповедуют почти все религии мира.

То есть расчленения Грузии не одно десятилетие витала в умах многих политических и военных деятелей – от декабристов до советских военачальников, один из которых докладывал в Москву: “Второй мерой, ослабляющей грузинский шовинизм и территориально, и материально, я считал бы отделение Абхазии... Надо немедленно продвинуть границу РСФСР до правого берега р. Бзыбь, т. е. до непосредственного соседства с Абхазией... Такой акт кроме огромного его стратегического значения для РСФСР передает в руки ВСНХ значительные природные богатства этой страны... Вот этот путь расчленения грузинской республики на ряд автономных единицы меньше, - заслуживает большого внимания”.

Большевики практически все это воплотили в жизнь.

Осетинские поселения на территории Шида Картли отмечены в позднем средневековье. Согласно демографической описи 1770 года на территории Шида Картли насчитывалось 2,869 дворов осетин. По переселении осетины принимали христианство.

После присоединения к России заселенная осетинами территория в основном распределилась по Горийскому и Душетскому уездам. Согласно “Кавказскому календарю” за 1900 год в Цхинвали проживали только грузины, армяне и евреи. В начале XIX века осетины проживали только в горной части Шида Картли, а со второй половины XIX века начали переселение в равнинные места. В 1842 году гражданское управление Закавказья было проинспектировано министерством Российской империи Чернышевым. Результатом этой инспекции

явилось указание главноуправителю Закавказья переселить тушинов, пшавов, хевсуров, мтиельцев и осетин из уездов, в которых они ранее проживали, и составить из них особые округа с военно-народным управлением. Так впервые в 1842 году на территории Грузии появилась административная единица – Осетинский округ, причем он не был постоянным. От него то убавлялись какие-то территории, то прибавлялись. В более позднее время он существовал в качестве Осетинского полицейского участка в составе Горийского уезда, пока по Уставу 1865 года не было ликвидировано окружное управление и вся заселенная осетинами территория была поделена на сельские общины.

После февральской революции 1917 года осетины немедленно создали народное собрание и Национальный Совет Юго-Осетии, основной задачей которого было выделение осетинами отдельной территории в виде национальной автономии. Национальный совет Юго-Осетии несколько раз обращался к меньшевистскому правительству Грузии с проектом территориального самоуправления, требуя в качестве центра единственный крупный поселок Шида Картли-Цхинвали. Однако правительство Грузии эти притязания отвергло, считая, что в границах Грузии не может быть Южной Осетии, а есть только осетинские поселения.

С установлением в Грузии Советской власти национальные вопросы решались по-большевистски. На заседании ревкома и партийного комитета Национального Совета Юго-Осетии 6-8 сентября 1921 года было принято постановление об образовании Юго-Осетинской Советской Социалистической Республики с центром в Цхинвали, с чем и обратились в Ревком Грузии и Кавбюро ЦК РКП (б).

Кавбюро ЦК РКП (б) 31 октября постановило:

“1. Предоставить Южной Осетии права Автономной области.

2. Предложить Ревкому Грузии совместно с Южно-Осетинским исполкомом определить границы Южной Осетинской Автономной области”.

Однако сложности возникли со стороны жителей г. Цхинвали и его района, которые дважды единогласно и категорично голосовали против передачи г. Цхинвали и его района Южной Осетии. При этом интересна их мотивация: “Наш народ ничего не слышал о содержании постановления этой комиссии, не знаем, принят ли наш протест... поскольку Цхинвали и его район заселены грузинами, он считается находящимся в центре Картли местом... Почему в пределы Осетии для исполнения самоопределения должны попадать наши села, тем более, что их язык совершенно непонятен и чужд нам... Поэтому вторично выражаем большую надежду, что рабоче-крестьянское правительство посчитается со справедливым требованием народа и во избежание возможной вражды между нами и осетинами оставит г. Цхинвали со своим районом в рамках подчинения СР Грузии”...

Последующие исторические события современникам известны. Юго-Осетинская АО объявила себя Республикой. Переименовала г. Цхинвали в Цхинвал (хотя переименовывать можно то, чему ты сам дал имя); требует “воссоединения” Южной Осетии с Северной Осетией (хотя “воссоединять” можно то, что когда-то было кем-то разъединено, как, скажем, две Кореи, два Вьетнама,

две Германии).

Изложенный фактологический материал коснулся многих проблем Грузии – и прошлых, и настоящих. Исторический экскурс – это ключ не только к пониманию, но и к решению сложных проблем настоящего времени. Только рабы не имеют прошлого. Знание истины в ее историческом развитии не позволит политическим демагогам злонамеренно исказить правду в угоду своим амбициям и толкать народы к взаимной вражде. Да снизойдет мир на землю Грузии.

“Аничков Мост”

март 1993г.

А. ИВЕРИЭЛИ

“ Не запирайте вашу дверь, пусть будет дверь открыта...”

С прошлогоднего апреля здесь живут именно так - с гостеприимно и доверчиво распахнутой дверью. Тогда было трудно представить, что тёмный запущенный подвал когда-нибудь оживёт и засветится. А сегодня, хотя и натыкаешься то и дело на следы ремонта и строительный мусор, понимаешь, что случилось долгожданное - в Петербурге снова возрождается грузинский храм и впервые появляется грузинский дом.

Здесь, под низкими сводами крипты, на равных сосуществуют небесное и земное, и не кажутся странными звуки грузинского хора и неубранной пока боковой комнатке с облупившимися стенами. Зато главный зал с его свежей побелкой, дощатым настилом в алтаре и, главное, незатухающими свечами перед иконами обрёл почти завершённый церковный вид.

И уже служатся молебны, и со всего Питера съезжаются на Старорусскую улицу в церковь Шестаковской иконы Божьей Матери грузины, чтобы поклониться просветительнице Грузии равноапостольной Нино. После службы собираются за длинным некрашенным столом, и таким вкусным, домашним кажется чай с домашними же тортами и хачапурами.

Здесь земное сочетается с небесным, как это и бывает обычно в грузинском доме. Они работают в нём чуть ли не каждый вечер, убирая, докрашивая, перетаскивая мебель, и это совсем не похоже на субботники прежних лет. Ведь они строят свой Храм и свой Дом, в котором разместится первое после 17-го года петербургское грузинское землячество. Прежнее было образовано в 1861 году знаменитым Ильёй Чавчавадзе, много сделавшим для сближения двух народов, для того, чтобы грузинская диаспора стала заметным явлением в общественной и культурной жизни Петербурга.

Председателем возрождённого грузинского землячества в марте прошлого года избран молодой директор одного из питерских предприятий Бадри Какабадзе. Благодаря его энергии, организаторскому дару осуществляются многие добрые дела, и в первую очередь, конечно, восстанавливается церковь. Ему слово.

- Самой серьёзной задачей для всех грузин, живущих в Петербурге, сейчас является возрождение церкви. Мы хотим, чтобы она стала нашей религиозной и культурно-духовной базой наших земляков. Уже сейчас к нам приходят не только как в церковь, но и как в клуб, как в дом. Поэтому одну из комнат мы решили отдать землячеству, чтобы человек, придя в церковь и поставив свечу, мог бы пройти в соседнее помещение, поговорить с земляками, попросить о чём-то или предложить свои услуги. Мы считаем, что чем ближе друг к другу будут церковь, землячество и представительство или консульство Грузии, об открытии которого уже говорится давно, тем будет лучше и для наших стран, и для Петербурга, и для грузин, живущих в нём с самого основания города.

Во время недавней поездки в Грузию с гуманитарной помощью мы ставили этот вопрос в правительстве. К сожалению, сложная политическая и экономическая ситуация пока не позволяет решить его. Но мы уверены, что Республика Грузия непременно будет иметь здесь своего официального представителя, как это было уже в XVIII веке, когда нашим послом в Петербурге был один из авторов Георгиевского трактата Гарсеван Чавчавадзе. Грузинское консульство существовало в Петрограде и в 1918-1921 г.г., но потом по понятным причинам оно было упразднено.

В 1966 году предпринималась попытка создания грузинского землячества, вышло даже два номера журнала "Схиви" ("Луч"), но потом оно как-то само собой распалось. И, наконец, в 1986 г. группа грузин, давно живущих в Петербурге - Нугзар Хонелидзе, Джони Габияни, Давид и Кахабер Георгадзе, Валя Сихарулидзе, Аристо Багратиони, Вахтанг Мукбаниани и другие собрались, чтобы создать крепкое, дружное общество или землячество, которое бы знакомило горожан с культурой нашей страны, с её традициями и мировоззрением. К концу 1989г. было зарегистрировано культурно-просветительское общество "Иверия", председателем был избран профессор Михаил Орджоникидзе.

Одной из первых акций, проведённых "Иверией" ещё до официальной регистрации, стал юбилейный вечер грузинских поэтов, в котором участвовала и ленинградская поэтесса Ирэна Сергеева. Он состоялся 15 апреля 1989 года, вскоре после трагических событий в Тбилиси. С тех пор мы ежегодно проводим вечер памяти погибших в ночь с 8 на 9 апреля 1989г.

За время своего существования культурно-просветительное общество "Иверия", провело множество ярких, интересных мероприятий. Это и вечер, посвящённый грузинскому просветителю Акакию Церетели, и выставка молодых художников-авангардистов, и выступление детского ансамбля "Церодена" и популярных грузинских артистов. В наших планах было также создание школы, где наравне с русскими преподавался бы грузинский язык, причём для детей всех национальностей. Некоторое время на Петроградской стороне существовал детский сад, где ребята также могли изучать грузинский язык, но из-за организационных и финансовых неувязок этот сад пришлось закрыть.

У "Иверии" установились тесные контакты с другими петербургскими культурно-просветительскими обществами-армянским, немецким, азербайджанским, киргизским, литовским, еврейским.

Но сегодня стало очевидным, что возможности культурно-просветительского общества сдерживают нормальное существование грузинской диаспоры в Петербурге, затрудняют её культурную деятельность. На одном из собраний “Иверии” решено было перерегистрировать её в грузинское землячество. Новый статус дал нам право не только культурной, но и коммерческой деятельности. Ведь чтобы устраивать выставки, концерты, восстановить церковь, помогать старикам и т. д., нужны средства, и немалые. Мы можем и должны зарабатывать их сами, а не жить случайными эпизодическими пожертвованиями.

Сейчас в Петербурге немало кафе с грузинскими названиями. В них стараются готовить грузинские блюда, но пока это не очень получается. Было бы здорово если бы в Петербурге появился культурно-коммерческий центр, аналогичный московскому, где были бы представлены знаменитая грузинская кухня, грузинские вина, коньяк, фрукты, а также замечательные изделия народных промыслов. Для центра уже придумано название - “Грузинский дом”, но нет пока помещения. Грузинская диаспора в Петербурге надеется, что обещание петербургской мэрии по этому поводу будет выполнено.

Основную массу грузин, проживающих в Санкт-Петербурге, составляет интеллигенция, среди которых научные работники, представители искусства, крупные бизнесмены, но, пожалуй, питерские медики-грузины заслуживают особого упоминания. Грузинское землячество издавна гордится такими именами, как Ю.Ю.Джанелидзе, Г.Г. Гирголава, Г.Г.Хечинашвили, М.А.Сресели, Т.В.Перадзе, Р.В.Гелазония, а также А.Г.Баиндурашвили, Н.В.Бэбин, Д.Д.Купатадзе, О.В.Макаридзе, В.В.Тоидзе.

Можно любить свою Родину, испытывать чувство боли от происходящих там событий, но при этом иметь ответственность перед той страной, гражданином которой ты являешься и которая почти всем нам дала высшее образование и кров. Поэтому основную задачу нашего землячества мы видим в том, чтобы поддерживать высокий нравственный и культурный уровень грузин, проживающих в Петербурге. Мы дорожим добрым отношением к нам товарищей по работе, соседей, горожан, мы не испытываем здесь никаких национальных проблем. Мы хотим, чтобы наша молодёжь, воспитанная в грузинских традициях, всегда бы помнила о своём российском гражданстве.

Тем более вызывают чувство досады выступления по поводу событий в Грузии некоторых средств массовой информации, таких как НТК “600 секунд” и “Вертикаль”. Нельзя с экрана телевизора говорить о бандах какой-либо страны, не понимая сути происходящего. Но наше неприятие того или иного репортёра отнюдь не распространяется на весь народ, представителем которого он является. В конце концов и мы стараемся быть достаточно объективными людьми, чтобы понимать и оценивать действия грузинского правительства в отношении других стран и той же России. И если некоторые его действия вызывают наше недовольство, то это вина именно правительства, обязанного отвечать за свою политику.

Своё отношени к идущей сейчас у нас на Родине войне мы выразили в акции по оказанию гуманитарной помощи жителям Сухуми. Все бедствующие в этом конфликте люди, независимо от их национальной принадлежности,

получили медикаменты, системы переливания крови и перевязочные материалы, купленные на средства грузин. Огромную помощь в доставке этой гуманитарной помощи нам оказали мэрия Санкт-Петербурга, русская церковь, работники Аэрофлота и грузинской фирмы "Нуцико". Мы были освобождены от оплаты за лицензию и таможенного налога, повсюду нам был "зелёный свет". Мы надеемся, что в самом ближайшем будущем самолёты из Петербурга и Тбилиси будут перевозить не медикаменты и раненых, а только мирные грузы. Грузины, живущие в Петербурге, стараются внести свой вклад в такой поворот событий.

Бадри Какабадзе
№ 3 (88), март 1993г.

"Аничков Мост".

Аристо Багратиони,
председатель грузинского приходского
совета в Санкт-Петербурге.

"Свети-Цховели"

(Очерки из истории грузинской церкви)

Грузинская церковь - одна из древнейших в христианском мире. Основанная в традициях восточно-сирийской и Византийской церкви, она выработала множество национальных особенностей в церковной практике. Христианство сыграло огромную роль в развитии грузинской культуры.

В дохристианской Грузии существовали философские школы, подготовившие почву для принятия новой религии. Они помогли понять суть христианства, распознать в нём передовую идею нравственности и духовности. Восточный мистицизм и греческие пластические божества столкнулись на грузинской почве и разрушили друг друга.

Христианство ни одним народом не усваивалось во всей её полноте и неизменности. Из него как из неиссякаемого источника каждый народ черпал только те элементы христианской жизни, которые соответствовали его укладу.

Грузины, охристианизовав свои вековые национальные верования и построив свою жизнь по христианским началам, придали христианству черты своего национального характера: мягкость, сердечность, теплоту, незлобивость и устойчивость.

I

Грузинская православная церковь это мозаика, сложенная из драгоценных камней, в которой каждый камень олицетворяет мученика, пострадавшего ради православия, ради отчизны. Грузинская земля пропитана

кровью мучеников: благоверных царей и цариц, князей и княгинь.

Анализ текста Священного Писания и литургических памятников свидетельствует о восточно-сирийском происхождении грузинской церкви. Предания сохранили сведения о первых грузинских проповедниках: апостолах Андрее Первозванном, Симоне Каноните, Фаддее и Варфоломее. Сохранились также отголоски проповеднической деятельности в Грузии сирийских миссионеров, к числу которых относят и просветительницу Грузии святую Равноапостольную Нино. Официально Грузия приняла христианство как государственную религию в 326 году во время царствования царя Мириана (265-342гг.). При своём рождении грузинская церковь пережила ожесточённую борьбу с персидскими огнепоклонством, с несторианами и монофизитами.

После Халкедонского собора в 451г. грузинская церковь приняла выработанные им постановления. При этом она сохранила единение с армянской церковью. Но в 605 году при католикосе Грузии Кирионе I (595-610гг.) произошёл раскол. Армяне-халкедонисты (диофизиты) вошли в подчинение грузинского патриархата с епископской кафедрой в Ани. В VII веке, когда на Востоке свирепствовал разгул иконоборческой ереси, грузинская церковь оставалась верной православию. По историческим данным готский епископ Иоанн, которому негде было хиротинизироваться, был возведён в сан епископа в Мхете.

В грузинских церквях до X-XI вв. действовал Иерусалимский устав, а с XI века с усилением Иверского монастыря на Афоне увеличивается влияние Константинопольского устава. В церквях стали служить литургию Иоанна Златоуста.

Кроме того тесное сближение с греческой церковью происходило через западную Грузию, где христианство развилось под влиянием Византии. В Грузии возникают новые центры культуры, на новый уровень поднимается духовная литература. С деятельностью 13-и сирийских отцов в VI- VII веках в Грузии возникает монастырское движение. Все её уголки, особенно Тао-Кларджети, были усеяны монастырями. На протяжении столетий они являлись очагами духовности, что было пресечено установлением в Грузии советской власти. Некоторые из них сегодня восстанавливаются. Крупными центрами образования и книжности Грузии были Гелатская, Икалтойская академии и другие монастыри. Все они были в живой связи с другими грузинскими центрами за пределами страны, со всем православным миром.

Св. Равноапостольный царь Мириан (265-342 гг.) по совету св. Равноапостольной Нино совершил паломничество в Иерусалим по святым местам, купил землю на том месте, где росло дерево креста, на котором был распят Господь, и основал монастырь. Крест этот, как известно, сохранился до наших дней. В Иерусалиме и его окрестностях насчитывалось 18 грузинских монастырей. Грузинские монастыри находились также в Египте, на Синае, на Кипре, в Антиохии, на Чёрной горе в Сирии, на Олимпе, в Константинополе и Афинах. На Афоне был Иверский монастырь, в Болгарии - Петриционский (позднее Бочковский). Все они способствовали установлению духовных и культурных связей с остальным христианским миром. Здесь переводились и издавались книги духовного содержания, которые затем переправлялись в Грузию.

Можно перечислить ряд имён церковных деятелей Грузии, внесших вклад в духовное возрастание Вселенской церкви. Это живший в V веке Маюмский епископ Пётр Ивер, Илларион Грузин, Григорий Мтацминдели, Иоанне Петрици, Антимоз Иверану (Ивериели) - Митрополит Валахии и великий просветитель, государственный и церковный деятель Румынии.

Время грузинского Ренессанса падает на X-XII века, но здесь он не принял того оборота, как в Европе, и не привёл грузинскую церковь к расколу, а наоборот, она духовно возросла и возвысилась.

II

Архиепископ Михаил II (459-467 гг.), настоятель грузинской церкви, грек по национальности, стал конфликтовать с царём Вахтангом I Горгасали (446-502 гг.) и как свидетельствует летописец, даже выбил передние зубы царю, за что был сослан отмаливать свой грех в монастырь неусыпаемых на Олимпе, где служба шла круглосуточно. Этот случай послужил поводом к началу автокефалии грузинской церкви (право выбрать собственного предстоятеля). В тот период предстоятели автокефальных церквей именовались Католикосами (от греческого - "Вселенский").

Первым Католикосом грузинской церкви был возведён Пётр I (467-474 гг.).

Одновременно было учреждено 13 епископских кафедр. После 6-го Вселенского собора (580-581 гг.), когда грузинская церковь получила каноническую санкцию своей автокефальности, иерархический строй её вполне установился и уже не подвергался существенным изменениям до присоединения к русской церкви. Иерусалимская структура была устроена также, как в других православных церквях. Во главе всей грузинской церкви стоял выбираемый собором епископов Католикос-Патриарх, независимый от царской власти, контролируемый только поместным собором как законодательным органом.

К XII веку в Грузии уже насчитывается 54 епископских кафедры. В иерархии выбирались сначала только члены царского рода и знатных княжеских фамилий. Тогда же возникло сильное демократическое движение, во главе которого стоял учёный монах Георгий Мтацминдели ("Святогорец"). На Руис-Урбнисском церковном соборе (1108 г.) при св. Благоверном царе Давиде IV Агмашенебели ("Строителе") была проведена реформа, по которой в иерархии вплоть до Католикос-Патриархов могли выбираться лица незнатного происхождения.

В XIV-XVII веках влияние церкви постепенно падало из-за господства в Грузии монголов, затем персов и турок. С этим злом энергично боролись часто созываемые соборы.

В XVIII веке с политическим и культурным возрождением Грузии происходит и возрождение грузинской церкви, связанное главным образом с именем Католикос-Патриарха Антона I (1744-1788 гг.). При содействии царя Иракли II он основал школы при церквях и две духовные семинарии.

В 1811 году автокефалия была уничтожена по приказу российского Синода, не имевшего на то никакого юридического права. При этом были нарушены правила, выработанные семью Вселенскими соборами. Патриарх Антоний II (1788-1810 гг.) был вызван в Санкт-Петербург и ему больше не дали вернуться к своей пастве. Из 40 епархий осталось только 3. Грузинская церковь была

введена в состав русской церкви в виде так называемого Грузинского экзархата с назначаемым Синодом экзархом во главе. Эта мера пагубно отразилась на грузинской церкви. Вера грузин оскудела. Этому способствовал ряд мер, предпринятых новыми властями: из всех 19 экзархов только 1-й митрополит Варлам был грузином, а все остальные - русскими. Из церквей стали изгонять грузинский язык, служить стали на непонятном для населения языке.

Грузинское духовенство не раз ходатайствовало о восстановлении автокефалии (последний раз петицией 1905 г. на высочайшее имя.), но преподобное присутствие при Синоде не удовлетворило коллективное прошение пастырей грузинской церкви. В 1917 году грузинская церковь восстановила автокефалию и ныне существует в своих прежних правовых нормах.

Ныне грузинскую Апостольскую Православную церковь возглавляет Католикос-Патриарх Всея Грузии Архиепископ Мцхетский и Тбилисский Илия II. Он родился в 1933 году, окончил московскую духовную семинарию и академию, служил священником, архимандритом, епископом. Перед тем как стать Патриархом, был Митрополитом Сухумским и Абхазским, а с 1977 года является 141-м предстоятелем грузинской церкви. Сегодня в Грузии насчитывается 15 епархий, восстанавливаются остальные, существовавшие прежде.

В разных уголках Грузии, где компактно живут русские, функционируют храмы, в которых богослужение совершается на славянском языке, несмотря на то, что они подчинены грузинскому Патриарху. Действуют также Гелатская и Тбилисская духовные семинарии и академии, открыт ряд епархиальных училищ. В некоторых епархиальных центрах на средства церкви открыты гимназии с преподаванием богословских предметов.

III

Царь Парнаваз I (302-237 гг. до Р.Хр.), во время царствования которого ряд реформ общественно-политической жизни в Грузии, ввёл грузинскую письменность - "Асомтаврули". Она была создана на основе вавилонской и финикийской, которые уходят корнями в ещё более глубокую древность и имеют параллели с финикийским и греческим алфавитным строем, существовавшим до 7-го века до Р.Хр. До становления христианства как государственной религии, письменность являлась прерогативой жрецов-курузов, которые пользовались ею в чисто богослужебных целях. А с принятием в Грузии христианства и с появлением Священного писания она стала общедоступной.

"Асомтаврули" - это заглавное письмо, на основе которого создано строчное письмо хуцури. Этими двумя видами письма грузинская церковь пользуется и до сегодняшнего дня.

По историческим данным в начале XX века в каталоге Тбилисского церковного музея значится Библия с миниатюрами, принадлежавшая Святому царю Вахтангу I Горгасали. После революции она бесследно исчезла. В институте рукописей хранятся пергаменты с богослужебными текстами, датированные V-VII веками. Сохранился также полный текст Евангелия с миниатюрами, относящийся к 897 г. Среди грузинских рукописей сохранились оригинальные религиозные сочинения, созданные христианами писателями разных национальностей.

В грузинской церковной письменности существует целый ряд оригинальных произведений: жития грузинских Святых, из которых самым древним произведением автобиографической литературы является “Мученичество Шушаник”, написанное Яковом Цуртавели в 482 году.

IV

В грузинской церковной архитектуре различаются два направления. Это базилика и купольные сооружения. Самым древним из сохранившихся является Болнисский Сион. Подобные ему распространились впоследствии по всей Грузии. Это Анчисхати в Тбилиси, Убиси, Дзвели Шуамта, Сно, Хоби, Гагра, Цандриши (нынешний Гантиади).

Из сохранившихся купольных сооружений древнейшими являются Джвари, Атенский Сион, Дранда, Мартвили, Свети-Цховели. Во времена царя Георгия I (1041-1027 гг.) и Католикос-Патриарха Мельхисидека I (1012-1045 гг.) был выстроен великолепный патриарший собор, где раньше отмечались все главные события в Грузии: венчание царей, мироование, посвящение в патриархи.

Можно назвать и ряд других великолепных произведений грузинской архитектуры, пополнивших сокровищницу мирового искусства. В Грузии насчитывалось до 20 тыс. церквей, которые венчали собой каждый населённый пункт, каждое возвышенное место. Грузинский народ воздвигал дворцы Богу, а не себе. Самому почитаемому в Грузии святому Георгию посвящено 365 храмов по числу дней в году. На многих из них сохранились фрески-мозаики. Древнегрузинская фресковая живопись составляет канон общеправославного искусства.

Шедеврами мирового искусства можно назвать мозаики и фрески 8-17-го веков в Давид-Гареджи, Аteni, Гелати, Бичвинте (Пицунда) и других монастырях.

В Грузии сохранилось множество чудотворных икон, в том числе написанных и до иконоборческого периода. Это Анчисхати и Иверская иконы Божьей Матери, от которой веет намоленностью и духовностью.

V

Грузинская и русская православные церкви объединены многовековой историей. В русских летописях есть упоминание об участии грузинских мастеров в украшении стен Киевской Софии и Спаса-на-Нередице в Новгороде. Официально дипломатические связи устанавливаются с 1491 года между грузинским царём Александром I и великим князем Иоанном III.

Государь Алексей Михайлович пожаловал Никольский греческий монастырь в Москве на Красной площади грузинам в вечное владение. Существование в то время грузинского подворья в Москве свидетельствует о прочности связей церковью русской и грузинской. Представители грузинской церкви принимали активное участие в политической и духовной жизни России.

В мае 1654 года Архимандритом Пахомием из Афонского Иверского монастыря была прислана в Москву икона - список с образа Иверской Божьей Матери. Эта религиозная святыня почиталась русскими паломниками задолго до описываемого периода. Иверская Божья Матерь особо почиталась русским народом наряду с Грузинской Божьей Матерью, образ которой был привезён из Персии в Россию в XVI веке русскими купцами, выкупившими её.

В начале царствования Петра I грузинам под дворье был отдан Донской монастырь, с которым связаны несколько поколений представителей грузинской культуры. Здесь существовала и грузинская типография. Известен своей деятельностью настоятель Донского монастыря Архимандрит Лаврентий Имеретинский.

В Петербурге грузинская колония существовала с самого его основания. Митрополит Романоз Эристави и Архиепископ Иосеб Самебели присутствовали при освящении церкви Симеона Богоприемца. В Царском Селе в дворцовой церкви состоялась хиротония (посвящение) в епископы Антония, который впоследствии стал Католикос-Патриархом Всея Грузии.

Епископ Доситеоз Пицхелаури опекал грузинскую паству в Петербурге. Иеромонах Александр-Певской Лавры Еквтиме и Иеромонах Иоан Хелашвили после окончания Санкт-Петербургской духовной академии остались служить здесь грузинской православной пастве. В Петербурге существовали грузинские церкви при грузинской колонии, где служба велась на грузинском языке. После присоединения Грузии к России служба в этих церквях была переведена на славянский язык. По свидетельству академика Акакия Шанидзе, местом молитвы грузин была церковь Трёх Святителей на Васильевском острове. В 1916 году она была передана грузинскому приходу и служба повелась на родном языке.

В настоящее время в Петербурге и области проживает около 8 тыс. грузин. Для удовлетворения религиозных потребностей православных грузин нам по благословению Митрополита Санкт-Петербургского и Ладожского Иоанна передано здание Шестаковской Иконы Божьей Матери на Старорусской улице. Мы, православные грузины, проживающие в Петербурге, являемся составной частью Русской Православной Церкви в иерархическом подчинении митрополита Санкт-Петербурга. Мы осуществляем культурную и духовную связь между русской и грузинской церквями и между нашими народами.

№3 (88), март 1993г.
Аничков Мост"

Свети-Цховели

დიდი ქართული საჰმის კეთება ემიგრაციაშიც შეიძლება !

ბადრი დავითის-ძე კაკაბაძე სანკტ-პეტერბურგის ქართული სათვისტომო "ივერიის" გამგეობის თავმჯდომარე. დაიბადა 1959 წლის 5 თებერვალს ქ. წყალტუბოში. 1975 წელს დაამთავრა ხონის №1 საშუალო სკოლა. შემდეგ სწავლა განაგრძნო ლენინგრადის მაცივრების მრეწველობის ტექნოლოგიურ ინსტიტუტში, რომელიც დაამთავრა 1983 წელს. ინსტიტუტის დამთავრების შემდეგ, განაწილებით, მუშაობა დაიწყო ინჟინერ-ტექნოლოგად ლენინგრადის ერთ-ერთ მაცივარ-კომბინატში. სადაც განვლო სხვადასხვა საფეხურები და 1989 წლიდან კოლექტივის მიერ არჩეულ იქნა გენერალურ დირექტორად.

ჰყავს მეუღლე და ორი შვილი.

სანკტ-პეტერბურგის ქართული დიასპორა ერთ-ერთი უძველესი დიასპორაა. მისი პირველი წარმომადგენლები საქართველოს ფეოდალური არისტოკრატის ოჯახებიდან იყვნენ. პეტრე პირველმა სანკტ-პეტერბურგის დაარსებისთანავე, 1703 წელს, აქ საცხოვრებლად სხვადასხვა ქვეყნებიდან მოიწვია არქიტექტორები, სკულპტორები, მხატვრები, სხვადასხვა სპეციალობის ინჟინრები, ექიმები, მეცნიერები, მთარგნელები. მოსკოვის ქართული კოლონიის წარმომადგენლები თანდათან სანკტ-პეტერბურგში გადმოდიოდნენ საცხოვრებლად. 1712 წლიდან სანკტ-პეტერბურგის რუსეთის იმპერიის დედაქალაქად აღიარებამ, საქართველოს სამეფო გვარის - ბაგრატიონების ოჯახების სანკტ-პეტერბურგში გადმოსახლებამ კიდევ უფრო შეუწყო ხელი ქართული ემიგრაციის გაზრდას, სანკტ-პეტერბურგის უნივერსიტეტი კი მოწინავე ქართველი ახალგაზრდობის აღზრდის ერთ-ერთ ძირითად კერად იქცა.

პირველი ქართული სათვისტომო სანკტ-პეტერბურგის სტუდენტებმა 1860 წელს ჩამოაყალიბეს "თერგდალეულის" სახელწოდებით და მის თავმჯდომარედ ილია ჭავჭავაძე აირჩიეს. ეს იყო პირველი ქართული კულტურულ-საგანმანათლებლო კერა, რომელიც აერთიანებდა სანკტ-პეტერბურგში მცხოვრებ, ძველი ქართული ემიგრაციის შთამომავლობას და ქართველ სტუდენტ ახალგაზრდობას. ეს იყო ცენტრი, რომელმაც რუსეთის ფართო საზოგადოებისათვის საქართველოს სახელოვანი ისტორიის, მისი მდიდარი კულტურის, ხელოვნების, მწერლობის გასაცნობად დიდი შრომა გასწია. ტრადიციად იქცა მათ მიერ ყოველწლიურად ლიტერატურულ-მუსიკალური საღამოების მოწყობა, რომელშიც რუსული მწერლობის და ინტელექტუალური წარმომადგენლებიც მონაწილეობდნენ. სათვისტომოს საკმაოდ მდიდარი ბიბლიოთეკა ჰქონდა, რომლის შექმნაში დიდი როლი ითამაშა ეკატერინე ჭავჭავაძე-დადიანისამ. მან თავისი ბიბლიოთეკის ნაწილი საჩუქრად გადასცა სათვისტომოს.

ილია ჭავჭავაძე, აკაკი წერეთელი, ნიკო ნიკოლაძე, კირილე ლორთქიფანიძე, გიორგი წერეთელი, ბესარიონ ღოღობერიძე, ძმები ნიკოლოზ და დავით ღოღობერიძეები, ეგნატე იოსელიანი, ისიდორე ჭიჭოძე, იაკობ ისარლიშვილი... საკმაოდ დიდია პირველი სათვისტომოს წევრების სია.

ქართულ სათვისტომოს დიდ მატერიალურ დახმარებას უწევდნენ სანკტ-პეტერბურგში მცხოვრები სახელობანი ქართველების ბაგრატიონების, აკადემიკოსების ივანე თარხნიშვილის, დავით და ნიკოლოზ ჩუბინაშვილების, კომპოზიტორ მელიტონ ბალანჩიშვილის, გენერალ ივანე ნაკაშიძის და სხვათა ოჯახები.

ასეთი ტრადიციების ღირსეული გამგრძელებელია დღეს სანკტ-პეტერბურგის ქართული სათვისტომო "ივერია", რომელსაც საფუძველი 1989-1990 წლებში ჩაეყარა. 1992 წლიდან სათვისტომოს გამგეობის თავმჯდომარეა ბატონი ბადრი დავითის ძე კაკაბაძე კაცი ღვთისნიერი, ირგვლივ სიტბოს და სიკეთის მთესავი, და ალბათ უზენაესის ნებაა, რომ მისი მოსვლით სათვისტომოში, აქ მცხოვრებ ქართველთა ცხოვრებაში ყველაზე მნიშვნელოვან მოვლენას ქართული ეკლესიის გახსნას ჩაეყარა საფუძველი. მიუხედავად იმისა, რომ ქართველობა თითქმის სამი საუკუნეა ცხოვრობს სანკტ-პეტერბურგში მხოლოდ ბაგრატიონების ოჯახების აქ გადმოსახლების შემდეგ, მათ დროებით სარგებლობაში ჰქონდათ ვასილესტროვსკის რაიონში, მე-ნ ხაზზე მდებარე "სამი განმანათლებლის" სახელობის პატარა ეკლესია.

ვისაც კი 1991-1992 წლებში უნახავს სტაროროუსკაიას № 8-ში მდებარე ეკლესიის შენობა, სადაც განთავსებული იყო სამეცნიერო-კვლევითი ინსტიტუტი, ძნელად თუ წარმოიდგენდა, რომ აქ, ასეთ მოკლე დროში, გაიხსნებოდა ქართული ეკლესია. ყოველივე ეს ბატონ ბადრის დიდი ორგანიზატორული ნიჭის შედეგია და არა მარტო ორგანიზატორული ნიჭისა უმუშრველმა ქველმოქმედმა, ყველა ქართული საქმის დამფინანსებელმა, ეკლესიის რემონტი-სათვის საკმაოდ დიდი თანხა გაიღო და ფიზიკურადაც ბევრი იშრომა თანამე-მამულეებთან ერთად ეკლესიის შენობის შიდა სართულების დასანგრევად.

დღეს ასეთი საერთო ეკონომიკური სიდუხჭირის დროს, სანკტ-პეტერბურგში ქართველი ბავშებისათვის გაიხსნა ქართული სკოლა, სადაც ძირითადად ლტოლვილი ქართველი ბავშვები სწავლობენ.

დღეს საქართველოში ხშირად გაიგონებთ - სამშობლო მოკითხავს ყველა ქართველს, ვინც გაჭირვების ჟამს მასთან არ დგას: მაგრამ აქ, შორეულ სანკტ-პეტერბურგში, ქართული სათვისტომო, მისი თავკაცის - ბატონ ბადრი კაკაბაძის თაოსნობით, საქართველოს სასიკეთოდ, ბევრ ქართულ საქმეებს აკეთებს.

1992-1995 წლებში, როდესაც რუსეთის და მათ შორის სანკტ-პეტერბურგის ტელევიზიით და პრესის ფურცლებზე, საინფორმაციო ვაკუუმში საქართველოში მცხოვრები ე.წ. "დაჩაგრული უმცირესობების" აფხაზების და ოსების სასარგებლოდ ივსებოდა, ქართული სათვისტომოს გამგეობა, მიუხედავად ბევრი დამაბრკოლებელი გარემოებისა, ყველა ღონეს ხმარობდა, რომ სიმართლე და მხოლოდ სიმართლე ეუწყებინათ საქართველოს შესახებ. გამოსვლები სანკტ-პეტერბურგის რადიოთი, პრესის ფურცლებზე, შეხვედრები აფხაზური, ოსური, აზერბაიჯანული, სომხური, ჩეჩენეთის და სხვა დიასპორის წარმომადგენლებთან, რუსეთის პროგრესულად მოაზროვნე ინტელეგენციასთან სათვისტომოს

მუშაობის ერთ-ერთი ძირითადი მიმართულება იყო და არის. აფხაზეთში ომის დროს, სათვისტო მომ ჰუმანიტარული ტვირთი, ძირითადად მედიკამენტები, ჩაიტანა სოხუმში. სანკტ-პეტერბურგში საქართველოს წარმომადგენლობასთან ერთად, ბევრ ლტოლვილს და დაჭრილს უპატრონეს და შეძლებისდაგვარად ახლაც უმუშევლად ეხმარებიან.

საქართველოს უსაზღვრო სიყვარულმა გააგზავნინა სათვისტო მოს გამგეობას პრეზიდენტ ბორის ელცინისათვის კატეგორიული შინაარსის წერილი. აი ნაწყვეტი ამ წერილიდან... "პატივცემულო ბატონო პრეზიდენტო! აფხაზეთის მხრიდან სოჭის ხელშეკრულების ვერაგული დარღვევის და აფხაზეთის კონფლიქტის მოწესრიგების საქმეში თქვენი პირადი და რუსეთის მხარის გარანტიების შეუსრულებლობის და მთლიანი იგნორირების გამო, გთხოვთ, უმოკლეს ვადაში შეასრულოთ თქვენი დაპირებები აფხაზეთში ომის შეწყვეტის თაობაზე... გახსენებთ, რომ რუსეთმა უკვე ორჯერ უგულვებელყო თავისი დაპირებები კონფლიქტის მშვიდობიანი მოწესრიგების თაობაზე.

...რუსეთმა განაიარაღა საქართველოს მხარე, მაგრამ სრულებით "დაავიწყდა", ასევე განეიარაღებინა აფხაზური მხარე. შედეგმა არ დააყოვნა: არძინბას ჯარი, სრული საბრძოლო შეიარაღებით აღჭურვილი, დაიძრა უიარაღო სოხუმისაკენ. ამასთან დაკავშირებით სრულიად მიუღებლად მიგვაჩნია რუსეთის დიპლომატიის პასტუხოვის განცხადება - "ამ საქმეში რუსეთის სუფთა სინდისის" შესახებ. როგორ ძალიან განსხვავდება სინდისზე საზოგადოებრივად აღიარებული მცნების განმარტება რუსეთის დიპლომატიის მცნებისაგან. ასევე მიუღებელია თავდაცვის მინისტრის განცხადება, რომ რუსეთმა უნდა დაიცვას რუსების ინტერესები დნესტრისპირეთში, მაშინ რატომ არ უნდა დაიცვას საქართველომ აფხაზეთში მცხოვრები ქართველობა, რომელიც მოსახლეობის უმრავლესობას წარმოადგენს. ანდა მისი განცხადება - "საქართველოს ჯარმა უნდა დატოვოს აფხაზეთი" - ავიწყდება ბატონ გრაჩოვს რომ აფხაზეთი საქართველოს განუყოფელი ნაწილია?"

...ბოლო დღეების მოვლენებმა დაგვანახეს, რომ ძნელია იმედი ვიქონიოთ რუსეთის მიერ გულდაუთის ექსტრემიზმის ბნელი საქმიანობის გამოაშკარავებაზე. მაგრამ სანამ საერთაშორისო ორგანიზაციებს მივმართავდეთ, მაინც გადავწყვიტეთ პირველ რიგში თქვენ მოგმართოთ, ბატონო პრეზიდენტო...

...ჩვენ ერთხელ კიდევ მოგმართავთ თქვენ, ყველა ღონე იხმართო აფხაზეთში მშვიდობის დამყარებისათვის. გაითვალისწინეთ ის ფაქტიც, რომ აფხაზეთში, გარდა ქართველებისა, რომლებიც მოსახლეობის 46% შეადგენენ, 17% აფხაზია და 16% რუსი, რომელთა მიმართ რუსეთი რატომღაც ამჯერად სიჩუმეს ამჯობინებს, ტყვია კი არ არჩევს, ყველა ერთნაირად იღუპება. დროა რუსეთის პოლიტიკოსებმა გაიცნოზიერონ, რომ საქართველოსათვის აფხაზეთის დაკარგვამ, შეიძლება რუსეთისათვის საერთოდ ჩრდილოეთ კავკასიის დაკარგვა გამოიწვიოს". ასეთი პირდაპირობით არის შედგენილი სათვისტო მოს გამგეობის მიმართვა რუსეთის პრეზიდენტისადმი.

თუ გაითვალისწინებთ ამ გარემოებას, რომ ბატონი ბადრი სანკტ-პეტერბურგის ერთ-ერთი უმსხვილესი საწარმოს გენერალური დირექტორია, ასეთ მიმართვას ბევრი "ახალ რუსებად" მონათლული ქართველი ხელს არ მოაწერდა და ჩრდილში ყოფნას ამჯობინებდა.

ბატონ ბადრის უბრალო, კეთილი ხასიათის დამსახურებაა, რომ მან

თავის ირგვლივ შემოიკრიბა სახელოვანი მამულიშვილები: აკადემიკოსი ალვინა თავაძე, სანკტ-პეტერბურგის ერთ-ერთი უდიდესი საამშენებლო ტრესტის მმართველი ბორის ბერუღავა, დოცენტი თამაზ ტოგონიძე, კულტურის მუშაკი ჯონი შამათავა, ინჟინრები ბორის ქარჩავა და ჯამბულ გადელია, ექიმები არისტო ბაგრატიონი, კახა გიორგაძე და კახა შარვაძე, ქართველოლოგი ტატიანა ნიკოლსკაია. სათვისტომოს გამგეობაში მუდამ ურთიერთგაგების, პატივისცემის, სიყვარულის და მზრუნველობის ატმოსფერო სუფევს. თანამემამულეებთან და განსაკუთრებით აქ მცხოვრებ ახალგაზრდობასთან შეხვედრისას ბატონი ბადრი ყოველთვის ხაზს უსვამს იმ გარემოებას, რომ ერთია საქართველოს სიყვარული და მეორეა იმ ქვეყნის, ქალაქის პატივისცემა, ვინც ფეხზე დაგაყენა, უმაღლესი განათლება მოგცა და ცხოვრების ასპარეზზე გამოგიყვანა. სათვისტომოს ერთ-ერთი მთავარი ამოცანაა, თავისი საქმიანობით ხელი შეუწყოს სანკტ-პეტერბურგში მცხოვრებ ქართველობას, იყოს საქართველოს ღირსეული წარმომადგენელი, თავისი ზნეობრივი და მორალური ქმედებით, იყოს მხოლოდ და მხოლოდ სიკეთის და ქრისტიანული სიყვარულის მთესველი ყველგან და ყველაფერში.

ყურადღება და სითბო ყველას მიმართ, დაწყებული საქმის სიყვარული და მაღალი პროფესიონალიზმი სამსახურშიც და საზოგადოებრივ საქმიანობაში - ასეთია ბატონი ბადრის კრედი. საწარმო, რომელსაც ბატონი ბადრი ხელმძღვანელობს, როგორც აღვნიშნეთ, სანკტ-პეტერბურგის ერთ-ერთი უდიდესი საწარმოა, ქარხანაში შესვლისთანავე თვალში გეცემათ სისუფთავე, წესრიგი და დისციპლინა, ყველგან იგრძნობა მეურნის ხელი და ენერგია.

სათვისტომოში ტრადიციად იქცა, ყოველწლიურად საქართველოს დამოუკიდებლობის დღის 26 მაისის და ეროვნული ტრაგედიის დღის 9 აპრილის სათანადოდ აღნიშვნა. მწერალთა კავშირთან უშუალო თანამშრომლობით ჩატარდა ტიცუან ტაბიძის საღამო და ბატონ ბადრის დაფინანსებით გამოსული ტ. ტაბიძის ლექსების ერთტომეულის პრეზენტაცია.

ქალბატონ ნანი ბრეგვაძის გასტროლების დაფინანსება, ფესტივალის "რობერტ სტურუას პრემიერები", ფინანსური მხარდაჭერა, სანკტ-პეტერბურგის ტელევიზიის კინოპროგრამების სპონსორობა, რათა თვეში ერთხელ პეტერბურგელ მაყურებელს წარუდგინოს ქართული ფილმები, სოლიდური დახმარების გაწევა სანკტ-პეტერბურგში საქართველოს საკონსულოსათვის... ერთი სიტყვით, ყველგან, სადაც ფინანსური დახმარებაა საჭირო, იგი უშუალოდ ქველმოქმედია. სულ ახლახანს სანკტ-პეტერბურგში ურთულესი ოპერაცია გაუკეთეს აფხაზეთიდან ლტოლვილ პატარა გიორგი არქანისას. დედის და ბავშვის თბილისიდან ჩამოყვანა და ყველა ხარჯი, რაც ამ სამადლო საქმეს დასჭირდა, ბატონმა ბადრიმ გაიღო.

ხელგაშლილი, იმერელი კაცისათვის დამახასიათებელი გულდია მანსპინძლობა იგრძნობა ყველგან, იქნება ეს საპარლამენტო დელეგაციის თუ ხელოვნების მუშაკების მიღება, სააღფგომო ტრაპეზი თუ საიუბილეო საღამო. თანაც ყველა სუფრას, ყველა შეხვედრას საქმიანი, კონკრეტული, მიზანმიმართული ელფერი დაკრავს. ასე იყო საქართველოს და აზერბაიჯანის პარლამენტარების და საპარლამენტო ასამბლეის წევრთა შეხვედრის დროსაც, სადაც ძირითადად სამშობლოს წინაშე მდგომ პრობლემებზე იყო საუბარი.

ბატონი ბადრი 23 წელია ცხოვრობს სანკტ-პეტერბურგში. იგი 16 წლის

ჭაბუკი მარტო ჩამოვიდა ამ ბუნებრივი კლიმატიდან და ცხოვრების ატმოსფეროდან ცივ ქალაქში და შეინარჩუნა უბრალოება, ხალხისადმი უსაზღვრო სითბო და ყურადღება. თავისი ოჯახისადმი, დედის, მეუღლის და შვილებისადმი დიდი სიყვარული და პატივისცემა.

ჭკვიანი, საქმიანი ქართველი კაცი ორმაგად დასაფასებელია, როდესაც შორეულ რუსეთში ქართულ ოჯახს შექმნის და შვილებს ქართულ ტრადიციებზე აღუზრდის საქართველოს. ეს არც ისე ხშირია, ეს პირველ რიგში, მშობლების, მამის, აწ გარდაცვლილი ბატონ დავით კაკაბაძის, დედის, ქალბატონ ცაცას, დიდი დამსახურებაა. მიუხედავად საკმაოდ დატვირთული საქმიანობისა, ბატონი ბადრი ყოველთვის მიემგზავრება საქართველოში, რათა მოინახულოს მამის და უდროოდ დაღუპული ძმის - სამტრედიის ყოფილი მთავარი ქირურგის, თამაზ კაკაბაძის საფლავები. უთანაგრძნოს და მოეფეროს დედას, რომელიც ბურჯად უდგას ოჯახს.

ბატონ ბადრის ღირსეულ მეუღლეობას უწევს ქალბატონი ნატო სერგის ასული ტურაბელიძე კაკაბაძე. ქალბატონმა ნატომ 1984 წელს დაამთავრა სანკტ-პეტერბურგის პედაგოგიური სამედიცინო ინსტიტუტი და ექიმის, ასისტენტის საქმიანობასთან ერთად, მოსიყვარულე, ყურადღებიანი მეუღლე, კარგი დედა და დიასახლისია. მეუღლის ყველა საჭველმოქმედო საქმიანობაში თანამდგომი და მისი ჭირ-ვარამის გამზიარებელი.

ცხადია, ოჯახური ტრადიციების უბადლო გამგრძელებლები იქნებიან ქალიშვილი, 17 წლის ნათია და პატარა დათო კაკაბაძეები.

ქართული სათვისტომოს საქმიანობაში სულ ახალი და ახალი მიმართულებები იკვეთება. ამჯერად მთავარია დროულად დამთავრდეს ეკლესიის სარემონტო სამუშაოები და დაიწყოს ქალაქის ყველაზე პრესტიჟულ უბანში მდებარე ახლადგადმოცემული შენობის სარეკონსტრუქციო სამუშაოები. გათვალისწინებელია ამ შენობაში განთავსდეს ქართული სკოლა, სათვისტომოს გამგეობის ადმინისტრაცია და ქართული სახლი, რომელიც გარკვეულწილად იქნება კომერციულ-კულტურული ცენტრი და ბედით თუ უბედობით, სამშობლოს მოწყვეტილი ქართველისათვის, რომელიც ეკონომიკური სიდუხჭირის გამო ძნელად თუ ახერხებს სამშობლოს და თავისიანების მონახულებას, ეს შენობა "პატარა მამულიც" იქნება.

ღმერთმა თავისი მადლი და წყალობა არ მოაკლოს სანკტ-პეტერბურგის ქართულ სათვისტომო "ივერიას" და მის თავაკს - ბატონ ბადრი კაკაბაძეს - დიდი ილიას გზის და ოცნების - "მამული, ენა, სარწმუნოება" გამგრძელებელს.

"სახალხო გაზეთი "
1998 წელი 10 ივლისი

ნანა ზარნაძე
ნონა ჯანგველაძე

სანკტ-პეტერბურგი
საკუთარი კორესპოდენტები.

მსოფლიოს ერთ-ერთ უღამაზესი ქალაქის სანქტ-პეტერბურგის ცენტრალური მაგისტრალი ნევის პროსპექტი დღითიდღე იცვლის იერსახეს. ლამაზდება და მშვენიერდება შენობების ფასადები. ტრადიციული, საბჭოური, საბიუჯეტო ორგანიზაციების ნაცვლად ქალაქის ამ ყველაზე პრესტიჟულ უბანში მსოფლიოს სხვადასხვა ცნობილი ფირმების ოფისები იხსნება.

ნევის პროსპექტის №82-ში მდებარე შენობის ფასადი სილამაზით მაინც გამორჩეულია ირგვლივ მდებარე შენობებს შორის. აქ ქათათა თეთრი და ბუნებრივი მწვანე ფერები საოცრად ლამაზად ერწყმიან ერთმანეთს. ამ ლამაზ შენობაში განთავსებულია რუსეთში და მსოფლიოს ბევრ ქვეყანაში ცნობილი სტომატოლოგიური ფირმა "მედის" ("მედი"- *Мастерство, Единодушие, Доброжелательность, Изысканность. В клиниках МЕДИ материализованы единство деловитости и интеллекта.*) ელიტარული კლინიკა და ფირმების "მედის" და "ბიოპინის" ადმინისტრაცია.

ფირმა "მედი" 1991 წლიდან მოქმედებს. მის შემადგენლობაშია ექვსი კლინიკა, რომლებიც ქალაქის სხვადასხვა რაიონებშია განლაგებული. ესენია: კლინიკა "ელიტა" ერთი "ა" კლასის, სამი "ა" კლასის და ერთი "ბ" კლასის კლინიკები, 2 სატექნიკო ლაბორატორია და სასწავლო ცენტრი, რომელმაც სტომატოლოგიური ინსტიტუტის სტატუსი მიიღო. ფირმაში დასაქმებულია უმაღლესი კვალიფიკაციის 70 ექიმი და 70 ასისტენტი. სულ ფირმაში 400-მდე თანამშრომელი მუშაობს. ფირმის კბილის სატექნიკო ლაბორატორიები უახლოესი ტექნიკითაა აღჭურვული. ყველა კლინიკაში ფუქციონერებს კბილების კომპიუტერული დიაგნოსტიკის და მოდელირების ლაბორატორიების კომპიუტერული კონტროლის და სამედიცინო ხელსაწყოების კომპიუტერული სტერილიზაციის კაბინეტები. ფირმა ჩართულია ინტერნეტის ქსელში, რაც საშუალებას აძლევს სამედიცინო პერსონალს მკურნალობის ურთულეს სიტუაციებში მოაწყოს კონსილიუმი ცნობილ საზღვარგარეთელ კოლეგებთან ერთად.

ფირმის კლინიკებში ხორციელდება ყველა სახის სტომატოლოგიური მკურნალობა, ზოგიერთი მათგანი კი მხოლოდ მსოფლიოს ერთეულ კლინიკებში კეთდება.

ნევის პროსპექტზე განთავსებული ელიტარული კლინიკა, რომელიც დღეღამის განმავლობაში მუშაობს, მსოფლიოს უმაღლესი სტანდარტების დონეზეა აღჭურვილი. შეაბიჯებთ რა სტერილური ფეხსაცმლით გადამტული, მის ვესტიბიულში, თვალში გეცემათ არაორდინალური დიზაინი, მაქსიმალური კოფორტი მოსაცდელ ჰოლში, სადაც შემოგთავაზებენ ყავას, ჩაის, გამაგრებელ წყლებს.

ფირმის დამაარსებელთა მთავარი მიზანი იყო შეექმნათ კლინიკა, რომელიც

აბსოლუტურად განსხვავებული იქნებოდა საბჭოური სისტემის სტომატოლოგიური პოლიკლინიკებისაგან, სადაც პაციენტები ყოველთვის შიშით და თრთოლვით შედიოდნენ, განსაკუთრებით მაშინ, თუ საბურღი მანქანით მკურნალობა ელოდათ.

კლინიკაში პაციენტებთან მკურნალობა მიმდინარეობს ინდივიდუალურ კაბინეტებში, რომელთა აღჭურვა 100000 დოლარამდე დაჯდა. აქ მხოლოდ უმაღლესი კვალიფიკაციის სტომატოლოგი მუშაობს ასისტენტთან ერთად, ურთულესი საზღვარგარეთული აპარატურის სამუშაოებით. აქვე ტრიალებს ფსიქოლოგიც, რომელიც ეხმარება სამედიცინო პერსონალს პაციენტებთან უადრესად კეთილგანწყობილი ურთიერთობების დამყარებაში. ელიტარულ კლინიკაში პაციენტთა მომსახურების ფასიც, რა თქმა უნდა, საკმაოდ მაღალია, მაგრამ სანკტ-პეტერბურგის ახალი საზოგადოების - "ახალი რუსების" ელიტაში იგი გაცილებას არ იწევს. უცხოელი და გამოჩენილი მსახიობები, პოლიტიკოსები, ბიზნესმენები, საკონსულოების თანამშრომლები-აი, არასრული სია ელიტარული კლინიკის პაციენტებისა.

კლინიკის პირველი პაციენტები იყვნენ სანკტ-პეტერბურგის ყოფილი მერი ბატონი ა. სობჩაკი, რუსეთის სახალხო არტისტები ოლგა ვოლკოვა, ლიდია ფედოსეევა-შუკშინა, ირინა ტრიბენინა, ირინა მიროშნიჩენკო, ლიტვის სახალხო არტისტი იუზას ბულრაიტისი. საზღვარგარეთელი მსახიობები ფრანკო ნერო, ბონი ტაილერი, ლიზ მიტჩელი. აშშ-ის გენერალური კონსული სანკტ-პეტერბურგში ბატონი ჯონი ევანსი და მრავალი სხვა ცნობილი პიროვნება.

შეუძლებელია აღუვსებლად გაეცნო კლინიკის შთაბეჭდილებათა წიგნის ჩანაწერებს:

ბ-ნი ლენარდ სამნერი-აშშ-ის უმსხვილესი სტომატოლოგიური ფირმის წარმომადგენელი- "...კლინიკა "მედი" რუსეთში თანამედროვე სტომატოლოგიის პროპაგანდისტია..."

ბ-ნი ვიქტორ ჩერკასოვი-რუსეთის ეკონომიკური უსაფრთხოების ნაციონალური სამსახურის გენერალური დირექტორი- "დიდებული კლინიკაა, დაე, მისმა კოლექტივმა აღადგინოს რუსეთის ჯამრთელობის დაცვის სამსახურის ავტორიტეტი..."

ბ-ნი ა. ალექსანდროვი-რუსეთის დუმის დეპუტატი- "...როდესაც თქვენს კლინიკაში მოვედი მე ვფიქრობდი არა სტომატოლოგიაზე, არამედ რუსეთის მომავალ დიდებაზე..."

ქ-ნი ოლგა ვოლკოვა- რუსეთის სახალხო არტისტი- "...აღფრთოვანებული ვარ კლინიკის თანამშრომლების პროფესიონალიზმით, ინტელიგენტურობით, მათი შეფის ბატონ თამაზ მჭედლიძის ტალანტით და მომხიბვლელობით..."

ელიტარული კლინიკის შექმნამდე კი მეტად რთული და შემოქმედებითი ძიებით დაძაბული გზა გაწვლო მისმა პრეზიდენტმა, ბატონმა თამაზ მჭედლიძემ.

1991 წელს სანკტ-პეტერბურგის ერთ-ერთ უძველეს უბანში, არენდით აღებული 66 კვ. მ-ის ფართის შენობაში ახალგაზრდა ექიმმა 2 კაბინეტი

გახსნა უახლოესი აპარატურით და უახლესი სამკურნალო მასალებით აღჭურვილი. აქ სამუშაოდ მოიწვია მაღალი კვალიფიკაციის ექიმები. მათი მთავარი დევიზი იყო "კეთილგანწყობა, უმაღლესი კვალიფიკაცია, მოეპყარი პაციენტის კბილებს ისე, როგორც საკუთარს" მოლოდინმაც არ დააყვნა. მსურველები იძულებულნი იყვნენ ნახევარი წლით ადრე ჩაწერილიყვნენ რიგში, რათა სამკურნალოდ მოხვედრილიყვნენ თავის საჭმის უმაღლეს პროფესიონალთან, ენერგიულ, უაღრესად კომუნიკაბელურ ექიმთან-თამაზ მალვას ძე მჭედლიძესთან.

"მეივით ნიჭსა გზა ფართო..."

თამაზ მჭედლიძე, დაიბადა 1960 წელს ქ.პეჩორაში, ხაშურელი მალვა ლუარსაბის ძე მჭედლიძის ოჯახში. საქართველოს სატრანსპორტო საინჟინრო ინსტიტუტის კურსდამთავრებული, ინჟინერი მალვა მჭედლიძე პეჩორაში გააგზავნეს სამუშაოდ და მისი მეუღლეც-ქალბატონი ვენერა დავითის ასული ერჭომაიშვილი, 11 წლის ქალიშვილთან ნანასთან და 9 წლის ვაჟთან გოგისთან ერთად პეჩორაში ცხოვრობდნენ. ოჯახი 1961 წელს დაბრუნდა ხაშურში. სამივე და-ძმა

ხაშურის №5 რუსულ საშუალო სკოლაში სწავლობდნენ. სკოლის დამთავრების შემდეგ უფროსი ქალიშვილი ნანა, ძმასთან, გოგისთან ერთად, ლენინგრადში წამოვიდა სწავლის გასაგრძელებლად. ნანა ლენინგრადის №1 სამედიცინო ინსტიტუტის სამკურნალო ფაკულტეტის სტუდენტი გახდა. გოგი კი ლენინგრადის სამხედრო სამედიცინო აკადემიის მსმენელი.

თამაზიც უფროსი ძმის კვალს გაჰყვა და 1977 წელს ლენინგრადის სამხედრო სამედიცინო აკადემიაში ჩაირიცხა. მაგრამ უფროსი ძმის რჩევით მალე ლენინგრადის №1 სამედიცინო ინსტიტუტის სტომატოლოგიურ ფაკულტეტზე გადავიდა. არჩევანში კი ძმები არც შემცდარან. თამაზი ბავშვობაში სულ რაღაცას ძერწავდა. ფანტაზიით ათასნაირ სკულპტურულ გამოსახულებებს ქმნიდა.

1983 წლიდან, ინსტიტუტის დამთავრების შემდეგ, თამაზი არხანგელსკის ოლქში მუშაობდა. ოლქში სპეციალისტების ნაკლებობის გამო მედიცინის თითქმის ყველა სფეროში უწყვედ დახმარების აღმოჩენა.

1989 წელი - საქართველოში ეროვნულ-განმათავისუფლებელი მოძრაობა თანდათან ძლიერდება. მიტინგზე ხშირად იმისი მოწოდება ქართველი დაუბრუნდეს სამშობლოს.

ძმები თამაზ და გიორგი მჭედლიძეები არხანგელსკიდან და ბაიკანურიდან, სადაც გოგი სამხედრო ჰოსპიტალში ქირურგიული განყოფილების გამგე იყო, სამშობლოში ბრუნდებიან.

თამაზი მუშაობას იწყებს ხაშურის საფეიქრო-საგალანტერიო ფაბრიკის სტომატოლოგიურ კაბინეტში. შემდეგ კი კერძო კაბინეტს ხსნის. ხაშურელებს დღესაც ახსოვთ თამაზის მკურნალობის სასწაულებრივი მეთოდები.

გამთენიიდან გვიან დამემდე იგი უმშურველად ემსახურებოდა ხაშურელებს. მაგრამ მისი გონება მაინც სტომატოლოგიურ მეცნიერებაში მსოფლიოს უახლოესი მიღწევების შესწავლით იყო დაკავებული. ასპარეზი კი ხაშურში საამისოდ ნამდვილად არ ჰქონდა. 1991 წელს თამაზი ბრუნდება სანკტ-პეტერბურგში და როგორც აღვნიშნეთ, ხსნის პატარა კლინიკას 2 კაბინეტით. შემდეგ კი იმარჯვებს სანკტ-პეტერბურგის ცენტრში, საუკეთესო სტომატოლოგიური კლინიკის გახსნისათვის გამართულ კონკურსში.

და აი, დღეს, 37 წლის თამაზ მკვდელიც, მედიცინის მეცნიერებათა კანდიდატი, რომლის სადისერტაციო თემაც სულ ახალ მიმართულებას-არასახელმწიფოებრივი სტომატოლოგიური სამსახურების განვითარებას ეხება, საქვეყნოდ აღიარებული ფირმის პრეზიდენტია, ფირმისა, რომელსაც ანალოგი არ ჰყავს მსოფლიოში.

“მედი” ერთადერთი სამედიცინო ფირმაა, რომელსაც უახლესი ტექნიკით აღჭურვილი საკუთარი სასწავლო ბაზა აქვს. ფირმაში სტომატოლოგების და საერთოდ მთელი მომუშავე პერსონალის შერჩევა მხოლოდ საკონკურსო შერჩევით ხდება. 100 სტომატოლოგიდან 7-8 თუ აკმაყოფილებს ფირმაში მუშაობის პირობებს და ისინიც, მხოლოდ ნახევარწლიანი გადასამზადებელი კურსების გავლის შემდეგ იღებენ უფლებას იმუშაონ პაციენტებთან.

დღეს მსოფლიოს სტომატოლოგიაში სრული რევოლუცია ხდება. არა მარტო კბილების მკურნალობა; პლომბის ჩადგმა და პროტეზირებაა მთავარი, არამედ კბილისათვის პირველყოფილი ფორმის დაბრუნება. პირის ღრუს მთლიანი რეაბილიტაცია, რაც საზღვარგარეთ მანქანის ან საცხოვრებელი სახლის შეძენის ტოლფასიც კი ჯდება.

ახალი ტიპის სტომატოლოგებს კბილების ფორმებისა და ფერების შერჩევის განსაკუთრებული ალღო და უნარიც მოეთხოვება, ისინი ამ ხელოვნებას ფირმის სასწავლო ცენტრში მხატვრების და სკულპტორების საშუალებით ეუფლებიან.

კიდევ ერთი სიახლეც: “მედის” სამტატო განაკვეთში ფსიქოლოგის თანამდებობაც არის. ისინი ფირმის თითქმის მთელ პერსონალს პაციენტებთან უაღრესად კეთილგანწყობილი ურთიერთობების დამყარებაში ეხმარებიან, რაც საშუალებას აძლევს მათ გადალახონ ცხოვრებაში ღრმად ფეხგადგმული საბჭოური ურთიერთობის სტერეოტიპი.

ფირმა აქტიურად მონაწილეობს საერთაშორისო კონგრესების მუშაობაში, ინფორმაციის გაცვლაში, განსაკუთრებით მკვიდროდ თანამშრომლობს ტექნოლოგიების დამამზადებელ ფირმებთან. მიუხედავად იმისა, რომ ფირმა “მედი” სულ ახალგაზრდაა, მისი უპირატესობა მსოფლიოს ცნობილ ფირმებთან შედარებით მაინც გამოკვეთილია. დასავლეთში, სტომატოლოგი, როგორც წესი, მუშაობს მარტო, მაშინ, როცა “მედის” ექიმები ჯგუფი პროფესიონალებსა, მუშაობენ, როგორც ერთიანი ინტელექტი, რაც მნიშვნელოვნად განაპირობებს ფირმის მიღწევებს. დასავლეთში კი მხოლოდ ახლა იწერება ექიმი სტომატოლოგების გაერთიანებები, რაც გამოწვეულია იმ გარემოებით, რომ ახალი ტექნოლოგიებით მკურნალობა სულ უფრო და უფრო ძვირი ჯდება, რაც ცალკეული ექიმებისათვის მიუწვდომელია.

კიდევ ერთი სიახლეც-ადმინისტრაციამ გაითვალისწინა რა მოსახლეობის ფართო ფენების ცხოვრების დონე, მათთვის გახსნა “ბ” კლასის კლინიკაც,

სადაც შედარებით ხელმისაწვდომი ფასებია მკურნალობისათვის. მომავალში კი გათვალისწინებული აქვთ პროფილაქტიკური ცენტრების გახსნა. არ არის დასამალი, რომ მოსახლეობა კბილების მოვლის ხელოვნებას დღეს სრულყოფილად ვერ ფლობს. ბატონი თამაზის აზრით, სილამაზის სალონებში მანიკურისა და პედიკურის გარდა, პირველ რიგში უნდა დაინერგოს მომსახურების ისეთი ახალი ფორმა, როგორიცაა "დენტოკიური" და, რაც მთავარია, საბჭოური სისტემის პირობებში აღზრდილ ადამიანებში უნდა შეიცვალოს სტომატოლოგთან პაციენტის მისვლის ფორმა, ექიმს კბილის ტკივილის ან პროტეზირების დროს კი არ უნდა მიაკითხოოს პაციენტმა, არამედ უფრო მეტად პროფილაქტიკისათვის, რაც შემდგომში გაცილებით იაფი დაუჯდება მოქალაქეს, ვიდრე საკმაოდ ძვირადღირებული მასალებით კბილების მკურნალობა.

ახლის ძიება, შემოქმედებითი საქმიანობა, ღვთით მომადლებული ნიჭის და უნარის საშუალებით უმაღლესი პროფესიონალიზმის დაუფლება-ესაა დღეს ფირმის ხელმძღვანელობის მთავარი საზრუნავი.

"ის ურჩევნია მამულსა..."

ნევის პროსპექტზე მდებარე ამ ლამაზ შენობაში მეორე ფირმაცაა განთავსებული, ესაა ფირმა "ბიოპინი", რომლის პრეზიდენტიც გახლავთ თამაზის უფროსი ძმა გიორგი გოგი მჭედლიძე უაღრესად დინჯი, თავაზიანი, მორიდებული თანამოსაუბრე.

16 წლის ხაშურელი ჭაბუკი შესარჩევი კონკურსის საფუძველზე 1969 წელს ჩაირიცხა ლენინგრადის სამხედრო აკადემიაში. იმ წლებში სამხედრო აკადე-

მიებში თითო-ოროლა ქართველს თუ შეხვდებოდით. გოგიმ საზღვაო ფაკულტეტი დაამთავრა 1975-84 წლებში ექიმად მუშაობდა ფოთში სამხედრო გემზე. სამხედრო გემზე კი, ექიმები მოგეხსენებათ, რამდენიმე პროფესიას ფლობენ: თერაპევტი, ქირურგი, დერმატოლოგი, ზოგჯერ კი სტომატოლოგიც კი.

1986-87 წლებში გოგი ფოთის ჰოსპიტალში მუშაობდა ქირურგად. 1987-89 წლებში სწავლობდა სანკტ-პეტერბურგის სამხედრო სამედიცინო აკადემიაში სამხედრო შენაერთებში სამედიცინო სამსახურის ხელმძღვანელი კადრების მომზადების ფაკულტეტზე, რომლის დამთავრების შემდეგ იგი ბაიკანურის სამხედრო კოსმოსური ძალების უდიდესი ჰოსპიტლის ქირურგიული განყოფილების გამგედ ინიშნება.

გოგი 1991 წელს პოლპოლკოვნიკის ჩინით დაუბრუნდა სამშობლოს და მუშაობა დაიწყო ამიერკავკასიის ოლქის მთავარ ჰოსპიტალში ჯერ უფროს ორდინატორად, შემდეგ კი ქირურგიული განყოფილების გამგედ. გოგისთან ერთად ჰოსპიტალში ექიმ-ლარინგოლოგად მუშაობდა მისი მეუღლე-მარინე მჭედლიძე.

ხაშურში მჭედლიძეების ოჯახი ცნობილი იყო სასწაულმოქმედი მალამოს დამზადებით. გოგი ბავშვობიდან ეხმარებოდა დედას, ქალბატონ ვენერას,

მაღამოს დამზადებაში. მაღამოს შემადგენლობა კი ოჯახურ საიდუმლოებას წარმოადგენს. იგი ერქომაიშვილების შთამომავლებს თაობიდან თაობაში გადაეცემა. მაღამო უებარი სამუალებაა დამწვრობის, სხვადასხვა ანთებითი პროცესების, კანის ჩირქოვანი დაავადებების სამკურნალოდ.

1996 წელს გოგი სანკტ-პეტერბურგში გადმოვიდა საცხოვრებლად და გახსნა ფირმა "ბიოპინი" იგი ამავე დროს ძმის-თამაზის ფირმის "მედის" ვიცე-პრეზიდენტიც არის. სანკტ-პეტერბურგში "ბიოპინის" წარმოება უკვე სამრეწველო საფუძველზე ხორციელდება უახლესი ტექნოლოგიების გამოყენებით. წარმოებაშია ჩაშვებული მაღამოები "მედეა-ბიოპინი", "ბიოპინი-1", "ბიოპინი-2", "ბიოპინი-3" აღნიშნული მაღამოები თანდათან ინერგება მსოფლიოს ფარმაცევტულ და კოსმეტიკის სფეროებში.

მაღე ძმები მჭედლიძეები გახსნიან ერთ-ერთ უძლიერეს კოსმეტიკურ ფირმას, სადაც თმის გადანერგვის უახლესი მეთოდებით იქნება მკურნალობა.

ფირმის საქმიანობის გაცნობით სანკტ-პეტერბურგში ჩამოსული ბევრი სტუმარია დაინტერესებული. ფირმის ხშირი სტუმრები არიან საქართველოს წარმომადგენლებიც. ფირმა ინახულა საქართველოს პარლამენტის თავმჯდომარე, ბ-ნმა ზურაბ ჟვანიამ, პარლამენტის თავმჯდომარის მოადგილეებმა ბატონმა ელდარ შენგელაიამ და ვახტანგ ყოლბაიამ, პარლამენტარებმა ბ-ნმა მიხეილ სააკაშვილმა, ქ-ნმა ნინო ბურჯანიძემ, ბ-ნმა ჯემალ ბერიძემ, საქართველოს ეკონომიკის მინისტრმა ბ-ნმა ლადო პაპავამ, საქართველოს სახელმწიფო კონცელარიასთან არსებული დსთს წევრ ქვეყნებთან თანამშრომლობის სახელმწიფო ბიუროს თავმჯდომარე ბ-ნმა თემურ მოსიაშვილმა და ბევრმა სხვა სტუმარმა.

საქართველოდან ჩამოსული თითქმის ყველა დელეგაცია ეცნობა ამ შესანიშნავი დაწესებულების საქმიანობას.

სანკტ-პეტერბურგში მჭედლიძეების ოჯახი მარტო პროფესიონალური საქმიანობით არ შემოიფარგლება. ზოგიერთი მდიდარი თანამემამულესავით არ ეწევა კარჩაკეტილ ცხოვრებას, აწუხებს და მტკიცენტულად რეაგირებს საერთო ეროვნულ საკითხებზე. ყოველთვის ცდილობს იცხოვროს ქართული ყოფიერებით, ამიტომ იგი აქტიურ მონაწილეობას იღებს საკონსულოს მიერ ჩატარებულ საზოგადოებრივ-პოლიტიკურ ღონისძიებებში.

ბატონი თამაზი ძალიან განიცდის იმ მდგომარეობას, რომ საქართველოს წარმომადგენლობას არა აქვს სათანადო მატერიალური ბაზა და მისი საფინანსო მდგომარეობა იმდენად მძიმეა, რომ ნებისმიერ დროს მოსალოდნელია მისი დახურვა. მისი შენარჩუნებისათვის ბ-ნ თამაზს აქვს გეგმა, რომლის მიხედვითაც უნდა გაუმჯობესდეს მისი სამუშაო პირობები და ეკონომიკური მდგომარეობა. ვიცე-კონსული ბ-ნი გიზო კუხალაშვილი ოპტიმიზმით უყურებს მომავალს. მას მიაჩნია, რომ ვინც საქართველოს კეთილდღეობისათვის იზრუნებს, მის ქველმოქმედებას სამშობლო ათმაგად გადაუხდის, არაფერი არ იქნება დავიწყებული. ყველაფერს მიეცემა სახელმწიფოებრივი შეფასება. დამსახურება არავის დაეკარგება. ბატონ თამაზს თავის გამოჩენის ძალიან კარგი შესაძლებლობა ეძლევა. იმედს გამოვთქვამთ, რომ იგი ამ შესაძლებლობას ხელიდან არ გაუშვებს.

მიმდინარე წლის ივნისის თვეში სანკტ-პეტერბურგში საქართველოს მუდმივი წარმომადგენლის, ვიცე-კონსულის, ბატონ გიზო კუხალაშვილის

ინიციატივით დაფუძნდა საერთაშორისო საზოგადოების "საქართველოს ქალები მშვიდობისა და სიცოცხლისათვის" მოსკოვის განყოფილების სანკტ-პეტერბურგის წარმომადგენლობა. მის თავმჯდომარედ აირჩიეს ბატონი თამაზის მეუღლე. განათლებით მუსიკოსი და ისტორიკოსი ირინე კანდელაკი.

საზოგადოებას ბევრი კეთილშობილური მიზანი აქვს დასახული. პირველ რიგში, ესაა სანკტ-პეტერბურგში ქართული სახლის გახსნა. ყველანაირი დახმარების აღმოჩენა ქართული სკოლისათვის და საბავშვო ბაღისათვის

ქალბატონი ირინეს და ბატონი თამაზის უდიდესი სურვილია, თავიანთ 3 წლის მარიამთან ერთად სანკტ-პეტერბურგში მცხოვრებ ქართველ ბავშვებს შეუნარჩუნონ მშობლიური ენა, ქართული გენი.

მჭედლიძეები ახალი ტიპის ქველმოქმედი ხალხია. ბატონი თამაზის კრედიოა - "დავებმარები გაჭირვებულ ხალხს, მაგრამ თევზს კი არ ვაჩუქებ, არამედ თევზის ჭერას ვასწავლი" სხვანაირად არც შეიძლება, თვითონ მან ხომ დამოუკიდებლად მუხლჩაუხრელი სწავლით და შრომით მიაღწია აღიარებას.

სანკტ-პეტერბურგის და მსოფლიოს ექიმთა ელიტარულ საზოგადოებაში მჭედლიძეების ოჯახი ასოცირდება, როგორც უნიჭიერეს ექიმთა ოჯახი. რუსები მათ კუზნეცოვ-კუზნეცოვებათ ნათლავენ, ინგლისელები და ამერიკელები "სმიტად" გერმანელები "შმიტად" ვისაც როგორ უნდა, ისე გაიაზრონ მჭედლიძეების გვარი. ისინი ძირძველი ქართველები არიან, ხაშურის მკვიდრი არიან.

ღმერთმა გიმრავლოს ჩვენო საქართველო, ასეთი სახელოვანი შვილები.

ცნობილი მსახიობი ლ. გურჩინკო
«მედის» სტუმარია.

«მედი» თანამშრომლობს
აღიარებული მეცნიერის
ს. ფეოდოროვის კლინიკებთან.

მეცენატი და მოღვაწე - ასე იცნობენ დღეს სანქტ-პეტერბურგის საქმიან წრეებში ავთანდილ ეფრემის ძე ბუთხაშვილს, აქაურ ქართველობას შორის კი ბუთხაშვილების ოჯახს ყველგან გულთბილად, სიყვარულით და უბრალოდ მოიხსენიებენ-ჩვენნი ავთო და ჩვენი ლალი.

ბატონ ავთანდილისა და ქალბატონ ლალის დასახასიათებლად იაკობ გოგებაშვილის სიტყვები გვინდა მოვიშველიოთ: «საზოგადოდ თუშებსა და ფშავ-ხევსურებზე უნდა შევნიშნოთ, რომ ძველებური ქართული თვისებანი: გულადობა, პირდაპირობა, ძმობა, დამოუკიდებლობა და თავისუფლების სიყვარული მათში თითქმის უცვლელად დარჩენილა... შესანიშნავია აგრეთვე პოეტური ნიჭი ფშაველებისა, აუარებელ ლექსს, ნიჭიერად გამოთქმულს, ყოველ ნაბიჯზე გაიგონებთ ფშაველისაგან».

სიკეთით, უბრალოებით, თავმდაბლობით და პოეტური ნიჭით დაჯილდოებული ფშაველი კაცი უკვე 40 წელზე მეტია ცხოვრობს შორეულ ჩრდილოეთში, მაგრამ ქართული სიბო, მოყვასის სიყვარული და ქართული სტუმართმოყვარეობა ბუთხაშვილების ოჯახს აქაც არ აკლია.

ბატონი ავთანდილი დუშეთის რაიონის სოფელ მიგრიაულთაში, სახალხო მთქმელის ეფრემ ბუთხაშვილის მრავალშვილიან ოჯახში დაიბადა. ბატონმა ეფრემმა და ქალბატონმა მართა მგელაშვილმა 10 შვილი - 6 ვაჟი და 4 ქალი აღუზარდეს საქართველოს. უფროსი ვაჟი 20 წლის ღვთისო, დიდი სამამულო ომის დაწყებისთანავე სამშობლოს დამცველთა რიგებში ჩადგა, არტილერისტი, ბერლინის აღებაში მონაწილეობდა. ომის დამთავრების შემდეგ კიდევ 2 წელი მსახურობდა ბერლინში, და ვალმოხდილი, მრავალი ჯილდოთი დაუბრუნდა ოჯახს. მართა და ეფრემ ბუთხაშვილების შთამომავლობამ ყველამ შესანიშნავი ქართული ოჯახი შექმნა და უმრავლესობამ ყველაზე ჰუმანური პროფესია-პედაგოგობა აირჩია.

ბატონმა ავთანდილმა 4 კლასი მიგრიაულთაში დაამთავრა, 8 კლასი კი ჩარგალში. 1958-60 წლებში სწავლობდა თბილისის საავიაციო ტექნიკუმში, რომლის დამთავრების შემდეგ გაიწვიეს სამხედრო სამსახურში. ასე აღმოჩნდა ფშაველი ჭაბუკი სანქტ-პეტერბურგში და აქვე დარჩა სასწავლებლად. დაამთავრა ლენინგრადის საფინანსო-სავაჭრო ინსტიტუტი. დღეს იგი ერთ-ერთი დიდი საცქიონერო საზოგადოება «აისის» გენერალური დირექტორია.

10 წლის წინ, სანქტ-პეტერბურგის ერთ-ერთ უდიდეს ახალ

დასახლებაში, მეტრო «პროსპექტ პროსვეშენიას» მახლობლად, ახლად აშენებული მრავალსართულიანი სახლის პირველ სართულზე, ელექტროსამეურნეო საჭონლის მაღაზია გაიხსნა. ბატონი ავთოს, როგორც კარგი ფინანსისტის და თავისი საქმის უბადლო სპეციალისტის შრომის შედეგია, რომ ყოფილი სამეურნეო მაღაზია დიდ სააქციონერო საზოგადოებად გადაკეთდა, და თანაც, ყველაზე მთავარი ისაა, რომ სავაჭრო კომპლექსი საშუალო მომხმარებელზეა გათვალისწინებული. დახვეწილი გემოვნებით გაფორმებული სავაჭრო დარბაზები, გულმოდგინედ შერჩეული სამეურნეო და ელექტროსაჭონელი, უახლესი მოდელის სამზარეულოს და სააბაზანოს ავეჯი და მოწყობილობანი მომხმარებელს შეუძლია ხელმისაწვდომ ფასებში შეიძინოს. ფირმის თანამშრომელთა პროფესიონალიზმი და რაც მთავარია, მომხმარებელთა მიმართ გულისხმიერი დამოკიდებულება და ყურადღება, რაც ესოდენი იშვიათობაა რუსეთის სამომხმარებლო დაწესებულებათა საქმიანობაში, კლიენტური სიმრავლის პირობაა. საქმიანობის წარმატებას მომწოდებელ ორგანიზაციებთან კარგი ურთიერთობაც განაპირობებს. ფირმა «აისი» საიმედო პარტნიორია და ყოველთვის პირნათლად ასრულებს სახელშეკრულებო ვალდებულებებს.

სააქციონერო საზოგადოება «აისში» მუშაობს ბატონი ავთანდილის მეუღლე, ქალბატონი ლალი (ბაბაღე) ივანეს ასული ხორნაული, ცნობილი ფოლკლორისტის, ვანო ხორნაულის ქალიშვილი, თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ეკონომიკური ფაკულტეტის კურსდამთავრებული. ქალბატონი ლალის იდეა იყო, რომ ფირმასთან გაეხსნათ კაფე, სადაც ძირითადად ქართული სამზარეულოს და ქართული კულინარიის რეცეპტით დამზადებულ ნამცხვრებს სთავაზობენ მომხმარებელს. ლამაზად გაფორმებული კაფე-სალონის მომცო დარბაზის კედლები ქართველი და რუსი მხატვრების ტილოებით არის დამშვენებული. აქ ხშირად იკრიბებიან ლიტერატურის, ხელოვნების, სანქტ-პეტერბურგის ინტელიგენციის წარმომადგენლები. ბუთხაშვილების ოჯახის ნაცნობობის წრე კი სანქტ-პეტერბურგში 40 წლის ცხოვრების მანძილზე, საკმაოდ დიდია. მათი კეთილი, მშვიდი ბუნება, მოყვასისადმი თანადგომა, მეცენატობა, რომელიც ცხოვრების კრედიტს არის ქცეული მეგობრობისა და ნაცნობობის საფუძველია. რამდენი გაჭირვებული-სათვის გაუმართავთ ხელი, რამდენს ეხმარებიან ისე, რომ ზოგჯერ გვარიც კი არ იციან, თანაც ყოველივე ამას აკეთებენ ჩუმად, მშვიდად, ყოველგვარი რეკლამის გარეშე, მაშინ, როცა ზოგიერთი «ახალ რუსებად» მონათლული ქართველი რეკლამაში საკმაოდ დიდ თანხას იხდის და გაჭირვებულ თანამემამულეებს, რომლებიც დღეს, სამწუხაროდ, ასე მრავლად არიან სანქტ-პეტერბურგში, ახლოს არ იკარებს. ბუთხაშვილების ყურადღება არ აკლია ქართულ ეკლესიას და ვასილევოსტროვსკის რაიონში მდებარე სპეციალიზებულ, ქართულ სკოლას. ასევე დიდია

ბატონი ავთანდილის წვლილი სანქტ-პეტერბურგში საქართველოს ახლად გახსნილი წარმომადგენლობის ოფისის აღჭურვაში, დიდი შრომა და ენერგია დასჭირდათ მათ, რომ აფხაზეთიდან ლტოლვილი ლეილა ენუქიძის ოჯახისთვის საერთო საცხოვრებელში ოთახი გამოეყოთ და სანქტ-პეტერბურგში დროებით ჩაეწერათ.

ღვთის მადლი კი ნამდვილად არ აკლიათ ბატონ ავთანდილს და ქალბატონ ლალის, - ორი ვაჟის დედას, ოჯახის დიდებულ დიასახლისს, შვილების ქართულ ტრადიციებზე აღმზრდელს. ბუთხაშვილების ოჯახში ყველაფერი ქართულ ტრადიციებზე და ზნე-ჩვეულებებზე მეტყველებს: დიდებული ქართული ბიბლიოთეკა, ავეჯი, სტუმართმოყვარეობის ქართული წესი, რასაც ასე სათუთად ინახავენ და გადასცემენ თავიანთ შვილებს.

ქართული სათვისტომოს მიერ მოწყობილ ლიტერატურულ სადამოხე ქართულ ტანსაცმელში გამოწყობილი ძმების-ბაკურ და ელიზბარ ბუთხაშვილების გამოჩენა და მათ მიერ წაკითხული ქართული ლექსები ყოველთვის მაყურებელთა მოწონებას იმსახურებდა. დღეს უფროსი ბაკური სანქტ-პეტერბურგის ეკონომიკის და მმართველობის ინსტიტუტის იურიდიული ფაკულტეტის მე-2 კურსის სტუდენტია, ელიზბარი მე-11 კლასის მოსწავლე. შვილები თავისუფალ დროს ან მშობლებთან ერთად საქმიანობენ, ან რუსეთ-საქართველოს მეგობრობის საქმიანი თანამშრომლობის ასოციაციასთან არსებულ ქართულ ხალხურ საკრავთა ანსამბლში მეცადინეობენ და მღერიან, მათ ახალი სული შთაბერეს მამის ლექსებს.

შეხვალთ თუ არა ბატონ ავთოს სამუშაო კაბინეტში, თვალში მოგ ხვდებათ მისი კერპის ვაჟა-ფშაველას შესანიშნავი პორტრეტი და მისი ლექსი «სუფრული» ქართულ და რუსულ ენაზე. ლექსის ტრფიალს სხვანაირად არ შეეძლო, ბატონი ავთანდილი ხომ შესანიშნავი პოეტია. არაგვის ხეობაში გაატარა მან ბავშვობა და ყმაწვილობა. ვაჟა-ფშაველას ნაწარმოებებზე აღზრდილმა, სულით ხორცამდე მასზე შეყვარებულმა, თითქმის ზეპირად იცის დიდებული მგოსნის შემოქმედება...

მოყვასის უსაზღვრო სიყვარული, თუმ-ფშავე-ხვესურთა ცხოვრების ეპოსი, საქართველოს მდიდარი ისტორიული წარსული არის ავთანდილ ბუთხაშვილის შემოქმედების ძირითადი თემა. ბატონი ავთანდილი 200 მდე ლექსის ავტორია.

ნანა ზარნაძე,
ნონა ჯანგველაძე,
სანქტ-პეტერბურგი
საკუთარი კორესპონდენტები
«სახალხო გაზეთი»
24 ივლისი, 1998წ

ასე გააცნო ამერიკულმა ჟურნალმა თავის ქვეყნის საჰაერო ძალებს გია გვიჩია, სანკტ-პეტერბურგის სტეფანე რაზინის სახელობის ლუდის და უალკოჰოლო სასმელების ქარხნის გენერალური დირექტორი. სანკტ-პეტერბურგის ქართველობა კი სამტრედიელ გია გვიჩიას, როგორც უშურველ ქველმოქმედს, ისე იცნობს. დღეს, ამ საერთო, უკიდურესი სილატაკის დროს, სანკტ-პეტერბურგში მცხოვრებ უამრავ გაჭირვებულ ქართველებს, მხედველობაში გვაქვს, ბედით თუ უბედობით, სამშობლოდან გადმოხვეწილი ლტოლვილები და იძულებით

გადაადგილებული პირები, იმედად და უარად უდგანან ისეთი უშურველი ქველმოქმედები, როგორიცაა სათვისტომოს თავმჯდომარე, ბატონი ბადრი კაკაბაძე, სტეფანე რაზინის სახ. ლუდის და უალკოჰოლო სასმელების ქარხნის გენერალური დირექტორი ბატონი გია გვიჩია, სააქციონერო საზოგადოება «აისის» გენერალური დირექტორი, ფშაველი კაცი, ბატონი ავთანდილ ბუთხაშვილი.

გია გვიჩია, დაიბადა 1962 წელს, სამტრედიის, 1979 წელს დაამთავრა სამტრედიის რუსული საშუალო სკოლა, რომლის დამთავრების შემდეგ სწავლა განაგრძო სმოლენსკის უნივერსიტეტში, საიდანაც გაიწვიეს სამხედრო სამსახურში. სამხედრო სამსახურის დამთავრების შემდეგ, სასწავლებლად გადმოვიდა სანკტ-პეტერბურგის ვოზნესენსკის სახ. ეკონომიკისა და ფინანსების უნივერსიტეტში, რომელიც ერთ-ერთი პრესტიჟული უნივერსიტეტია საფინანსო და ეკონომიკური მეცნიერების დარგში. გიამ 1988 წელს დაამთავრა უნივერსიტეტი და იმავე წელს განაწილებით დაიწყო მუშაობა სტეფანე რაზინის სახ. ლუდის ქარხანაში ეკონომისტად.

სტეფანე რაზინის სახ. ლუდის ქარხანა, რომელიც 1795 წელს იქნა დაარსებული იმპერატორ ეკატერინე II ის ხელშეწყობით. საიმპერატორო სახლის მთავარი პურის მცხოვრის, გერმანული წარმოშობის ჰოლანდიელის, 29 წლის აბრაჰამ ფრიდრის ნიკოლაუს დანიელსონის მიერ, არა მარტო რუსეთში, არამედ მსოფლიოში აღიარებული ლუდის ქარხანაა. 1996 წელს საერთაშორისო ლუდის აუქციონზე, მას გადაეცა მთავარი პრიზი «ტრადიციის ერთგულებისა და მაღალი საწარმოო მაჩვენებლებისათვის», და რაოდენ საამაყოა, რომ საწარმოს სახელით ეს პრიზი გადასცეს მის გენერალურ დირექტორს, ახალგაზრდა ქართველ კაცს, ახლან, ლამაზ ჭაბუკს გია გვიჩიას.

ქართველ მკითხველს, ვინც ჩვენს სტატიებს რუბრიკით - «იცნობდეთ!

გია გვიჩია და კორესპონდენტი ნანა ზარნაძე

ჩვენი თანამემამულეა» ეცნობა, შეიძლება უკვირდეს, როდესაც ჩვენი თანამემამულეების ცხოვრებას და საქმიანობას ასე დეტალურად მიმოვიხილავთ, მაგრამ ამას თავისი მიზეზები აქვს: საზოგადოებრივი ფორმაციების შეცვლის ამ ურთულეს პერიოდში, თვალუწვდენელ რუსეთში ეკონომიკური რეფორმების გარდა, ასევე უდიდესი რეფორმები მიმდინარეობს რუსულ ეროვნულ ცნობიერებაში.

ეკონომიკის წამყვან დარგებში ე. წ. «ახალი რუსები» გამოდიან ასპარეზზე, ისინი რუსეთის პრეზიდენტის სპეციალური პროგრამით გერმანიაში და იაპონიაში გადიან სტაჟირებას. ასეთ ვითარებაში, მიაღწიო პრესტიჟულ თანამდებობას რუსეთში - არარუსმა, საკმაოდ ძნელია და რაოდენ საამაყოა, რომ ხუთი მილიონიანი სანკტ-პეტერბურგის ბევრ ცნობილ ფირმას, და მათ შორის აღიარებულ «პეტროხოლოდს» და «სტეფანე რაზინს» ორი შესანიშნავი ქართველი ახალგაზრდა - ხონელი ბადრი დავითის ძე კაკაბაძე და სამტრედიელი გია მარგის ძე გვიჩია უდგანან სათავეში. რომ არა მათი დიდი ერუდიცია, უმაღლესი პროფესიონალიზმი, კარგი ორგანიზატორული ნიჭი და უნარი, უბრალოება, ყველას მიმართ დიდი ყურადღება, უშურველი ქველმოქმედება, და რაც მთავარია, კაცურ-კაცობა გაჭირვების ჟამს გვერდში ამოუდგე, გაამხნევო და გააძლებინო მოყვასს, შენიანი იქნება თუ სხვა ეროვნების, გვერდშინეთ, ისინი ამ საფეხურზე ვერ ავიდოდნენ. მათთვის დამახასიათებელი დიდბუნოვნება და უბრალოება კი, მოგეხსენებათ, მხოლოდ ღვთის რჩეულთა ხვედრია, და სულმნათი ილია ჭავჭავაძის თქმით, «მარტო რჩეულთა ამა ქვეყნისათა მაგ მადლს ღმერთი კურთხევით უწყალობებს ხოლმე».

ლენინგრადის ლუდის და უალკოჰოლო სასმელების სამრეწველო გაერთიანების ბაზაზე 1992-1994 წლებში ჩამოყალიბებულ დია სააქციონერო საზოგადოებაში დღეისათვის 1500 თანამშრომელია დასაქმებული. საწარმოოს თანამშრომლებისათვის არ არსებობს ხელფასის მიღების და საცხოვრებლის პრობლემა. აქ ყველაფერი პირობაა შექმნილი მაღალნაყოფიერი შრომისა და დასვენებისათვის: კულტურის სასახლე, საზოგადოებრივი კვების ობიექტები, დიდებული ბიბლიოთეკა, სადაც თანამშრომლებს შეღავათიან ფასებში შეუძლიათ შეიძინონ ახალი ლიტერატურა, სამედიცინო-პროფილაქტიკური ცენტრი... ყველაფერი თანამშრომელთა კეთილდღეობისთვისაა განკუთვნილი. კომბინატის მუზეუმი კი მისი დამაარსებლებისადმი და ტრადიციებისადმი უდიდეს

პატივისცემაზე და ერთგულებაზე მიუთითებს, ისე როგორც ბატონი გია, რომელიც ყოველთვის სიყვარულით და უდიდესი პატივისცემით იხსენიებს კომბინატის კომერციულ დირექტორს, აწ განსვენებულ იაკობ ისაკის ძე შტეინბერგს: «ბევრჯერ გაქცევაც მინდოდა კომბინატიდან, ისეთი მკაცრი და მომთხოვნი იყო» ხშირად იგონებს საუბრისას. ბატონი იაკობის ხსოვნის საპატივცემლოდ, ბატონმა გიამ ნანატრ ვაჟიშვილს, რომელიც უკვე ხუთი თვისაა, იაკობი, მოფერებით კი კობა დაარქვა.

კომბინატის საპატიო სტუმრები მარცხიდან: სანკტ-პეტერბურგის გენერალური ვ. იაკოვლევი, გენერალური დირექტორი გ. გვიჩია, რუსეთის სახელმწიფო დუმის თავმჯდომარე ნ. სელუზნიოვი.

«სტეფანე რაზინის» ლუდი ევროპული გერმანებისათვის ნამდვილი სიურპრიზია, და განსაკუთრებით გერმანელებისათვის, მათთვის ლუდი ნაციონალური სასმელია. გამოფენაზე «პივეკს-97», ლუდ «პორტიეს» ისეთი დიდი მოწონება ხვდა, რომ გერმანელები ნახევარ ლიტრა ლუდში 7 მარკას სთავაზობენ. გერმანელებთან პარტნიორობაზე დადებულ ხელშეკრულებას ასევე ლუდ «კალინკას» არაჩვეულებრივი გემო დაედო საფუძვლად. «სტეფანე რაზინის» ლუდის განსაკუთრებულ გემოს, რომელსაც ნევის წყალის თვისებებიც ბევრად განაპირობებს, არც ლუდის ცნობილ ქვეყანაში, ჩეხეთის საქმიან წრეებში უარყოფენ. მიუხედავად იმისა, რომ ტრადიციულ ჩეხეთში სხვა ქვეყნის ლუდი არ შეაქვთ, მრავალმა ბიზნესმენმა გააფორმა უკვე ხელშეკრულება ლუდის მიწოდებაზე.

სულ ახლახანს, მოსკოვში გამართულ საბითუმო გამოფენაზე «სტეფანე რაზინის» ლუდი გახდა კონკურსის «საუკეთესო სამამულო ნაწარმის» გამარჯვებული. წარმატების მთავარი პირობა კი ისაა, რომ რაზინელები ლუდს მხოლოდ და მხოლოდ ბუნებრივი ნედლეულისაგან ამზადებენ, თანაც ტექნოლოგიური პროცესების მოთხოვნების უმკაცრესი დაცვით. საწარმოო დღეისათვის 9 დასახელების ლუდს უშვებს, წარმოება ერთადერთია რუსეთის მაშტაბით, რომელიც ამზადებს მაღალკვალიფიციურ კადრებს. აქვე ამზადებენ სამრეწველო ყინულს, საფუარს, ბურახს; საქართველოს სოფლის მეურნეობის სამინისტროსთან თანამშრომლობით ამჟამად ინერგება ქართული ტექნოლოგიით ლიმონათის წარმოება.

კოლექტივის წარმატებებში უდიდესი წვლილი მის გენერალური დირექტორს, ბატონ გიას მიუძღვის. მიუხედავად რუსეთში არსებული

დიდიეკონომიური კრიზისისა, ქარხანა სტაბილურად მუშაობს, რამაც რუსეთის და საზღვარგარეთის საქმიან წრეებში მის ახალგაზრდა ხელმძღვანელს დიდი აღიარება მოუპოვა, და მაინც ბატონ გიას აღიარება მის მიერ გაწეულმა კეთილმა საქმეებმა, მოყვასისადმი სიყვარულმა და უშურველმა ქველმოქმედებამ მოუპოვა. ბატონი გია ერთგულად უდგას გვერდში სათვისტომოს თავმჯდომარეს, ბატონ ბადრი კაკაბაძეს. ქართული ეკლესიის მშენებლობისათვის მანაც საკმაოდ დიდი თანხა გაიღო. სოლიდური ფინანსური დახმარება გაუწია ვასილეოსტროვსკის რაიონში მდებარე საპეციალიზირებულ ქართულ სკოლასაც.

აი, რა მოგვითხრო ბატონი გიას შესახებ სანკტ-პეტერბურგში და ლენინგრადის ოლქში საქართველოს მუდმივმა წარმომადგენლებმა, საქართველოს საელჩოს უფროსმა მრჩეველმა, ვიცე-კონსულმა, პედაგოგიკის მეცნიერებათა კანდიდატმა, ბატონმა გიზო კუხალაშვილმა: «საქართველოს მუდმივი წარმომადგენლობა სანკტ-პეტერბურგში 1994 წელს გაიხსნა. სახელმწიფოს უმძიმესი პოლიტიკური, ეკონომიკური და სოციალური მდგომარეობის გამო, არავითარი საშუალება არ ჰქონდა ჩვენს დასაფინანსებლად, არადა წარმომადგენლობის გახსნა აუცილებელი იყო იმიტომ, რომ აღნიშნულ რეგიონში 10 ათასამდე იძულებით გადაადგილებული ჩვენი თანამემამულე ჩამოვიდა, რომელთაც საკონსულო მომსახურება სჭირდებოდათ. მძიმე ეკონომიკური მდგომარეობის გამო ძალიან გვიჭირდა საქმიანობა. არენდის თანხის გადაუხდელობის გამო, ოფისიდან გამოსახლებაც გველოდა. საქართველოს საელჩოს ხელმძღვანელობამ მიიჩნია, დახმარებისათვის მიმემართა ქართველი მეწარმეებისათვის. დიდი ყოყმანის შემდეგ გადავწყვიტე დახმარებისათვის მიმემართა სანკტ-პეტერბურგის სტეფანე რაზინის სახელობის ლუდის ქარხნის გენერალური დირექტორისათვის ბატონ გია გვიჩიასათვის, როცა მასთან მივედი, ძალიან ველავდი, შინაგანად განვიცდიდი დიდ უხერხულობას. მან შემატყო, რომ ძალიან მიჭირდა საქმეზე საუბრის დაწყება. მან თვითონვე შემომთავაზა დახმარება, თანაც გამოთქვა სინანული, რომ დროის უკმარისობის გამო ვერ გამოგვეხმაურა. მან გულდასმით წაიკითხა საელჩოს წერილი და თბილად მითხრა: «ჩემო გიზო, დღეს ეს დახმარება სჭირდება საქართველოს წარმომადგენლობას, რომელსაც გაჭირვებაში მყოფი სამშობლო ვერ ეხმარება. თუ ჩვენ ეს პრობლემა ვერ გავითავისეთ და არ დავეხმარეთ ჩვენი ქვეყნის ოფიციალურ სტრუქტურას, მაშინ ჩვენ რა ქართველები ვართ». და დაუყონებლივ გადაარიცხინა მთავარ ბუღალტერს ოფისის არენდის სამი წლის დავალიანების თანხა ქალაქის უძრავი ქონების კომიტეტში.

ჩვენს წარმომადგენლობას დიდი მუშაობის ჩატარება უწევს აფხაზეთიდან იძულებით გადაადგილებულ პირთა მდგომარეობის გაუმჯობესების საქმეში. სხვა სოციალურ პრობლემებთან ერთად დღის

წესრიგში დადგა აფხაზეთში მომხდარი ტრაგედიის სიმართლის ამსახველი ვიდეოფილმის შექმნის აუცილებლობა, რათა მოგვეთხრო მაყურებლისათვის სინამდვილე საქართველოს ისტორიისა და ომის მთავარი მოქმედი პირების შესახებ. ასეთი ფილმების შექმნა განპირობებულია იმ აუცილებლობით, რომ მაყურებელმა გაიგოს, რომ ქართველი ერი არასოდეს არ ყოფილა მჩაგვრელი, აგრესორი და შოვინისტი. ჩვენ მუდამ ვიყავით ინტერნაციონალური ერი, აფხაზეთთან მუდამ გვქონდა ნორმალური დამოკიდებულება. ჩვენ გვინდოდა ამ ფილმით კიდევ ერთხელ გვეთქვა სიმართლე - თუ ვინ გააჩაღა ქართულ-აფხაზური კონფლიქტი, ვის სჭირდებოდა ეს რა და რატომ.

ჩვენი შემოქმედებითი იდეა გავაცანით ბატონ გიას და თანაც ვთხოვე, რომ გაეწია ჩვენთვის სპონსორული დახმარება. ის მაშინვე დაგვეთანხმა, გადამღები ჯგუფი დააფინანსა, და ორ თვეში ჩვენ შევძელით 45-წუთიანი სატელევიზიო დოკუმენტური ფილმის «საუკუნის ტრაგედია» გადაღება. მიმაჩნია, რომ ბატონმა გიამ გააკეთა ძალიან დიდი ეროვნული საქმე.

მე შეამაყება, რომ სანკტ-პეტერბურგში გვყავს ისეთი კეთილშობილი, უაღრესად თავმდაბალი, მორიდებული, ღვთისნიერი ბუნების მქონე პიროვნება, როგორც ბატონი გია გვიჩიია. მის კეთილ საქმეებზე ბევრი რამის თქმა შემიძლია, რამე თუ მას ძალიან ბევრი კეთილი საქმე აქვს გაკეთებული თანამემამულეებისათვის. მე შეამაყება ის, რომ მან ძალიან დიდი ავტორიტეტი მოიპოვა სანკტ-პეტერბურგის ელიტარულ საზოგადოებაში. ის არის უაღრესად განათლებული, ერუდირებული და მაღალი ინტელექტის მქონე ახალგაზრდა სპეციალისტი. მე შეამაყება ის, რომ ბადრი კაკაბაძე და გია გვიჩია არიან ქართული დიასპორის შესანიშნავი წარმომადგენლები. ისინი ღირსეულად წარმოადგენენ ქართველი ერის ღირსებას რუსეთის ჩრდილოეთის დედაქალაქში».

1998 წელი დაუვიწყარი იქნება ბატონი გიას ცხოვრებაში. იგი ერთ-ერთი უცხოელი ბიზნესმენია, ვინც შეისყიდა და აამუშავა საირმის წყლის ჩამომსხმელი ქარხანა. ქარხნისათვის საჭირო მოწყობილობები გერმანიიდან იქნა ჩამოტანილი, მას გათვალისწინებული აქვს დაბის კეთილმოწყობა, ქარხანაში დასაქმებულ პირთათვის სამუშაო და საყოფაცხოვრებო პირობების მსოფლიო სტანდარტების დონეზე მოწყობა. სამომავლოდ კიდევ ბევრი კარგი ჩანაფიქრი აქვს სამშობლოსათვის.

მზრუნველი შვილი, კარგი მამა, მზრუნველი მეუღლე - ასეთია ბატონი გია.

მამა-ბატონი მარგი გვიჩიია, წლების განმავლობაში მუშაობდა სამტრედიის რკინიგზის მუშათა მომარაგების სისტემაში, დედა, ქალბატონი ვალენტინა, წარმოშობით რუსი, სამ შვილს - გიას, ნანას და მარიამს ქართულ ტრადიციებზე ზრდიდა. დღეს სამივე და-ძმა აქ, სანკტ-პეტერბურგში ცხოვრობენ და სამივეს კარგი ქართული ოჯახები

აქვთ შექმნილი. შვილების მზრუნველობით გარემოსილი მშობლებიც აქ, მათთან ერთად ცხოვრობენ. ბატონი გიას მეუღლე ხათუნა ცისკარიშვილი, სანკტ-პეტერბურგის აკად. ი. პავლოვის სახელობის სამედიცინო უნივერსიტეტის კურსდამთავრებულია. დიდი ოჯახის ახალგაზრდა დიასახლისისათვის, სამი შვილის დედისათვის - ოთხი წლის ნინოს, ორი წლის ვალიას და ოთხი თვის ნანატრი ვაჟიშვილის - იაკობის დედისათვის, სამი შვილის აღზრდაზე დიდი ბედნიერება რა უნდა იყოს ამ დროში.

ყველა ქართველი რომ ისეთი უშურველი ქველმოქმედი და თავის საკმის ისეთი დიდი სპეციალისტი იყოს, როგორც ბატონი გია გვიჩიას; უცხოეთში მცხოვრები ყველა ქართველი რომ ისე ფიქრობდეს და ზრუნავდეს საქართველოსათვის, როგორც ორი შესანიშნავი ახალგაზრდა: ბატონი ბადრი კაკაბაძე და ბატონი გია გვიჩია, მაშინ ჩვენ სამშობლოს ასე არ გაუჭირდებოდა.

ნანა ზარნაძე,

ნონა ჯანგველაძე,

«ს. გ.» საკუთარი კორესპონდენტები
სანკტ-პეტერბურგი.

22 28 დეკემბერი, 1998წ.

«სახალხო გაზეთი»

P.S. 2000 წლის გაზაფხულზე ხათუნა და გია გვიჩიების ოჯახს მე-4 შვილი - ვაჟიშვილი გია გვიჩია შეეძინათ.
ღმერთმა ამრავლოს გვიჩიების ოჯახი!

მამა რომანოზი აქაც თავის მრევლთანაა.

სანკტ-პეტერბურგის ქართველთა ცხოვრებაში 1993 წელს მნიშვნელოვანი მოვლენა მოხდა: სტარორუსკაიას ქუჩაზე მდებარე შესტაკოვის ღვთისმშობლის სახელობის ეკლესიაში აღდგლინა ღოცვა-ვედრება უფლისადმი ქართულ ენაზე. წინათ ეკლესიის შენობაში განთავსებული იყო სამეცნიერო-კვლევითი ინსტიტუტი, შენობის შიდა ფართი სამ სართულად იყო გადატიხრული,

ყოველ სართულზე განლაგებული იყო სამუშაო ოთახები, ლაბორატორიები და სანიტარული კვანძები.

ქართული სათვისტომო "ივერიის" გამგეობის თხოვნას, სანკტ-პეტერბურგის მერიას ქართველებისათვის გადმოეცა ვასილეოსტროვსკის რაიონში, მდებარე ეკლესია, რომელიც ჯერ თავის დროზე პირველი ემიგრაციის ქართველთა კუთვნილება იყო, შემდეგ კი, ბაგრატიონების სამეფო ოჯახის სანკტ-პეტერბურგში იძულებით გადმოსახლების შემდეგ, კარის ეკლესიად იყო მიჩნეული, შედეგი არ მოჰყოლია. მიზეზად იმას ასახელებდნენ, რომ აღნიშნული ეკლესია არასოდეს არ ყოფილა ქართველებისო. ახლახანს გამოიცა ბროშურა, რომელიც აღნიშნული ეკლესიის ისტორიას ეხება. ბროშურის ავტორები მადლობას უხდებიან ბროშურის შემქმნთ, რითაც მათ წვლილი შეაქვეთ აღნიშნული ეკლესიის სარესტავრაციო სამუშაოების დაფინანსებაში. ბროშურაში აღნიშნულია ეკლესიის შენობის ღირსშესანიშნაობებიდან შემორჩენილია კედელში ჩადგმული ქვა ქართული წარწერით "ჩემო საყვარელნო ძმანო, მე ვიყავი კახეთის თავადის გოფმარშლის ნოდარ ჯორჯაძის ასული გუკო. ღმერთის განგებით ვიყავი მეუღლე ქართველი თავადის პირველი თანრიგის მაიორის ედიშერ ამილახვარისა, რომელთანაც ვიცხოვრე გულითად თანხმობით. დავკარგე რა სამშობლო და საკუთარი მამულები, გადმოვიხვეწე უცხო ქვეყანაში. აღვესრულე ამა ქვეყანიდან დედაქალაქ პეტერბურგში 1745 წლის 28 მარტს, 37 წლის ასაკში. უცხოელმა, ჩემი ფულით ვიყიდე ეს ადგილი სალოცავის ასაშენებლად და მომავალში ჩემს დასასაფლავებლად, არ დამრჩნენ შვილები, რომლებიც ჩემთვის ილოცებდნენ. ჩემო სათაყვანო მამებო და ძმებო! როცა მოინახულებთ უცხო ქვეყნის ცოდვილი შვილის საფლავის ქვას, ილოცეთ ღმერთის წინაშე ჩემთვის, რომ მომიტევოს ცოდვები" შემდგომში აღნიშნული ეკლესია ბაგრატიონთა კარის ეკლესია იყო, თვითონ ბაგრატიონები ცხოვრობდნენ იქვე, მე-9 ხაზზე მდებარე №4 სახლში.

ვისაც კი 1990-92 წლებში, უნახავს დღევანდელი ქართული ეკლესიის

შენობა, ძნელად თუ წარმოიდგენდა, რომ აქ ასე მოკლე დროში კვლავ აუღერდებოდა საეკლესიო საგალობლები.

ღვთის განგებით, 1992 წელს სათვისტომოს გამგეობის თავმჯდომარედ არჩეული იქნა ბატონი ზადრი კაკაბაძე. კაცი ღვთისნიერი, უშურველი ქველმოქმედი, რომლის დიდი ფინანსური მხარდაჭერით და აქაურ ქართველობასთან ერთად სარეკონსტრუქციო საამშენებლო სამუშაოებში მონაწილეობით, თითქმის შეუძლებელი საქმე შესაძლებელი გახდა და პირველ სართულზე, რომელიც სასაწყობო მეურნეობას წარმოადგენდა, უკვე აღველინება ლოცვა-ვედრება უფლისადმი ქართულ ენაზე. ეკლესიის რეკონსტრუქციის საქმეში დიდი წვლილი მიუძღვით ბატონ არისტო ზაგრატიონს, სათვისტომოს თავმჯდომარის მოადგილეს, ბატონ ბორის ბერულავას, ძმებს კახაბერ და დავით გიორგაძეებს, საკმაოდ სოლიდური თანხა გაიღო ეკლესიისათვის სტეფანე რაზინის სახელობის ლუდისა და უალკოჰოლო სასმელების ქარხნის გენერალურმა დირექტორმა, ბატონმა გია გვიჩიამ, სანკტ-პეტერბურგის პრიმორსკის რაიონის ადმინისტრაციის მთავარმა ინჟინერმა ბატონმა ჯამბულ გადელიამ.

1996 წლიდან ეკლესიის წინამძღვარია მამა რომანოზი, ერისკაცობაში ომარ ვეფხვაძე.

მამა რომანოზი, 1979-81 წლებში სწავლობდა თბილისის სასულიერო სემინარიაში. ცხუმ-აფხაზეთის ყოფილი მიტროპოლიტის და საქართველოს საპატრიარქოს საგარეო საქმეთა განყოფილების მმართველის, აწ განსვენებულ დავით ჭკადუას რეკომენდაციით, იგი ჯერ კიდევ მესამე კურსის სტუდენტი, ხელდასმულ იქნა მღვდლად და 1981 წელს დაინიშნა სოხუმის საკათედრო ტაძარში მოძღვრად. მას შემდეგ, იგი ლხინში თუ ჭირში თავის მრევლთანაა. მამა რომანოზს ბედმა არგუნა აფხაზეთის მიწა-წყლის დატოვება. ომის დროს მან თავის მრევლთან ერთად გამოიარა ჯოჯოხეთური გზა. ჭუბერის გზაზე ერთი თვის განმავლობაში შველოდა აფხაზეთიდან დევნილ ქართველობას.

საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქის ილია II-ის კურთხევით, ჯერ ბოლნისის წმ. ნინოს ტაძარში მსახურობდა. შემდეგ თბილისში, თემქის დასახლებაში, ახლადაშენებულ წმ. გიორგის ეკლესიაში. ღვთის განგებით კი 1996 წლიდან აღავლენს ლოცვა-კურთხევას სანკტ-პეტერბურგის ქართულ ეკლესიაში. აქაც, შორეულ ჩრდილოეთში, სამშობლოდან გადმოხვეწილი თანამემამულეების სიხარულის თუ მწუხარების გამზიარებელია.

სანკტ-პეტერბურგის ქართული ეკლესიის პირველი წინამძღვარი მამა გიორგი იყო, რომელიც დღეს თბილისის ჭაშვეთის ეკლესიის მოძღვარია.

ეკლესიის საქმიანობა, დღეს საერთო ეკონომიკური სიდუხჭირის დროს, რთულ პირობებში მიმდინარეობს. ეკლესიის უზარმაზარი შენობის რეკონსტრუქცია მხოლოდ შემოწირულობების ხარჯზე მიმდინარეობს. მიუხედავად იმისა, რომ ეკლესია სანკტ-პეტერბურგის საპატრიარქოს დაქვემდებარებაშია. საპატრიარქო საერთოდ არ მონაწილეობს ეკლესიის აღდგენით სამუშაოებში. სამწუხაროდ არც მრევლის სიმრავლეა, რომ ეკლესიამ შემოსავლებით ირჩინოს თავი, არადა, ეკლესიის გამართული საქმიანობა დიდ ფინანსებს მოითხოვს. დღეს, როდესაც სანკტ-პეტერბურგის რუსულ ეკლესიებში საკმაოდ სოლიდური თანხები გადასახდელი ნათლობის, ჯვრისწერის თუ მიცვალებულთა პანაშვიდების გადასახდელად, ქართულ ეკლესიაში ეს ყველაფერი უფასოდ

ხდება, რაც მისი წინამძღვრის, მამა რომანოზის დიდი დამსახურებაა. ბევრი, ბევრი გაკირვებული თანამემამულე აკითხავს ეკლესიას დასახმარებლად. მამა რომანოზიც, სიბოთი, უბრალოებითა და სიკეთით მოსილი კაცი, ცდილობს უყურადღებოდ არავინ დატოვოს. ყველაფერს აკეთებს იმისათვის, რომ სათვისტომოს თავმჯდომარეს, ბატონ ბადრი კაკაბაძეს შეუმსუბუქოს ის დიდი ტვირთი, რასაც აღნიშნული ეკლესიის სამუშაოები მოითხოვს.

სხვა სამურ საქმეებთან ერთად მამა რომანოზი დიდ ყურადღებას აქცევს სანკტ-პეტერბურგის ძველი ქართული დიასპორის ღირსეული წარმომადგენლების საფლავების აღმოჩენისა და მოვლა-პატრონობის საქმეს. ცნობილ ალექსანდრე ნეველის ლავრაში ჩვენი წინაპრების 50-მდე საფლავია. აქაა დასაფლავებული ერეკლე II-ის მეუღლე დედოფალი დარია, მისი შვილები ვახტანგი, იულონი, ფარნავაზი. საქართველოს უკანასკნელი მეფის გიორგი XII-ის შვილები ბაგრატი, გაბრიელი, ნინო, იოანე, დავითი, თეიმურაზი და სხვა ბაგრატიონები. აქაა აკადემიკოსების: დავით ჭუმბინაშვილის, ივანე თარხნიშვილის, ნიკო მარის, ივანე გარსევანიშვილის და სხვა მრავალი გამოჩენილი ქართველის საფლავი, სადაც პერიოდულად აღევლინება ხოლმე პანაშვიდები.

ეკლესიასთან გაიხსნა საკვირაო სკოლა, რომელსაც სანკტ-პეტერბურგის სასულიერო აკადემიის ასპირანტი მურთაზ ჭანტურია ხელმძღვანელობს.

მამა რომანოზის მიერ ქართველი მრევლისათვის შედგენილ იქნა და გამოიცა ბროშურა "როგორ ვიცხოვროთ ურწმუნო ეპოქაში - პრაქტიკული რჩევები ქრისტიანული წესით ცხოვრებისათვის", რომელიც უსასყიდლოდ ურიგდება მრევლს. ბროშურის გამოცემის ხარჯები გაიღო სანკტ-პეტერბურგში მცხოვრებმა ფშაველმა, სააქციო საზოგადოება "აისის" გენერალურმა დირექტორმა ავთანდილ ბუთხაშვილმა.

სამშობლოდან შორს, შორეულ ჩრდილოეთში, ქართულ ეკლესიაში, გულმხურვალე ღოცვა-ვედრების საგალობელი გაისმის საქართველოს გასაერთიანებლად, გასაძლიერებლად, სამშობლოში დასაბრუნებლად. ხშირად, ძალიან ხშირად, ღვთისადმი ამ ღოცვა-ვედრებას ცრემლიც ახლავს, სამშობლოს, ახლობლების ნახვის ნოსტალგიით გამოწვეული.

ეკლესიაში წირვა-ლოცვის დამთავრების შემდეგ. მრევლი მრავალ შეკითხვას უსვამს ხოლმე მამა რომანოზს.

ჩვენც გავბედეთ მამა რომანოზთან გასაუბრება.

- ერთ-ერთ საშობაო ეპისტოლეში საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქი ილია II ბრძანებს: "მხოლოდ ჭეშმარიტი პატივისცემა ღვთისა არის სათავე ქვეყნად მშვიდობისა და კეთილდღეობისა, აღამიანთა შორის კეთილგანწყობისა და ურთიერთგაგებისა", გვაქვს ჩვენ, ქრისტიანებს, დღეს ჭეშმარიტი პატივისცემა ღვთისა?

- ჭეშმარიტი პატივისცემა ღვთისა, უპირველეს ყოვლისა გულისხმობს ნამდვილი ქრისტიანული წესით ცხოვრებას. სამწუხაროდ, ბევრს ქრისტიანობა მარტო მონათვლა ჰგონია და საუბედუროდ, ბევრი ასაკოვანი აღამიანი მოუნათლავიც არის. ხშირად გაიგონებთ, "მამაო, ათ მცნებას ვიცავ და მაინც ცოდვილი ვარო?". ბევრმა არც კი იცის, რომ ამპარტავნება, ტრაბახი, განკითხვა, წყევლა, შური, ვერცხლისმოყვარეობა, რაც სამწუხაროდ, ყოველ ჩვენგანს

ჩვევია, - სასიკვდილო ცოდვებს მიეკუთვნება. გზა კი ცოდვებისაგან განწმენდისა არის სინანული, ანუ აღსარება და ზიარება, რომელიც ყველა მორწმუნემ წელიწადში ერთხელ მაინც უნდა აღასრულოს. სამწუხაროდ, ბევრი თავის თავს ქრისტიანად თვლის და ამ საიდუმლოებებს არც იცნობს და არც ასრულებს. ქვეშარიტი პატივისცემა ღვთისა გამოიხატება სწორედ ამ საიდუმლოებების აღსრულებაში, მარხვაში, ღოცვებსა და ეკლესიაში წირვა-ღოცვაში მონაწილეობაში. რომლის დროსაც მლოცველებზე გადმოდის სული წმიდის მადლი. ღვთის მადლით მოსილი ადამიანი კი ყოველთვის სიყვარულსა და სიკეთეს თესავს ირგვლივ.

-“სინანული განწმენდაა, განწმენდის გარეშე კი ვერ მივუახლოვდებით ღმერთს, თითოეულ ჩვენგანში და მთელ ერში სინანულმა უნდა გაიღვიძოს, სინანული აუცილებელია არამარტო ჩვენთვის, ქართველებისათვის, არამედ ყველა ხალხისათვის, მის გარეშე ერიც და ქვეყანაც სულიერად კვდება, ფიზიკურად აღიგევა პირისაგან მიწისა და მოისპობა, ვითარცა სიცოცხლის ხისათვის უვარგისი, გამხმარი ტოტი. სინანული გადარჩენაა” ბრძანებს უწმინდესი და უნეტარესი ილია II, მამაო, იგრძნობა განა დღეს ჩვენში სინანული?

სამწუხაროდ, ჩვენი დაცემული ბუნების გამო, ჩვენში ნამდვილი სინანულის გრძნობა არ არსებობს. ყველა ადამიანი უნდა ცდილობდეს საკუთარ სულში ჩაღრმავებას და იქ დაბუდეებული უარყოფითი თვისებების გაანალიზებას და შემდეგ მარხვით, ღოცვით, აღსარებით და ზიარებით მათ მონანიებას. ჩვენ, აფხაზეთში მცხოვრები ქართველობა საკუთარი მიწა-წყლიდან, საკუთარი ოჯახებიდან დევნილი ვართ და განსაკუთრებული სინანული და მონანიება გვმართებს. ამ ქვეყნად ღმრთის ნების გარეშე არაფერი არ ხდება. სამასი ათასამდე ქართველი დევნილია საკუთარი ოჯახებიდან, ეს ხომ ღვთის რისხვაა. ათიათასამდე მარტო სანკტ-პეტერბურგშია გადმოხვეწილი. სანკტ-პეტერბურგის

სურათზე მარცხნიდან კორესპონდენტები: ნონა ჯანგველაძე, ნანა ზარნაძე სტუმრად მამა რომანოზთან.

ქართული სათვისტომოს გამგეობის თავმჯდომარის, ბატონ ბადრი კაკაბაძის, ამ ღვთისნიერი კაცის დიდი ზრუნვის შედეგად, დღეს, აქ შორეულ ჩრდილოეთში მცხოვრებ ქართველს აქვს საშუალება აღავლინოს ღმერთის წინაშე ლოცვა-ვედრება ქართულ ენაზე, შევედროს უფალს ცოდვათა მიტევება, მშობლიურ კერაზე დაბრუნება, სამშობლოს გაერთიანება; მაგრამ სამწუხაროდ, ეკლესიას ლტოლველები და იძულებით გადაადგილებული პირები იშვიათად აკითხავენ და თუ აკითხავენ, ისიც მხოლოდ ფულადი დახმარებისათვის. მე პირველ რიგში მოვუწოდებ მათ ღვთის წინაშე ცოდვათა მონანიებას, რომ უფალმა მოგვითქვოს ჩვენი შეცოდებანი და დაგვაბრუნოს ჩვენს მიწა-წყალზე.

ასევე მინდა შევახსენო ჩვენს თანამემამულეებს, რომ ნუ ესწრაფვიან სამშობლოდან წასვლას. უცხო ქვეყანა რაც არ უნდა კარგად ცხოვრობდე, მაინც უცხო ქვეყანაა და განსაკუთრებით მომავალ თაობას, იმ სიბოლს და იმ სიახლოვეს ვერ მისცემს, რასაც შენი სამშობლო. ქართველი კაცი ყოველთვის ძნელად ეგუებოდა უცხოეთში ცხოვრებას. ამიტომ უნდა ვეცადოთ, ისევე ჩვენს სამშობლოში დავბრუნდეთ, აქ ამოვუდგეთ გვერდში ერთმანეთს, გაავტანინოთ ეს სიღუბნის წლები, არამართო ეკონომიკური, არამედ სულიერი სიღუბნისაც. მთელი ჩვენი ძალისხმევა სულის განწმენდას უნდა მოვახმაროთ და არა სხეულის გაძლიერებას. არა სიმდიდრის დაგროვებას, ფუფუნებას, იმის ფიქრს რა შევიძინოთ, სად ვიმოგზაუროთ.

“თქვენც ნუ ეძებთ, რა ჭამოთ და რა სვათ, და ნუ შემოთდებით”

“ ვინაიდან ყოველივე ამას ეძიებენ ქვეყნიერების ერები: თქვენმა მამამ იცის, რომ გჭირდებათ ესენი”

“პირიქით, ეძიეთ ღმერთის სასუფეველი და ყოველივე მოგემატებათ თქვენ”

“გაჰყიდეთ ქონება თქვენი და გაეცით მოწყალება, დაიმზადეთ გაუცვათელი ქისები, საუკუნოდ დაუღვეველი საუნჯე ზეცაში, სადაც ქურდი ვერ მიეკარება და ჩრჩილი არ დააზიანებს” ლუკა 12. 29-33.

ღმერთის სასუფეველს კი მხოლოდ მაშინ მოვიპოვებთ, როცა მოყვასი გვეყვარება, როცა მისი სახარულის თუ მწუხარების თანამგრძნობი ვიქნებით.

დღეს, საბაზრო ეკონომიკის, ურთულეს პერიოდში, ერთნი სიმდიდრის მწვერვალზე ავიდნენ მაშინ, როდესაც უმრავლესობა სიღატაკის ზღვარზეა. სამწუხაროდ ჩვენში ფეხი მოიკიდა ისეთმა დიდმა ცოდვამ, როგორიცაა მევახშეობა - ფულის პროცენტებით გასესხება, ასევე მძიმე ცოდვად ითვლება სასოწარკვეთა და უიმედობა. ჭეშმარიტი ქრისტიანი სასოწარკვეთილებაში ჩავარდნილ მოძმეს სესხით სულს კი არ ამოხდის, არამედ დაეხმარება და გზაზე დააყენებს, მაშინ უფალიც ჩვენთან იქნება. უფალს ისე არაფერი არ ეჯავრება, როგორც სიმდიდრის გამოღვენება - “შვილებო, რაოდენ ძნელია ღმერთის სასუფეველში შესვლა მათთვის, ვინც სიმდიდრეზეა მიწოდბილი!” “ხოლო უფრო ადვილია აქლემის გაძრომა ნემსის ყუნწში, ვიდრე მდიდრის შესვლა ღმერთის სასუფეველში” - მარკოზი 10. 24-25. “ყოველს ვინც გათხოვთ, მიეცი და ვინც წაგართმევს, უკან ნუღარ მოითხოვ” - ლუკა 6. 30-31.

- თქვენ პოლიტიკაზე არ გიყვართ საუბარი, მაგრამ მაინც - საქართველოს ეროვნულ-განმათავისუფლებელი მოძრაობის ლიდერები ხშირად მიმართავენ სახარების მოწოდებას. “არც ახალ ღვინოს ჩაასხამენ ძველ ტიკებში, სხვანაირად

ტიკები სკდება, ღვინო იქცევა და ტიკებიც იდუპება. არამედ ახალ ღვინოს ასხამენ ახალ ტიკებში და ორივე ინახება”

თქვენ შეკითხვას მეც სახარების სიტყვებით გავცემდი პასუხს:

“ყოველი სული დაემორჩილოს უმაღლეს ხელისუფლებას: ვინაიდან არ არსებობს ხელისუფლება, თუ არა ღმერთისაგან, ხოლო არსებულნი ღმერთის მიერ არიან დადგენილნი. - ამიტომ ხელისუფლების მოწინააღმდეგენი მსჯავრს დაიტეხენ თავზე”

- “თუ სამეფო თავისავე წინააღმდეგ დაიყოფა. ის სამეფო ვეღარ გაძლებს”

- “ერთსულოვნება გქონდეთ ერთმანეთში, ქედმაღლობას ნუ გამოეღვენებით, არამედ მიჰყევით მორჩილთ, დიდი წარმოდგენა არ გქონდეთ თქვენს თავზე” ნათქვამია რომაელთა მიმართ (12. 16-18) პავლე მოციქულის ეპისტოლეში.

დადგა დრო ჭეშმარიტი ქრისტიანული წესით ცხოვრებისა. საქართველოში საკმაოდ განათლებული ახალგაზრდა თაობა გამოდის ცხოვრების ასპარეზზე. ვლოცავ მათ და ვუსურვებ, რომ მათი ცხოვრების მთავარი მეგზური ბიბლია და წმიდა მამათა წერილები ყოფილიყოს. ამ მხრივ მისაბაძია მუსულმანთა წესი: - განათლებულ მუსულმანს ყურანის ზეპირად ცოდნაც კი მოეთხოვება, არა თუ წაკითხვა. “ჩემთვის მოცემული მადლით ვეუბნები ყოველ თქვენგანს: თქვენს თავზე იმაზე მეტად ნუ იფიქრებთ, ვიდრე უნდა იფიქროთ, არამედ იფიქრეთ თავმდაბლურად, რწმენის საზომით, ღმერთმა რომ გინაწილათ თითოეულს“- გვეუბნება უფალი.

ვლოცავ ჩემს საქართველოს და ვუსურვებ ღვთის მადლი და წყალობა არ მოგვკვდებოდეს.

ინტერვიუს უძღვებოდნენ

ნანა ზარნაძე,
ნონა ჯანგველაძე,
“ს.გ.” სპეციალური
კორესპონდენტები
სანკტ-პეტერბურგში
10-16 ნოემბერი 1998 წელი.

ქართულ ლტოლვილთა ცხოვრებიდან

სამეოგლოზე ოსნაბით

ეს სიტყვები ეკუთნის სანკტ-პეტერბურგში მცხოვრებ გაღელ ლტოლვილ გოგონას. "მე არ ვიცი, კიდე რამდენ ხანს ვიქნები ჩემი სახლიდან მოშორებული, არ ვიცი, როდის დავუბრუნდები მშობლიურ ადგილებს, მაგრამ ვიცი, რომ ეს იქნება უბედნიერესი დღე ჩემს ცხოვრებაში. შენზე ოცნებით ვცოცხლობ, ჩემო საქართველო! შენზე ოცნებით ვცოცხლობ, ჩემო მშობლიურო მიწავ... მე მწამს, რომ დაგიბრუნდები და ეს რწმენა და იმედი მეხმარება ცხოვრებაში. ოო! ჩემო საქართველო! ოო! ჩემო მშობლიურო მხარე... მე შენი პატარა ნაწილაკი ვარ, რომელიც ოცნებობს შენთან შეერთებაზე, რომ მთელი გულით შენ გემსახუროს..."

შეუძლებელია, გულგრილად წაიკითხო ნინო ბასარიას, სანკტ-პეტერბურგის 308-ე საშუალო სკოლის VII კლასის მოსწავლის სასკოლო თხზულება რუსულ ენასა და ლიტერატურაში, რომელმაც სანკტ-პეტერბურგში გამართულ მოსწავლეთა ოლიმპიადაში I-II ადგილი მოიპოვა. შეუძლებელია. მშვიდად უყურო აქ, სანკტ-პეტერბურგში მცხოვრებ ბავშვებს, რამდენი დარდი და ნაღველი იყურება მათი თვალებიდან. თუმცა ბავშვური ანცობა ხანდახან ყველაფერს ავიწყებთ, მაგრამ ეს წამიერია. მუდმივია მშობლიური აფხაზეთის, მშობლიური კარ-მიდამოს, ახლობლების და მეგობრების, საქართველოში დაბრუნების მონატრება. მშობლებთან ერთად ბედმა მათ მძიმე განსაცდელი და დარდი არგუნათ.

1993-94 წლებში სანკტ-პეტერბურგის საქართველოს მუდმივ წარმომადგენლობაში აფხაზეთიდან ლტოლვილმა 5000-მდე ადამიანმა გაიარა რეგისტრაცია. იმ ავად მოსაგონარ დღეებში ყველა დროებით თავშესაფარს ეძებდა, ვინ იფიქრებდა, რომ ეს დრო ნ წელიწადს, და კიდე ვინ იცის, რამდენს გაგრძელებოდა.

ასე აღმოჩნდა აქ, შორეულ ჩრდილოეთში, თამაზ და მანანა ბასარიების ოჯახი, მათ ქალბატონ მანანას ძმამ უპატრონა, რომელიც 30 წელია ცხოვრობს სანკტ-პეტერბურგში.

სამწუხაროდ, ლტოლვილთა ნაკადი არ წყდება სანკტ-პეტერბურგში, დღეს მათ 10 ათასს გადაჭარბეს სანკტ-პეტერბურგის თითქმის ყველა მეტროსთან, ქარსა და 20-30 გრადუსიან ყინვაში, ლუკმა-პურის საშოვნელად შრომობენ ქართველი ქალები, ყოფილი პედაგოგები და ექიმები, ხელოვნების მუშაკები...

სანკტ-პეტერბურგის საქართველოს წარმომადგენლობა, ვიცე-კონსული ბატონი გიზო კუხალაშვილი, ქართველთა სათვისტომო "ივერიის" გამგეობის თავმჯდომარე ბატონი ბადრი კაკაბაძე, შეძლებისდაგვარად უმსუბუქებენ ხვედრს აქ მცხოვრებ დევნილებს. ბევრ მათგანს სამუშაოს პოვნაში დაეხმარენ, სანკტ-პეტერბურგის №1 ქართული საშუალო სკოლა ძირითადად ქართველი დევნილი ბავშვებისა და მასწავლებლებისათვის დაარსდა. ქველმოქმედი

ქართველების გია გვიჩიას, სოსო კუტალიას, ავთანდილ ბუთხაშვილის და სხვათაგან შემოწირული თანხებიდან უადრესად გაჭირვებულ ოჯახებს დღესასწაულის დღეებში ურიგდებათ ფულადი დახმარება, მოსწავლეებს საჩუქრები.

აქაურ დევნილებს შორის ხშირად გაიგონებთ: "ბადრისთან, გიასთან, სოსოსთან ან ავთოსთან მიდი დაგეხმარებიან". "ღარიბ-ღატაკთა გამკითხავი სესხს აძლევს უფალსო" - სწორედ ამ ღვთისნიერ ქართველებზეა ნათქვამი.

ღმერთმა თქვენი იმედი ნუ მოგვიშალოს

საქართველოდან ჩამოსულ ბევრ თანამემამულეს დახმარების ხელს უწყდის საქართველოსთან მეგობრული, კულტურული და საკმიაინი თანამშრომლობის საერთაშორისო ასოციაცია, რომლის პრეზიდენტი ბატონი ანდრია ნიკოლოზის ძე ზოლოტარიოვი, გაერთიანებული ერების ორგანიზაციის ინფორმაციის საერთაშორისო აკადემიის აკადემიკოსი და რუსეთის საგარეო საქმეთა სამინისტროს მრჩეველთა საბჭოს წევრი. ასოციაციის ვიცე-პრეზიდენტი ქალბატონი ვალენტინა აკაკის ასული სიხარულიძე. "ღმერთმა თქვენი იმედი ნუ მოგვიშალოს" - ამ სიტყვებს ხშირად გაიგონებთ ქალბატონ ვალენტინას მისამართით.

ქალბატონი ვალენტინა 30 წელია ცხოვრობს სანკტ-პეტერბურგში, იგი სპეციალობით ექიმი-ქირურგია, ქართული სათვისტომო "ივერიის" ერთ-ერთი ფუძემდებელი.

ლტოლვილ მოსწავლეთა მშობლების თხოვნით, რომლებიც ძირითადად ქალაქის ჩრდილოეთ ზონაში ცხოვრობენ, ასოციაციამ 1998 წელს, მიუხედავად რთული ფინანსური პირობებისა, შეძლო კიდევ ერთი ქართული სკოლის გახსნა, რომელიც აფხაზეთის განათლების სამინისტროს უშუალოდ ექვემდებარება. ზოგადსაგანმანათლებლო დისციპლინებთან ერთად აქ მოსწავლეები ეუფლებიან ხელოვნების საფუძვლებსაც. სკოლასთან ჩამოყალიბებულია ქართული ხალხური სიმღერისა და ცეკვის ანსამბლი "სამშობლო", რომელსაც აფხაზეთიდან ლტოლვილი პედაგოგები ლეილა ენუქიძე, ეთერ მახარაშვილი და ჯანო ლიპარტელიანი ხელმძღვანელობენ. ანსამბლი "სამშობლო" პეტერბურგელთა დიდი მოწონებით სარგებლობს, ისინი ქალაქში გამართულ თითქმის ყველა ღონისძიებაში მონაწილეობენ. ჩოხა-ახალუხში გამოწყობილ ქართველ მოსწავლეთა გამოჩენა მაყურებელთა დიდ ოვაციებს იმსახურებს. ამაზე მეტყველებს ის უამრავი ქების სიგელი და პრიზი, რომლებითაც ანსამბლია დაჯილდოებული, და რაც ყველაზე მნიშვნელოვანია, ცხოვრებით განაწამებ ბავშვებს ხალისიან შთაბეჭდილებას ჩუქნის.

ასოციაციასთან არსებულ სკოლაში 150-მდე მოსწავლე სწავლობს, ბევრი მათგანი იმ ქართველ სამხედრო მოსამსახურეთა შვილები არიან, რომლებიც ვვალიფიკაციას იმაღლებენ სანკტ-პეტერბურგის სამხედრო აკადემიებში. მიუხედავად მძიმე ფინანსური პირობებისა, რაც შენობის იჯარის გადასახადით არის გამოწვეული, სკოლის დირექცია (დირექტორი შორენა ქვაჩაია)

ყველანაირ პირობებს უქმნის მოსწავლეებსაც და პედაგოგიურ კოლექტივსაც, რომ ცხოვრების მძიმე წლები შეუმსუბუქოს. კირსა და ლხინშიც ერთმანეთის გვერდით არიან სოხუმელები: რუსუდან სამუშაო, მაკა ბერულავა, თინა კიკალიშვილი, ნინო ბერულავა, გალელები ნუნუ ესართია, სოფიკო ლიპარტილანი, მაკა დოჩია, მანანა ხაბურზანია, ნოდარ და ციცო მეღაიები და სხვანი.

დევნილთა მძიმე ხედრს ცდის ქალბატონი შორენა. მამამისი - ბატონი ვალერიან ქვაჩახია, წლების განმავლობაში გალის რაიონის სოფელ შემელეთის კოლმეურნეობის თავმჯდომარე და დედა - ქალბატონი ალექსანდრა, 1998 წლის მაისამდე გალში ცხოვრობდნენ. შარშან მაისში უცნობმა პირებმა იგი მძევლად აიყვანეს და გამოსასყიდად საკმაოდ დიდი თანხა მოითხოვეს შვილებისგან. თვეების განმავლობაში არ წყდებოდა მუქარა და შანტაჟი ქალბატონ შორენას ქალიშვილის ინგას სანკტ-პეტერბურგის ბინაში. შვილებმა გამოსასყიდი თანხის მხოლოდ ნაწილის თავმოყრა შეძლეს, მაგრამ გამტაცებლები არ დათანხმდნენ. უკვე ერთი წელი გავიდა ბატონ ვალერიანის მძევლად აყვანიდან, მისი ასავალ-დასავალი დღესაც არ იციან შვილებმა. მიუხედავად ასეთი განსაცდელისა, ქალბატონი შორენა გარეგნულად მშვიდი, მორიდებული და ყურადღებიანია ყველას მიმართ. სხვისი გაჭირვების გამზიარებელმა არავინ შეაწუხა ზედმეტად, "დღეს ყველას ძალიან უჭირს და ასეთი დიდი თანხის შესაგროვებლად ვინ შევაწუხო", ამბობს თვალცრემლიანი.

ასოციაციის და სკოლის ხელმძღვანელობა დიდ ყურადღებას უთმობს საქართველოსთან დაკავშირებული მნიშვნელობანი თარიღების აღნიშვნას. პედაგოგიური კოლექტივის მიზანია სამშობლოს მოწყვეტილ ქართველ ბავშვებს ეროვნული სული და ქართული ცნობიერება შეუნარჩუნოს.

აფხაზეთს მუდამ

ემახსოვრება

ჟიული შარტავა

სანკტ-პეტერბურგის ქართულ ეკლესიაში, რომელიც სტაროროუსკაის ქუჩაზე მდებარეობს, ქართველთა სათვისტომო "ივერიის" გამგეობის, სანკტ-პეტერბურგში საქართველოს მუდმივი წარმომადგენლობის და ლტოლვილთა ინიციატივით, 1999 წლის 7 მარტს ჟიული შარტავას დაბადების 55 წლისთავის ხსოვნისათვის პარაკლისი აღავლინეს ეკლესიის წინამძღვარმა, აფხაზეთიდან ლტოლვილმა, მამა რომანოზმა და მღვდელმა მამა მაქსიმემ.

მრევლის უმრავლესობა აფხაზეთიდან დევნილი ქართველობაა. მათ აფხაზეთის ხსოვნის და სიყვარულის სიმბოლოდ ბატონ ჟიულის სურათთან აფხაზეთიდან ჩამოტანილი მიმოხეზი მოიტანეს.

ეკლესიის წინამძღვარმა მამა რომანოზმა, რომელიც 1983-93 წლებში სოხუმის ეკლესიის მღვდელი იყო, მრევლს მოუთხრო იმ დიდ ზრუნვასა და ყურადღებაზე, რასაც ბატონი ჟიული იჩენდა სოხუმში ქართული ეკლესიისადმი. ყველაზე შთამბეჭდავი მამა რომანოზის მოგონებებიდან ის იყო, რომ სულ ერთი კვირით ადრე, იმ ავადმოსაგონარ 1993 წლის 27 სექტემბრამდე, ბატონმა ჟიულიმ აფხაზეთის სამღვდლოეობასთან ერთად ყველა სასაფლაო მოინახულა და ყველგან დაღუპულთა სულების მოსახსენიებელი პანაშვიდები გადაიხადეს. "დღესაც თვალწინ მიდგას ის დღე, ბატონ ჟიულის განათებული სახე, მისი

ცრემლით ავსილი, ნაღვლიანი თვალები... ალბათ, იგრძნო, რომ ეს ბოლო ვალის მოხდა იყო აფხაზეთში დაღუპულთა სულების წინაშე", - თქვა მამა რომანოზმა.

ბატონ ჟიულის ცხოვრებისა და მოღვაწეობის შესახებ მოგონებებით გამოვიდნენ საქართველოს წარმომადგენელი სანკტ-პეტერბურგში, ვიცე-კონსული ბატონი გიო კუხალაშვილი, სათვისტომო "ივერიის" გამგეობის თავმჯდომარე ბატონი ბადრი კაკაბაძე, აფხაზეთიდან ლტოლვილები ბატონები ნიკო ნანიშვილი და თამაზ ბასარია, საქართველოს ტექნიკური უნივერსიტეტის ავტომატიკისა და გამოთვლითი ტექნიკის ფაკულტეტის 1966 წლის კურსდამთავრებული, ბატონ ჟიულის თანაჯგუფელი "სახალხო გაზეთის" საკუთარი კორესპონდენტი სანკტ-პეტერბურგში, ქალბატონი ნანა ზარნაძე.

სადაურსა სად

წაიყვან, ბედო!..

კიდევ ერთი მოუშუშებელი ჭრილობა და დიდი სულიერი ტრავმა არგუნა ბედმა აფხაზეთიდან იძულებით გადაადგილებულ ნოდარ წიქორიძის და ლეილა სიხარულიძის ოჯახს.

სანკტ-პეტერბურგში 59 წლის ასაკში უეცრად გარდაიცვალა სოხუმის სუბტროპიკული ინსტიტუტის ტექნოლოგიური ფაკულტეტის ყოფილი დეკანი, პროფესორი ნოდარ გიორგის-ძე წიქორიძე.

სანკტ-პეტერბურგის ქართულ ეკლესიაში გარდაცვალებულის სულის მოსახსენიებლად პანაშვიდი გადაიხადა ეკლესიის წინამძღვარმა, აფხაზეთიდან ლტოლვილმა, მამა რომანოზმა.

რამდენმა ლტოლვილმა ქართველმა ნახა აქ, შორეულ ჩრდილოეთში, სამუდამო განსასვენებელი, და მშობლიურ აფხაზეთის მიწაში დასაფლავებასაც კი ვერ ეღირსნენ...

ბატონ ნოდარის მეუღლე, ქალბატონი ლეილა სიხარულიძე, სანკტ-პეტერბურგის ერთ-ერთი პოლიკლინიკის განყოფილების გამგეა. სამი შვილის დედა, ერთ დროს დიდი და ბედნიერი ოჯახის დიასახლისი, სოხუმელთათვის კარგად ცნობილი ექიმი, დღეს საერთო საცხოვრებლის პატარა ოთახშია შეკედლებული.

ისევ პატარა ნინო ბასარიას ოცნებას მინდა დავუბრუნდე: "სანკტ-პეტერბურგში ბევრი ახალი მეგობარი მყავს, თითქმის ყველგან, სკოლაშიც და გარეთაც ბევრ სიკეთეს და ყურადღებას ვგრძნობ, მაგრამ რატომ არის, რომ ძალიან ხშირად ვნაღვლობ, ხშირად კვნესის ჩემი გული, ხშირად მესიზმრება ჩემი ბებია, მისი თბილი, ნაოჭიანი და ალერსიანი ხელები. სიზმარში ხშირად ვხედავ ჩემს სახლს, ხილით დახუნძლულ ჩვენს ეზო-გარემოს, ჩვენი ოჯახის ერთგულ დამცველს - ჩვენს ღამაზ ძაღლს - ჯერის. სადა ხარ, ჯერი, ცოცხალი თუ ხარ, თუ გახსოვარა?!

დამიბრუნდები, ჩემო ლაღო ბავშვობავ?!"

P.S. 6 წელია მოშორებული არიან სამშობლოს და საკუთარ სახლ-კარს აფხაზეთიდან დევნილი ქართველები. 6 წელია ილაჯგაწყვეტილი, ქარსა და ყინვაში შრომობენ ქუჩებსა და მოედნებზე ლუკმა-პურის საშოვნელად. მათ

არც ის მინიმალური ფულადი დახმარება არ ეძლევათ, რასაც საქართველოს სხვადასხვა კუთხეში მიმოფანტული დევნილები ებუღებენ საქართველოს მთავრობისაგან. სულ ცოტა ხნის წინათ, ლტოლვილთა ერთ ჯგუფს შეხვდა სანკტ-პეტერბურგში საპარლამენტაშორისო ასამბლეაში მივლინებით მყოფი, აფხაზეთის პარლამენტის თავმჯდომარის მოადგილე ბატონი ვახტანგ ყოლბაია. ამ ზანმოკლე, მაგრამ გულთბილმა შეხვედრამ იმედის ნაპერწკალი გაუღვივა მათ, ამ შეხვედრასაც ცრემლი და დარდი ახლდა. ყველას სათხოვარი და სახვეწარი ერთი ჰქონდა: დაგვაბრუნეთ ჩვენს მიწა-წყალზე, ჩვენს ფუძეზე.

ნონა ჯანგველაძე,
სანკტ-პეტერბურგი,
"დილის გაზეთი"

29 აპრილი, ხუთშაბათი, 1999 წელი.

ანსამბლ «სამშობლოს»
სოლისტები, გალიდან
ლტოლვილნი ნინო ბასარია და
დემურ უბილავა

“Кто друзей себе не ищет, самому себе он враг”

Шота Руставели

«ვინც მოყვარესა არ ეძებს, იგი თავისა მტერია».
შოთა რუსთაველი.

Почти 300 лет существует грузинская диаспора в Санкт-Петербурге. Первыми грузинами – основателями диаспоры – были представители грузинского царского рода. Среди сподвижников Петра I – один из создателей русской артиллерии, ее первый генерал фельдцейхмейстер грузинский царевич Александр, погибший в шведском плену, а также князь Георгий Дадияни и доверенное лицо грузинского царя Вахтанга VI Баадур Туркестанишвили.

В царстве Екатерины II был подписан Договор 1783 год, Георгиевский трактат, по которому Картлийско-Кахетинское царство вступало под покровительство России, при этом сохраняя свою государственность. Однако уже в 1801 году Александр I высочайшим Манифестом от 12 сентября заявляет о присоединении царства Грузинского к России “...не для приращения сил, не для корысти...”, а лишь для блага самих грузин.

Грузинский трон был упразднен и переселение на север членов знатных родов и царской семьи стало “добровольно-принудительным”. Опасаясь волнений в связи с ликвидацией грузинской государственности, русский двор оказывал благорасположение к членам царского рода Багратионов и представителям грузинской аристократии. Пожалованные дома и поместья, солидные пожизненные пенсии, обучение детей в лучших учебных заведениях и продвижение их по службе являются лучшими свидетельствами этой политики. 28 имен насчитывает некрополь Александро-Невской лавры.

Особое место в истории грузинской диаспоры в Санкт-Петербурге принадлежит главнокомандующему Подольской армией генералу Петру Багратиону. Но не только военными подвигами прославили себя грузины в Российской империи. Представители культуры, науки, образования также сказали свое веское слово. В 1837 году Д. Чубилашвили составил грузино-латинский словарь, который рецензировали профессор восточного факультета Санкт-Петербургского университета академик Теймураз Багратиони и грузиновед академик Мари Броссе из Парижа. В Петербургском университете обучались видные деятели науки и культуры – А. Цагарели, А. Церетели, Н. Николадзе, Г. Церетели, В. и Н. Гогоберидзе, Н. Джавахишвили, И. Кипшидзе, Ш. Нуцубидзе,

И. Орбели и многие другие.

В наши дни грузинская диаспора в Санкт-Петербурге насчитывает около 8 тысяч оседлых грузин и более 20 тысяч беженцев из Грузии. Здесь зарегистрировано грузинское землячество "Иверия", работает грузинское консульское представительство, возрождается грузинская православная церковь.

Все это удалось сделать благодаря усилиям небольшой группы грузин – членов правления землячества "Иверия" возглавляемого его председателем Бадри Какабадзе. Его любовь к своей исторической Родине Грузии очень тесно переплетается с любовью к Петербургу. Именно поэтому все дела землячества и его нацелены на созидание, благодеяние и миротворение. Бадри Какабадзе сумел собрать вокруг себя духовных единомышленников в лице своего заместителя Бориса Берулавы, Тамаза Тогоидзе, Джумбера Карчавы, Татьяны Никольской, Джони Шаматавы, Джамбули Гаделия, Кахи Георгадзе и наследника грузинского престола Аристо Багратиони. В правлении землячества нет разделения функций. Все работают самоотверженно и дружно, включая даже бухгалтера землячества Светлану Коваль. Касается ли дело строительных работ в церкви, педагогических советов в школе, открытия выставок, проведения юбилейных торжеств, организации гуманитарной помощи землякам – все принимают активное участие в работе. В тесном контакте с правлением работает вице-консул Грузии в Санкт-Петербурге Г. Кухалашвили, который живо интересуется и церковными, и мирскими делами землячества.

За десять лет работы правления были организованы гастролы Тбилисского театра им. Ш. Руставели, гастролы Нани Брегдадзе, Вахтанга Кикабидзе и грузинского мужского хора. Была выпущена книга стихов Тициана Табидзе в переводах Б. Пастернак, Б. Ахмадулиной и других прославленных поэтов. Проводятся вечера классической музыки и встречи с деятелями культуры – Элисо Вирсаладзе, Зубаром Соткилавой и Ирмой Ниорадзе.

С успехом прошли художественные и фотовыставки работ грузинских питерцев - Давида Квачадзе, Зазы Харабадзе и других. Очередная готовится в Доме Дружбы независимости Грузии – 26 мая.

Грузинская диаспора в Санкт-Петербурге не замыкается в своей скорлупе и не отгораживается от мира. В самые тяжелые периоды военных конфликтов мы организовывали встречи у себя в землячестве, и на радио. Встречались с представителями осетинской, абхазской и чеченской диаспор. Какими бы тяжелыми ни были эти встречи, они были необходимы. На них выяснялись и намерения, чаяния и надежды простых людей. А они оказались у всех одинаковыми.

Пусть наступит эпоха мира на всей земле. Пусть вернутся беженцы в свои дома. Пусть здоровы будут старики и счастливы дети. Ради этого стоит жить и делать маленькие шаги к добру, миру и счастью.

"Невское время"

Член правления "Иверия" А.Иверили

7 мая 1999 года.

Владимир Яковлев

Губернатор Санкт-Петербурга:

—Надеюсь, поездка будет результативной и полезной как для нашего города, так и для Грузии. Мы встречаемся с президентом Грузии господином Шеварднадзе – это официальная встреча по поручению правительства России и Министерства иностранных дел. В Москве планируются провести заседание по российско-грузинскому сотрудничеству, и эта поездка – один из этапов в подготовке такого совещания. Конечно, нас интересуют проблемы, связанные с событиями в Югославии, с продвижением НАТО на Восток. Если Эстония войдет в блок, то границы НАТО вплотную приблизятся к Петербургу. У Грузии схожая ситуация с Турцией. Это одна из проблем, которая может иметь дальнейшие политические последствия.

Я также обязательно хочу проинформировать президента Грузии о том, что мы создаем блок “Вся Россия”, который будет участвовать в общественно-политической жизни страны, в выборных кампаниях.

Мы обсудим вопросы экономического и культурного сотрудничества по линии Восток–Балтика–Евразийское направление, не случайно мы выстраиваем программу: Санкт-Петербург – мост Евразии. И мы будем говорить об этом с Эдуардом Шеварднадзе.

Уверен, в сотрудничестве заинтересованы обе стороны. Уж слишком быстро когда-то разорвались экономические связи. Сегодня, наверное, никто бы не согласился вернуться к прежней модели отношений, но в сфере экономики и культуры восстанавливать сотрудничество необходимо. Пора собирать те камни, которые мы так лихо разбросали.

В поездке примут участие петербургские предприниматели, встретимся с мэром Тбилиси. Мы можем предложить Грузии свои товары, свое оборудование. Речь может идти о создании торговых центров, об участии в промышленных и культурных выставках. Хочется, чтобы и празднование 2000 года стало общим праздником. Мы готовы предложить провести в следующем году Дни Санкт-Петербурга в Грузии, а в 2001-м – Дни Грузии в нашем городе. Надо возвращаться к таким традициям. Ведь в Петербурге живут люди, представляющие более 100 национальностей. Есть большая грузинская диаспора, которая тоже принимает активное участие в жизни города.

Почему бы ближе не познакомиться петербуржцев с грузинской культурой?

Знаете, у меня слово “Грузия” ассоциируется с солнцем, горами, морем. С красивыми людьми и удивительным кавказским гостеприимством. У меня очень много друзей было в Грузии, мы часто ездили отдыхать на Черноморское побережье. На меня огромное впечатление произвел Тбилиси. Очень хочется, чтобы город оставался прежним. Я вспоминаю вокзал, рядом – старые кварталы. Эти грузинские дворики вызывают такую радость. Стол готовится: “Слушай, гость к нам приехал из Ленинграда – заходи!”

Жалко, что произошло столько трагических событий, незаслуженных по отношению к людям. Хочется, чтобы в XXI веке мы бы не вспоминали Грузию по картинкам, а могли ездить друг к другу в гости, сотрудничать, работать вместе. Уверен, все должно восстановиться и вернуться на круги своя.

“Невское время”

Эдуард Шеварднадзе, Президент Грузии.

Руководство Грузии с большим вниманием и интересом относилось к предложению об участии Грузии в развитии диалога Восток – Балтика.

Нет сомнения в том, что осуществление этой инициативы будет способствовать восстановлению, расширению и углублению традиционных торгово-экономических, научно-технических, социально-культурных взаимоотношений стран Балтии, Юго-Восточной Европы и Азии.

Участие Грузии в программе “Балтийская инициатива Санкт-Петербурга” представляется перспективным в деле развития новых транспортных направлений “Великого Шелкового пути” и повышения роли Грузии как транзитного государства.

Руководители регионов и городов нашей страны изъявили участие в работе третьей конференции мэров крупных городов региона Балтийского моря, которая проводится в июле 1999 года в г. Хельсинки, а также в планируемой в октябре сего года в Санкт-Петербурге встрече руководителей Балтийского региона, Юго-Восточной Европы и Азии.

“Невское время”

Мы ни перед кем не закрываем двери

Бадри Какабадзе – кавалер ордена Св. Георгия врученного ему за заслуги перед православием

Акционерное общество “Петроход” – одно из крупнейших предприятий в городе, снабжающее горожан обширным ассортиментом продукции, в том числе вкуснейшим мороженым. Поэтому неудивительно, что имя генерального директора предприятия – Бадри Какабадзе – у многих на слуху. О нем часто говорят, как о руководителе, создавшем крупное производство, возлагают на него надежды, связанные с укреплением пищевой отрасли города. На нем лежит ответственность за большой коллектив, за развитие торговой марки, решение тысяч больших и малых проблем, ежедневно возникающих на производстве.

А вот в работе Бадри Какабадзе в грузинском землячестве “Иверия” в городе знают меньше, хотя никто из знающих Бадри Давидовича людей не возьмется сказать, какая из сфер деятельности требует от него больше ответственности и, если хотите, самопожертвования.

Ни одно из мероприятий “Иверия” не обходилось без участия Бадри Давидовича – он является главной движущей силой в деле восстановления грузинской церкви, и в строительстве грузинской школы, в организации концертных, культурных мероприятий и в решении острейших проблем по размещению беженцев.

Можно сказать, что с его приходом в землячество “Иверия” обрела второе дыхание, стала развивать активную деятельность, вкладывать свою лепту в сохранение культуры грузин и пропаганду ее среди петербуржцев.

У Петербурга многонациональное лицо, - говорит Бадри Какабадзе, - и это лицо прекрасно. Красота нашего города складывается из сотен черточек, душевного, культурного богатства людей всех национальностей, которые населяют город.

Землячество “Иверия” возникло из естественного желания людей сохранить корни, культуру, язык своих предков, передать память, историю, легенды своим детям. Сказалась и семидесятилетняя ностальгия по выражению своей самости, ведь во времена Советского Союза национальные проявления не приветствовались, хотя грузины, жившие тогда в городе на Неве, стремились поддерживать связи, дружили семьями, ходили друг к другу в гости.

И тогда и сейчас нас объединяет общее чувство – любовь к Грузии. Впрочем, это не значит, что в нашем обществе нет места людям других национальностей, - мы ни перед кем не закрываем двери, а людей, разделяющих нашу любовь к грузинской земле, в Петербурге очень много.

Я надеюсь, что предстоящий визит губернатора Петербурга в Тбилиси станет еще одной ступенью на пути укрепления дружбы и взаимовыгодного сотрудничества. Есть очень много экономических предложений, идей для культурного сотрудничества. Хочется верить, что и в деле установления мира в Абхазии Петербург может сыграть свою положительную роль.

“Невское время”

Кавалер чести и дружбы.

Гия Гвичия – без сомнения, самый яркий, известный и необычайно популярный представитель грузинского землячества в Петербурге. Его отлично знают в городе в первую очередь как генерального директора комбината имени Степана Разина.

Именно он добился того, чтобы старейшее в России пивоваренное производство – комбинат имени Степана Разина – превратилось в мощное, современное предприятие, имеющее стопроцентный российский капитал, сохраняющее древние традиции качества, смело идущее на эксперименты и стабильно занимающее лидирующие позиции в отрасли.

За свои заслуги Гия Гвичия удостоен высокой награды России – ордена Дружбы. А буквально на днях стало известно, что президент Грузии подписал указ о награждении господина Гвичия грузинской наградой – орденом Чести, в знак признания того, что он работает в Петербурге, в России, не забывая о своей родине.

К числу традиционных эпитетов, которым величают Петербург, таких, как Северная Пальмира, сердце российской науки и культуры, наш город с полным правом может прибавить еще один – пивная столица. Четыре мощных пивоваренных предприятия занимают особую нишу в городской экономике и вносят весомую лепту в городской бюджет. Пивоваренные предприятия прочно входят в десятку крупнейших налогоплательщиков Петербурга. А комбинат им. Степана Разина ко всему прочему стал достойным для подражания примером того, как при грамотном и продуманном руководстве можно собственными силами превратить умирающее предприятие во флагман отрасли.

Несмотря на кризисы, зависимость от импортного сырья, ухудшающие налоги – все то, на что так привычно жалуются промышленники – комбинат, возглавляемый Гией Гвичией, остается стабильным, успешно развивающимся предприятием, постоянно осваивающим новые рынки сбыта, изобретающим все новые и новые сорта пива. Кстати, ставшее уже знаменитым новое пиво “Студенческое” было удостоено золотой медали Международного пивного аукциона, проходившего недавно в Петербурге.

Лидирующее положение в экономике города дает пивоварам и значительный политический вес. У всех на памяти недавняя история темпераментной борьбы нашего города против введения акцизов на пиво. Когда российские парламентарии чуть было не утвердили акцизный сбор на пиво, приравняв его тем самым к крепким спиртным напиткам и сигаретам, три человека – губернатор Владимир Яковлев, генеральный директор крупнейшего не только в Петербурге, России, но и Европы пивоваренного завода “Балтика” Теймураз Боллоев и Гия Гвичия были в первых рядах тех, кто спасал целую отрасль российской промышленности от гибели.

Нигде как в Петербурге было понятно, что установление акцизов поставит точку в развитии пивоваренной промышленности, а это неизбежно скажется и на благосостоянии города, и на без того неблагоприятном российском бюджете. Понадобились титанические усилия и весь политический вес председателя Совета по экономической политике в Совете Федерации России – губернатора Яковлева и руководителей двух ведущих пивоваренных предприятий для того, чтобы не допустить рокового решения.

Между прочим, совместная деятельность двух коллег – “Степана Разина” и “Балтики” не была вызвана только естественным стремлением объединиться перед общей бедой. Отношения двух ведущих предприятий строятся на принципах настоящего партнерства и сотрудничества. И здоровая конкуренция в таком цивилизованном виде приносит гораздо больше пользы. В чем не раз уже убеждались горожане, ведь одной из самых известных совместных акций пивоваров стал петербургский пивной фестиваль, который в этом году пройдет уже в третий раз.

В идею проведения этого яркого народного гулянья заложено известное

желание – “себя показать и других посмотреть”, а также стремление дать городу праздник. С тех пор, как потеряли привлекательность традиционные торжества – 1 мая и 7 ноября, - практика больших массовых праздников начала исчезать. Но желание людей пройтись по Невскому среди нарядно одетой публики, послушать духовой оркестр, увидеть выступления любимых артистов на площадках под открытым небом осталось. А пиво стало отличным поводом для проведения настоящего, демократического, народного праздника. И для своеобразного экзамена, который пивовары с честью держат перед петербуржцами.

Разумеется, без участия комбината им. Степана Разина, без того живого, творческого, радостного света, который вносит Гия Гвичия во все дела, которыми занимается, праздник не был бы так хорош.

Друзья Гии Марговича в один голос утверждают, что этот еще очень молодой, красивый, необыкновенно жизнерадостный и жизнелюбивый человек является для них лучшим олицетворением благословенной земли Грузии. От своей Родины, богатой солнцем, морем, теплом, он перенял душевную щедрость, оптимизм, жизненную стойкость перед любыми невзгодами. И все эти качества помогают ему быть душой любого общества, уметь добиваться поставленных целей, работать на благо своего предприятия, своего Петербурга, ставшего для него по-настоящему родным домом.

“Невское время”

Геннадий КУХАЛАШВИЛИ,
вице-консул Грузии в РФ:

Воды Невы и Куры текут в одну сторону

Для грузин, живущих как в Грузии, так и в России, Петербург всегда был особенным городом. Как бы ни складывались отношения наших стран, мы всегда будем помнить, что многие ученые, писатели, просветители, создавшие славу Грузии, учились на берегах Невы.

В Петербурге живет более 35 тысяч моих сограждан, и я уверен: нам под силу сблизить наши города. Именно поэтому мы возлагаем такие большие надежды на визит Владимира Яковлева в Тбилиси и на подписание соглашения о сотрудничестве. Одним из первых шагов должно быть создание в Петербурге торгового дома “Санкт-Петербург – Тбилиси”, который будет способствовать поставкам российских товаров в Грузии и

наоборот.

Думаю, любого петербуржца порадует, если у нас в городе появится больше наших фруктов, овощей, соков. Не говоря уже о грузинских винах. Это же катастрофа, что в таком большом городе нельзя купить бутылку хорошего грузинского вина! Риск нарваться на подделку столь велик, что люди боятся покупать “псевдокиндзмараули” И скрепя сердцем, тратят бешеные деньги на французскую продукцию. Открыть в городе сеть специализированных магазинов “Грузинские вина” наша мечта. Получается парадокс: вина всего мира купить можно, а вина Грузии, традиционно любимые россиянами, нельзя. Конечно, они не будут абсолютно дешевыми, но доступными должны быть.

Такая же абсурдная ситуация сложилась и с грузинской кухней. Спросите любого горожанина – что, он не любит лобио или сациви? Конечно, любит. Но на сегодняшний день в Петербурге нет практически ни одного ресторана, где о грузинских блюдах можно было бы говорить с гордостью. Люди по наивности выбирают ресторан с грузинским названием, в результате вместо настоящего кавказского шашлыка им приносят скудное жареное мясо. Это такой непорядок, что его надо срочно исправлять и открывать достойные рестораны.

“Невское время”

Под светом Святой Нино

- Сегодня это наша первая и основная задача, - показывает рукой на покрытые строительными лесами купола церкви заместитель председателя правления грузинского землячества “Иверия” Борис Бериулава. – Через два года мы должны закончить восстановление храма. Ни Россия, ни Грузия нам не помогают, но вы видите – работы идут. Церковь по Старорусской улице, 8/2, была построена в 1903 году по проекту архитектора Никонова. Советская власть, как водилось, устроила в храме общежитие. Все девять куполов были разрушены до основания, церковная утварь вывезена. В семидесятых годах церковь передали НИИ “Спецпроектреставрация” под мастерские и склады. О церковном происхождении строения напоминали только петитичные для светского здания очертания.

Новейшая история церкви связана с именем прямого и единственного наследника династии грузинских царей Аристо Багратиони. Грузинский приход Санкт-Петербургской епархии долгое время не имел собственного помещения, именно Аристо “отыскал” полуразрушенную церковь и предложил восстановить ее “всем миром” В 1993 году распоряжением мэра Санкт-Петербурга здание было передано грузинскому приходу. Любопытно, что официально оно стоит на балансе Санкт-Петербургской епархии, а у грузинского прихода Шестоковской Божьей Матери лишь в бессрочной аренде. При этом приход входит в состав и прямое подчинение епархии и не относится к грузинской церкви, хотя и получил благословение Патриарха всея Грузии Ильи II. Настоятелю церкви отцу Роману,

беженцу из Абхазии, такое положение кажется правильным. “Мы не делим прихожан на русских и грузин. Мы рады всем, и когда я вижу много русских, то веду службу на славянском. У нас одна вера”.

В России принято говорить, что “у грузин такая же церковь, как и у русских”. Строго говоря, все с точностью до наоборот. Дело в том, что Грузия приняла православие почти на пять веков раньше Киевской Руси – в 326 году. Еще в I веке в Грузию пришли первые христианские проповедники апостол Симон Каноник и Андрей Первозванный.

А утверждение православия в качестве официальной религии Грузии связано с тем, что молитва принесла царю Мириану свет в прямом и переносном смысле. Однажды во время царской охоты все вокруг вдруг погрузилось во мрак. Мириан начал просить о защите у языческих богов, но они не помогли. Тогда он вспомнил о святой проповеднице Нино, о которой слышал от жены. С ее именем к царю, как потом оказалось, всему грузинскому народу пришел Свет. С начала девяностых церковь Шестоковской Божьей Матери официально охраняется государством, но в ходе реставрации это никаким образом не сказывается. ГИОП отказался профинансировать даже аварийные работы. Все средства на восстановление церкви поступают из пожертвований представителей землячества и компаний. Самый большой вклад на сегодняшний день внесли АО “Петрохолод” и пивзавод “Степан Разин”. Некоторые прихожане, желающие помочь храму, но не имеющие на это средств, просто предлагают свои услуги в качестве строительных рабочих. На сегодняшний день почти закончены работы по возведению двух куполов, в первоначальном виде восстановлены подвальные помещения. В течение полугода землячество планирует отыскать средства и завершить реконструкцию верхних помещений. Отец Роман очень надеется, что уже к новогодним праздникам службу удастся перенести из подвальных помещений непосредственно в церковь. Для полного завершения проекта реконструкции необходимо собрать еще 10 млн. рублей. Грузинское землячество в Санкт-Петербурге насчитывает около 30 тысяч человек, из которых почти половина – беженцы. Разумеется, это создает множество проблем, и землячество их по возможности решает. Но первым делом, делом чести остается грузинская церковь. “Когда человеку плохо, когда он нуждается в поддержке или добром слове, он приходит в церковь, - говорит отец Роман, - здесь все начинается”

“Невское время”

Алексей КОНСТАНТИНОВ

Грузинская школа с петербургским акцентом

Как бы далеко от отчего дома ни забросила человека судьба, очень важно не порвать те ниточки, которые связывают тебя с Родиной. Эти ниточки – родной язык, культура, история, традиции предков. В грузинской школе № 1 всем этим вещам уделяется огромное количество внимания, ведь здесь учатся дети, приехавшие в наш город из Грузии. Это негосударственное общеобразовательное учреждение полного среднего образования появилось в Петербурге в 1995 году. Тогда в городе возникла острая необходимость в создании такой школы. Среди

беженцев из Абхазии было очень много детей, которые не могли продолжать учебу из-за языкового барьера. Одно дело – просто говорить на чужом языке, другое – изучать на этом языке премудрости разных наук. В результате многие отстали от своих ровесников на два-три года.

Идею создать грузинскую школу в Петербурге предложили председатель землячества “Иверия” Бадри Какабадзе, его заместитель Борис Берулава и петербургский врач Каха Гиоргадзе. Причем не просто предложили, но и сделали все необходимое для того, чтобы школа открылась. В создании нового учебного заведения активное участие приняло все землячество. В 96-м была зарегистрирована. В 97-м получила лицензию. Сегодня школа тесно сотрудничает с городским комитетом по образованию, педагогический коллектив готовится пройти государственную аккредитацию. Кстати, все преподаватели, завуч и директор прошли курсы повышения квалификации в Университете педагогического мастерства.

В школе убеждены, что без поддержки землячества ничего бы не получилось. Действительно, “Иверия” берет на себя все расходы школы, в том числе на строительство нового здания. Дело в том, что школе удалось получить в долгосрочную аренду здание детского сада, но здесь предстоит еще очень серьезный ремонт: от укрепления фундамента до постройки третьего этажа. Педагоги благодарны за помощь и членам правления землячества: Альвине Тавадзе, профессору, заведующей кафедрой иностранных языков Военно-морского института, и Татьяне Никольской, специалисту по грузинскому языку филологического факультета Государственного университета.

Теперь в школе учатся уже не только дети беженцев. Среди воспитанников – дети, чьи родители приехали сюда работать, или те, кому необходимо пройти в Петербурге курс лечения. Иногда лечение продолжается несколько месяцев, даже год, и, чтобы ребенок не отставал от своих ровесников, он приходит учиться сюда. Поскольку здесь действует образовательный стандарт, утвержденный Министерством образования Грузии, ребята комфортно чувствуют себя, если им приходится в середине учебного года начать здесь учебу или через пару лет вернуться в Тбилиси. Пока существует серьезная проблема с книгами на грузинском языке, но из Грузии привезли учебные программы и пособия. Особенно меня заинтересовала программа “Традиции”, которая, пожалуй, была бы полезна в каждой петербургской школе – со следующего года в расписании даже появится такой предмет: ребята будут изучать обычаи и культуру своего народа.

Наши воспитанники оторваны от Родины, но очень важно, чтобы они знали свой язык, историю, литературу, – говорит директор школы Дареджан Чхеидзе.

И все-таки это петербургская школа. Поэтому здесь не просто с 1-го класса

углубленно изучают русский язык (даже перешли частично на учебники и базовую программу петербургского стандарта по русскому языку), но и постепенно начнут вводить преподавание технических предметов на русском. В грузинской школе огромное влияние уделяют изучению русской культуры: к 200-летию Пушкина ребята готовят стенд и стенгазету, во всех классах пройдут открытые уроки, посвященные творчеству поэта. В следующем году откроется кружок русского языка. Особое место в образовании детей занимает культура и история Петербурга. Кстати, на экскурсии часто ездят целыми семьями, и многие родители познакомились и подружились благодаря школьным поездкам и праздникам. Сейчас в грузинской школе № 1 учатся 75 человек. Можно сказать, что обучение почти индивидуальное, так как в самом большом классе 13 человек, в самом маленьком – три. Безусловно, индивидуальный подход – возможность дать качественное, полноценное образование. Выпускники хорошо говорят на трех языках: грузинском, русском и английском, который тоже ведется с 1-го класса. Уже состоялось три выпуска, молодые люди стали студентами Петербургского государственного университета, Высшей школы юстиции, поступили в Тбилисский и Кутаисский университеты. Да, безусловно, не все ученики этой школы остаются в Петербурге, но они становятся петербуржцами – культурными, образованными и интеллигентными людьми, знающими и уважающими культуры разных народов.

“Невское время”

Александра ЛИТВИНОВА

Темур ЧХЕИДЗЕ, народный артист России и Грузии Два города – одна жизнь

Если бы я не чувствовал себя в Петербурге своим, то вряд ли задержался бы в АБДТ на целых десять лет. За эти годы у меня ни на минуту не возникало ощущения, будто я – в чужом городе или в чужом театре. Такое родство, творческое и человеческое, возникает в жизни не так уж часто. Петербург – великий город, это всем известно и без меня. Я отношусь к нему с поклонением и любовью – как к живому существу. Без сомнения, он как-то влияет на меня, воспитывает, обогащает... Но как именно – мне трудно объяснить не только на русском, но и на родном грузинском языке. Выражусь, быть может, не совсем грамотно, но зато искренне: Петербург – очень глубокий город. Я настаиваю на этом определении. Зимой у него

один характер, а летом, в белые ночи – он будит в нас совершенно особые чувства, которые трудно найти точный словесный эквивалент. А такого

освещения – чудесного, загадочного, воистину театрального – кажется, не бывает ни в одном другом городе мира.

Мне здесь хорошо. И все-таки я – грузин от корней волос до пяток. Я с радостью приезжаю в Петербург, я живу здесь, ставлю спектакли, а потом возвращаюсь в Тбилиси – здесь моя родина, мой дом. Без Грузии я себя не мыслю. У меня никогда не бывает ностальгии ни по Петербургу, ни по Тбилиси. Я поровну делю между ними свою жизнь.

“Невское время”

(Из Тбилиси, по телефону)

Ирма НИОРАДЗЕ,
солистка балета Мариинского театра,
лауреат Международного конкурса

Петербург и Тбилиси – как отец и мать

Для меня Петербург в первую очередь – эталон культуры. Это величественный город, со своей историей и аурой. И мне часто кажется, что дух этот близок моему ощущению Родины. Представление о Петербурге у меня сложилось еще в Тбилиси. Я очень благодарна своей Родине, месту, где я родилась. Там душу прогрело солнце. А в Петербурге я нашла продолжение того, к чему стремлюсь в своем творчестве: возможность дарить публике красоту и добро.

Я чувствую в Петербурге давние традиции грузинской интеллигентности, органично существующей здесь грузинской культуры и ее дух, очень родственный городу. Это придает силы, заряжает энергией. Мое второе рождение произошло именно здесь, под влиянием Эрмитажа, Мариинского театра, БДТ... Вагановское училище, затем Мариинский балет – без этого я не мыслю своего творчества.

Наша семья ощущает себя частью Петербурга. Во время гастролей меня всегда тянет сюда, домой. Окна нашей квартиры смотрят на Неву, я люблю смотреть на нее. Нева чем-то похожа на тбилисскую Куру. А когда идет снег, мне кажется, что я попала в сказку моей детской мечты.

В нашей семье сохраняются определенные грузинские традиции, и прежде всего – традиции гостеприимства: познакомившись с человеком, мы стараемся уже не терять его. Когда принимаем гостей, им посвящается все наше внимание. День существует только для них. И когда я чувствую, что гостям не хочется расходиться, бываю по-настоящему счастлива.

В Петербурге живет и моя сестра Мзия. Она певица меццо-сопрано. Я посоветовала ей приехать сюда после учебы в Тбилисской консерватории и стажировки в Италии. Она была принята в Мариинскую оперу. Я вдвойне счастлива, что сестра здесь, рядом со мной, что мы делим счастье и жизненные невзгоды. В Вагановской академии учится моя племянница. Прочно связана с Петербургом и жизнь моего мужа. Он – личность очень интересная, человек огромной душевной доброты. У него довольно неожиданный для Петербурга, но вполне понятный для Грузии бизнес – виноделие. Основы дела заложил еще прадед моего мужа. И очень приятно, что настоящие грузинские винодельческие традиции в Петербурге ценятся высоко. Петербург и Тбилиси для меня как отец и мать без каждого из них я не могу жить.

“Невское время

8 мая 1999г.

Солисты Мариинского театра Ирма и Мзия Ниорадзе

სანკტ-პეტერბურგში «ქართული სახლი» შენდება

სანკტ-პეტერბურგის ერთ-ერთ პრესტიჟულ რაიონში, ბოლშაია ჰუმკარსკაიას ქუჩაზე, №3-ში, გაცხოველებული ტემპით მიმდინარეობს «ქართული სახლის» მშენებლობა. «ამ საქმის დაწყებით, ფაქტობრივად, დავიწყეთ თბილისსა და სანკტ-პეტერბურგს შორის 1999 წლის მაისში დადებული კულტურული, სავაჭრო-ეკონომიკური და სამეცნიერო-ტექნიკური თანამშრომლობის ხელშეკრულების პრაქტიკულად რეალიზება», აცხადებს ქართველთა სათვისტომოს «ივერიის» გამგეობის თავმჯდომარე ბადრი კაკაბაძე.

შეხვედრებმა საქართველოში განაახლა ის დიდი ტრადიციები, რაც მუდამ არსებობდა თბილისსა და სანკტ-პეტერბურგს შორის. ბატონი ბადრი თბილისში სანკტ-პეტერბურგის ადმინისტრაციის დელეგაციის წევრი გახლდათ. იგი უკვე 20 წელია პეტერბურგში ცხოვრობს და ამჟამად ერთ-ერთი უდიდესი საწარმოს გენერალური დირექტორია, მისთვის და ბატონ გია გვიჩიასათვის ეს სტუმრობა იმითაც იქნება სამახსოვრო, რომ საქართველოში ისინი ღირსების ორდენით დაჯილდოვდნენ. ეს ორდენი მათ სანკტ-პეტერბურგში ქართული სათვისტომოს ჩამოყალიბების საქმეში აქტიური მონაწილეობისათვის, აფხაზეთიდან დევნილი ახალგაზრდებისათვის ქართული სკოლის დაარსებისა და საერთოდ, ქველმოქმედებისათვის გადაეცათ.

ტრადიციულად, ქართული დიასპორა სანკტ-პეტერბურგის ცხოვრებაში თავის კვალს მუდამ ტოვებდა, ნიკოლოზ და დავით ჩუბინა-შვილების, მელიტონ ბალანჩივაძის, ივანე თარხნიშვილის, ეკატერინე ჭავჭავაძე-დადიანის სალონებში იკრიბებოდნენ საქართველოს და რუსეთის ინტელიგენციის რჩეული წარმომადგენლები. «თერგდალეულთა» თაობამ გამორჩეული შინაარსი შესძინა ამ თავყრილობებს. სამშობლოს ბედზე ზრუნვა და ფიქრი მუდამ თან სდევდა მათ საქმიანობას. დღეს რჩეული სალონების მისამართებზე, სამწუხაროდ, კომუნალური საცხოვრებლებია განთავსებული. არც ბაგრატიონთა სახლის შენობა შემორჩა ისტორიას. «ჩრდილოეთის ამ ქალაქში მცხოვრებ 30 ათასამდე ქართველს ისევ სჭირდება კულტურულ-საგანმანათლებლო კერა, რომელიც ქართველ ინტელიგენციას თავისუფალი დროის მიზნობრივად გამოყენების პირობებს შეუქმნის, ან ლიტერატურაზე, ხელოვნებაზე, ზოგად ქართულ პრობლემებზე მსჯელობის საშუალებას

სურათზე მარჯვნივ:
გიორგი კეპაშვილი

«ქართული სახლის» უპირველესი დანიშნულება სწორედ კულტურულ-საგანმანათლებლო საქმიანობა იქნება», - განაცხადა «ქართული სახლის» გენერალურმა დირექტორმა გიორგი კეპაშვილმა. იგი ქართული ეკლესიის ხშირი სტუმარი და მისი მხარდამცერია. მისი შემოწირულობით ხდება ეკლესიის ეზოს კეთილმოწყობა.

მშობლიური ქვეყნის ისტორიისა და დღევანდელობის ღირსეულად წარდგენა სანკტ-პეტერბურგის მრავალრიცხოვანი სტუმრებისათვის, ბატონი გიორგის ოცნებად და ზრუნვის

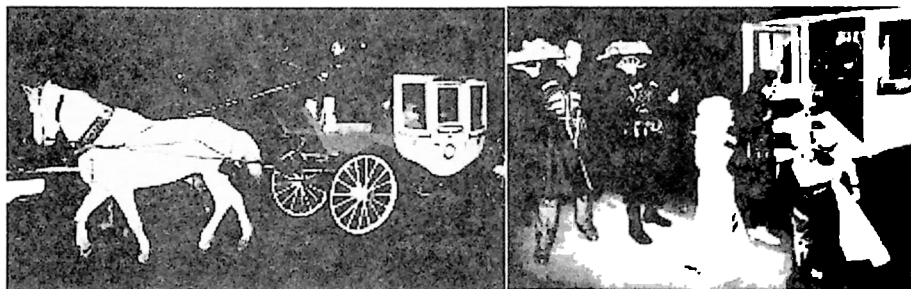
საგნად ქცეულა. იგი თავად გახლავთ «ქართული სახლის» სარემონტო-სარეკონსტრუქციო სამუშაოთა ავტორი, მთავარი კონსულტანტი კი ცნობილი ქართველი მხატვარი თამაზ ტუხაშვილია. ამ სახლში ყველაფერი ქართული ტრადიციების გათვალისწინებით გაკეთდება: მიწისქვეშა სართულზე განლაგდება მარანი ქვევრებით, ქართული ღვინის სადეგუსტაციო დარბაზი, მეორე სართულზე ქართველ მხატვართა სურათების გალერეა, ქართული ბიბლიოთეკა-სამკითხველო, ლიტერატურული სალონი, დამშვენებული რიკულებიანი აივნით-ვეცდებით, ფიროსმანის ოცნებას, მხატვრებს ჰქონდეთ დიდი სახლი, მაგიდაზე ჩამოდგმული დიდი სამოვრით, რომლის გარშემოც ხელოვნებაზე ისაუბრებენ, აქ, სანკტ-პეტერბურგში შევასხათ ხორცი. - ამბობს ბატონი გიორგი. იგი თავად უძღვება მშენებლობას და დიდ გულმოდგინებას იჩენს დარბაზების შიდა მოწყობის საქმეში.

ზოგი რამ ბატონ გიორგი კეპაშვილის ბიოგრაფიიდან: იგი თბილისში დაიბადა, ორთაჭალაში, თუმცა, კეპაშვილები გორის რაიონის სოფელ მერეთში სახლობდნენ, ლიახვის პირას, არბოს წმინდა გიორგის ეკლესიის მახლობლად. წინაპრები მებრძოლი და ქვეყნისათვის თავგანწირული ხალხი ყოფილან, ამაზე საოჯახო რელიკვიად შემორჩენილი ჯაჭვის პერანგი მეტყველებს. მამამისი ირაკლი, რუსთავის მეტალურგიული ქარხნის მარტენის საამქროს მდნობელი იყო და მეტალურგთა იმ თაობას ეკუთვნოდა, პირველი ქართული ფოლადი რომ გამოუშვა. დედა - ალექსანდრა ჯავახიშვილი, ჭეშმარიტაშვილების გვარის შთამომავალია პაპამისი ლუკა წალასყურის, შავნაბადას, კუმისის და თელეთის მოურავი ყოფილა. პატიოსანი, გულისხმიერი და გლეხობის ჭირ-ვარამის გამზიარებელი კაცისთვის «ლუკა ჭეშმარიტი» შეურქმევიათ, რამაც გვარს მისცა დასაბამი.

ბატონი გიორგისათვის - ინტელიგენტისთვის, ენაწყლიანი მოსალუბრისათვის უდიდესი მნიშვნელობა აქვს საკუთარი ოჯახის წარსულს

და, მით უფრო, მშობლიური ქვეყნის ისტორიას.

ლენინგრადის სამაცივრო დანადგარების ტექნოლოგიის ინსტიტუტისა და ასპირანტურის დამთავრების შემდეგ გიორგი კეპაშვილმა პრაქტიკული საქმიანობა ქალაქის ხილ-ბოსტნეულით მომარაგების სამმართველოში დაიწყო მთავარ ტექნოლოგად, კომერციულ დირექტორად, ბაზის დირექტორად. რუსეთის ცენტრალურ სამომხმარებლო სისტემაში რეფორმების დაწყებისთანავე იგი დანიშნეს ლენინგრადის სამომხმარებლო საზოგადოების საერთო კრების თავმჯდომარედ. მისი ავტორობით შემუშავდა სანკტ-პეტერბურგის «ცეკავშირის» რეორგანიზაციის სტრუქტურული სქემა და დაიწყო სისტემის რეფორმა.

1987 წელს, გიორგი კეპაშვილმა ქალაქის ცენტრალურ რაიონში პირველი კერძო რესტორანი «თბილისი» გახსნა, გახსნის ცერემონიალი უჩვეულო იყო «ჩრდილოეთის ვენეციისათვის», ეტლებით მოზრძანებულ რჩეულ ინტელიგენციას, ქართულ ჩოხაში გამოწყობილი მასპინძლები დახვდნენ. პირველი თამადა ლენინგრადის დიდი დრამატული თეატრის სამხატვრო ხელმძღვანელი და რეჟისორი გიორგი ტოვსტონოგოვი იყო. რესტორანი «თბილისი» დღესაც პეტერბურგელების საყვარელი ადგილია.

ქართული ეროვნული მოძრაობის აღორძინების პერიოდში ხშირად

გაისმოდა მოწოდებები სამშობლოს ფარგლებს გარეთ მცხოვრები ქართველების დაბრუნების თაობაზე. ბატონი გიორგი არც დაფიქრებულა, ოჯახით დაბრუნდა საქართველოში, რომ თავისი ცოდნა, გამოცდილება და ენერგია დამოუკიდებელი საქართველოს აღორძინებისათვის მოეხმარებინა. საქართველოში დაბრუნებისთანავე შექმნა და ოფიციალურად

გააფორმა რუსეთ-საქართველოს სამეურნეო ასოციაცია «მერეთი», რომლის ძირითადი დანიშნულება იყო საქართველოს სოფლებსა და რაიონებში სასოფლო-სამეურნეო პროდუქტების დამზადების, გადამუშავების და რეალიზაციის მწყობრი სისტემის ჩამოყალიბება, სარეა-

ლიზაციო ბაზის შექმნა.სანაცვლოდ, საქართველოში სასოფლო-სამეურნეო პროდუქტების გადამამუშავებელი მანქანა-დანადგარების შემოტანა, ახალი ტექნოლოგიების დანერგვა. თავისივე სახსრებით ვაზიანში სასოფლო-სამეურნეო პროდუქტების სავაჭრო-შემსყიდველი ბაზა ჩამოაყალიბა, მშობლიურ სოფელ მერეთში დამამზადებელი პუნქტი გახსნა.

23 წლის განმორების შემდეგ, გიორგი კეპაშვილს, საქართველოზე უსაზღვროდ შეყვარებულ კაცს, ეძლეოდა საშუალება მამულისათვის დახარჯულიყო. მის განწყობას იზიარებდა მეუღლე - ქუთაისელი მანანა ბენიძე, სანკტ-პეტერბურგის სამედიცინო ინსტიტუტის კურსდამთავრებული, ორი შესანიშნავი ქალიშვილის დედა.

ბატონი გიორგი დღესაც გულისტკივილით იხსენებს მისი თაოსნობით მოწყობილ ერთ-ერთ შეხვედრას საქართველოს მთავრობასა და იტალიელ და პოლონელ ბიზნესმენებს შორის, რომელიც სასოფლო-სამეურნეო პროდუქტების დამზადების და რეალიზების საკითხს ეხებოდა, ამ შეხვედრაზე ბატონმა ნოდარ ნათაძემ უთხრა: «ბიჭო, შენ გინდა საქართველოდან ყველაფერი გაზიდო?!» გიორგი კეპაშვილი 1994 წელს კვლავ სანკტ-პეტერბურგში გაემგზავრა.

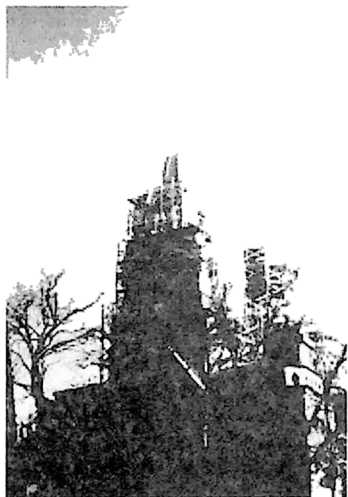
დაბრუნებისთანავე იგი ქალაქის ადმინისტრაციამ დანიშნა მუნიციპალურ-კომერციული ფირმა «ნევსკიე ბერეგას» ვიცე-პრეზიდენტად. საქართველოში სოლიდური თანხით ჩავედი და 4 წელიწადში, ოჯახით რომ დავბრუნებულიყავი უკან, საშუალება აღარ მქონდაო ნაღვლიანად იხსენებს ბატონი გიორგი. ისევ ძველი მეგობრები დაეხმარნენ. ყველაფერი თავიდან დაიწყო. ახლა სამშობლოს ნოსტალგიას «ქართული სახლის» მშენებლობით იქარწყლებს. ქართული სავაჭრო სახლის გახსნის იდეას მხარი დაუჭირა და დიდ დახმარებას უწევს ბატონი ბადრი კაკაბაძე რომლის მხარდაჭერით, ჩრდილოეთის ქალაქში, ქართული ყოფიერების სხვადასხვა ინსტიტუტები ჩამოაყალიბდა: ესაა პირველ რიგში ქართული ეკლესია, სკოლა, სიმღერისა და ცეკვის ანსამბლი, ეროვნული დღესასწაულების აღნიშვნა, ქართველ ხელოვანთა გასტროლების ფინანსური მხარდაჭერა და ბევრი სხვა.

ქართული სახლის მშენებლობის პროექტის შედგენისას გაითვალისწინეს ქართული ადათ-წესების ამსახველი ფრაგმენტები, შენობის მთელი ინტერიერი, სადარბაზო შესასვლელით დაწყებული და კერის მოხატულობით დამთავრებული, ქართული ორნამენტებით არის შესრულებული. მთავარი შესასვლელი კარი მხატვარ თამაზ ტუხაშვილის პროექტით დამზადდა. აქ ჩვენი პატარა საქართველოს სული იტრიალებს, გაჟღენთილი ღმერთის, მოყვასის სიყვარულით, ურთიერთპატივისცემითა და სიკეთით. სანკტ-პეტერბურგის სტუმარს «ქართული სახლი» თავისი სამშობლოს წარსულსა და აწყმოს გააცნობს.

ნანა ზარნაძე,

«ივერიის» პრესცენტრის ხელმძღვანელი. «დილის გაზეთი» 18.08.99წ.

ქართული ეკლესია სანკტ-პეტერბურგში

ზოგი რამ ისტორიიდან

სამოცდაათწლიანი უღმერთობის შემდეგ ჩრდილოეთის მშვენიერმა ქალაქმა სახელწოდება-სანკტ-პეტერბურგიც-ალიდგინა და წმინდა პეტრეს სახელის დაბრუნებასთან ერთად სულიერების გზაზეც იწყო სიარული. ეს ეკლესია-მონასტრების აღდგენითა და მშენებლობების საქმის გააქტიურებითაც გამოიხატა. დღის წყალობით, სანკტ-პეტერბურგში მცხოვრებ 30 ათასამდე ქართველსაც მიეცა საშუალება, უფლისადმი ღოცვა-ვედრება მშობლიურ ენაზე აღავლინოს შესტაკოვის დღთისმშობლის ქართულ ეკლესიაში, რომელიც სტაროორუსკაიას რვა ნომერში მდებარეობს.

სანკტ-პეტერბურგის ქართული დიასპორა სხვა დიასპორათა შორის ერთ-ერთი უძველესია. იგი ქალაქის დაარსებიდან-1703 წლიდანვე-არსებობს. მისი პირველი წარმომადგენლები ქართული არისტოკრატიული ოჯახებიდან იყვნენ. იმპერიის დედაქალაქად სანკტ-პეტერბურგის აღიარება, ქართული სამეფო გვარის-ბაგრატიონთა ოჯახების აქ გადმოსახლება, უნივერსიტეტის გახსნა ქართული ემიგრაციის გაზრდისათვის ხელშემწყობ პირობებად იქცა.

სამშობლოდან, ნებსით თუ უნებლიეთ მოწყვეტილ ადამიანებს საკუთარი იღბალი ჰქონდათ ადევნებული და სამუდამო სამყოფელიც იმ "იღბლის წიგნით" - მიჩენილი. ჭეშმარიტი ქრისტიანი კი უფლის გარეშე ვერსად გაძლებდა და სადაც გინდა ყოფილიყო, სიცოცხლეში მშობლიურ ენაზე ღოცვა-ვედრებაზე და სიკვდილში-განსასვენებელზე ზრუნვას თან ატარებდა. ერთი მათგანის ძალისხმევით, ჩრდილოეთის დედაქალაქში (ვასილეოსტროვსკის რაიონში) უკვე 1745 წლიდან პირველი ქართული ეკლესია არსებობდა. იგი მე-6 ხაზზე მდებარე პირველი რუსული ეკლესიის-წმინდა ანდრია მოციქულის სახელზე აგებული ტაძრის გვერდით მდებარეობდა. კედლის ქვაზე ამოტივზრული ქართული წარწერა ამბავსაც იტევს და ადამიანურ განცდა-წუხილთა შთამბეჭდავ ანარეკლსაც: "ჩემო საყვარელნო ძმანო! მე ვიყავი კახეთის თავადის, გოფარშლის, ნოდარ ჯორჯაძის ასული გუკო, ღმერთის განგებით, ვიყავი მეუღლე პირველი თანრიგის მაიორის, ედიშერ ამილახვარისა. დავკარგე რა,

სამშობლო და საკუთარი მამულები, გადმოვიხვეწე უცხო ქვეყანაში, აღვესრულე ამა ქვეყნიდან დედაქალაქ პეტერბურგში 1745 წლის 28 მარტს, 37 წლის ასაკში. უცხოელმა ჩემი ფულით ვიყიდე ეს ადგილი სალოცავის ასაშენებლად და მომავალში ჩემს დასასაფლავებლად. არ დამრჩნენ შვილები, რომლებიც ჩემთვის ილოცავენ. ჩემო სათაყვანო მამებო და ძმებო! როცა მოინახულებთ უცხო ქვეყნის ცოდვილი შვილის საფლავის ქვას, ილოცეთ ღმერთის წინაშე ჩემთვის, რომ მომიტევოს ცოდვები”

შემდგომში ეს ეკლესია, რომელიც “სამი წმინდანის” სახელით არის ცნობილი, ბაგრატიონთა სამეფო კარის ეკლესიას წარმოადგენდა. 1917 წელმა უფლის ამ სახლსაც ხელმოსმით შეუცვალა ფუნქცია და მასში ერთ-ერთი კვლევითი ინსტიტუტის ლაბორატორია დააბინავა, იქაურ საფლავებზე დიდი საცდელი აუზი დააშენეს...

უფრო ახლო წარსულში, 1986 წელს, ქართველთა სათვისტომო “ივერიამ” თხოვნით მიმართა სანკტ-პეტერბურგის ქალაქის საბჭოს ხელმძღვანელობას, რომ ეკლესიის შენობა მათთვის გადაეცა, მაგრამ თხოვნა თხოვნად დარჩა. 1990 წელს სათვისტომოს ეკლესიისათვის გადმოეცა სტარორუსკაიას 8-ში მდებარე ნაგებობა, რომელშიც ადრე ქალთა მონასტერი იყო.

ქველმოქმედი

ამ ნაგებობის მნახველი ძნელად წარმოიდგენდა, რომ მოკლე დროში აქ ქართული საგალობლები აღევლინებოდა. სამ სართულად გადატიხრულ შენობაში კვლევითი ინსტიტუტი ბინადრობდა. პირველი სართული სათავსოებსა და საწყობებს ეკავა.

1992 წელს აირჩიეს სათვისტომოს ახალი გამგეობა და თავმჯდომარე-ბატონი ბადრი კაკაბაძე სანკტ-პეტერბურგის ერთ-ერთი დიდი საწარმოს ხელმძღვანელი და ბუნებით ქველმოქმედი კაცი. მისი დიდი ფულადი შემოწირულობით დაიწყო ეკლესიის აღდგენითი სამუშაოები. სათვისტომოს გამგეობის წევრმა ბატონმა ჯამბულ გადელიამ კი ქველმოქმედებას თავისი საინჟინრო გამოცდილება და ხელის სიმარჯვე უშუაღვე-

ლად მოახმარა-საკუთარი ხელით მოაწყო წყალგაყვანილობის სისტემა და სპეციალისტებთან ერთად გუმბათიც ჩამოასხა.

სწორედ ბატონ ჯამბულზე, სანკტ-პეტერბურგში მოღვაწე ერთ-ერთ ქართველზე, გვინდა გიამბოთ. მაშინდელ ლენინგრადში ის 1978 წელს, ზუგდიდის №1 საშუალო სკოლის დამთავრების შემდეგ ჩამოვიდა. დაამთავრა ცალკულოზა-ქადაღლის მრეწველობის ტექნოლოგიური ინსტიტუტის საამშენებლო ფაკულტეტი და აქვე დარჩა. ამ ოც წელიწადში ქალაქის ადმინისტრაციაში კარგი მშენებლის ავტორიტეტი დაიმკვიდრა. შევიცარიელ და ფინელ კოლეგებთან ერთად უძღვებოდა სამედიცინო ობიექტების მშენებლობას.

ასეც ახასიათებენ: მაღალი პროფესიონალიზმი, არატრაფარეტული

აზროვნება, თავისუფალი ფორმალობისაგან, ყველაფერი კი მომდინარე მისი მშვიდი, დინჯი და სუფთა ბუნებიდან.

მისი წარმატების საწინდარი, ალბათ, ის არის, რომ სწავლა გასრულებულად არასდროს მიუჩნევია. პრაქტიკაში მიღებული გამოცდილობა კი განაზოგადა საკანდიდატო ნაშრომში, რომელიც მშენებლობის ეკონომიკური მართვის საფუძვლებს ახლებური ასპექტით წარმოაჩენს. ამ ნაშრომმა ქალაქის მერიის და განსაკუთრებით, გუბერნატორ ვლადიმერ იაკოვლევის ყურადღება მიიქცია. მშენებლობის საკითხებს ეხება სადოქტორო ნაშრომიც, რომელზედაც იგი ამჟამად მუშაობს.

პროფესიონალიზმი - პროფესიონალიზმად, საქმე-საქმედ, მაგრამ ბატონი ჯამბული მუდამ პოულობს დროს და შესაძლებლობას, ქართულ სათვისტომოსთან

თანამშრომლობით გამოხატოს თანადგომა და მხარდაჭერა ყოველი ქართული საქმისადმი. ამის მაგალითად ზემოთ ნახსენები ეკლესიის აღდგენის საქმეში მონაწილეობაც კმარა.

წლეულს, მარტში, საქართველოს ეკლესიის ავტოკეფალიის აღდგენისა და დიმიტრი თავდადებულის ხსენების დღეს, ეკლესიის გუმბათის დადგმას, რომელიც ჯამბულ გადელიამ საკუთარი ხარჯებითა და ხელით შეკრა, თავად და ბატონი ბორის ბერულავა-სათვისტომოს გამგეობის თავმჯდომარის პირველი მოადგილე, უძღვებოდნენ. ეკლესიის აღდგენის ამ რთულ და მნიშვნელოვან მომენტში აქაურმა ქართველობამ ეზოში მოიყარა თავი.

გულშემატკივართა შორის მყოფმა საქართველოს მუდმივმა წარმომ-

დგენელმა სანკტ-პეტერბურგში, ვიცე-კონსულმა გიზო კუხალაშვილმა განაცხადა:- "მიხარია, რომ აქ, შვიდ მილიონიან სანკტ-პეტერბურგში, ისეთ ჭეშმარიტ ქართველებს და საკუთარი საქმის გულშემატკივრებს ვხედავ, როგორიც ბატონი ჯამბულ გადელიაა, შესანიშნავი ქართველი ახალგაზრდა, საქართველოს დიდი პატრიოტი, მისი ერთიანობის უდიდესი მხარდამჭერი, და რაც მთავარია, კაცი ღვთისნიერი"

ბატონმა ბადრი კაკაბაძემ ჯამბულ გადელიასაგან 1992-93 წლებში საქართველოში გამოსაგზავნი ჰუმანიტარული ტვირთის შევსებაში მონაწილეობა, სანკტ-პეტერბურგში ჩამოყვანილი აფხაზეთის ომში დაჭრილების მიმართ ზრუნვა გაიხსენა.

ნიშანდობლივია, რომ ამ დღეს გუმბათის თავი საოცარი ნათელი სვეტით შეიმკო.

კეთილი და ღვთისნიერი ადამიანისადმი უფალი მუდამ მოწყალეა. შვიდი წლის ქორწინების შემდეგ გამართლდა ჯამბულ გადელიას ოჯახის მოლოდინი: მის მეუღლეს ქალბატონ ელიკო აბსავას 15 ივნისს ნანატრი გოგონა შეეძინა.

ეს სანკტ-პეტერბურგის ქართული სათვისტომო "ივერიის" სიხარულიც იყო, ქართული ეკლესიის მრევლის სახარულიც, რადგან პატარა ანა გადელია კეთილ ფესვზე ამოყრილ კეთილ მორჩად გვეგულება.

ნანა ზარნაძე
სათვისტომოს "ივერიის" პრესცენტრის ხელმძღვანელი.
"დილის გაზეთი" 9 აგვისტო 1999 წელი.

სათვისტომოს პრეზიდენტი ისევ ბაღრი კაკაბაძეა

სანკტ-პეტერბურგის ქართული სათვისტომოს საერთო კრებამ, 18 მარტს, სათვისტომოს პრეზიდენტად კვლაც ბაღრი კაკაბაძე აირჩია. უძველესი ქართული დიასპორის წარმომადგენლებმა ამ გადაწყვეტილებით გამოხატეს თანადგომა და პატივისცემა თავიანთი წინამძღოლისადმი.

ზოგი რამ ბაღრი კაკაბაძის ბიოგრაფიიდან: სკოლა ხონში დაამთავრა, უმაღლესი ტექნიკური განათლება ლენინგრადში მიიღო და იქვე ქალაქის ერთ-ერთ უდიდეს საწარმოში დაიწყო მუშაობა ინჟინერ-ტექნოლოგად. პროფესიული და პიროვნული ღირსებების გამო იგი 6 წელიწადში ამ საწარმოს გენერალურ დირექტორად აირჩიეს. იქაურობის ერთი თვალის შევლებითაც და საქმიანობაში ჩახედვითაც იგრძნობა, რომ მას კარგი მეურნე და გულშემატკივარი თავკაცობს.

სანკტ-პეტერბურგელი ქართველები ბაღრი კაკაბაძეს სათვისტომო "ივერიის" ხელმძღვანელად და ქველმოქმედად იცნობენ. როგორც "დილის გაზეთის" მკითხველს ადრეც ვაუწყეთ, მისი თაოსნობითა და ქველმოქმედებით სტაროორუსკაიას ქუჩაზე ქართული ეკლესია ამოქმედდა, გაიხსნა ქართული სკოლა, სადაც ძირითადად, ლტოლვილი ბავშვები სწავლობენ და ლტოლვილი პედაგოგები მუშაობენ. სათვისტომოს, საქართველოს მულმივ წარმომადგენლობასთან ერთად, მჭიდრო კონტაქტები აქვს თანამეგობრობის ქვეყნების საპარლამენტო ასამბლეიასთან, რომლის შტაბბინაც სანკტ-პეტერბურგში მდებარეობს, საქმიანი შეხვედრები საქართველოს და სხვა ქვეყნების პარლამენტარებთან, სომეხთა, უკრაინელთა, აზერბაიჯანელთა, ოსთა, ჩეჩენტა დიასპორებთან, პოლიტიკურ მნიშვნელობას ატარებს და ქართული პრობლემების მოგვარებას ემსახურება.

ქართული კულტურის პროპაგანდა, გასტროლების დაფინანსება, საიუბილეო საღამოები, ქართველ მწერალთა ერთტომეულის გამოცემა - ეს არასრული ნუსხაა იმ საქველმოქმედო საქმიანობისა, რასაც ბატონი ბაღრი კაკაბაძე ეწევა. ეს გულისხმობს საქართველოშიც იღებს ნაყოფს: მისი ფინანსური მხარდაჭერით, ხონში დაიდგა ცნობილი მეცენატის შერვაშიძის ძეგლი, აღდგენილი სამუშაოები ჩაუტარდა ხონის წმინდა გიორგის მონასტერს. ბატონ ბაღრის საქმიანი და მხარდამჭერი ურთიერთობები აქვს ქართველ მეწარმეებთან.

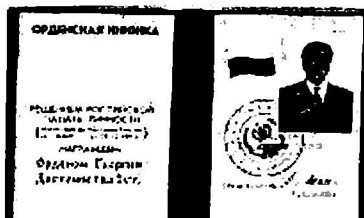

საზოგადოებრივ საქმიანობაში ბადრი კაკაბაძეს მხარში უდგას ოჯახი. მეუღლე - ნატო ტურაბელიძე-კაკაბაძე, მედიცინის მეცნიერებათა კანდიდატია. იგი ორ შვილს ქართულ ტრადიციებზე ზრდის. იანვარში ქალბატონი ნატო საერთაშორისო ასოციაციის "საქართველოს ქალები მშვიდობისა და სიცოცხლისათვის" სანკტ-პეტერბურგის განყოფილების თავმჯდომარედ აირჩიეს.

აქ ქართველი ქალები ყველაფერს აკეთებენ იმისათვის, რომ რუსეთის საზოგადოებას, უცხოელ სტუმრებს, განსაკუთრებით ახალგაზრდობას, გააცნონ საქართველოს ისტორია, კულტურა, ხელოვნება; შეძლებისდაგვარად შეუმსუბუქონ ხვედრი გაჭირვებულ თანამემამულეებს, ქართულ საწყისებს არ მოსწყვიტონ, ნებისთი თუ უნებლიეთ, რუსეთში მცხოვრები ბავშვები.

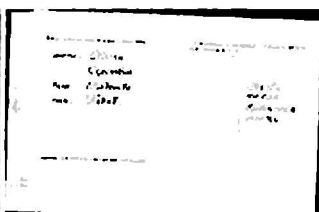
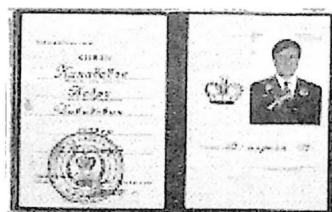
დღეს აქ, სანკტ-პეტერბურგში, შეიძლება ითქვას, ყველა დიდი ქართული საქმე კაკაბაძეების ოჯახის ფინანსური მხარდაჭერითა და გულშემატკივრობით კეთდება. როგორც ილია ბრძანებდა, "როცა ყველაფერს "ჩემოების" ფერი ადევს და არა "ჩვენობისა", ეს ყველაფერი უფრო საგულისხმოა. " ნუ გგონიათ, რომ მაღლი სხვისი სიხარულით გახარებისა და, მაშასადამე, სხვისი მწუხარებისა, ცოტა რამ იყოს. იგი პირველი ნიშანია დიდბუნებოვნებისა, დიდკაცობისა" - ბრძანებს ისევ ილია.

ასეთი დიდბუნებოვნება შეუმჩნეველი არ რჩება; ვიცე-კონსულმა გენადი კუხალაშვილმა აღნიშნა: " ბატონმა ბადრი კაკაბაძემ თავისი საქმიანობით დაამტკიცა, რომ ნამდვილი, დიდი ქართული საქმის კეთება საზღვარგარეთაც

შეიძლება“ ეს სიტყვები ადრესატისათვის სამშობლოსაგან მიღებული ჯილდოს “ღირსების ორდენის” გადაცემისას ითქვა. არც რუსეთის საზოგადოებას დარჩენია ბადრი კაკაბაძის საქმიანობა და ქველმოქმედება შეუნიშნავი. მართლმადიდებლური ქრისტიანობის წინაშე გაწეული დიდი საქველმოქმედო საქმიანობისათვის, რუსეთის სინოდის და რუსეთის

პიროვნებათა პალატის გადაწყვეტილებით, მას თავადის ტიტული მიენიჭა და წმ. გიორგის I ხარისხის ორდენით დაჯილდოვდა.

სათვისტომო “ივერიის” კრებას 18

მარტს საქართველოს ელჩი რუსეთის ფედერაციაში ბატონი მალხაზ კაკაბაძე ესწრებოდა. მან გულთბილად აღნიშნა თავის მოგვარეზე: “დღეს, ამ დარბაზში პეტრბურგელი ქართველობა და აფხაზეთიდან იძულებით გადაადგილებული პირები რომ ერთად ხართ, ზღუთმილიონიან ქალაქში ქართული სათვისტომო გაქვთ და არ ხართ დანაწევრებულნი, ეს ბატონი ბადრის დიდი დამსახურებააო”

ასე რომ, სათვისტომო “ივერია” ქართულ საქმეზე ფიქრითა და ზრუნვით აგრძელებს თავის მოღვაწეობას სანკტ-პეტერბურგში.

“დილის გაზეთი”
2000 წელი 30 მარტი

ნანა ზარნაძე,
სათვისტომო “ივერიის”
პრესცენტრის ხელმძღვანელი.

თანამეამულეთა ქობაბი

ბორის ბერულავა უკვე ოცდაათი წელია სანკტ-პეტერბურგში ცხოვრობს და სამშობლოსაგან მოშორების კომპენსაციად ქართულ სათვისტომო "ივერიაში" მოღვაწეობა, მისი განვითარება ეგულება. 1992 წელს იგი სათვისტომოს გამგეობის თავმჯდომარის პირველ მოადგილედ აირჩიეს და ამჟამად, სათვისტომოს ვიცე-პრეზიდენტია. ამ უაღრესად თავმდაბალი, კეთილსინდისიერი ადამიანისათვის ეს თანამდებობა ქართული საქმის წარმართვის საშუალებაა.

ბორის ბერულავა მარტვილის რაიონის სოფელ კურხუში დაიბადა, 1961 წელს ოჯახი ტყვარჩელში გადავიდა საცხოვრებლად და ბორისმაც იქაური სკოლა დაამთავრა. სამხედრო სამსახურის გერმანიაში მოხდის შემდეგ სწავლა ლენინგრადის სამშენებლო ინსტიტუტში განაგრძო, პარალელურად მშენებლის რთულ საქმესაც ართმევდა თავს.

ჩრდილოეთის ქალაქის სხვადასხვა სამშენებლო ობიექტებზე დიდი გამოცდილება მიიღო და 1989 წელს იგი სანკტ-პეტერბურგის ერთ-ერთი უდიდესი სამშენებლო ტრესტის "რეკონსტროის" გენერალურ დირექტორად დანიშნეს, სადაც დღემდე მუშაობს. პროფესიონალ მშენებელს ქალაქის ადმინისტრაცია ხშირად აგზავნის საზღვარგარეთ ახალი სამშენებლო ტექნოლოგიების ათვისების მიზნით, ამგვარი მივლინებები ჰქონდა: ინგლისში, გერმანიაში, იტალიაში, შვედეთში, ფინეთში... 1996 წელს ჰელსინკიში გამართულ ევროპის ქვეყნების მშენებელთა ფორუმზე ბორის ბერულავას უმაღლესი ხარისხის ინჟინერ-მშენებლის კვალიფიკაცია მიენიჭა. ეს ნიშნავს, რომ მას აქვს უფლება მიიწვიონ ევროპის ქვეყნებში სამშენებლო დარგში კონსულტანტად და რთული მშენებლობების ხელმძღვანელად. ამჟამად, მისი შემუშავებული ტექნოლოგიის საფუძველზე ჰელსინკიში მიმდინარეობს ხუთსართულიანი სახლის სარეკონსტრუქციო-აღდგენითი სამუშაოები, მისი ფირმა უძღვებოდა ეკატერინეს სასახლის რეკონსტრუქციას, სახელმწიფო კონსერვატორიის აღდგენას. ბატონმა ბორისმა მთლიანად აღადგინა ყოფილ ცარსკოე სელოში მდებარე პეტრე ბაგრატიონის სასახლე, რომელშიც დიდხანს ცხოვრობდა რუსეთში გადმოსახლებული ეკატერინე ჭავჭავაძე-დადიანის ოჯახი.

ბორის ბერულავას მეუღლე- ქალბატონი ნატალია პროფესიით ეკონომისტი, ვაჟი გრიგოლი სანკტ-პეტერბურგის გერცენის სახელობის უნივერსიტეტის სტუდენტი.

ქართული ეკლესიის რეკონსტრუქცია - მშენებლობაში ბატონი ბორისის უშუალო წვლილზე ჩვენ ადრეც ვაუწყეთ "დილის გაზეთის" მკითხველს. იგივე დამოკიდებულებას იჩენს ის ყოველწლიურად ქართული სკოლის

პელსინკში, მშენებელთა ფორუმზე.
სურათზე მარცხნიდან პირველი:
ბორის ბერულავა

რეკონსტრუქცია-გარემონტების საქმისადმი. თავადვე შეადგინა ტექნიკური და სახარჯთაღრიცხვო დოკუმენტაციები, ეს ბევრი ბიუროკრატიული ბარიერის დაძლევისათვის იყო დაკავშირებული. იგი დინჯი, გაწონასწორებული თავაზიანობით სწორედ რომ ღირსეული ქართველი კაცის მაგალითს იძლევა. სათვისტომოს ხელმძღვანელობას დიდი ფინანსების გაღება და შრომა დასჭირდა, რომ ქართული სკოლის შენობა სასწავლო პროცესისთვის ვარგისი ყოფილიყო. ბატონი ბორისი ორ ზაფხულს თითქმის არ გასულა ქალაქიდან,

რომ სკოლა ახალი სასწავლო წლისათვის მოემზადებინა, კეთილმოწყობის სამუშაოებს, შეიძლება ითქვას, თავისი ხელითვე აწარმოებდა.

კიდევ ორიოდე დეტალი მასზე: მისი სამშენებლო ფირმა ერთ-ერთი უძლიერესია ქალაქში, მაგრამ ქართული ეკლესიის მშენებლობა-რეკონსტრუქციას სხვა ფირმა ასრულებს, რაც აქაური ქართველების გაკვირებას იწვევს. ბატონი ბორისი ამაზე მშვიდად პასუხობს: "ღვთის სახლის მშენებლობისას ისეთი სუფთა და შეუბღალავი უნდა იყო, რომ ღვთის რისხვა არ დაიმსახურო" ერთი უცხოელი კორესპონდენტის შეკითხვაზე თქვენ, ალბათ, ძალზე მდიდარი კაცი ბრძანდებითო, უპასუხა: "საშუალო ფენას მივეკუთვნებიო" კორესპონდენტმა შენიშნა რუსეთში ან მდიდრები არიან ან ღარიბებიო, ბორისმა უპასუხა: "მაშინ ღარიბებს მივეკუთვნები". მისი აზრით, "ვინც პატიოსნად შრომობს ბევრს, ის მდიდარიც უნდა იყოს, რაც პოსტსაბჭოთა სივრცეში მხოლოდ ოცნებად რჩება"

ბორის ბერულავას კომუნიკაბელური ხასიათი და კომაგობა მოყვასისადმი ყველგან და ყველავერში იგრძნობა. ცნობილია, რომ არარუსი და განსაკუთრებით ე.წ. "კავკასიური ეროვნების" კაცისათვის რუსეთში ცხოვრება გაუსაძლისი გახდა. გამკაცრდა დაცვის ღონისძიებები. ყოველ ფეხის ნაბიჯზე მის თანამშრომლები ამოწმებენ პირადობის დამადასტურებელ საბუთებს და რაიმე დარღვევის შემთხვევაში, სოლიდური თანხებით გადასახდელი ჯარიმის სახით. აღინიშნება ადამიანის უფლებათა დარღვევის ფაქტებიც. ბატონი ბორისის წინადადებითა და უშუალო ხელმძღვანელობით, ეროვნულ უმცირესობათა კონსტიტუციური უფლებების დაცვის მიზნით, სანკტ-პეტერბურგში შეიქმნა "ერთა ლიგა" რომელიც აქ მცხოვრებ სხვადასხვა დიასპორათა წარმომადგენლებს აერთიანებს. მისმა პირადმა ურთიერთობებმა 30-მდე დიასპორის ხელმძღვანელებთან, ქალაქის ადმინისტრაციასთან, ბატონ ვლადიმირ იაკოვლევიანთან (ერთად 18 წელიწადს იმუშავეს სამშენებლო სისტემაში). ბევრად განაპირობა "ერთა ლიგის" აქტიური ამოქმედება.

როგორც ბორის ბერულავა აღნიშნავს, "ერთა ლიგის" მთავარი მიზანი და ამოცანა ის არის რომ შეიდმილიონიან ქალაქში ეროვნულმა უმცირესობებმა შეინარჩუნონ ეროვნული ყოფიერება, კულტურა, ტრადიციები, განამტკიცონ ეროვნებათაშორისო ურთიერთობები, რომელთა გაუარესებამ უარყოფითად

20 მარტი 1994 წელი საქართველოს მოქალაქეთა კავშირის I ყრილობა, მეორე რიგში მარცხნიდან: ლორიკ მარშანია, ზორის ბერულავა, თამაზ ტოგონიძე, ავთანდილ ბოკერია.

იმოქმედა შერეულ ოჯახებზე. "ერთა ლიგამ" შეძლებისდაგვარად უნდა იზრუნოს იძულებით გადაადგილებული პირების და ლტოლვილების იურიდიული სტატუსის გაფორმებაზე, მათი საყოფაცხოვრებო და სოციალური პირობების გადაწყვეტაზე.

"ერთა ლიგა" ერთგვარი დამაკავშირებელი ხიდი უნდა გახდეს რუსეთის საზოგადოებასა და ეროვნულ უმცირესობებს შორის, განსაკუთრებით ახალ თაობებში. უფროსების შეცდომებზე შეილებმა და შეილიშვილებმა პასუხი არ უნდა აგონ. კანონის უზენაესობა საყოველთაო დონეზე უნდა მოქმედებდეს, - მიიჩნევს ზორის ბერულავა. სათვისტომოს ხელმძღვანელობა ყურადღებით ეკიდება აქაურ საპატიმროებში ქართველ პატიმართა მდგომარეობისა და უფლებების შესწავლას. ბატონი ზორისის მოთხოვნით, "ერთა ლიგამ" ქალაქის ადმინისტრაციულ ორგანოებს წარუდგინა წინადადება, სასამართლოებს აუცილებლად ესწრებოდნენ თარჯიმნები და "ერთა ლიგის" წარმომადგენლები.

საქართველოს მონატრება, მოხუცებული დედის და ახლო ნათესავების მონატრებაა ალბად იმის მიზეზი, რომ ბატონი ზორისი საქართველოს ხშირი სტუმარი არის. იგი მონაწილეობდა ყოველთა ქართველთა კონგრესის და მოქალაქეთა კავშირის პირველ ყრილობებში, იყო პეტერბურგის დელეგაციის წევრი, რომელიც გასულ წელს ესტუმრა თბილისს. საქართველოდან დაბრუნებული, სამშობლოს ტკივილით და სიხარულით ცხოვრობს. ძალიან განიცდის, რომ მოხუცებული დედა, ქალბატონი ნოკოშა მიხეილის - ასული ამორტია ბერულავა, სამი ვაჟიშვილის დედა, შვილების გარეშე ცხოვრობს საქართველოში. შვილების თხოვნას მათთან ერთად იცხოვროს პეტერბურგში, იგი ვერ ასრულებს, ვერ ტოვებს ოჯახურ კერას, და რვა და და ძმას, მოხუცებულობაშიც რომ თითქმის ერთად ცხოვრობენ.

სანკტ-პეტერბურგიდან სტუმრად ჩასულ ვაჟიშვილებს, უკან დაბრუნებისას, ლოცვა - ვედრებას გამოაყოლებს საგზურად და არსთა გამრიგეს მათ საქართველოში დაბრუნებას ევედრება.

ნანა ზარნაძე,

სათვისტომო «ივერიის» პრესცენტრის ხელმძღვანელი..

«დილის გაზეთი» 7 აპრილი 2000წ.

№1 ქართული საკულტურო საკომუნიკაციო

სანქტ-პეტერბურგში ორი ქართული სკოლა. 1995 წელს სათვისტომო "ივერიამ" საკვირაო სკოლა დააფუძნა, მის ბაზაზე 1996 წლიდან არასახელმწიფო ზოგადსაგანმანათლებლო დაწესებულება №1 ქართული სკოლა ჩამოყალიბდა. ამ სკოლის დირექტორი ბატონი ომარ ჯალმაიძე რედაქციაში გვეწვია და სათვისტომოს პრესცენტრიდან გამოტანებული მასალები გადმოგვცა. ვისარგებლეთ შემთხვევით და მას სკოლის თაობაზე ვესაუბრეთ.

ჩვენს სკოლაში 110 მოსწავლეა, თერთმეტი კლასი გვაქვს, პარალელების გარეშე. სანქტ-პეტერბურგში ძირითადად მცხოვრები ოჯახების ბავშვებთან ერთად, სკოლაში დროებით ჩამოსულები - აფხაზეთიდან დევნილებიც სწავლობენ.

- მატერიალურად რა საფუძველზე არსებობს სკოლა?

- რა თქმა უნდა, სათვისტომო "ივერიის" თანადგომით. ამასთან, შექმნილია მშობელთა ფონდი, რომელიც შემოწირულობებით ივსება. ქველმოქმედთა გულისხმიერებას სკოლისათვის დიდი მნიშვნელობა აქვს. მაგალითად, ექიმ კახა გიორგაძის მნიშვნელოვანი წვლილია სკოლის დაფუძნებაში. სათვისტომოზე უკვე მოგახსენეთ, მათი მეშვეობით ახლა კომპიუტერული კლასი გავხსენით.

- როგორი პროგრამებით წარმართავთ სასწავლო პროცესს?

- ძირითადად, საქართველოს განათლების სისტემის პროგრამებს მივდევთ და სახელმძღვანელოებსაც მათ მიერ რეკომენდებულს ვიყენებთ. თუმცა, ნაწილობრივ ვითვალისწინებთ რუსეთის ფედერაციის განათლების სისტემის სიახლეებსაც. გვყავს მაღალკვალიფიციური პედაგოგები.

იმის გამო, რომ ჩვენს კურსდამთავრებულებს სწავლის გაგრძელება რუსეთის უმაღლეს სასწავლებლებში უწევთ, წაღს ექსპერიმენტის სახით, მათემატიკის რუსულ ენაზე სწავლება გადავწყვიტეთ.

- ბატონო ომარ, პრობლემების გარეშე არანაირი საქმე არ არსებობს, თქვენთან რა ხდება ამ მიმართებით?

წარმოიდგინეთ, ჩვენთან სწავლობენ საქართველოდან მოშორებული ოჯახების ბავშვები, ბევრი მათგანი დევნილია, ანუ მათ ბავშვურ მახსოვრობას უკვე ტვირთად აწევს სამშობლოდან იძულებით მოწყვეტის, ომისა და საშინელების განცდა. ჩვენმა სკოლამ, ჩვეულებრივი სკოლის ფუნქციასთან ერთად, მოსწავლეებს გადატანილი განცდებიც უნდა დაუყუჩოს და პატარა "საქართველოს" გარემოც უნდა შეუქმნას. ამ თვალსაზრისით, სერიოზული პედაგოგიური და ფსიქოლოგიური აღდგომა გამოჩენა გვმართებს.

რაც შეეხება ჩვეულებრივ პრობლემებს, არც ისინი გვაკლია: სკოლისთვის იჯარით აღებული შენობის ოთახები არ გვეყოფნის, უფრო ზუსტად, ოთახების

ნაკლებობის გამო, ვერ მოვაწყვეთ კაბინეტ-ლაბორატორიები, არ გვაქვს სპორტული დარბაზი. ახლა სათვისტომო "ივერიამ" ხანგრძლივი იჯარით აიღო საბავშვო ბაღის შენობა, მიმდინარეობს რემონტი, კიდევ ორი სართულის დაშენებაა გათვალისწინებული. ეს უკვე საბოლოოდ უშველის საკლასო ოთახების პრობლემას.

გვაწუხებს სახელმძღვანელოების ნაკლებობა, ეს სასწავლო პროცესს გარკვეულად უშლის ხელს. მშობლები ყოველთვის ვერ უზურნველყოფენ შვილებს წიგნებით. ჩემი თბილისში ყოფნისას ვაპირებ განათლების დარგის მესვეურებთან შეხვედრას და ამ საკითხზეც მექნება საუბარი, იქნებ, მოვძებნოთ პრობლემის გადაწყვეტის ორმხრივ მისაღები ფორმა.

- ესე იგი, საქართველოს განათლების სისტემასთან თანამშრომლობთ?

- რა თქმა უნდა. მათი წარმომადგენელი იყო ჩვენი საატესტაციო კომისიის წევრი, სხვა შემთხვევაშიც მივმართავთ საკონსულტაციოდ. მართო განათლების სისტემასთან არ ვთანამშრომლობთ. ახლა მივმართე ეროვნულ ბიბლიოთეკას. სკოლაში ბიბლიოთეკა გავხსენით, ბევრი სანკტ-პეტერბურგელი გამოგვხმაურა და წიგნებიც გვაჩუქეს, მაგრამ ჩვენ გვინდა, ქართულენოვანი ფონდი შევქმნათ. ეროვნულ ბიბლიოთეკაში ყურადღებით მოეკიდნენ ჩვენს წინადადებას და დახმარება აღგვითქვეს. მინდა ვისარგებლო შემთხვევით და "დილის გაზეთის" მკითხველებსაც მივმართო, თუ საზოგადოების ან ორგანიზაციების წევრებიც გამოიჩინენ ამ მხრივ გულისხმიერებას და ქართული წიგნებით დაგვხმარებიან, მეტად მაღლიერნი დავრჩებით.

ბატონო ომარ, ბოლოს ისიც გვითხარით, როგორ მოხვდით სანკტ-პეტერბურგში და ქართულ სკოლაში?

პროფესიით მათემატიკოსი გახლავართ, თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის დამთავრების შემდეგ ვმუშაობდი თსუ-ს გამოყენებითი მათემატიკის ინსტიტუტში და პარალელურად, უნივერსიტეტის კიბერნეტიკის ფაკულტეტზე ვასწავლიდი. 1988 წლიდან ტექნიკურ უნივერსიტეტში ვპედაგოგობდი. მერე, გამორჩეული არაფერი მომხდარა, ინტელიგენციას ძალიან გაუჭირდა და თავის გადასარჩენად სხვადასხვა გზას მიმართა. 1996 წელს შვილის ოჯახთან ერთად, სანკტ-პეტერბურგში წავედი. რაც შეეხება სკოლას...იქ ჩემმა შვილიშვილმა მიმიყვანა, რომელსაც სკოლაში დავატარებდი. ბავშვების დასახმარებლად მათემატიკის წრის გახსნა გადავწყვიტე, ცხადია, უსასყიდლოდ. ასე შედგა ჩემი პირველი პედაგოგიური ურთიერთობა სასკოლო ასაკის მოსწავლეებთან. ამ სასწავლო წლის დასაწყისში სკოლის ყოფილი დირექტორი სხვა სამსახურში გადავიდა და სათვისტომომ შემომთავაზა ეს მოვალეობა. ასე შევუდექი სასკოლო ცხოვრებას, რომელიც მეტად საინტერესო და საპასუხისმგებლოა. ახლანდელი ჩამოსვლა თბილისში სასკოლო საქმეების მოსაგვარებლადაც მჭირდებოდა.

ესაუბრა ნინო კაპანაძე.

"დილის გაზეთი"

5 აპრილი, ოთხშაბათი, 2000 წელი.

ორი ქართული კერა სანკტ-პეტერბურგში და სამეცნიერო-საზოგადოებრივი ცენტრი

სანკტ-პეტერბურგში, ქართული სათვისტომოს "ივერიის" ძალისხმევით, დღესდღეობით, ორი ძლიერი ქართული ცენტრი მოქმედებს - ეკლესია, სადაც, უკვე რამდენიმე წელია, ქართველი მოძღვრები ქართულ ენაზე ადავლებენ წირვა-ლოცვას და სრული საშუალო განათლების №1 არასახელმწიფო სკოლა, რომელიც 1995 წლის სექტემბრიდან მოქმედებს "ივერიის" პრეზიდენტის, ბატონი ბადრი კაკაბაძისა და სანკტ-პეტერბურგში მოღვაწე ეკიმის, ბატონი კახა გიორგაძის ინიციატივით. ეს ცნობები სკოლის დირექტორმა, ბატონმა ომარ ჯალაიძემ მოგვაცოცხლა. პეტერბურგელი ქართველების საგანმანათლებლო პრობლემების მოსაგვარებლად იგი ამჟამად თბილისშია ჩამოსული.

ოთხი წლის წინათ, შვილთან ერთად, სანკტ-პეტერბურგს მიმავალი ბატონი ომარი, პროფესიით მათემატიკოსი, გამოყენებითი მათემატიკის ინსტიტუტის, ასევე, ტექნიკური უნივერსიტეტის თანამშრომელი, ვერც კი წარმოიდგენდა, რომ გზა ქართველ ბავშვებთან მიიყვანდა. პირველ ქართულ სკოლას, სანკტ-პეტერბურგში, ბატონი ომარი შვილიშვილის გამო დაუახლოვდა. მერე მოხდა ისე, რომ, მისი თაოსნობით, სკოლაში, უსასყიდლოდ, მათემატიკური წრე გაიხსნა. და ეს "წრე" ის რგოლი აღმოჩნდა, ბატონი ომარი ქართულ საგანმანათლებლო კერას რომ მიაჯაჭვავ. შარშან კი, შემოდგომაზე, სათვისტომოს ხელმძღვანელებმა მას მთელი სკოლის სადავებიც გადასცეს.

X X X

- პირველი ქართული სკოლა სანკტ-პეტერბურგში წელი, მაგრამ მტკიცე ნაბიჯებით მიიკვლევს გზას და მკვიდრება თავისი პრინციპებით, ეროვნული ტრადიციებით, ამბობს ბატონი ომარი, სათვისტომოს ხელმძღვანელთა დიდი ძალისხმევა დასჭირდა სკოლის რეგისტრაციას. თავდაპირველად, ქართული საგანმანათლებლო კერა ერთ-ერთი სკოლის შენობაში მუშაობდა, მეორე ცვლაში, შემდეგ თავი შევაფარეთ სხვა - უფრო დიდ, 163-ე სკოლის შენობას. ამ სკოლას აქვს ცალკე, მეორე შესასვლელიც, და ეს საშუალებას გვაძლევს, მთელი დღის მანძილზე ვიმუშაოთ ისე, რომ მოქმედ სკოლას ხელი არ შეუშალოდ. ჯერჯერობით, ასეა... მაგრამ "ივერიის" ხელმძღვანელთა ძალისხმევით, გამოინახა ყოფილი საბავშვო ბაღის შენობა და მალე დაიწყებენ მის შეკეთებას. გათვალისწინებულია ორი სართულის დაშენება. ასე რომ, მალე საკუთარი შენობაც გვექნება სრულყოფილი თანამედროვე აღჭურვილობით, კეთილმოწყობილი ბაზით. ამ ყველაფრისათვის თანხებს სათვისტომო გაიღებს. ჩვენს სკოლაში სწავლება უფასოა, თუ არ ჩავთვლით მშობლების ნებაყოფლობით შემოწირულობებს სკოლის ფონდისთვის. ახლახან საჩუქრად გადმოგვცეს ქსეროქსი, კომპიუტერები, ტელევიზორი, ვიდეომაგნიტოფონი,

რაც საშუალებას გვაძლევს, ცოცხალი ინფორმაცია მივაწოდოთ მოსწავლეებს. ჩვენი სკოლის ბევრი მოსწავლეა გაერთიანებული "ივერიის" ქართული ცეკვისა

და სიმღერის ანსამბლ "მერანში"

იქნებ, პედაგოგიური კადრების შესახებაც გვითხრათ, ორიოდ სიტყვით...

- თავის დროზე, როცა ეს სკოლა იქმნებოდა, სანკტ-პეტერბურგში მცხოვრები ქართველი საზოგადოებრიობა უკვე ხშირად იკრიბებოდა სათვისტომოს დიდი მონდომებით ამოქმედებულ ეკლესიაში. ამან საშუალება მოგვცა, ხმა მიგვეწვდინა პეტერბურგში მცხოვრები ქართველი პროფესიონალი პედაგოგებისათვის. ასე შეიკრა მასწავლებელთა პირველი კოლექტივი თუმცა მათგან, დღესდღეობით, მხოლოდ ხუთი შემოგვრჩა - მოგვხსენებათ, მიგრაციის უწყვეტი

სურათზე: სკოლის დირექტორის მოადგილე, გაგრძიდან ლტოლვილი იზოლდა ტულუმი

პროცესის გამო, კადრები მუდმივად იცვლება. ამჟამად სკოლაში 20 პედაგოგი და 110 მოსწავლეა, ძირითადად, აფხაზეთიდან ლტოლვილი და "პური არსობისას" ძიებაში, დროებით, პეტერბურგს ემიგრირებული ქართული ოჯახების შვილები.

დღესდღეობით, საქართველოში თქვენი სკოლის პრობლემების მოსაგვარებლად იმყოფებით, იქნებ, ეს პრობლემები ჩვენც გავგიზიაროთ...

ყველაზე დიდი პრობლემა სახელმძღვანელოებია. გადავწყვიტე, საქართველოს განათლების მინისტრს მივმართო თხოვნით: იქნებ როგორმე, დაგვეხმაროს წიგნების მოწოდების პრობლემის გადაწყვეტაში. მოგვხსენებად, დღესდღეობით, სხვადასხვა ავტორის არაერთი სახელმძღვანელო გამოიცა. ამ ეტაპზე ჩვენი პედაგოგები იმ წიგნებით ასწავლიან, რაზეც ხელი მიუწვდებათ. ჩვენ კი გვინდა აქაური სტიანდარტებით ვიხელმძღვანელოთ. ქართულის პედაგოგებმა საჭირო ლიტერატურის მთელი სია გამომატანეს. განსაკუთრებით გვაკლია ნაწარმოებთა კრიტიკული გარჩევა, კლასგარეშე ლიტერატურა. პრობლემაა ამ წიგნების მიწოდება, თორემ, მათ შეძენაზე არცერთი მშობელი არ დაიხვეს უკან. არც სრულყოფილი ბიბლიოთეკა გვაქვს. კი დავიწყეთ წიგნების შეგროვება ნაცნობებში, სანკტ-პეტერბურგში მცხოვრებ ოჯახებში, ბევრი გამოგვცნაურა, განსაკუთრებით ქართველი ინტელიგენცია, მაგრამ მათი შემოთავაზებული ლიტერატურა, ძირითადად, რუსულია, ჩვენ კი ქართული უფრო გვესაჭიროება.

ახალ რელსებზე გადასულ ცხოვრებას, შესაბამისად, რეჟორმები დაემგზავრა. რა ხდება დღეს სანკტ-პეტერბურგის საგანმანათლებლო სისტემაში?

- თითქმის იგივე პროცესები წარიმართა, რაც აქ, საქართველოში, სანკტ-პეტერბურგის სკოლებს მეტი ავტონომია მიეცა. ამით შესაძლებელი გახდა დაეხვეწათ საგანმანათლებლო პროგრამები, ახალი დამოუკიდებელი ნაბიჯები გადაედგათ ახალ ცხოვრებაში ისე, რომ საერთო ტემპს არ ჩამორჩენოდნენ. ჩვენი სკოლა არასახელმწიფო საგანმანათლებლო სკოლების საკოორდინაციო საბჭოში ერთიანდება. ჩვენგან განსხვავებით, სხვა ასეთ სკოლებში სწავლება ფასიანია და, ამდენად, ისინი, მატერიალურად, უზრუნველყოფილნი არიან და შეუძლიათ, თამამად აკეთონ თავიანთი საქმე. ჩვენ კი, თეორიულად,

ავტონომია კი გვაქვს, მაგრამ, მატერიალურად, სათვისტომოზე ვართ დამოკიდებული და თამამი ნაბიჯების გადადგმა გვიჭირს. საშუალება რომ იყოს, ჩვენს სკოლაში დიფერენცირებული სწავლების მეთოდს შემოვიღებდი. ეს, ადრე თუ გვიან, გასაკეთებელია, მაგრამ, ამ ეტაპზე, ვერ ვახერხებთ... თუმცა, ფიქრობ, რომ, თავისთავად, დიდი საქმე გაკეთდა, ქართული სკოლის გახსნით...

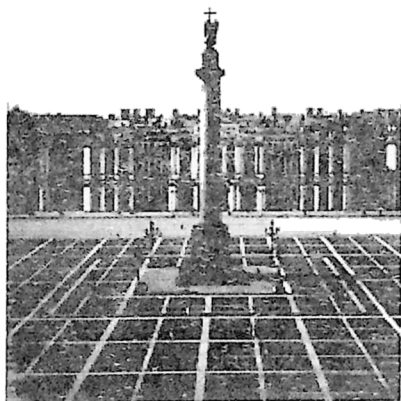
- ეს ფაქტი შემთხვევითი არ არის, უთუოდ, უკავშირდება დღესდღეობით ჩვენი ქვეყნისთვის მეტად მტიკინეულ პრობლემას - ქართველთა ემიგრაციის პროცესის გააქტიურებას.

დიახ, სკოლის გახსნის მიზეზი სწორედ ის არის, რომ სანკტ-პეტერბურგში ძალზე ბევრმა ქართველმა მოიყარა თავი. სანკტ-პეტერბურგში მოქმედებს სხვადასხვა ეროვნულ სათვისტომოთა გაერთიანებაც, რომლის ვიცე პრეზიდენტი, ბატონი ბორის ბერულავა "ივერიის" ვიცე-პრეზიდენტია. განსაკუთრებით დაინტერესდა იმ ქართველი თაობების ბედით, დღესდღეობით, ნებისთი თუ უნებლიეთ, მშობლიურ მიწაზე რომ ვერ იდგამენ ფეხს, მშობლიურ გარემოში ვერ სწავლობენ ენას... ჩვენ ვცდილობთ, მჭიდრო ურთიერთობები გვქონდეს იქ მცხოვრებ ქართულ ოჯახებთან. სექტემბრიდან ჩვენს სკოლაში გაიხსნება მოსამზადებელი კურსები, რომლებიც საქართველოს უმაღლესი სასწავლებლებისათვის, მათი პროგრამების გათვალისწინებით, მოამზადებს აბიტურიენტებს. ესეც გარკვეული სტიმულია საიმისოდ, რომ, ჩვენი სკოლის დამთავრების შემდეგ, ქართველი ახალგაზრდები სამშობლოში დაბრუნდნენ და აქ განაგრძონ სწავლა.

- ბატონო, ომარ, ასეა თუ ისე, თქვენც ემიგრირებული ქართველი ხართ, თუ ფიქრობთ სამშობლოში დასაბრუნებელ გზაზე?

- რა თქმა უნდა, ჩემი უფროსი ვაჟი, თავისი ცოლ-შვილით, ზაფხულში აპირებს საქართველოში დაბრუნებას. მე ჯერ-ჯერობით, ამ საქმეს შევეჭიდე და ჩემს საკეთებელს გავაკეთებ, ჩემს წილ აგურს დავდებ... ამასობაში გამოჩდება სხვა, -ჩემზე გაცილებით უკეთ რომ გაართმევს თავს ამ საქმეს და მერე... ჩემი ყველა გზა სამშობლოში მოდის...

ესაუბრა ი.კა ბუჯიაშვილი. თბილისი" 4 აპრილი 2000 წელი.

Предисловие	5
«ივერიის» კარი ყველასათვის ღიაა	13
სათვისტომოს საერთო კრებაზე	20
სათვისტომოს «ივერიის» პრეზიდიუმის შემადგენლობა	23
მამა რომანოზის სიტყვა, სათვისტომოს საერთო კრებაზე	30
სათვისტომოს «ივერიის» პრეზიდიუმის ანგარიში	32
საერთო კრების გადაწყვეტილება	38
დადგენილებები «ივერიის» საპატიო წევრად არჩევის შესახებ	41
«ივერიის» საქმიანობის ძირითად მიმართულებათა გეგმა	44
სანკტ-პეტერბურგელი ქართველების სულიერი თავშესაფარი	46
ფოტოქრონიკები	55
ჩვენი პატარა მამული - №1 ქართული საშუალო სკოლა	71
სათვისტომოს საქმიანობის ქრონიკები	75
აფხაზეთის ტრაგედია	76
Обращение к Президенту Российской Федерации г. Б. Н. Ельцину	80
Мой край любимый-я твоя маленькая часть	81
Памяти Тициана Табидзе	84
სრულიად საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქი, ილია II	
სტუმრად ქართულ ეკლესიაში	85
მაია ჩიბურდანიძე სტუმრად სანკტ-პეტერბურგელ ქართველებთან	87
დაუფიწყარი 9 აპრილი	89
ელგუჯა ობოლაშვილს იუბილეზე	91
ქართული «ტურანდოტი»	94
Меценат-имя собственное	97
ა. ბუთხაშვილის ლექსების კრებულის პრეზენტაციაზე	99
ა. ბუთხაშვილის ლექსები	104
ჟიული შარტავას ხსოვნის უკვდავსაყოფად	107
ჩემპიონი კვლავ ფორმაშია	108
ქართული ტალანტის აღიარება	110
О визите Санкт-Петербургской делегации в Тбилиси	113
წინაპართა ნაკვალევზე	115
საქართველოს პარლამენტის არჩევნები სანკტ-პეტერბურგში	117
ი. ალენიკოვის ფოტონამუშევრების გამოფენაზე	120
შეხვედრა ელჩთან ბატონ მალხაზ კაკაბაძესთან	122
Грузия против двойных стандартов и поддельных вин	125
Будущие Соткилавы и Данелии в Россию не поедут	127
მეგობრობის ხიდი	130
И всю жизнь поэзия шла рядом с ним	131
Стихи Автандила Бутхашвили.	134
პეტერბურგელი ქართველი ქალები მშვიდობისა და სიცოცხლისათვის	138
საქართველოს პრეზიდენტის არჩევნები სანკტ-პეტერბურგში	142
შეხვედრა ბატონ ლორიკ მარშანიასთან	145

Обращение к населению Абхазии	148
1918 წლის 26 მაისი-საქართველოს დამოუკიდებლობის დღეა	
საზვიადო საღამოზე	152
მამა რომანოზის სიტყვა წარმოთქმელი 26 მაისის ზეიმზე	159
«მერანი»	161
საქართველოზე ზრუნვით	165
Устав грузинского землячества «ИВЕРИЯ»	169
პრესა სათვისტომოს შესახებ	175
О Грузии и грузинах	176
Не запирайте Вашу дверь, пусть будет дверь открыта	181
«Свети - Цховელი»	184
დიდი ქართული საქმის კეთება ემიგრაციაშიც შეიძლება	190
ხაშურიდან სანკტ-პეტერბურგამდე	195
ფშავის მთების დაუღალავი მოტრფიალე და მომღერალი	202
რუსეთის ახალგაზრდა, ჭკვიანი ბიზნესმენი	205
მამა რომანოზი აქაც თავის მრევლთანაა	211
ქართველ ლტოლვილთა ცხოვრებიდან	217
“Кто друзей себе не ищет, самому себе он враг”	222
Владимир Яковлев - губернатор Петербурга	224
Эдуард Шеварднадзе - Президент Грузии	225
Мы ни перед кем не закрываем двери	225
Кавалер чести и дружбы	226
Воды Невы и Куры текут в одну сторону	228
Под светом Святой Нино	229
Грузинская школа с петербургским акцентом	230
Два города - одна жизнь	232
Петербург и Тбилиси - как отец и мать	233
სანკტ-პეტერბურგში «ქართული სახლი» შენდება	235
ქართული ეკლესია სანკტ-პეტერბურგში	239
სათვისტომოს პრეზიდენტი ისევ ბადრი კაკაბაძეა	243
თანამემამულეთა ქომაგი	246
№1 ქართული სკოლა-პატარა საქართველო	249
ორი ქართული კერა პეტერბურგში და სამშობლოსაკენ სავალი გზები	251

წიგნზე მუშაობდნენ:

Над книгой работали:

ბადრი კაკაბაძე

ნანა ზარნაძე

რომან ხასია

ბორის
ბერულავა

ჯამბულ
გაღელია

არისტო
ბაგრატიონი

ნონა
ჯანგველაძე

ნაირა ხასია

ალკისა თავაძე

ტატიანა
ნიკოლსკაია

ომარ
ჯალდშიძე

თამაზ
ტოგონიძე

ჯონი მამათავა

ჯუმეირ
კარბავა

კაბა შარვაძე

ილური ხაჭომია

ელენა
ტოროსოვა

ია თანია

წიგნის გარე ყდაზე
სანკტ-პეტერბურგის შესტაკოვის ღვთისმშობლის
ქართული ეკლესიის გუმბათის თავზე 1999 წლის
25 მარტს აკიაფებული ნათელი სვეტი.

წიგნის ბოლო ყდაზე
სურათზე:
ქართული ეკლესიის წინამძღვარი მამა რომანოზი,
სათვისტომო «ივერიის» პრეზიდენტი ბადრი კაკაბაძე,
ვიცე-პრეზიდენტი ბორის ბერულავა.

Издательство - «Северная Иверия»

E-mail: iverya@online.ru
<http://webcenter.ru/~iverya>
191186, Санкт-Петербург,
т/ф. (812) 311-4123

2000 წ.

**Бадри Давидович
Какабадзе**
**Хроника деятельности
Санкт-Петербургского Грузинского землячества
«Иверия»**

Подарочное издание

**Издательство «Северная Иверия»
192007, Санкт-Петербург, Тамбовская ул. 13А, пом. 3Н
Тел./факс 311-4123**

Лицензия ИД № 03133 от 26 октября 2000 г.

**Отпечатано в типографии ООО «ИПК «Бионт».
199026, С.-Петербург, Средний пр. ВО., д. 86
Тираж 1000 экз. Заказ 301.**